C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\G\Gemmell David\Gemmell_David-Rigant_4-Bourlivak.pdb

PDB Name: R4 - Bouřlivák.txt
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 2.2.2007
Modification Date: 2.2.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

DAVID GEMMELL
BOUŘLIVÁK

Bouřliváka věnuji Daleovi Rippkemu, jehož internetové „rozjímání“ mi rozšířilo znalosti o světech, které jsem vytvořil. Jsem ti vděčný, Dale!

Poděkování

Děkuji Stevovi Saffelovi, svému redaktorovi u Del Rey, a korektorům Janě Dunlopové, Tonymu Evansovi, Alanu Fisherovi, Stelle Grahamové, Stevovi Huttovi a Kathleen O’Shea Davidové.

Úvod

Noční oblohu ozařovaly plameny a údolím vířil černý dým, jak oheň stravoval město Shelsans. Křik už utichl, i pláč, nikdo neprosil o milost. Dva tisíce kacířů bylo mrtvých, většinou pobitých mečem a palcátem, i když nemálo jich bylo uvrženo do očistného ohně.

Mladý rytíř oběti stál na kopci a pozoroval hořící město. Požár v dálce se zrcadlil na jeho zakrváceném stříbrném kyrysu a blyštivé přilbě. Vítr se změnil a Winter Kay zachytil pach spáleného masa. Hluboko pod ním vítr rozdmýchal hladové plameny, které vyšlehly do výšky a pohltily starobylé dřevěné zdi starého muzea a vyřezávanou dřevěnou bránu kostela sv. Albitanea.

Winter Kay si sňal přilbu. Úzký, kostnatý obličej se mu leskl potem. Vytáhl zpoza opasku lněný šátek, a než si jím přejel přes obličej a nakrátko zastřižené tmavé vlasy, ujistil se, že na něm nejsou skvrny od krve. Oblékat si dnes zbroj bylo plýtvání časem.

Obyvatelé města se tisícovce rytířů, kteří přijeli do údolí, nepostavili na odpor. Místo toho jich stovky vyšly z města za zpěvů hymnů a se slovy na přivítanou a s provoláváním bratrství. Když měšťané uviděli, že rytíři oběti vytahují meče a pobízejí koně, jen padli na kolena a prosili Pramen o ochranu.

Jací to byli pitomci, pomyslel si Winter Kay. Pramen dá požehnání jen těm, kdo mají odvahu bojovat či dost duchapřítomnosti, aby utekli. Ani si nevzpomínal, kolik jich toho dne zabil, věděl jen, že za soumraku měl ztupený meč a bílý plášť zmáčený krví hříšníků.

Někteří se chtěli kát, a když je táhli k hranicím, prosili o život. Jeden muž – podsaditý kněz v modrém rouše – se před Winterem Kayem vrhl na zem a sliboval mu veliký poklad, ušetří-li ho.

„Jaký poklad bys mohl mít, červe?“ zeptal se ho Winter Kay a přitiskl mu hrot meče na záda.

„Koule, pane. Můžu ti dát Kranovu kouli.“

„Jak malebné,“ opáčil Winter Kay. „Předpokládám, že je zasazená do Connavarova meče nebo do Axiasovy přilby. Možná je dokonce zabalená do roucha Dámy se závojem.“

„Mluvím pravdu, pane. Koule je ukrytá v Shelsansu. Uchovávají ji tam celá staletí. Viděl jsem ji na vlastní oči.“

Winter Kay ho popadl za bílé vlasy, škubl s ním a zvedl ho na nohy. Muž byl malý a zavalitý, měl kulatý obličej a ustrašený pohled. Všude kolem se ozýval jek umírajících členů kultu. Winter Kay odvlekl muže k městu. Proběhla kolem nich jakási žena, jíž z prsou trčel meč. Udělala několik vrávoravých kroků, než padla na kolena. Rytíř, který šel za ní, vytrhl meč z rány a usekl ženě hlavu. Winter Kay kráčel dál a svého zajatce držel za límec.

Muž ho dovedl k malému kostelíku. Ve vratech leželi dva mrtví kněží a za nimi se povalovala těla skupinky žen a dětí.

Zajatec ukázal na oltář. „Musíme ho odsunout, pane,“ vysvětloval. „Vchod do krypty je pod ním.“

Winter Kay vrátil meč do pochvy a muže pustil. Společně posunuli oltářní stůl a otevřeli padací dveře. Objevilo se úzké schodiště. Winter Kay knězi pokynul, ať jde první, a sám ho následoval.

Dole byla tma. Kněz našel krabičku s troudem, škrtl a zapálil pochodeň zasazenou v držáku na šedé zdi. Vydali se úzkou chodbou, ústící do kulaté místnosti. Tady už byly pochodně zapálené a před oválným stolem seděl jakýsi stařec. V rukou držel zvláštně vyřezávanou černou truhličku, asi osmnáct palců vysokou. Winter Kay usoudil, že je z leštěného ebenu. Když stařec zahlédl nově příchozí, položil truhličku opatrně na stůl.

„Koule je uvnitř,“ řekl zajatý kněz.

„Ach, Peree, jak jsi mohl být tak zbabělý?“ zeptal se stařec.

„Nechci zemřít. Je to tak hrozné?“ vyhrkl zajatec.

„Zemřeš stejně,“ upozornil jej starý kněz smutně. „Tento rytíř nemá v úmyslu ponechat tě naživu. Není v něm ani špetka milosrdenství.“

„To není pravda,“ zakvílel zajatec a otočil se k Winteru Kayovi.

„Ále je,“ ujistil jej rytíř a rozmáchl se mečem. Malý kněz se snažil uprchnout, ale Winter Kay po něm skočil a zasadil mu prudkou ránu zezadu do hlavy. Lebka pukla a kněz se zhroutil na kamennou podlahu. „Opravdu je to Kranova koule?“ chtěl vědět Winter Kay.

„Ano, je. Máš vůbec tušení, co to znamená?“

„Je to nějaká starověká relikvie. Podle některých křišťálová koule, co ukazuje budoucnost. Ukaž mi ji.“

„Není to křišťál, Wintere Kayi, ale kost.“

„Odkud znáš mé jméno?“

„Mám dar, pane rytíři, i když bych si v této chvíli přál, abych ho neměl. Tak mě zabij, ať už to mám za sebou.“

„Všechno hezky popořadě, knězi. Dnes už mě z té námahy bolí ruka. Chvíli si odpočinu. Ukaž mi kouli.“

Starý kněz couvl od stolu. „Netoužím ji vidět. Schránka není zamčená.“

Winter Kay popošel blíž. Když sáhl po víku, uvědomil si, že kazeta vůbec není ze dřeva, že je ve skutečnosti odlitá z nějakého tmavého kovu. „Co znamenají ty značky?“ zeptal se.

„Jsou to ochranná kouzla. Koule vyzařuje zlo. Schránka ho zadržuje uvnitř.“

„Uvidíme.“ Winter Kay odklopil víko. Uvnitř spočíval předmět zabalený v černém sametu. Winter Kay odložil zkrvavený meč a předmět zvedl. Opatrně rozbalil černou látku. Kněz měl pravdu, nebyla to křišťálová koule. Byla to lebka se železným kroužkem na čele. „Co je to za nesmysl?“ rozčílil se Winter Kay a dotkl se zažloutlého čela. Lebka se rozzářila, jako by se v lebeční dutině rozsvítila svíčka. Winter Kay cítil, jak mu přes prsty do paže proudí teplo. Byl to úžasný pocit. Teplo se mu rozlévalo tělem přes hrudník a krk do hlavy. Vykřikl rozkoší. Veškerá únava z něj spadla. Cítil se posilněný

„Je to podivuhodný kousek,“ prohlásil. „Jsem jako znovuzrozený.“

„Zlo pozná spřízněnou duši,“ odtušil stařec.

Winter Kay se zasmál. „Já nejsem zlý, hlupáku. Jsem rytíř oběti. Žiju jen pro to, abych ničil zlo, kdykoliv na ně narazím. Konám dílo Pramene. Očišťuji zemi od hříšníků. Teď mi pověz, jaké kouzlo bylo do té lebky vloženo.“

„Jenom to, které tam bylo odjakživa. To… ten tvor kdysi býval mocným králem. Jeden velký hrdina ho zničil a osvobodil svět od jeho zla. Ale temnota v něm nemůže zemřít. Snaží se dosáhnout ven a ničit duše lidí. Nepřinese ti nic než žal a smrt.“

„Zajímavé,“ podotkl Winter Kay. „Existuje jedno staré pořekadlo: ‚Nepřítel mého nepřítele musí být mým přítelem.‘ Jelikož tebe církev prohlásila za nepřítele, musí být toto nádoba dobra. Nenalézám v ní žádné zlo.“

„To proto, že tě zlo již zasáhlo.“

„Začínáš mě nudit, dědku. Dám ti ještě chvilku, aby ses mohl smířit s požehnaným Pramenem, a pak tě za ním pošlu.“

„Půjdu rád, Wintere Kayi. Což je víc, než lze říci o tobě, až si pro tebe přijde ten muž se zlatým okem.“

Winter Kay švihl mečem. Po celodenním vraždění bylo ostří natolik ztupené, že starci neoddělilo hlavu od těla. Přes místnost vystříkla krev a několik kapek dopadlo na stůl a na lebku. Z kostí vyšlehlo světlo. Když se na ni Winter Kay zadíval, jako by na ní na okamžik spatřil přízračný obličej. Vzápětí obraz zmizel.

Winter Kay zabalil lebku do její kápě z černého sametu, vrátil ji do schránky a vynesl ji z hořících trosek Shelsansu.

1

V horách na severu udeřila nejkrutější zima za posledních třicet let. Řeky a jezera pokryl na stopu silný led a vánice zuřily celé dny bez konce. Ovce lapené v závějích umíraly po desítkách a jara se dožil jen nejotužilejší dobytek. Mnoho cest do Černé Hory bylo neprůchodných a lidé ve městě měli co dělat, aby přežili. Horalé z klanu Černých Rigantů vycházeli z hor a sedlákům nosili jídlo a zásoby a vyhledávali i lidi, kteří uvízli v osamělých domech vysoko v kopcích.

Přesto jich mnoho umrzlo přímo v postelích.

Do divočiny mezi Černou Horou a skalnatými štíty rigantské domoviny na západ od města se pustil jen málokdo.

Když se tak Kaelin Ring plahočil třeskutým mrazem ke srubu Finbarra Ustala, toužebně si přál, aby nebyl jedním z nich. Vláčel se s těžkým batohem, k němuž měl přivázanou novou mušketu s dlouhou hlavní. Konečně se dostal k poslednímu prudkému srázu. V tmavých vousech se mu jasně třpytily krystalky ledu a dlouhá bílá jizva na pravé tváři ho pálila. Z nezvyklého kroku, vynuceného širokými sněžnicemi, ho pobolívaly nohy. Kaelin se nevzdával, ale byl stále unavenější. Ve třiadvaceti byl pořádný silák. V létě uběhl v kopcích i deset mil a radoval se ze síly a vytrvalosti mládí. V této chvíli se cítil jako stařec, byl vyčerpaný a tělo se hlasitě dožadovalo odpočinku. Rozzlobilo ho to. Jestli si teď tady odpočineš, zemřeš, napomínal se.

Zapátral v kopci před sebou. Svah byl strmý a táhl se ještě další půl míle. Zastavil se a neohrabaně si upravil řemeny batohu. Měl dvoje rukavice, jedny z ovčí vlny a druhé z králičí kožešiny. Přesto téměř necítil prsty. Vál prudký vítr a zvedal oblaka sněhu, který ho bodal v očích a na tvářích. Také mu strhl kapuci z beránka. Kaelin ji s kletbou zachytil a natáhl si ji zpátky na hlavu. Obloha byla zatažená a mraky slibovaly další sníh. Kaelin se zlostně zadíval na svah před sebou. Docházely mu síly. Zemřít tady by bylo k smíchu, říkal si. Už nikdy nevidět Charu nebo malého Jaima. „To se nestane,“ pronesl nahlas. „Nenechám se porazit trochou sněhu.“

Vítr zesílil, opřel se mu do prsou a málem ho shodil na zem. „Nic lepšího neumíš?“ zařval Kaelin. Hněv mu dodal síly, a tak sklonil před větrem hlavu a znovu vykročil. Bolest v nohou byla stále silnější a do lýtek dostával křeč.

Nevzdával se, soustředil se na Finbarra a uvítání, jakého se mu dostane v teple a bezpečí jeho srubu.

Finbarr několik let pracoval na statku Ironlatch, ale vloni se se ženou a dvěma přeživšími dětmi přestěhovali sem nahoru do srubu. Nejstarší chlapec jim zemřel přede dvěma lety. Maev Ringová Finbarra zaměstnala a pověřila ho, aby na horských pastvinách dohlížel na ovce. Finbarr putoval po horách, roznášel balíky sena a vyhrabával ovce lapené ve sněhu. Byla to tvrdá, náročná práce. Ural, jeho manželka a velmi silná žena, mu často pomáhala, stejně jako jejich dva chlapci.

Kaelin je neviděl už dobře dva měsíce, a když ho zase jednou přepadla toulavá nálada, sbalil nějaké zásoby a vyrazil ke srubu. Za pěkného počasí zabrala cesta ze statku Ironlatch ke srubu nanejvýš den, ale za těchto podmínek silnému mladému horalovi trvala třikrát déle. Celý den musel strávit v jeskyni pod útesem, aby se ukryl před prudkou vánicí.

Zcela vyčerpaný Kaelin se začal námahou potit. Polekalo ho to. Za takovýchto podmínek se musel člověk pohybovat pomalu a opatrně. Pot v tak velké zimě zamrzal přímo na kůži pod šaty a vysával z těla teplo.

Už jsem skoro tam, říkal si. Nevadí, že se potím.

Když byl čtvrt míle od srubu, slunce zapadlo za hory a Kaelin litoval, že se rozhodl vzít si svou novou mušketu a dvě pistole emburleyovky. Chtěl si s Finbarrem a chlapci trochu zalovit, ale teď toužil jen po tom, aby se mohl usadit v křesle u krbu a zbavit se tíhy zbraní a batohu. Při pomyšlení na sálající oheň ve Finbarrově srubu se doslova zatetelil rozkoší.

Feargol a Basson, Finbarrovi synové, budou mít radost, že ho vidí. Hoši milovali jeho příběhy – příběhy, které on sám slyšel od Jaima Grymaucha, když byl v jejich věku, příběhy o králi Connavarovi a Rhegovi, který bojoval ve velkých arénách Kamene. Starší, desetiletý Basson, obvykle sedával Kaelinovi u nohou, celý uchvácený, oči vykulené. Šestiletý Feargol s rozcuchanou kšticí zrzavých vlasů vyprávění neustále přerušoval prapodivnými otázkami. „Nosil Rheg čepici?“ zeptal se jednou, když jim Kaelin povídal o souboji mezi Rhegem a jedním kamenickým válečníkem v aréně.

„Ne, když bojoval před diváky,“ odpověděl Kaelin trpělivě. „A tak Rheg tasil meč a postavil se před císaře, mocného vládce jménem –“

„A jakou čepici nosil, když zrovna nebojoval?“ nedal se Feargol.

„Budeš už zticha?“ vyjel na něj Basson, štíhlý kluk, jenž po matce zdědil světlou pleť a plavé vlasy. „Kdo se stará, jestli nosil čepici?“

„Já mám čepice rád,“ hájil se Feargol.

„Měl vlněnou čepici,“ řekl mu Kaelin, „stejnou, jako nosíš ty, i s chrániči na uši. Když byla zima, stáhl si je a zavázal si je pod bradou. V létě si klapky zvedl a zavázal si je nahoře.“

„A jakou měla barvu?“ chtěl vědět Feargol. „Byla bílá jako ta moje?“

„Ano, byla bílá.“

Feargol byl nadšený. Vyskočil ze země, zaběhl do ložnice a vrátil se se svou bílou čapkou. Potom už jen mlčky seděl, dokud Kaelin nedokončil vyprávění.

Vzpomínky Kaelinovi zvedly náladu a po chvíli už uviděl srub. Představil si oheň a přátelské uvítání, přímo viděl, jak mu chlapci běží naproti. Náhle se zarazil. Z kamenného komína nestoupal kouř. To bylo zvláštní, protože měli připraveno dost dříví, aby jim vydrželo až do jara. S Finbarrem celé týdny tahali a řezali klády, štípali polínka a skládali je u severní zdi.

Když se přiblížil, spatřil, že zeď otočená k západu se zřítila a spadla i část střechy. Koutkem oka zachytil nějaký rudý záblesk na stromě u domu. Přimhouřil v prudkém, studeném větru a zvířeném sněhu oči a zadíval se na strom. Horních větví se držel Finbarrův starší syn Basson, oblečený v tenké červené noční košilce. Kaelin skopl sněžnice a vyšplhal zbytek cesty. Na svou únavu docela zapomněl. Ještě než dorazil ke stromu, věděl, že chlapec je mrtvý.

Hoch umrzl. V blonďatých vláscích měl led a kůži měl promodralou. Do kmene stromu pod ním byly vyryté hluboké rýhy. Kaelin poznal stopy po drápech grizzlyho. Dosahovaly do výšky téměř devíti stop.

Přešel ke zničené zdi srubu a poznal, že byla proražená. V roztříštěném dřevě byly vrypy od drápů a na sněhu kolem rozbitých dveří krev. Kaelin shodil batoh na zem a stáhl si rukavice. Nemělo smysl pokoušet se nabít mušketu. Závěr bude zamrzlý. Rozhrnul si těžký ovčinový kabát, z kožené pochvy vytáhl jednu emburleyovku s dlouhou hlavní a natáhl kohoutek. Do srubu nevstoupil, nejprve prozkoumal zkrvavený sníh. Byly tu medvědí stopy a hluboká, široká rýha, jak tudy někdo něco táhl – něco, z čeho tekla krev.

Kaelin Ring se s obavami vydal po stopě. Z toho, co našel na kraji lesa, se mu udělalo špatně. Byl tam rozházený zbytek rodiny. Finbarrova hlava – s uhryznutou půlkou obličeje – spočívala na kořeni stromu. Z Ural zůstal jen kus nohy a rozervaný, zakrvácený cár sukně. Kaelin neměl kuráž ani žaludek, aby hledal stopy po malém Feargolovi.

Vrátil se ke srubu. Na rozbité zdi byly hluboké vrypy. Uvnitř byl rozbitý stůl a dvě roztřískané židle. Ze zdí bylo serváno několik polic a na podlaze se válely střepy z nádobí. U dveří do ložnice ležely mušketa a pistole, z nichž se střílelo. U protější zdi spočíval zlomený meč a do krbu odletěl zkrvavený kuchyňský nůž. Z toho, co Kaelin viděl – a z faktu, že Basson vylezl na strom v noční košili – bylo zřejmé, že medvěd na srub zaútočil v noci. Rozbil dveře i rám a vyrval trámy. Nebylo to nijak rychlé. Finbarr a Ural měli čas nabít a vystřelit z muškety a pistole. Když medvěd pronikl do srubu, bojovali mečem a nožem. Cákance krve na stěnách ukazovaly, že zemřeli tady. Bassonovi se muselo podařit proběhnout kolem medvěda a vylézt na strom.

Kaelin přistoupil ke krbu. Poklekl a zvedl nůž. Položil ruku na kameny, jimiž byl krb obložený. Byly ještě teplé.

K útoku došlo včera v noci.

Kaelin vstal a zašel do malé ložnice vzadu. Tady k žádným škodám nedošlo. Postele chlapců stály u zadní stěny naproti manželskému lůžku, na němž spávali Finbarr s Ural. Kaelin se posadil na postel. Tohle byla drsná země a on na bojišti zabíjel nepřátele a viděl, jak jiní umírají. Ale nic takového.

Bylo neslýchané, aby medvěd – dokonce i grizzly – takhle zaútočil na dům. Šelmy se často potulovaly kolem lidských obydlí a pátraly po zbytcích jídla, ale většinou se od lidí držely dál. Každý horal znal dvě základní pravidla, když došlo na jednání s takovými zvířaty. Nejlepší bylo se jim vyhnout, zvlášť když se jednalo o matku s medvíďaty nebo když se medvěd bránil či hájil svou kořist. Druhé pravidlo, v případě, že muselo být porušeno první, radilo zachovat klid a pomalu se vzdálit. Pokud měli medvědi na vybranou, raději se lidem vyhnuli. K většině útoků, o nichž Kaelin slyšel, došlo, když lidé narazili na krmícího se medvěda a polekali ho. Roztříštěné trámy ukazovaly, že tento grizzly zuřivě útočil, aby se dostal na lidi uvnitř.

Kaelin se zadíval na malé postýlky a zavzpomínal na malého Feargola v bílé čepici. Finbarr oba chlapce příliš ochraňoval. Už o jedno dítě přišel, o nejstaršího syna, kterého zabila horečka zuřící v Černé Hoře. Finbarr byl odhodlaný udržet ostatní děti naživu. To byl jeden z důvodů, proč se s rodinou odstěhoval sem nahoru.

Kaelin se zachvěl, znovu na něj dolehla únava. Teď není čas truchlit nad mrtvými, pomyslel si.

Medvěd se vrátí, aby sežral zbytek. Kaelin věděl, že až dorazí, měl by být už dávno pryč. Zasáhla ho mrazivá skutečnost. Pokud odejde hned, téměř jistě zemře. Neměl sílu vrátit se do té jeskyně pod útesem. Tiše zaklel. Z největší pravděpodobnosti se medvěd do srubu nevrátí. Nažere se a vrátí se do svého doupěte. Kaelin si došel pro svůj batoh, odnesl si ho do světnice a připravil oheň. Když plameny vyšlehly, sundal si plášť s kapuci a ovčinový svrchník a dřepl si před krb. Teplo potřeboval.

Venku se stmívalo. Kdyby medvěd přišel teď…

Mladého Riganta se zmocnil strach. Snažil se ho zahnat. „Jestli medvěd přijde, zabiju ho," pronesl nahlas. Síla vlastních slov ho uklidnila, i když jen na chvilku. Finbarr s Ural po medvědovi vystřelili, ale jeho to nezastavilo.

Kaelin ještě přiložil na oheň. Jeho emburleyovky měly větší ráži než Finbarrovy zbraně a mušketa byla zbrusu nová. Zvedl ji a vytřel závěr hadříkem nahřátým nad ohněm. Jakmile mechanismus opět fungoval, nabil mušketu a nechal ji na podlaze tak, aby na ni snadno dosáhl. Už se trochu zahřál a začínal se uvolňovat, jak se mu navracely síly. Proraženou zdí dovnitř foukal studený vítr. Kaelin našel Finbarrovu bednu s nářadím a pustil se do oprav. Medvěd vylomil trámy napravo ode dveří. Zárubeň se prohnula, praskla a vytrhla dveře. Trámy se vyboulily dovnitř a medvěd do nich vrazil a dva úplně zlomil. Tak pronikl do srubu. Zárubeň už opravit nepůjde. Tam, kde se prohnula, podklesla střecha. Kaelinovi se ale podařilo vtlačit některé trámy zpátky. Přibil je hřebíky a podepřel kusy dřeva z rozbitého stolu. Po dvou hodinách zbudoval dostatečnou bariéru, aby srub šlo aspoň trochu vyhřát.

Ale pokud se medvěd vrátí, dostat se dovnitř mu nepotrvá dlouho.

Kaelin zvedl Finbarrovu mušketu a pistoli, našel jeho prach a kule a obě zbraně nabil. Vrátil se ke svému batohu a vzal si něco z jídla, jež přinesl rodině. Našel hroudu sýra, kus v medu pečené šunky a dvě hliněné nádobky se švestkovými povidly, která děti milovaly. Znovu se ho zmocnil smutek. Byli to hodní hoši a vyrostli by z nich skvělí muži.

Přiložil na oheň, posadil se a snědl plátek šunky.

Pak zaslechl nějaký hluk. Vyskočil, popadl mušketu a natáhl kohoutek. Zvuk vycházel z ložnice. Srdce se mu rozbušilo prudčeji. Přiskočil ke dveřím a rozrazil je. Nebylo tu okno a medvěd se sem neměl jak dostat. Kaelin vstoupil. Místnost byla prázdná. Kaelin si klekl, ohnul se a podíval se pod postel. Ležela tam hromádka složených šatů. Kaelin vstal a rozhlížel se po malé ložnici. Kromě postelí tu byla truhlice s přihrádkami a u protější zdi stála starodávná vyřezávaná truhla. „Vzpamatuj se, Kaeline," napomenul se nahlas. „Začínáš mít halucinace."

Jak mluvil, zaslechl z truhly tichý vzlyk. Položil mušketu na postel, klekl si k truhle a zvedl víko. Uvnitř byl schoulený zrzavý Feargol, stále ještě v noční košilce. Tvář měl zkřivenou strachem. „Už je to v pořádku, chlapče," řekl mu Kaelin tiše. „Je tu strejda Kaelin. Už se ti nic nestane." Sáhl do truhly. Feargol pevně zavřel oči a snažil se zavrtat pod šaty, které v ní byly uložené. Kaelin se zarazil. Místo aby dítě vyndal, zlehka ho poplácal po hubeném ramínku. „Byl jsi velice statečný, Feargole. Jsem na tebe pyšný," prohlásil tichým, laskavým hlasem. „Teď bys měl vylízt ven a dát si se mnou něco k jídlu."

Nechal chlapce v truhle, popadl mušketu a vrátil se k ohni. Nějakou dobu jen seděl a čekal, ale Feargol nepřišel. S povzdechem přihodil na oheň další dříví. Chlapec zažil příšerný strach. Slyšel řev medvěda a křik rodičů. Poslouchal praskání kostí a trhání masa. Jeho svět rozervaly na kusy drápy a zuby posedlého zvířete. V případě nutnosti ho Kaelin půjde z truhly vytáhnout, ale věděl, že pro chlapce bude lepší, když se k tomu rozhodne sám.

Před lety, když bylo Kaelinovi teprve dvanáct, pomáhali s Jaimem Grymauchem hledat jednoho ztraceného varlishského chlapce. Hoch se údajně zatoulal do lesů v nížině, takže za ním byly vyslány pátrací oddíly. Jaim pochyboval o moudrosti tohoto počínání a s provazem přes rameno se vydal do kopců.

„Kam jdeme?" chtěl vědět Kaelin.

„Kluk prý byl utrápený a ustrašený. Vyhrožovali mu nějací jiní kluci. V lese se sice schováš, ale nevidíš přicházet nepřítele. Nahoře v kopcích se schováš taky, ale máš tam mnohem lepší rozhled. Pronásledovatele zahlídneš dřív."

Hledali skoro celý den. Jaim se často zastavoval, pokaždé si dřepl a zaposlouchal se. Kaelin si na to pamatoval velmi dobře. Hromotluk se přikrčil, zvedl si černou pásku přes zničené oko a poškrábal se na svraštělé jizvě na víčku. Tohle dělával pokaždé, když mu něco dělalo starosti. Už se stmívalo, když Kaelin zaslechl slabý zvuk. Našli trhlinu, kde se propadla země. Jaim popošel na kraj strže a zavolal chlapcovo jméno. Odpovědělo mu volání o pomoc.

„Nejsi zraněný, kluku?"

„Ne. Prosím, dostaňte mě odtud."

„Můžeš se postavit? Máš ještě sílu v rukách?"

„Ano. Prosím, přijďte pro mě."

„Spustím ti provaz. Musíš si ho ovázat kolem pasu."

„Nemůžu," kvílelo dítě. „Pojďte pro mě."

„Můžu tam slízt," šeptl Kaelin.

„Já vím," odpověděl Jaim stejně tiše. „Možná budeš muset. Teď chvíli mlč, já si s ním promluvím." Jaim obrátil svou pozornost k trhlině. „Vím, že jsi kurážný kluk, tak mě poslouchej. Tady nahoře za chvíli vyjdou hvězdy a vzduch je krásně vlahý. Už jsi někdy slyšel o kouzelným oku?"

„Ne," přiznal chlapec.

A Jaim mu povykládal úžasný, ač smyšlený příběh. „Moje kouzelný oko vždycky pozná hrdinu. Míň skvělý kluk by se při tom pádu zabil. Teď ti spustím ten provaz. Řekni, až ho budeš mít u ruky." Jaim rozvinul provaz a pomalu ho spouštěl do trhliny.

„Mám ho!"

„Ovaž si ho kolem pasu. Hezky pevně. Křikni, až to uděláš."

„A potom mě vytáhnete?"

„Nejsem moc velký silák, chlapče," zalhal Jaim. „Budeš muset trochu šplhat sám. Mohl bych tě vytáhnout k prvnímu chytu."

„Nedokážu šplhat," plakal chlapec. „Je tu tma a já nemám sílu."

„Uvidíme, uvidíme," sliboval Jaim. „Je provaz napnutý?"

„Ano, pane."

„Tak začni šplhat, já tě popotáhnu."

Chlapci trvalo asi dvacet minut, než vylezl z trhliny. Když se konečně vynořil, Jaim ho poplácal po zádech a řekl mu, jak pyšný na něj je. „Jsi báječný kluk," chválil ho.

Když chlapce doprovodili domů a sami se také vraceli do svého domova, Kaelin se zeptal: „Proč jsi ho tak trápil? Mohl jsem tam slízt za minutku. A ty vůbec nejsi slabý. Jsi největší silák na vysočině."

Jaim se zastavil. „Ach Kaeline, ještě se musíš hodně učit. Není nic zoufalejšího než pocit bezmoci. Kdybychom ho prostě vytáhli, nosil by si ten pocit s sebou jako kámen. Kdykoliv by se mu v životě něco přihodilo, začal by volat o pomoc. Rosteme tím, že konáme, chlapče. Muže z nás dělají naše činy. Ano, pomohl jsem mu. Ale on ven vylezl sám. Vzal svůj život do vlastních rukou a učinil rozhodnutí. Dneska dostal životní lekci. Bude díky tomu silnější."

Když nyní Kaelin seděl u ohně ve Finbarrově poničeném srubu, začal zpívat starou písničku, kterou ho kdysi dávno naučil Jaim.

Ztracený jsem u silnice, šťastný, plný radosti,
již nejsem já uprchlík, nemám další starosti.
Mně se nikdo nevyrovná a nikdo mě nechytí.
Jsemť já lstivý zbojník, zbavil jsem se prokletí.

Dozpíval a zavolal: „Mám tu pro tebe povidla, příteli. A u ohně je teplo." A znovu se pustil do zpěvu.

Právě když už si začínal myslet, že bude muset pro chlapce přece jenom dojít, uviděl ho stát ve dveřích. Modrou noční košili měl ušpiněnou od moči a na hlavě měl bílou čapku s klapkami staženými přes uši. Kaelin natáhl ruku a zvedl nádobku s povidly. „Měli bychom něco sníst, příteli," podotkl tiše ve snaze chlapce uklidnit. Feargol se obrátil ke zničené stěně a jen zíral na zpřelámané trámy.

„Ten medvěd se vrátí," zachraptěl.

„Jestli to udělá, zabiju ho," prohlásil Kaelin. „Ke svému příteli Feargolovi žádného medvěda nepustím."

„Sežral medvěd Bassona?"

„Ne."

„Ale sežral tátu," škytl hošík a roztřásl se. Po tvářích se mu koulely slzy jako hrachy.

„Zítra se vydáme na Ironlatch," řekl Kaelin. „Bude to ohromný dobrodružství. Budeš bydlet u nás, s Charou a malým Jaimem. Moc rád tě k nám vezmu. Víš proč? Podívej se na mě, Feargole. Víš proč?"

Chlapec odtrhl zrak od pobořené zdi. „Proč?"

„Poněvadž tě mám rád. Podle mě jsi skvělý kluk. Jsi odvážný a chytrý. Jsi přesně jako Rheg. Pojď si sednout k ohni. Najíme se a odpočineme si a zítra se vydáme domů."

Feargol se vydal k čekajícímu Kaelinovi a posadil se mu na klín. Kaelin ho objal a pohladil ho po rameni.

„Ty se toho medvěda nebojíš?" zeptal se ho hoch.

„Bál jsem se, Feargole. Ale už ne. Věř mi, chlapče. Nedovolím mu, aby se na tebe byť jen škaredě podíval."

„Má hroznou hlavu, je samá šupina."

Po chvíli Feargol snědl kousek šunky a sýra a taky trochu švestkových povidel. Po jídle ho Kaelin vzal zpátky do ložnice a našel mu nějaké šaty. Hošík byl velice bledý a oči měl vykulené strachem. Kaelin mu oblékl teplou košili a kamaše a celou dobu na něj mluvil. Pak se vrátili do světnice. Kaelin našel nádobu s olejem do lamp. Naplnil jím starý džbán a postavil ho na podlahu.

Feargol se držel u něj a pozoroval ho. Kaelin zašel do ložnice a odřízl pruh z pokrývky. Ten ovinul kolem kusu dřeva odlomeného z nohy od židle a napustil olejem.

„Co to děláš?" optal se Feargol.

„Je to překvapení," vysvětloval Kaelin. „Teď by sis měl odpočinout. Zítra nás čeká dlouhá cesta a ty musíš být silný." Posbíral pokrývky a rozložil je před krbem. „Lehni si tu. Já budu hlídat."

Feargol poslechl, ale neusnul. Jen nehybně ležel a díval se na Kaelina. „Opravdu jsem jako Rheg?" zeptal se.

„Ano. Jsi velice odvážný."

„Necítím se zrovna moc odvážný. Mám hrozný strach."

„Věř mi, příteli. Vím, že máš odvahu. Poznám to. Strejda Jaim mi dal kouzelný oko. Vždycky vidím pravdu."

„Kde ho vzal?“

Kaelin se usmál a rozpomněl se na den, kdy mu Jaim tento příběh vyprávěl. „Našel ho v jezírku, který je vidět, jenom když je měsíc v novu. Nechal ho tam jeden mocný čaroděj.“

„Kde ho máš?“ vyptával se Feargol a náhle začal zívat.

„Kde mám co?“ podivil se Kaelin.

„To kouzelné oko přece.“

„Aha! Nosím ho tady,“ odpověděl Kaelin a poklepal si na čelo.

„Nevidím ho.“

„To proto, že je kouzelný. Je vidět, akorát když je nov a nad tebou přeletí bílá sova.“

Feargol znovu zívl. „Já mám kouzelné oko,“ vypravil ze sebe. „Táta říkal, ať to nikomu neprozradím.“ Ve světnici bylo teplo a na stěnách tančily stíny. Chlapec usnul a Kaelin mlčky seděl vedle něj.

Kaelin Ring neměl žádné magické schopnosti. Nezdávalo se mu o tom, co se má stát, ani nevídal duchy, ale s ponurou jistotou věděl, že se medvěd vrátí. Tu zlou předtuchu u něj ale nevyvolal strach. Prostě to věděl. Ve chvíli, kdy našel malého Feargola živého, všechen jeho strach zmizel.

Medvěd se vrátí prostě proto, aby se zase nažral. A ucítí Kaelina a chlapce. Stejně jako všichni horalé, i Kaelin znal medvědy potulující se po jeho území. V této oblasti žil pouze jeden obrovský grizzly. Místní mu říkali Půlpysk. V mládí se dostal do rvačky a nepřítel mu odtrhl polovinu spodního pysku. Teď mu ten kus visel dolů a při chůzi pleskal. Kaelin ho vídal často. Medvěd byl opravdu velký. Když se postavil na zadní, dosáhl do výše téměř osmi stop – desíti, když se pořádně natáhl. Byl to samotář. S Půlpyskem nežila žádná družka. Finbarr Kaelinovi vyprávěl, že Půlpysk na svém teritoriu zabil jiného medvěda – starého Shabbu. To byla smutná zpráva, protože Shabbu měl Kaelin moc rád. Starý medvěd kdysi vyplenil Kaelinův tábor, což tuze rozveselilo Charu Jaceovou, která to celé pozorovala z bezpečí na stromě. Tenkrát to bylo poprvé, kdy spolu byli Kaelin a Chara sami. Starý Shabba se přiloudal k ležícímu Kaelinovi a očichal mu obličej, než odešel. A Půlpysk ho zabil. „Měl jsem tě zastřelit,“ pomyslel si Kaelin. Medvědi spolu bojují, ale když jeden uteče, vítěz ho obvykle nechá jít. Půlpysk ale ne. On byl zabiják. A teď roztrhal několik lidí a ochutnal lidské maso. Jaim jednou Kaelinovi řekl, že pokud dojde k něčemu takovému, vypěstují si medvědi vzácnou chuť na lidské maso a začnou lidi lovit. Kaelin netušil, jestli je to pravda. Jaim byl vynikající vypravěč, a jako všichni vypravěči, i on měl podivnou nechuť k pravdě. Kaelin však věděl, že kule z muškety takovou šelmu jen těžko zabije okamžitě. Medvědi mají velice silná žebra, od nichž se každá kulka odrazí. Musel by to být skutečně zázračný výstřel, aby si kulka našla cestu k srdci.

Noci pomalu ubývalo. Kaelin udržoval oheň a přesunul se na místo kousek od vchodu. Byl unavený a moc rád by se trochu prospal. Myšlenky se mu roztoulaly. Vzpomínal na Jaima Grymaucha, na úžasný boj, který podstoupil s varlishským šampiónem Gorainem. Jaký to byl den! Biskup z Eldacre k hrám na vysočině přizval Goraina a dalšího šampióna, legendárního Chaina Shadu. Biskup chtěl pokořit horaly a posílit víru v nadřazenost Varlishů. A bylo by to i vyšlo, jenže jednooký Jaim Goraina zastavil a pak ho vyhodil z kruhu do davu diváků. Byla to ohromná chvíle a Kaelin si jí bude do konce života cenit.

Té noci se změnil i jeho život. Jeden varlishský voják a jeho synovec zavraždili dívku, která Kaelina milovala. Znásilnili ji a oběsili. Kaelin je oba našel. V noci plné mrazivé krutosti je zabil. Pravdou bylo, že jejich smrti ani své účasti na ní nelitoval. Ale styděl se kvůli tomu, jak naložil s jejich těly. Zaslepený vztekem jim usekl hlavy a narazil je na sloupky u mostu.

S trhnutím se probudil. Zdřímlo si, hlava mu padla na zeď. Protřel si oči a zadíval se k lesu. Nikde nic a nebylo slyšet ani praskání kostí.

Zvedl se na nohy. V té chvíli se ve dveřích objevil obrovský černý stín. Když medvěd prostrčil hlavu opravenou zdí, bylo vidět volně visící roztržený pysk. Kaelin sebou praštil na podlahu a překulil se. Půlpysk zařval. Feargol se probudil a začal ječet z plných plic. Medvěd máchl prackou a jeden trám praskl a po místnosti se rozletěly kusy dřeva. Kaelin dolezl ke džbánku s olejem, popadl nohu od židle ovinutou látkou a přistrčil ji do ohně. Látka chytila plamenem. Kaelin s pochodní a džbánkem přiskočil k medvědovi a olej na něj vychrstl. Šelma se po něm vrhla, ale zastavil ji druhý trám, který pod její váhou zasténal. Kaelin medvědovi vrazil hořící pochodeň do tlamy. Olej na srsti kolem Půlpyskových očí se okamžitě vzňal. Medvěd se s příšerným řevem spustil na všechny čtyři a rozběhl se k lesu. Cestou z něj šlehaly plameny.

Feargol vzlykal u ohně. Kaelin k němu došel. „Je pryč,“ řekl. Chlapec se třásl a Kaelin ho objal. „Jsem na tebe moc pyšný, Feargole,“ pokračoval Kaelin tiše. „Já bych ve tvém věku nedokázal být tak odvážný. Byl jsem jako ustrašená myš, víš.“

„Já jsem ustrašená myš,“ skytal Feargol, pevně se držel Kaelinovy košile a tvář mu tiskl na prsa.

„Tak to jsme na tom stejně,“ opáčil Kaelin. „Já byl kdysi ustrašená myš a teď bojuju s medvědy.“

„On se vrátí. Vím to.“

Kaelin chvíli mlčel. Chlapec byl už tak dost vyděšený a bylo lákavé povědět mu nějakou malou lež, která by ho na chvíli uklidnila. Vzápětí ale ten nápad zavrhl. „Ano, Feargole, vrátí se. Už není hladový. Teď nás už jenom chce zabít. A proto já budu muset zabít jeho. Ale na Ironlatch se dostaneme, to ti slibuju.“

„Dokážeš ho zabít?“ zeptalo se dítě. „Tatínek to nedokázal.“

„Tvého tátu překvapil. Finbarr byl odvážný muž a tvá máma byla skvělá žena. Ale já na něj budu připravený, Feargole – a ty mi pomůžeš.“

„Já neumím bojovat s medvědy, Kaeline. Neumím to!“ Chlapci vytryskly slzy z očí.

„Ty s ním nebudeš muset bojovat, kamaráde. Pomůžeš mi s přípravama. Chci, abys zašel do kuchyně a našel všechny dlouhý nože. Pak dones tátovu hůl. Vyrobíme oštěp. Honem.“ Kaelin se jemně vymanil z jeho objetí a vstal. Feargol chvilku čekal, potom se však rozběhl do kuchyně. Kaelin si vzal mušketu a vrátil se ke vchodu. Oštěp nebude o moc užitečnější než jeho zbraně, ale chlapec se aspoň něčím zaměstná.

Byla lezavá zima a hustě sněžilo. Kaelin věděl, že venku budou mít s chlapcem co dělat, aby přežili. Pokud vyrazí hned po východu slunce, mohli by se do setmění dostat k jeskyni pod útesem. Kaelin ji používal často a zanechal tam slušnou zásobu suchého dříví. Bude to namáhavá cesta. Ale jakou měli jinou možnost? Až se Půlpysk vrátí, Kaelin po něm vystřelí. Pronikne kule až k srdci? Možná. A „možná“ nebylo dost dobré, když musel chránit dítě. Když si představil dlouhý pochod k jeskyni, uvědomil si, že většina cesty vede přes otevřené prostranství. Jestli po nich medvěd půjde – a on se obával, že půjde – nebudou se mít kde schovat. Rozzlobilo ho, že nemá na vybranou. Zůstat tady by znamenalo katastrofu a smrt. Pokud odejdou, přijdou o jedinou ochranu a budou vystaveni třeskuté zimě.

Navíc tu byl problém s oblečením. Aby se udrželi v teple, budou si muset obléknout několik vrstev vlněných šatů, jenomže pak budou méně rychlí a pohybliví. Na sněžnicích se snáz dostane přes závěje, avšak bude muset nést chlapce i batoh a mušketu a možná i oštěp. Tiše zaklel.

Zadíval se do noci a skoro si přál, aby se medvěd vrátil hned. Pak by po něm mohl střelit a okamžitě by věděl, jestli ho to složilo.

Do světnice se vrátil Feargol a nesl tři dlouhé nože. „Bude to stačit?“ optal se.

Jeden nůž byl příliš tenký, ale druhé dvě čepele byly dost silné. „Ano, tyhle budou dobrý,“ řekl chlapci a prohrábl mu vlasy. „Teď skoč pro tu hůl.“ Finbarr vlastnil hůl necelých šest stop dlouhou a vyrobenou z dubu. Kaelin došel k bedně s nástroji, vyndal pilku a na konci hole vyřezal kanálek asi čtyři stopy hluboký. Kladivem urazil rohovinovou rukojeť jednoho nože a uvolnil čepel. Tu zasunul do kanálku. Feargol ho pozoroval, jak nový oštěp ovazuje provázkem. Když byl provázek zavázaný, Kaelin zbraň vyzkoušel. Čepel byla stále trochu volná. Kaelin odřízl provázek a utáhl ho pevněji. Konečně byl spokojený a odložil oštěp na podlahu.

Ochladilo se a Kaelin nakázal Feargolovi, aby trochu přiložil na oheň. Chlapec okamžitě poslechl. Jakmile to udělal, přiběhl ke Kaelinovi a posadil se u něj.

„Je tu zima,“ poznamenal válečník.

„Mně je příjemně,“ opáčil Feargol.

„Jaké je tvoje dušejméno?“

„Měsíční lucerna.“

„To je dobré jméno. Já jsem Havran.“

„Proč ti tak táta říkal?“

„Tu noc, co jsem se narodil, aspoň tak mi to vyprávěl strýček Jaim, zahnalo několik vlků do úzkých velkého jelena. Právě když na něj chtěli zaútočit, pes mého otce, Havran, vyběhl z křoví, vrhl se na vlky a zahnal je na útěk. Podle Jaima to byl skvělý pes.“

„Co se s ním stalo?“

„Tu noc zemřel on i můj táta. Oba je přepadli a zastřelili. Když Havran zachraňoval toho jelena, už umíral.“

„Jaima jsem nikdy nepotkal. Můj tatínek o něm mluvil. Říkal, že byl velký jako dům a nejodvážnější Rigante ze všech.“

„Byl velký, ale jen o pár palců vyšší než já.“ Kaelin se zasmál. „Ale vypadal hrozně velký. Moc mi chybí.“

„Mně chybí můj tatínek,“ špitl Feargol a snažil se zastavit slzičky.

Kaelin ho objal. „Já vím, je to těžký, když naši milovaní odejdou. To se nedá popřít.“

Venku se začínalo rozjasňovat. Brzy bude svítat. „Běž si vzít svoje nejteplejší šaty, Feargole. Za chvíli vyrazíme.“

„A co ten medvěd?“

„Jsme na jeho území. Když odejdeme, možná – ale není to moc pravděpodobné – za námi nepůjde.“

„Nechci nikam chodit.“

„Já taky ne, kamaráde. Ale bude to bezpečnější.“ Celou dobu Kaelin sledoval okraj lesa a mušketu měl u ruky. Nedalo se předvídat, co medvěd udělá. Bylo vskutku vzácností, aby se v takovém počasí vydal grizzly ven. Za normálních okolností by spal zimním spánkem.

Východ slunce se blížil a Kaelin si oblékl těžký svrchník a vylezl ven vyraženou dírou. Svět venku byl úplně cizí, bílý a nepřirozeně tichý. Kaelin natáhl kohoutek muškety a obhlížel les. Medvědí stopy mířily k severu. Kaelin obešel srub. Vedle naskládaného dříví našel sáně s leštěnými sanicemi. Byly asi pět stop dlouhé. Vloni v zimě viděl, jak si s nimi Basson s Feargolem hrají. Pocítil smutek a zadíval se na strom, na němž ještě vězelo mrtvé Bassonovo tělo.

Vrátil se do srubu, pomohl Feargolovi s oblékáním, navlékl mu kabát s kapuci podšitý kožišinou a našel mu dva páry rukavic. Opět vyšel ven, vytáhl sáně a položil na ně batoh. Provaz byl zmrzlý, ale on z něj setřel led a přitáhl sáně před vchod. Klouzaly lehce. Vrátil se do srubu, sebral oštěp a Finbarrovu pistoli a mušketu a také je naložil na sáně. Oštěp vzadu přečníval. Kaelin našel své sněžnice, obul si je a zavolal na Feargola. Hošík vykoukl ven a pak přiběhl k němu.

„Vezmeme si sáně,“ oznámil mu.

Feargol ho neposlouchal. Třeštil oči na svého bratra na stromě. „Bassone!“ zavolal.

„Pššt!“ napomenul ho Kaelin a klekl si k němu do sněhu. „Nesmíme dělat hluk.“

„Nechce slézt dolů!“ zakvílel Feargol.

„Poslouchej, kamaráde. Poslouchej. Basson je mrtvý. Už mu nic neublíží. Teď tě musíme dostat domů. Pak se vrátím a postarám se o Bassona.“ Feargol se rozplakal. Kaelin si ho přitáhl blíž a políbil ho na tvář. „Buď ještě chvíli odvážný a nasedni si na sáně.“

„Basson říkal, že se toho medvěda moc bojí,“ vzlykal Feargol. „Řekni mu, ať sleze dolů.“

„Tam, kde je, je v bezpečí, Feargole. Medvěd na něj nemůže. Vrátím se pro něj, až tě dopravím na Ironlatch. Slibuju. A

teď si nasedni.“

Chlapec si naskočil vedle muškety. „Dohlídni na ten oštěp,“ nakázal mu Kaelin. „Ať ti nespadne.“ Hodil si přes rameno mušketu, levou rukou se chopil provazu a vykročil k dlouhému svahu. Neustále se ohlížel, zda se snad medvěd nevrací. Po čtvrthodince dorazili na hřeben a zastavili se. Před sebou měli prudký, zhruba půlmílový sráz končící v zamrzlé řece. Kaelin si sundal sněžnice a strčil je na sáně. Ohlédl se.

Medvěd se objevil u srubu. Srst na hlavě a na roztrženém pysku mu ohořela, což mu propůjčovalo démonické vzezření. Postavil se na zadní a v dálce zahlédl muže a chlapce. Se vzteklým řevem se spustil na všechny čtyři a rozběhl se k nim.

Kaelin postrčil sáně ze svahu. Sníh byl hluboký a sáně se ne a ne rozjet. Kaelin se do nich opřel s větší silou. Neodvažoval se ohlédnout. Sáně se konečně pohnuly. Kaelin na ně naskočil a popadl provaz. Přitom ale pustil mušketu, která mu spadla do sněhu. Sáně zpomalily, ale hned zase nabraly rychlost.

Teď už Kaelin ohlédnutí riskoval. Medvěd se rychle blížil a při každém skoku vyhazoval do vzduchu obláčky sněhu. Svah byl stále strmější a sáně zrychlovaly.

Řítili se dolů k zamrzlé řece. Sáně dvakrát narazily na skálu pod sněhem a málem se převrhly. Kaelin zápolil s madly a zoufale se snažil udržet je rovně. V polovině srázu byla pořádná boule. Sáně vyletěly do vzduchu. Oštěp začal padat a Feargol se po něm vrhl a pevně ho chytil. „Hodný kluk!“ křikl Kaelin.

K řece se blížili děsivou rychlostí. Kaelin si uvědomil, že sáně na led narazí s pořádnou silou. Kdyby led povolil, spadnou do vody a stáhne je to pod led. Pokoušel se sáně stočit a zpomalit, ale nedařilo se mu to. Narazili na břeh a kolem nich se zvedlo mračno sněhu. Finbarrova mušketa a pistole odletěly. Feargolem to mrštilo na Kaelina, který ho naštěstí stačil zachytit. Tentokrát spadl i oštěp. Sáně proletěly kus vzduchem, tvrdě dopadly na led a prudce se roztočily. Kaelina i chlapce to vymrštilo do vzduchu. Kaelin Feargola pevně držel a podařilo se mu stočit tak, že dopadl na záda a chlapce uchránil před nárazem. Klouzali po zamrzlé řece, až narazili do protějšího břehu. Kaelin chvíli jen ležel a točila se mu hlava. Konečně se trochu vzpamatoval, přistrčil Feargola ke břehu a zvedl se na kolena. Vysoko na kopci zahlédl medvěda. Utíkal nahoru a jich si už nevšímal.

Kaelin vstal. Třásly se mu nohy. „Není ti nic?“ zeptal se Feargola.

„To bylo vážně rychlé,“ vydechl chlapec.

„Ano, to bylo.“

Kaelin vykročil na led. Sáně ležely na boku. Narovnal je a viděl, že nejsou nijak poškozené. Jeho batoh ležel opodál a mušketa a oštěp byly hned vedle. Finbarrova pistole nebyla nikde v dohledu. Znovu naložil batoh, oštěp a mušketu na sáně a odtáhl je ke břehu.

„Medvěd nás už nechal,“ sděloval mu šťastný Feargol.

„Vypadá to tak,“ přitakal Kaelin.

Dostat se z řečiště jim chvíli trvalo, ale nakonec se jim podařilo vytáhnout sáně na pevnější zem.

Tady Kaelin zjistil, že přišel i o sněžnice. Přestal se ovládat a hlasitě zaklel.

„To byla ošklivá slova,“ napomenul jej Feargol.

Kaelin se zhluboka nadechl. „Ano, to byla.“ Zazubil se na chlapce. „Ani slovo Chaře.“

„Pošle tě do postele bez večeře,“ pochopil Feargol.

„Ano, a ještě něco horšího,“ souhlasil Kaelin.

Cesta k útesu jim zabrala dobře šest hodin. Když tam dorazili, Feargol byl promrzlý až na kost a třásl se tak, že nedokázal vylézt k jeskyni. Kaelin si ho hodil na záda. „Pevně se drž,“ přikázal mu, sundal si rukavice a sáhl po prvním chytu. Skála byla zledovatělá, ale chyty byly hluboké a šplhání snadné. Vstup do jeskyně byl asi deset stop nad zemí a Kaelin tam ve chvilce vyšplhal, odnesl chlapce dovnitř a postavil ho na zem. U zdi tu bylo naskládané dříví. Kaelin připravil oheň, a když se rozhořel, posadil k němu Feargola a sám se vrátil k saním. Vzal si batoh, mušketu a oštěp. Oštěp hodil tupým koncem napřed do jeskyně. Batoh a mušketu nahoru vynesl. Feargol už u ohně usnul. Kaelin s ním zatřásl. „Ještě ne, kluku,“ řekl. „Nejdřív se musíš zahřát, jinak umřeš.“ Sundal chlapci kabát a čepici a třel mu paže a nohy. Oheň jeskyni pomalu vyhříval a Feargol se začal třást. Rty měl promodralé a zavíraly se mu oči. „Nespi!“ zařval na něj Kaelin.

„Pr-promiň,“ zajektal chlapec zuby.

„Já se nezlobím,“ uklidňoval jej Kaelin. „Za chvíli si budeš moct lehnout, ale nejdřív se musíme ohřát u ohně a potom něco sníme, ano?“

„Ano, strýčku Kaeline.“

„Jsi odolný kluk. Budeš v pořádku.“

„Kdo tu nechal dřevo?“

„To já. Muž by měl být vždycky připravený. Tady na vysočině je spousta míst, kde nechávám dříví a zásoby. Strýček Jaim mě to naučil.“

Feargol už měl lepší barvu a Kaelin se trochu uklidnil. Došel si pro batoh, vytáhl z něj sušené maso a sýr a rozdělil se s hochem. V jeskyni už bylo poměrně teplo. Byla asi šestnáct stop hluboká a čtrnáct široká a kdysi bývala o hodně větší, ale na západní straně se propadl kus stropu a jednu stěnu nyní tvořila hromada kamení. Několik balvanů se dokonce zakutálelo až do jeskyně.

Kaelin zkontroloval zásobu dříví. Na podzim strávil skoro celý den tím, že do jeskyně nosil dřevo a skládal je ke zdi. Bylo ho tu dost, aby jim vydrželo na noc i zítřek.

Cesta domů bude obtížná, ale půjdou-li opatrně, zvládnou ji. Feargol ležel na zemi a Kaelin sroloval prázdný batoh a strčil mu ho pod hlavu místo polštáře.

„Ještě nikdy jsem na saních nejel tak rychle,“ pronesl Feargol ospale. „Táta nás nikdy z toho dlouhého svahu

nepustil.“

„Tvůj táta byl velice moudrý,“ řekl Kaelin a prohrábl mu zrzavé vlásky. „Teď se trochu prospi. Zítra budeš potřebovat všechny síly.“

Feargol zavřel oči. Kaelin ho přikryl svým svrchníkem a posadil se k ohni. Na chvíli si zdřímla a zdálo se mu o Finbarru Ustalovi. Když Kaelin poprvé přišel na statek Ironlatch, Finbarr se k němu choval nepřátelsky. Během času se však spřátelili a Kaelin si horala velmi vážil. To spíš nikdy neměl rád jeho ženu. Byla tvrdá, měla pořádnou vyřídilku a zlobu v srdci. Kaelin nikdy nepochopil, jak ji může Finbarr milovat. Všiml si, že dokonce i hoch mluví pořád jen o otci, o matce nikdy. Ale ať byla zlá nebo ne, takovou smrt si nikdo nezasloužil.

Během noci se Kaelin několikrát probudil a přiložil na oheň. Dřevo bylo dobře vyschlé a příliš nekouřilo. Přesto ho pálily oči. Zadíval se na chlapce spícího vedle ohniště. Cumlal si palec. Kaelin se usmál. Od teď bude už navždycky strýček Kaelin. Ta myšlenka ho probrala. Napadlo ho, jestli k němu, malému sirotkovi, Jaim cítil to samé.

„Ach, Jaime, jak moc mi chybíš,“ pronesl nahlas.

Ozvalo se zakřupání a řev. Kaelin vyskočil a rozběhl se k ústí jeskyně. Dole právě medvěd rozbíjel sáně a hryzal do dřeva. Postavil se na zadní a třísky saní odhodil do sněhu. Kaelin vytáhl od pasu obě pistole, natáhl je a křikl: „Sežer si to, ty všivej zmetku!“ První kulkou medvědovi mířil na krk, ale kule šelmě roztrhla rameno. Půlpysk děsivě zařval, spustil se na všechny čtyři a rozběhl se k lesu. Kaelin za ním poslal i druhou střelu.

Malý Feargol seděl v jeskyni s vykulenýma očima. Kaelin se vrátil k ohni, posadil se a pečlivě vyčistil pistole, než je znovu nabil. Feargol ho pozoroval, ale Kaelina nenapadalo, co by mu měl říci.

„Rozbil Bassonovy sáňky?“ zeptal se Feargol.

„Ano. Napadrť. Ale poslal jsem mu dvě kule do kožichu. Vsadím se, že nemá radost.“

„Co uděláme, strýčku Kaeline?“

„Zítra se posadím před jeskyni, přilákám ho k sobě a budu do něj střílet, dokud nebude mrtvý.“

„Chce mě zabít,“ šeptl Feargol.

„Nejenom tebe, příteli. Prostě se chce nažrat.“

„Ne, on mě chce zabít. Řekl mi to. Pověděl jsem to tátovi. Táta mi taky nevěřil. Viděl jsi jeho hlavu, strýčku Kaeline?“

„Čí hlavu?“

„Medvědovu.“

„Ano. Půlpysk. Roztrhl si hubu, když se jako mladý popral.“

„Ne. Jeho druhou hlavu,“ vysvětloval chlapec. „Tu se šupinami jako had. Tu s červenýma očima.“

„Ne,“ přiznal Kaelin opatrně. „Tuhle hlavu jsem neviděl.“

„Ani svým kouzelným okem?“

„Myslím, že se ti jen něco ošklivého zdálo, Feargole. Věříš mi?“

„Ano, strýčku Kaeline.“

„Tak mi věř, že tu potvoru zabiju. Jestli to bude nutný, střelím ji do obou těch zatracených hlav.“

Wyrd z lesa Stromu přání sledovala tři horaly, kteří vylezli na strom, aby sundali zmrzlé tělíčko Bassona Ustala. Bylo jí těžko u srdce. Věděla, že ze všech smutných věcí, jichž musela být za svůj dlouhý život svědkem, si tento pohled ponese až do hrobu. Pohled na mrtvé dítě v tenké noční košilce na větvi vysoko na stromě. I ve smrti mělo tvář zkřivenou hrůzou. Ohlédla se ke srubu. Chlapec se musel nejdřív dívat, jak medvěd táhne jeho rodiče ze srubu, a potom si přišel i pro něj a zuřivě se snažil vyškrábat za ním na strom.

Bělovlasá žena se zachvěla, ne však zimou. Ve vzduchu visel tvrdý zápach zla.

Z lesa se vynořil Rayster. Pohled na vysokého plavovlasého horala jí na chvíli zvedl náladu. Rayster prošel kolem wyrd ke stromu a pomohl složit Bassonovo tělo na zem. Jeho světle modré oči se setkaly se zelenými zraky wyrd. „Nezbylo toho moc, co by se dalo pohřbít,“ poznamenal. „Posbíral jsem, co šlo, do plachty. Budeme muset zapálit oheň, aby země změkla, než začneme kopat. Víš jistě, že je medvěd pryč?“

„Ano, mládenče, medvěd je pryč. Teď loví jinou kořist.“

„Nevidím nikde stopy po nejmladším klukovi,“ podotkl Rayster.

„Je naživu a s Kaelinem Ringem,“ sdělila mu wyrd.

„Aha, tak to je aspoň dobrá zpráva,“ opáčil Rayster se širokým úsměvem.

„Ano. Havran si naštěstí vybral k návštěvě zrovna ten den. Zapal pohřební ohně, Raystere, protože světla ubývá a já mám ještě spoustu práce.“

Wyrd se vydala do pobořeného srubu.

Horalé uvnitř zapálili oheň a ona si sňala vlněný plášť s kapuci a posadila se před mihotavé plameny. Zavřela oči a vzpomínala na Kaelina Ringa.

„Vytrvej, Havrane,“ zašeptala. „Medvěd si jde pro tebe.“

Přiložila na oheň a jen do něj mlčky hleděla. Půlpysk byl odjakživa krutá šelma, ale tento jeho čin horaly překvapil. Ne však wyrd. Zvíře bylo posedlé. Nepřátelům se nějak dařilo medvěda ovládat. Snad jim to umožnila jeho pokřivená povaha. Ať už však byla metoda jakákoliv, jejich cílem byl malý Feargol. Chlapec měl dar. Wyrd se to snažila vysvětlit Finbarrovi, ale horal ji rozhněvaně odehnal. „Nebudeš plnit mýmu synovi hlavu těmahle starodávnejma pitomostma,“ vztekal se.

„Copak nevidíš, jak se bojí, Finbarre? Slyší hlasy. Vyhrožují mu. Můžu mu pomoct.“

„Jenom sní s otevřenejma očima. Všechny děti se bojej toho, čemu nerozumějí.“

„Nejenom děti, Finbarre.“

„Drž se od mýho kluka dál!“

Měla víc naléhat, ale ona místo toho odešla. Jak tu tak teď seděla, pobolívaly ji klouby. „Začínáš stárnout a měknout," řekla si nahlas.

„Ty nebudeš nikdy stará, Bábo," ozval se za ní Rayster a použil jméno, jež získala na severu. Popošel k ní a natáhl ruce k ohni. „Vypadáš úplně stejně, jako když jsem tě uviděl prvně. A to jsem byl batole."

„Ne, to nebyl," opravila ho. „Byly ti teprve čtyři dny. Byl jsi maličký, ale krásný. Měl jsi být mrtvý, ale máš v sobě kuráž. Ducha vysočiny. Tenkrát jsi mě potěšil. A teď taky." Rayster předvedl pokřivený úsměv, který však byl úžasně nakažlivý. Wyrd jeho úsměv opětovala. Seděli spolu v příjemném tichu a poslouchali praskání ohně. Do srubu přišli další tři horalé, ale nepřisedli si kvůli Bábě od jezera. Byla to čarodějka a oni věřili, že jim dokáže číst myšlenky. Drželi se opodál. To wyrd pobavilo, poněvadž je všechny dobře znala a v jejich životě bylo jen máloco, zač by se museli stydět. Byli to odvážní, starostliví muži a dobří horalé. Korrin Talis trochu moc pil a pak býval ufňukaný, a Potter Highstone se jednou začas odplížil za nějakou tou zemní ženkou, ale to byly nepatrné hříšky. Wyrd se ohlédla na nejmladšího, Fadu Talise. Byl provinilý, protože jeho rodina čekala, že si najde nevěstu, zatímco on měl hlavu plnou pouze Raystera. Malé hříšky, pokud vůbec. Jenže se naneštěstí nikdy nepočítal hřích samotný, nýbrž tíha, jakou člověka zatěžoval.

„Zapálili jsme pohřební ohně, Raystere," ohlásil mladý Fada Talis. „Jak dlouho máme čekat?"

„I tak to bude pořádná dřina," odpověděl Rayster, „ale počkáme hodinu, než oheň hlínu trochu rozehřeje. Dohlídni na něj a nezapomeň přikládat."

„Jistě."

„Viděla jsi jejich smrt, Bábo?" zeptal se Korrin Talis. Bylo mu něco přes dvacet a již ztrácel vlasy, které mu nad čelem ustupovaly, takže se mu dělaly kouty.

„Ano," pravila wyrd. „Finbarr a Ural se bránili statečně. Zemřeli rychle."

„Rayster povídal, že nejmladšího má Kaelin," podotkl Korrin Talis.

„Chlapec je s Havranem. A medvěd jde po jejich stopě."

„Proč jsi to neřekla hned?" zařval Rayster a vyskočil. „Musíme jim jít na pomoc."

„Posaď se, člověče!" štěkla wyrd. „Nemyslíš, že kdyby to bylo možné, otálela bych tady?"

„Takže uniknou?" ujišťoval se.

„Ne. Medvěd si pro ně přijde a Kaelin Ring s ním bude bojovat. Výsledek nedokáže předpovědět nikdo."

„Je náramnej bojovník," poznamenal Potter Highstone. Byl z přítomných horalů nejstarší, mohutně stavěný, a podle černostříbrného plnovousu mu přátelé přezdívali Jezevec. „Já sázím na Havrana," prohlásil. „Zvlášť jestli má ty emburleyovky. Nebesa, to jsou ohromný zbraně."

„Já nevím," přemítal Korrin Talis. „Viděl jsem Půlpyska. Na něj bys potřeboval hotovej kanón."

„Kde jsou teď?" zeptal se wyrd Rayster. „Vidíš je?"

„Ne, nemůžu je vidět, horale. Ale vím, kde jsou. Kaelin vzal Feargola do jeskyně pod útesem. Tam dojde k poslednímu boji."

„To je nejmíň šest hodin odsud," podotkl Fada Talis.

Rayster se posadil vedle wyrd. Cítila z něj napětí. Tuze rád by svému příteli pomohl. Přistihl ji, jak se na něj dívá. „Omlouvám se, Bábo. Nechtěl jsem tě urazit."

„Mlč, člověče. Ty nemůžeš nikdy udělat nic, co by mě urazilo."

Muži chvíli klábosili, rozebírali schopnosti Kaelina Ringa a příběhy o Půlpyskovi. Wyrd se natáhla na houni před krbem, zavřela oči a opatrně otevřela své duchovní oči.

Opodál se vznášeli dva démoni, šupinaté tváře měli jen pár palců od její a pozorovali ji krvavě rudýma očima. Wyrd se posadila, sáhla do váčku u pasu a vyndala špetku prášku, který si vložila pod jazyk. Před očima jí vzplály jasné barvy a do žil jí proudila obnovená energie. Rayster vyšel ze srubu, aby Fadovi pomohl s ohněm. I s pomocí ohně bude těžké vykopat ve zmrzlé půdě hrob.

„Vypadáš unaveně, Bábo," ozval se Potter. „Měla by ses trochu prospat."

Wyrd vstala a odešla do malé ložnice, kde se posadila na manželskou postel. Tady byl pozůstatek dění stále silný, ještě teď cítila duchovní ozvěnu Finbarrova strachu. Když ho probudilo první zapraštění trámů, vyskočil z postele a vrhl se pro mušketu. Ural stála po jeho boku. Wyrd se dotkla vyřezávané dřevěné truhlice, do níž se schoval Feargol. Byla to stará práce, ale ze symbolů dosud prýštila moc.

Wyrd náhle zamrazilo. Za starých časů se takových kouzelných truhlic vyskytovalo hodně, byly požehnané a měly majitelům přinášet štěstí. Truhla zachránila chlapce, ale ne rodiče.

Wyrd uzavřela mysl před těmi strašnými obrazy a vrátila se do světnice.

Zvenčí přišel Rayster. „Je čas kopat," oznámil. „Našel jsem krumpáč a dvě lopaty."

O dvě hodiny později byli muži utahaní a hroby vykopané a opět zasypané. Wyrd stála nad rovy. Natáhla ruce a promluvila starověkým jazykem.

„Hledej kruh, světlo najdi,
rozluč se s tělem z masa a krve.
Šedou stezkou se dej,
hleď, kam letí labutě,
srdcem vést se nechej,
domů tě vždy dovede."

Chvíli tam postála, a pak se zachvěla a zadívala se k rozdrásanému stromu. „Ještě nejsou volní," zašeptala a obrátila se k mužům. „Jděte si odpočinout," vybídla je. „Mám tu nějakou práci a potřebuju být sama."

Počkala, než odešli zpátky do srubu, a pak se sama vydala ke stromu a sbírala myšlenky. Vzhlédla k větvi, jíž se předtím držel vystrašený hoch. Zhluboka se nadechla a pronesla slovo moci. Vzduch kolem ní znehybněl. Na větvi se pomalu objevila nezřetelná postava. Wyrd se podívala do vyděšených očí malého chlapce, jenž se tam objevil. „Je čas slézt dolů, Bassone," sdělila duchovi dítěte.

„Medvěd mě dostane!" vyhrkl.

„Medvěd je pryč, chlapče. Už ti neublíží."

Basson pevně zavřel oči a nevšímal si jí. Wyrd unaveně odvrátila zrak, zašla do lesa a zastavila se na krví zbroceném místě, na němž byly nalezeny pozůstatky Finbarra Ustala a jeho ženy. „Finbarre!" zavolala. „Bába tě potřebuje. Ural! Tvůj syn se hrozně bojí. Přijďte ke mně." Ze sněhu kolem ní začala stoupat mlha a obklopila ji. Vycítila, že napravo od ní kdosi stojí, a pak se k nim připojila další postava. „Pojďte za mnou, Riganti," zašeptala a vrátila se ke stromu. Mlha ji následovala.

Pod stromem znovu zavolala: „Podívej, koho s sebou mám, Bassone. Přišli si pro tebe, chtějí tě odvést domů." Chlapec otevřel oči. Strach ho opustil. „Myslel jsem, že vás zabil," vyhrkl a začal slézat ze stromu. Přitom jeho tělo bledlo a bylo stále nezřetelnější. Než dorazil na zem, vypadal jen jako kouř. Duch dítěte si wyrd ani nevšiml, proplul kolem a spojil se s mlhou, která se odvalila zpátky do lesa. Wyrd znovu pronesla ta slova: „Hledej kruh, světlo najdi, rozluč se s tělem z masa a krve. Vydej se po stezce šedé, sleduj let labutí, poslechni srdce své, ať jen tě domů přivede."

Náhle se jí podlomila kolena a ona se zhroutila do sněhu. Rayster, jenž ji pozoroval od zničených dveří srubu, k ní přiběhl, zvedl ji do náruče a odnesl zpátky do srubu.

„Budu v pořádku," řekla mu, když ji pokládal k ohni. „Budu v pořádku. Jenom se potřebuju vyspat."

2

Kaelin Ring nespal moc dobře a často chodil přikládat. Malý Feargol byl tak vyčerpaný, že spal hlubokým, bezesným spánkem. Ke stropu jeskyně a dál do noci líně stoupal kouř. Kaelin vstal a zašel k ústí jeskyně. Noční obloha byla bez mráčku a on se zadíval na jasné hvězdy. Měsíční světlo propůjčovalo zasněžené krajině nadpozemský jas a Kaelin se zachvěl, částečně zimou, ale hlavně nad děsivou krásou země.

Do jeskyně zavál studený vítr. Kaelin se vrátil k ohni a zabalil se do pláště. Řekl chlapci, že medvěda přiláká k sobě a pak ho zastřelí. Pochyboval, že by Půlpysk byl natolik bláhový, aby se jen tak potuloval kolem a nechal se zastřelit. Nakonec bude muset vyjít ven a střetnout se s ním mušketou a oštěpem. Nebyla to příjemná představa.

Chara ho nabádala, aby do Finbarrova srubu nechodil. „Je moc špatné počasí," tvrdila. „Je to hloupost."

„Možná," připustil Kaelin. „Ale potřebuju se projít."

„Tak si na chvilku pochovej svého syna," prskla rozzlobeně. „A až budeš ležet v závěji a život ti bude unikat mezi prsty, mysli na to, jak ho nikdy neuvidíš vyrůstat." S tím odkráčela z místnosti.

Ano, jsi opravdu hlupák, Kaeline Ringu, říkal si, když do plamenů přihodil další kus dřeva. To se nedá popřít.

V žaludku mu zakručelo. Zbýval mu ještě kousek masa, ale žádný sýr, a poslední chleba dojedl včera ráno. Rozhodl se, že maso nechá Feargolovi. Chlapec bude na cestu na Ironlatch potřebovat všechny síly. A dřeva měli už nanejvýš na půl dne. Nemohli si dovolit čekat, až je medvěd nechá konečně na pokoji.

Kaelin se rozhlédl po jeskyni a zadíval se na sesuté kamení tvořící západní stěnu jeskyně. Napadlo ho, že tu v době sesuvu mohl někdo spát, těla jsou možná pochovaná pod těmi kameny. Mohli tu být jeskynní lidé oblečení v kožešinách nebo starodávní lovci ukrývající se zde před sněhem.

„V každém lese i na každé hoře se potulují duchové hrdinů," vyprávěl mu kdysi Jaim. Kaelin si přál, aby to byla pravda. Pak by si třeba mohl ještě jednou promluvit s Jaimem a rozloučit se s ním. Třeba by pak dokázal překonat svůj žal.

„Už je ráno?" zeptal se Feargol, posadil se a protřel si oči.

„Skoro. Zdálo se ti něco?"

„Ne. Moc dobře jsem se vyspal. Chceš toho medvěda zastřelit z pistole?"

„Ne. Použiju mušketu tvýho táty. Má větší náboj."

Feargol se posadil a rozhlížel se kolem. „Chce se mi čůrat," poznamenal.

Kaelin se usmál. „Kdekoliv se ti zlíbí, příteli. Není tu nikdo, kdo by ti vynadal, že čůráš v domě." Chlapec zašel k ústí jeskyně, ale hned se vrátil zpátky.

„Je tam hrozná zima, strýčku Kaeline." Odběhl dozadu a ulevil si. Potom se vrátil k ohni. „Bude nám cesta na Ironlatch trvat dlouho?"

„Bude. Bude veliká zima a ty budeš potřebovat svoji čepici."

„Přivážu si ji, jako to dělal Rheg." Zadíval se na Kaelina. „Můžu se kouknout na tvou pistoli?"

Během Kaelinových návštěv chlapec mockrát prosil, aby si mohl emburleyovku podržet, ale Finbarr mu to pokaždé zakázal. Kaelin vytáhl z opasku stříbrnou pistoli, obrátil ji a podal Feargolovi, jenž ji uchopil oběma rukama.

„Je moc hezká," vyhrkl hoch a obrátil ji. „Co je to za zvíře?" zeptal se a ukázal na vyřezávanou pažbu.

„Jaim tvrdil, že to je lev, lítá šelma, která žije v horké zemi daleko na jihu za mořem."

„Takže je velká?"

„Jaim říkal, že od čenichu po špičku ocasu může měřit až deset stop. A zuby má dlouhý jako prst."

„Až budu velký, budu mít pistole se lvy. A postřílím všechny medvědy."

„To by nebylo dobrý," poznamenal Kaelin. „Medvědi mají právo žít si svůj život, pářit se a mít malý medvědy. Všichni nejsou tak zlí jako Půlpysk. Nesmíš nenávidět medvědy, Feargole. Nenávist je špatná. Rheg měl medvědy rád."

„I medvědy s ošklivým obličejem?"

Otázka přinesla zpět vzpomínky na zvláštní rozhovor z předchozí noci. „Jak jsi to myslel, když jsi mi povídal, žes tátovi vyprávěl o tom medvědovi?“ zeptal se.

„Řekl jsem mu, že přichází. Že jsem viděl jeho ošklivý obličej.“

„Co jsi viděl?“

„Hrál jsem si s Bassonem a uviděl ten obličej. Byl ve vzduchu. Měl šupiny a rudé oči. Promluvil na mě.“

„Viděl to i Basson?“

„Ne. Rozzlobil se a říkal, že jsem si to vymyslel. Ten obličej mě vyděsil a já to pověděl tátovi. Nevěřil mi.“

„Co ti ten obličej řekl?“

„Řekl, že jsem zlý a že umřu. Řekl, že mě sežere medvěd.“

„A to jsi pověděl tátovi?“

„Ano.“

„A viděl jsi ten obličej ještě někdy, Feargole?“

„Ne.“

„Kdyby ano, pověz mi o tom.“

„Nemáme něco k jídlu?“ zeptal se Feargol.

„Přeskakuješ z jedny věci na druhou jako kompas,“ zabručel Kaelin se smíchem. V té chvíli se ozval slabý zvuk. Feargol už chtěl promluvit, ale Kaelin ho umlčel. Pak se to ozvalo znovu – ale ne zvenku. Kaelin se zadíval na sesuté kamení. Stěna se náhle otřásla a za ní zazněl tlumený řev.

Půlpysk si našel cestu nahoru na útes!

Kaelin vyskočil a popadl mušketu. V té chvíli se stěna zatřásla znovu a do jeskyně se skutálelo několik balvanů. Vzduchem zavířil prach. Spadlo pár dalších kamenů a Kaelin uviděl Půlpyskovu obrovskou popálenou hlavu. Zvedl mušketu a vystřelil. Kule zasáhla medvěda do tlamy a urazila mu zub. Medvěd zuřivě zahrabal v kamení. Kaelin pustil mušketu a vytáhl pistoli. Další kulka medvědovi skončila v krku. Jeden obrovský balvan povolil a Půlpysk se vrhl do jeskyně. Kaelin pustil pistoli a zvedl oštěp. S bojovým pokřikem přiskočil k medvědovi a zarazil mu oštěp hluboko do hrudi, kde se snažil zasáhnout srdce. Do ramene ho zasáhla medvědí tlapa. Oštěp praskl a Kaelin odletěl na kamení. Levou ruku měl po ráně úplně ochromenou. Zvedl se na kolena a vytáhl lovecký tesák. Bez přemýšlení vyrazil na medvěda, jemuž z krku tekla krev a v těle měl hluboko zabodnutý zlomený oštěp. Kaelin se sehnul pod medvědovými prackami a vrazil mu nůž do břicha.

Zaduněl výstřel. Medvěd trhl hlavou a pak se mu podlomily nohy a on se zhroutil na mladého Riganta. Kaelin zůstal nehybně ležet. Medvědí hlavu měl na prsou a slyšel jeho chrčivý dech, který pomalu slábl. Nakonec ustal docela.

Kaelin se vymanil zpod šelmy. Přitom si všiml, že medvěd má prostřelené pravé oko. Obrátil se. Malý Feargol seděl u ohně s Kaelinovou kouřící pistolí v rukou.

„Zabil jsem ho, strýčku Kaeline?“

„Zabil,“ potvrdil mu Kaelin. Do ruky se mu vracel cit. Ohnul prsty. Šlo to. Posadil se vedle Feargola, vzal si od něj svou pistoli a položil mu ruku na rameno. „Neříkal jsem ti, že mám kouzelný oko? Ty jsi zabil Půlpyska a pomstil svou rodinu. Jsi hrdina, Feargole.“

„Už nechci být hrdina, strýčku Kaeline,“ vyhrklo dítě se slzami v očích.

Kaelin chlapce pevně objal. „Já vím. Brzy vyrazíme. Jsem na tebe moc pyšný, prcku. A táta by na tebe byl taky pyšný.“

Feargol se rozplakal. Kaelin ho poplácával po zádech. „Dobrá, tak se pořádně oblékneme a vyrazíme do sněhu.“

Nad hladinou jezera Ptačího žalu vál studený vítr a měsíční světlo se odráželo na hřebíncích malých vlnek, narážejících na led tvořící se u břehu. Na větvích borovic rostoucích kolem jezera ležela silná vrstva sněhu a nad zimní krajinou viselo těžké ticho.

Měsíc v úplňku jasně svítil a na neproniknutelně černém pozadí noční oblohy se hvězdy třpytily jako démanty.

Uprostřed jezera byl malý zalesněný ostrůvek. Hned na kraji lesíka tu stála chalupa s drnovou střechou. Z litinového komínku líně stoupal kouř.

V otevřených dveřích chalupy postávala malá, štíhlá žena se světle modrým a zeleným šálem ovinutým kolem ramen. Bílé vlasy, obvykle spletené do copu, měla rozpuštěné a povlávaly jí ve studeném větru.

Wyrd byla skleslá, cítila se stará a osamělá.

Vykupitelé si našli cestu k jejímu duchu a jí docházely triky, s jejichž pomocí jim hatila plány. Duchovní stezky dnes byly plné nebezpečí.

Zmocňovalo se jí zoufalství a ona s ním musela bojovat.

Zavřela dveře a vydala se na zamrzlý břeh. Sníh jí křupal pod nohama. Zachvěla se, ale ne zimou. Cítila temné duchy vznášející se kolem ní a čekající na příležitost. Teď už za ní jistě poslali zabijáky, muže s chladnou duší. Přijedou na sever do zemí Rigantů. Nebudou to mít snadné. Call Jace do vnitřních průsmyků nevpouštěl cizince. Wyrd si povzdechla. Nepochybovala, že si nakonec nějakou cestičku najdou. Obešla ostrůvek a vrátila se do chalupy. Oheň dohořával, ale nepřiložila na něj. Kdyby tu bylo přílišné teplo, usnula by. Pak by našli jejího ducha a při tom, jak byla unavená, by sfoukli její život stejně jako nechtěný plamínek svíčky.

Bylo to k vzteku. Vykupitelé sami sebe považovali za velice nebezpečné. Byli přesvědčení, že jsou všemocní. Pravdou bylo, že kdyby se wyrd rozhodla, mohla by je všechny pobít. Ano, bylo to lákavé! Mohla by se stát mstícím ohněm, sežehnout jejich duše a všechny je zatratit. Nepomohlo by jejich zničení věci dobra? říkala si v duchu.

„Ano, a v tom leží cesta ke tvé vlastní zkáze,“ pronesla nahlas.

Moc, kterou jí před všemi těmi lety propůjčil Riamfada, nepřišla zadarmo. „Je zrozena z lásky,“ vysvětloval jí tehdy,

když spolu seděli v lese Stromu přání. „Ze souladu a radosti. Můžeš ji používat k léčení, abys lidi pozvedla, smířila je. Nikdy ne k ničení."

„Já nechci nic zničit," řekla mu.

„Doufejme, že to bude platit vždy."

V minulosti přišly chvíle, kdy si přála někomu ublížit. Když moidart zradil Lanovara a nechal ho zabít, když se chamtivý biskup z Eldacre snažil upálit Maev Ringovou za čarodějnictví. Byli tu zlí lidé, kteří si zasloužili smrt. Avšak ještě nikdy ji to nelákalo tolik jako teď. Je to proto, že je v ohrožení můj život? ptala se sama sebe. Jde mi jen o vlastní záchranu? Wyrd doufala, že to není pravda.

Rozhlédla se po malé chaloupce a pohledem spočinula na zaprášených předmětech na policích. Byla tu tmavozelená čapka, která patřívala Ruathainovi, otčímovi krále Connavara, a bronzová spona k plášti, kterou Connavarovi darovala jeho matka, když mu bylo dvanáct. Vedle ní ležel bronzový a stříbrný náramek, jejž v šerém dávnověku nosívala čarodějka Vorna, když ještě byli Riganti králi vysočiny. Byly tu další věci: šátky, opasky, džbánky a poháry. Všechny patřívaly hrdinům klanu. Žádná z těch věcí by na trhu nestála za víc než jediný chailling, a přece byly penězi nezaplatitelné. Stačilo se jich jen dotknout, a mysl by jí zaplavily barvy, uslyšela by hlasy majitelů nesené staletími. Kdyby zavřela oči, uviděla by útržky z jejich životů: jak Connavar bojuje s medvědem, aby zachránil chromého kamaráda, jak Ruathain chová v náručí své syny, jak Rheg sbírá vojsko na obranu své domoviny…

Přistoupila k nejbližší polici a zvedla kus látky ztvrdlé dávno zaschlou krví.

„Ach Jařme," vydechla, „ty jsi z nich byl nejlepší."

Touto látkou Maev Ringová setřela Jaimovi z obličeje krev po onom slavném souboji s Gorainem, varlishským šampiónem v boxu. Jednooký Jaim Grymauch se šampiónovi postavil, a což bylo neuvěřitelné, porazil ho. „Měl jsi srdce velké jako hory," pokračovala wyrd se slzami v očích.

Největší zármutek zažila v den, kdy Jaimu Grymauchovi pověděla o zatčení Maev Ringové. Jaim byl do Maev zamilovaný a rozhodl se ji zachránit. Wyrd ho žádala, aby počkal. Mohl zajít do katedrály, kde ji uvěznili kvůli soudu, vyřídit stráže a osvobodit ji. Pak by byl přežil a byl by šťastný. Ale ne. Wyrd mu řekla, že prospěch Rigantů závisí na tom, aby záchranu odložil.

A tak Jaim Grymauch čekal. Maev přivedli na hranici a Grymauch prošel davy jako obr ze starých pověstí. Rozprášil stráže a zabil tři rytíře oběti. Když Maev zachránil z hranice, střelili ho z mušket moidartovi vojáci.

Ještě dnes wyrd jeho smrt cítila jako otevřenou ránu.

Všechno, co mu řekla, se stalo. Jeho hrdinství navždy změnilo vztahy mezi severními Varlishi a Riganty. Před Jaimovou smrtí byli horalé považováni za nižší rasu a pohlíželo se na ně se špatně skrývaným opovržením. Varlishe zaslepila mlha nenávisti a strachu. Jaim Grymauch se objevil jako očistný déšť.

Teď to vypadalo, že jeho smrt nakonec byla marná.

V jižních krajích nespoutané řádila válka, ničení, mor a smrt. Ve vzduchu visela zloba a dotýkala se všeho živého, narušovala harmonii přírody a otravovala podstatu zemní magie. Ovlivňovala dokonce i wyrd. Obvykle velmi vyrovnaná wyrd se poslední dobou mnohem snáz rozčílila. Lidé se vždycky báli kouzelníků. Téměř všechny společnosti v některém období svých dějin čaroděje upalovaly. Avšak ironií osudu dokázal člověk sám vyvolat nejničivější kouzlo ze všech. Svou nekonečnou touhou po válce dokázal znečistit magii, která vyživovala svět.

Wyrd se zhluboka nadechla a uvolnila se. Cítila opodál duchy dvou vykupitelů. Prahli po její smrti a jejich mysl přetékala obrazy plnými bolesti a utrpení.

„Mě nedonutíte, abych vás nenáviděla," prohlásila. Jenomže už samotná myšlenka na ně v ní vyvolala hněv. Usoudila, že lepší bude přemýšlet o ušlechtilejších lidech, a vzpomněla si na Kaelina Ringa.

Léta po Grymauchově smrti k němu byla laskavá. Teprve nedávno mu bylo dvacet, a už ho všichni Černí Riganti obdivovali, zaujímal čestné místo v radě jejich vůdce Calla Jaceho a oženil se s jeho dcerou Charou. Předloni se jim narodilo první dítě, chlapec, jemuž dali jméno Jaim. Černovlasý mladý Rigante vedl dobrý život, a přece se často potuloval sám v kopcích kolem Ironlatche a tábořil v lesích, občas i několik dní.

Kaelinova touha po samotě jeho mladou ženu bolela, třebaže o jeho lásce k ní v nejmenším nepochybovala. Copak se neprobojoval do srdce nepřátelského hradu, aby ji zachránil? Chara se jednou, když vzali malého Jaima k jezeru Ptačího žalu, aby se mu dostalo požehnání, s Kaelinovými toulkami svěřila wyrd. Zatímco Kaelin seděl v chýši se spícím nemluvnětem na klíně, Chara s wyrd se vydaly na Svatý palouk, kde se posadily v paprscích ranního sluníčka, pronikajícího mezi stromy.

„Občas je úplně duchem nepřítomný," posteskla si Chara. „V očích má takový vzdálený pohled, a pak vím, že zase odejde. Když se vrátí, chvíli je v pořádku. Nevím, co to s ním je."

Wyrd se s láskou zadívala na štíhlou rusovlásku. Ani teď nevypadala, že by mohla být matkou. Byla štíhlá, skoro křehká, a vypadala jako dítě. „Když Jaim zemřel, zranilo ho to na duši," vysvětlovala wyrd. „Grymauch pro něj byl vším: otcem, starším bratrem, přítelem. Byl v Kaelinově životě jedinou stálicí. Byl jako hora. Neuměla sis představit den, kdy tu nebude, kdy se nebude tyčit na obzoru."

„Ano, vím, že to byl velký muž," opáčila Chara.

Wyrd se zvučně zasmála. „Ach, Charo! Byl to opilec a kurevník. Nebyl hloupý, ale učenec by se z něj určitě nestal. Ano, byl to velký muž, ale velký byl pro svou lidskost. Jaim byl, věř tomu nebo ne, obyčejný. Byl Rigante a ztělesňoval to nejlepší i nejhorší z klanu. Proto je pořád takovou inspirací. Příliš mnoho lidí dovoluje, aby se pověsti o něm neúměrně rozrostly. Vlastně se příliš nelišil od takového Raystera, Baela nebo i Kaelina. To jsou dobří, silní muži. Muži, se kterými můžeš chodit po horách."

„Pořád nechápu, proč to Kaelin nemůže nechat být. Vždyť má teď vlastní rodinu."

„Láska s sebou přináší břemena, má milá Charo. A velká láska zná i nesnesitelnou bolest. Časem Kaelinův žal poleví.

A přítomnost Maev mu to neusnadňuje. Obávám se, že ona se z té ztráty nevzpamatuje nikdy.“

„Občas si večer sednou a povídají si o Grymauchovi,“ poznamenala Chara. „Já nemůžu ničím přispět. Vlastně jsem ho ani neznala. Vzpomínám si jen na velkého chlapa s páskou přes oko. Proč si ho Maev nevzala?“

„Ona si ho vzala,“ odpověděla wyrd. „Jenom to nevěděla. Sdíleli spolu všechno kromě postele. A to není důležité, víš.“

Jak si tak povídaly, přišel na palouk černě oděný Kaelin Ring s plačícím Jaimem v náručí. „Jestli jste vy dvě už skončily s klevetěním,“ poznamenal, „je tady jeden malý chlapík, co potřebuje mámu.“ Chara si Jaima vzala, rozvázala si košili a přidržela si ho u prsu. Pláč okamžitě ustal. Kaelin stál opodál a s láskou svou ženu a synka pozoroval.

Wyrd se zase dívala na něj a cítila rostoucí pýchu. Kaelin Ring byl vším, čím by měl Rigante být.

Wyrd ho vzala za ruku a odvedla ho na břeh jezera Ptačího žalu, kde stáli bok po boku ve slunci a dívali se na hory. „Vedl sis dobře, Havrane,“ podotkla wyrd. „Jaim by na tebe byl hrdý.“

„To je hezká představa, wyrd. Děkuju, že ses o ni se mnou podělila.“

„Jak se má Maev?“

„Každým dnem bohatne. Teď jedná s moidartem a posílá dobytek na jih, aby nakrmil varlishská vojska.“

„Vím, že je bohatá, Kaeline, a ty víš, že na tohle jsem se neptala.“

Kaelin pokrčil rameny. „Co ti mám říct, wyrd? Pořád mluví o Grymauchovi.“ Trpce se pousmál. „Zřejmě zapomněla na všechny ty chvíle, kdy ji rozčílil. Je z něj teď málem světec.“

„To je pochopitelné, vždyť kvůli ní zemřel,“ odtušila wyrd.

Všimla si, jak se mu pohledný obličej na okamžik zkřivil bolestí. „To je pravda. Občas se mi o něm zdává, víš. Povídáme si a smějeme se. Potom se probudím a ještě na chviličku mám dojem, že je pořád s námi. Je to jako rána, která se nechce zahojit.“

„Zahojí se, Havrane. Věř mi. Slyšel jsi o Bannym?“

Kaelin zavrtěl hlavou. „Z jihu dneska jezdí jen málo poštovních jezdců. Nevím, co ho to popadlo, že se dal k vojsku. Měl přijet sem.“

„Válka přijde i na sever, Havrane. A až k tomu dojde, musíš na ni být připravený.“

„Tohle jsme už probírali, wyrd. Poslouchal jsem tě tenkrát a poslouchám i teď. Call Jace postavil nový kovárny, kde se vyrábějí děla, muškety a meče. Víc udělat nemůžem. Jestli moidart vytáhne na sever, Riganti se mu postaví.“

V krbu náhle zapraskalo poleno a wyrd se vrátila do přítomnosti. Jeden uhlík dopadl na starou houni. Wyrd si klekla, popadla uhlík a rychle ho hodila zpátky do plamenů. Posadila se na houni, protáhla se a zívla.

Přemítala, kdy asi moidart s vojskem vtrhne na sever. Překvapilo ji, že se ten krutý a pomstychtivý severní pán už nepřipojil k nepříteli. Byli pro sebe jako stvořeni. Věděla, že za ním přišli. Moidart si vyžádal čas, aby mohl nabídku zvážit. Wyrd se zachvěla. Bude usilovat o moc. A získá ji.

Ve vzpomínkách jí vyvstala další tvář, tvář pohledného mladého muže se zlatými vlasy a zvláštníma očima, jedním zlatým a druhým zeleným. Moidartův syn Gaise Macon, Bouřlivák. Tolik záviselo na něm a na jeho přežití. Z celého srdce si přála vědět, jak moc na něm závisí. Občas to vypadalo, že její nadání má vlastní rozum. Občas, jako s Jaimem Grymauchem, viděla budoucnost jasně a čistě. Tehdy věděla, co dělat. Nadcházející dny hrůzy byly jako děsivý goblén, setkaný z deseti tisíc vláken. Některá viděla, jiná dokázala sledovat, avšak celek byl záhadou. Ve snech vídala útržky. Varlishského pána s jestřábí tváří – podobný moidartovi – a lebku ve staré schráně, planoucí děsivým světlem. V jejích viděních řádily bitvy a smrt, minulé i budoucí.

S ponurou jistotou věděla pouze to, že Bouřlivák je pro přežití Rigantů nepostradatelný, stejně jako jsou Riganti nezbytní pro přežití nejen světa, jaký znala, ale i pro blaho světa budoucího. Oči se jí zavíraly únavou. Vstala a znovu se vydala do noci.

Prošla mezi stromy ke zbytkům starého kamenného kruhu uprostřed ostrova. Stál už jen jeden zlatý sloup, jinak starověké trosky zničil vítr a déšť. Wyrd se zachvěla a přitáhla si šál úžeji k ramenům. Nad ledovým jezerem šeptal noční vítr.

„Už brzy, čarodějko,“ zaslechla v duchu hlas. „Tvé zlo bude brzy zničeno navěky.“

Wyrd se zhluboka nadechla, aby se uklidnila, a zašeptala slova moci. Zaplálo jasné světlo a svět se jí pohnul pod nohama. Zakopla a spadla do prsti lesa Stromu přání, stovky mil jižně od jezera Ptačího žalu. Vykupitelé ji brzy najdou. Už znali skoro všechny její triky.

Wyrd vstala a rozhlédla se po starobylých stromech. „Potřebuju tě, Riamfado,“ vykřikla lámajícím se hlasem. „Pomoz mi!“

Několik stop nad zasněženou zemí se rozsvítilo světýlko jako maličký plamínek svíčky. Pomalu se zvětšovalo, až vypadalo jako mihotavá měsíční mlha, polapená ve skleněné kouli.

„Co tě trápí, dítě?“ zeptal se hlas vycházející ze světla.

„Už je to dávno, co jsem byla dítě, Riamfado. Podívej se na mě. Jsem jenom stařena. Bolí mě kosti a už bez trochy magie nedokážu ani navlíknout jehlu.“ Povzdechla si. „Už je to čtyřicet let, co jsi mě poprvé vzal do lesa Stromu přání. Byly to dlouhé roky.“

„A tohle tě trápí?“

„Ne.“ Wyrd se zadívala na kouli světla vznášející se na tři stopy od ní. Na chvíli zapomněla na všechny své problémy. „Proč už na sebe nebereš lidskou podobu?“

„Takový jsem, dítě. Lidskou podobu mám jen tehdy, když potřebuju mluvit s lidmi, kteří nechápou mou podstatu. Je to příliš únavné, stahovat částice ze vzduchu a tvarovat je jako sochař. Takhle je to pro mne pohodlnější. Takto vypadám, když jsem s přáteli. Co se mi bojíš říct?“

„Jsem hrozně vystrašená, Riamfado.“

„Z těch démonů, kteří tě honí?“

„Oni nejsou démoni – ani duchové jako ty,“ vysvětlovala wyrd. „Jsou to živí lidé, kteří našli způsob, jak opustit tělo. Našeptávají mi svou nenávist, a když jsem ve své duchovní podobě, snaží se mě zabít. Zatím se mi daří jim unikat, ale jsou stále silnější a…“ Odmlčela se.

„Chceš s nimi bojovat, Caretho? Zabít je?“

„Bylo by to tak špatné?“

„Prostá otázka, leč oplývající vzácnou složitostí. Tvým nadáním je léčení, Caretho, ty posiluješ slábnoucí magii světa. Když chtějí léčitelé zabíjet, začíná umírat naděje.“

„Takže je musím nechat, aby mě zabili?“

„Lépe to než být jako oni. V tom spočívá skutečné nebezpečí, Caretho. Zlo nepřemůžeš zlem. Alespoň Seidhe to tak chápou.“

„Proč nás opustili?“ zeptala se wyrd. „Mohli by nám pomáhat, radit nám. Pak by nebyly žádné války, mor ani nemoci.“

„Kdysi v to také věřili,“ vysvětloval Riamfada. „Po tisíce let se o to pokoušeli. Viděli, jak člověk vytrvale ničí magii, zasévá semena, která nevyhnutelně povedou ke zkáze a konci všeho živého. A některým pomalu došlo, že i oni jsou parazité. Seidhe se také krmili magií a byli součástí cyklu zkázy. A pak se i Seidhe pustili do války, Caretho. Válčili mezi sebou i s lidmi. Na nějakou dobu zvítězil nejmocnější z nich, bytost známá jako Cernunnos. Cernunnos přijal lidskou podobu a stal se králem. Vládl tři sta let, posbíral obrovská lidská vojska a zatáhl do války mnoho zemí. Nakonec byl svržen a jeho tělo zničeno. Poté začali Seidhe pomalu opouštět tento svět. Poslední odešla Morrigu. Byl jsem s ní, když odcházela, což mne velmi potěšilo, poněvadž právě ona přivedla mého ducha do světa Seidhe a já ji velice miloval.“

„Kam odešli?“

„Daleko mezi hvězdy. Nevím, co přesně tam leží.“

„Ale ty jsi zůstal tady.“

„Já jsem pozemský duch, dítě. Já patřím sem.“

Wyrd se náhle narovnala a zadívala se na oblohu nad sebou. „Vrátili se,“ vydechla.

„Vidím je. Stojí mezi kamennými sloupy,“ pravil hlas vycházející ze světla.

Wyrd se vyškrábala na nohy. Šál jí sklouzl z ramen, ale stačila ho zachytit, a vrátila ho zpátky. Znovu kolem ní zazářilo jasné světlo. Chvíli se vznášela, jako by nic neváţila, a otáčela se ve vzduchu. Pak to s ní trhlo a její tělo to vtisklo do měkké prsti. Světlo nepohasínalo. Otevřela do té záře oči. Už nebyla noc. Nízko na blankytně modré obloze svítilo slunce a ozařovalo cizí krajinu. Všude kolem ní rostly obrovské stromy s červenými kmeny, jejichž nejvyšší větve jako by se dotýkaly nebes.

Vedle ní se zvedal pramínek prachu a kroužil v malém vzdušném víru. Pomalu získal lidskou podobu. Začaly se objevovat barvy, vlasy zplavěly a oči zmodraly. Na jeho malované jelenicové košili se zhmotnilo orlí pero s bílou špičkou. Když konečně veškerý pohyb ve vzduchu ustal, měla před sebou Riamfadu oblečeného, jak ho ještě nikdy neviděla. Měl na sobě bederní roušku a měkké mokasíny a na košili namalované obrazce: červený otisk ruky a několik soustředných bílých kruhů, v jejichž středu byli barvami vyvedeni ptáci a jelen.

Než stačila wyrd promluvit, pocítila vlnku zemní magie, jako by ji nesl vítr. Padla na kolena a natáhla ruce. Magie byla neuvěřitelně silná. Jako by vystupovala ze země, vznášela se jako mlha.

„Toto je ráj?“ šeptla.

„V této chvíli ano,“ odpověděl Riamfada. „Jsme v Uzamatte. Vidíš ten strom?“ zeptal se a ukázal doleva. Wyrd se otočila a užasle se zadívala na sekvoj. Byla desetkrát, možná dvacetkrát silnější než nejsilnější strom, jaký kdy viděla. „Je přes dva tisíce let starý,“ vykládal jí Riamfada. „Tento strom byl starý, už když Connavar bojoval s kamenickými vojsky. Vyživuje ho magie. Takové stromy kdysi rostly i ve tvém světě za oceánem, Caretho. Ale už nerostou. Člověk tam využil příliš mnoho magie, spálil ji ve válkách, udusil svou hamižností. Jednoho dne přijde i sem. Podívá se na tyto stromy, ale neuvidí jejich velebnost, on uvidí řezivo. Podívá se na tyto hory a vodopády, a uvidí zlato a stříbro. A začne kutat hluboko pod zemí.“ Riamfada si povzdechl a smutně se pousmál. „Ale ještě ne.“

„V mém světě ještě magie je,“ podotkla wyrd. „Každý den se jí snažím přivolat víc, aby nakrmila zemi.“

„Ano, to děláš, dítě.“

„Vím, že tu bitvu prohrávám,“ pokračovala. „Jeden den války napáchá víc škody, než dokážu napravit za deset životů. Povídá se, že již padlo víc než sto tisíc mužů, a přece válka pokračuje dál. Dnes v ní bojuje i Gaise Macon, a já se o něj velice bojím. Jednoho dne válka dorazí až na sever. Vím to a plní mě to smutkem – a hrůzou.“

„Teď si musíš odpočinout, Caretho. Vstřebat magii. Posílit tělo a duši. Dlouho tu zůstat nemůžeš. Vyspi se a já tě pak vrátím k jezeru Ptačího žalu. Jakmile budeš doma, musíš najít způsob, jak se spojit s duchem bělovlasého šermíře. Nemám dar předvídání, ale cítím, že ho budeš v nadcházejících dnech nezbytně potřebovat.“

„Nemůžeš nám ty pomoct v boji s tímto zlem, Riamfado?“

„Já vám pomáhám. Jediným způsobem, jakým mohu.“

Šermíř Mulgrave se plahočil sněhem, předčasně zbělelé vlasy měl zakryté kapuci, na sobě silnou kazajku z ovčiny a plášť na ochranu před zimou. Procházel pustou tržnicí. Většina stánků byla prázdná, jen kolem několika obchodníků prodávajících jídlo byli namačkáni lidé. Za párek králíků se platil chailling, čtyřnásobek obvyklé ceny. Žena, která je koupila, si je nacpala hluboko do plátěného pytle a s ustrašeným výrazem odběhla. A bála se oprávněně. Lidé teď snadno vzplanuli. Mulgraveho napadlo, jestli všechny války způsobují takovou ztrátu obyčejné lidskosti. Skoro každý se poslední dobou snáz rozčílil a mezi občany byly rvačky na denním pořádku.

Před pekárnou na rohu Marrallské ulice stála ozbrojená hlídka a hladoví lidé čekali v dlouhé řadě, až se dveře otevřou.

Pro všechny nebude dost chleba. Znovu začalo sněžit a zvedal se studený vítr. Mulgravemu odfoukl šedý plášť, takže ho musel zase chytit a přitáhnout si ho k hrudi. Z nepříjemného chladu ho rozbolelo zraněné levé rameno.

Přes davy na náměstí bylo městečko hrozivě tiché, sníh tlumil kroky, lidé mluvili šeptem a vítr jim odnášel slova od úst. Všude vládl strach, a ne jenom z hrozícího hladu. Válka se blížila a s ní i hrůza. Ještě před několika málo lety by se lidé v Sheldingu dohadovali v krčmách a sněmnících a probírali správnost Úmluvy. Někteří by obhajovali právo krále na absolutní vládu a jiní by se postavili na stranu stoupenců Úmluvy a poukazovali na to, že před zákonem by měl mít každý varlishský občan stejná práva. Občas by se debatující rozohnili, ale většinou to byli dobromyslní lidé. A po zavírací hodině by se spokojeně vraceli do svých domovů.

Po čtyřech letech války už přátelské debaty nevedli.

Každý slyšel o osudu měst, jako byl Barstead na jižním pobřeží. Po bitvě vtáhli vojáci Úmluvy do města a vyhnali odtamtud stoupence royalistů. Šedesát mužů bylo oběšeno. Tři dny nato, když vojsko úmluvníků ustupovalo, prošli Barsteadem royalisté. Bylo oběšeno tři sta deset mužů podporujících Úmluvu. A pak přišli vykupitelé. Mulgrave se zachvěl.

Město bylo vypáleno do základů. Nikdo nevěděl, co se stalo se všemi ženami a dětmi, které přežily povraždění mužů. Mulgrave však potkal zvěda, který procházel ohořelými pozůstatky Barsteadu. Všude se prý válela zčernalá těla.

Mulgrave takové myšlenky zahnal a pokračoval v cestě. Procházel uličkami a zadními trakty. Minul vyhladovělého psa, který na něj zavrčel. Mulgrave si ho nevšímal a pes se vrátil ke své napůl ohryzané a zmrzlé krysí zdechlině.

Cestou přes klenutý most se Mulgrave zadíval na zamrzlou říčku. Podél břehu muži vytesali do ledu díry a seděli tam zabalení do pokrývek a s udicemi v rukou.

Mulgrave šel dál. Silnice byla zledovatělá a zrádná, a když vkročil na mírný svah vedoucí ke kostelíku, uklouzl. Byl to starý kostelík se šikmou věží. Celá léta se vyprávělo o tom, že by se věž měla opravit, ale Mulgravemu se líbila taková, jaká byla. Zastavil se a vzhlédl. Na severní straně se propadlo několik trámů, takže se věž už nakláněla opravdu povážlivě. Vypadala jako čarodějnický klobouk. Mnoho lidí z městečka předpovídalo, že se brzy zřítí, ale Mulgrave o tom pochyboval, třebaže netušil proč. Pohled na šikmou věž mu zvedl náladu. Jako by se vysmívala přímým, nepoddajným varlishským hodnotám, na jejichž oslavu byla zbudovaná.

Kousek za kostelem stála došková chalupa Ermala Standfasta. Z vysokého komína stoupal kouř. Mulgrave došel ke dveřím, vstoupil a před vířícím sněhem za sebou dveře pořádně přitáhl. Kdysi tělnatý kněz seděl u ohně, kolem hubených ramen měl přehozenou černobíle kostkovanou pokrývku a na holé hlavě silnou čapku z červené vlny. Když si Mulgrave sundal plášť a zadupal, aby mu na rákosové rohoži za dveřmi opadal z bot sníh, kněz vzhlédl a usmál se.

„Brzy se oteplí," pravil Ermal. „Přichází jaro."

„Dává si načas," opáčil Mulgrave a stáhl si ovčinovou kazajku. Přitáhl si křeslo, posadil se a natáhl ruce k ohni.

„Co dělá rameno?"

„Už je skoro zahojené," odpověděl Mulgrave. „I když v tomhle počasí pobolívá."

„To se dá čekat. Kolik je vám?" zeptal se kněz znenadání.

Mulgrave se nad tím musel zamyslet. „Třicet čtyři… skoro třicet pět," řekl nakonec.

„Až vám bude přes čtyřicet, bude bolet pořád."

„To je opravdu povzbudivá představa."

Ermal Standfast se zasmál. „O dva palce níž, a ta kulka by znamenala, že už vás nikdy nebude nic bolet. O palec víc vlevo, a mohl jste přijít o ruku. Buďte za tu bolest vděčný, Mulgrave. To, že ji cítíte, znamená, že žijete. Jste připravený připojit se k regimentu?"

„Ne, ale na chvíli to asi udělám. Chci požádat Gaiseho o svolení odejít od vojska."

Ermal se zatvářil překvapeně. „Já slyšel, že jste nadaný voják. Proč by se někdo obracel zády k tomu, co umí?"

„Umím posílat lidi pod drn."

„Aha, ano. O to jde. Šedý duch bude smutný, že o vás přijde. Když vás ke mně přivezl, řekl, že jste jeho nejlepší přítel. Celé dva dny proseděl u vašeho lůžka."

Mulgrave pocítil bodnutí viny. „Gaise ví, co si myslím. Viděl jsem příliš mnoho mrtvých. Už jste někdy šel po bitvě přes bojiště?"

„Naštěstí ne."

„Luden Macks jednou řekl, že nejsmutnější na světě je prohraná bitva. Druhá nejsmutnější věc je vyhraná bitva."

„Ten muž je váš nepřítel, a přece ho citujete."

Mulgrave zakroutil hlavou. „Já nemám žádné nepřátele. Jenom chci jít…" Zaváhal.

„Domů?" pobídl jej Ermal.

Mulgrave zavrtěl hlavou. „Nemám domov. Místo, kde jsem se narodil, je dnes opuštěné."

„A co vaše rodina?"

Mulgrave dlouho jen mlčky hleděl do ohně. „Pocházím ze Shelsansu," řekl pak.

Ermal se v duchu otřásl a udělal znak stromu. „Jak jste to přežil? Nemohlo vám být víc než devět… nejvýš deset."

„Když přišli rytíři, byl jsem v kopcích na návštěvě u jednoho starce, který vyráběl medovinu. Viděli jsme ten masakr. Děda mě odvedl do jeskyně vysoko v horách." Mulgrave uchopil zčernalý pohrabáč a nepřítomně prohrábl uhlíky. „Nejbližší místo, které bych mohl považovat za domov, leží daleko na severu. Jsou to Druažské hory. Tam je mi dobře. Vzduch je čistý. Mám rád tamní lidi. Prostě jsem si horaly oblíbil."

Ermal vstal. „Mám tu ještě trochu čaje a nějaký med. Ohřejte se, připravím ho."

Mulgrave se opřel v křesle a zavřel oči. V levém rameni ho píchalo a v konečcích prstů cítil svrbění. Toho strašného dne, kdy vzduchem hvízdaly kartáčové střely, měl štěstí. Jezdce nalevo vedle něj – Tobyho Vaniera – to roztrhalo na kusy a obličej mu zmizel v krvavé sprše. Druhá salva zasáhla muže napravo od Mulgraveho. A přece Mulgraveho

trefila jen jedna střela a Gaiseho Macona žádná. Mladý generál jel dál a jeho bělouš přeskočil první kanón. Když jízda prorazila, kanonýři se rozprchli. Gaise a jeho jezdci je pronásledovali. Mulgrave se s nimi snažil držet krok, ale zhroutil se pod ním kůň a vzápětí zdechl. Mulgraveho to vyhodilo ze sedla. Teprve tehdy si Mulgrave všiml, že ho před střelami ochránilo koňovo tělo.

Rána v rameni, nepříliš hluboká a zdánlivě bezvýznamná, se ošklivě zanítila. Dva dny nato upadl do bezvědomí.

Probral se až v této chalupě. Podle Ermala Standfasta Mulgraveho vzali k polnímu felčarovi a ten jen pokrčil rameny a řekl: „Do týdne je mrtvý. Rána zhnisala."

Gaise Macon o tom nechtěl ani slyšet. Když se doslechl o léčiteli v Sheldingu asi třicet mil od bitevního pole, zrekvíroval vůz.

Z cesty do Sheldingu si Mulgrave pamatoval jen málo. Vzpomínal si pouze na žhavou bolest a na to, že na modré obloze občas zahlédl mraky. Náhodné útržky hovoru: „Myslím, že umírá, můj pane." A Gaise Macon odpovídal: „On neumře. Nedovolím mu to."

Pamatoval se na hrkotání kol na vyježděné silnici. Ale na většinu cesty si prostě nevzpomínal.

Ermal se vrátil se dvěma hliněnými hrnečky, jeden podal Mulgravemu a zase se posadil. „A uděláte to, příteli?"

„Nevím."

„Ztratil jste víru ve věc?"

Mulgrave pokrčil rameny. „Jakou věc?" Protřel si oči. Pořádně nespal celé týdny. Pronásledovaly ho zlé sny a několikrát za noc se probouzel. Občas vykřikoval hněvem a zoufalstvím.

„Krále prý vybírá Pramen," poznamenal Ermal. „Proto je možné považovat ty, kdo bojují za krále, za zbožné. Copak to není dost dobrá věc?"

„Nikdo, kdo věří tomuhle, neviděl práci královských vykupitelů."

„Vždycky jdou zvěsti o výstřelcích během války," řekl kněz.

Mulgrave se na něj podíval a uviděl v jeho očích strach. „Ano, máte pravdu," pravil. „Mluvme o něčem jiném." Neuniklo mu, jak se jeho příteli ulevilo. Ermal se v křesle uvolnil a napil se čaje. V ohni puklo poleno a vyhodilo spršku jisker. Na mřížku dopadlo několik uhlíků.

„Ještě se vám zdává o té bělovlasé ženě?" zeptal se Ermal.

„Ano."

„Už s vámi promluvila?"

„Ne. Snaží se, ale nic neslyším. Myslím, že jí hrozí nějaké nebezpečí."

„Proč si to myslíte?" podivil se Ermal.

„V posledních několika snech jsem ji viděl na svahu hory, jak se snaží vylézt nahoru. Ale zastaví se a ohlédne. Pod ní jsou… muži. Pronásledují ji, aspoň myslím. Ona se pak podívá přímo na mě a něco řekne, ale já nic neslyším."

Ermal přiložil na oheň. „Proč jste zaváhal?" otázal se.

„Nevím, co tím myslíte," bránil se rozpačitě Mulgrave.

„Než jste řekl ‚muži'. Jsou to muži?"

„Kdo jiný by to mohl být?" opáčil Mulgrave, náhle celý nesvůj.

Ermal rozhodil rukama. „Je to sen, Mulgrave. Mohl by to být kdokoliv. Mohly by to být ryby na koních."

Mulgrave se zasmál. „Chápu. Takže vy si myslíte, že je to nějaký klam? Že ta žena není skutečná?"

„Nevím to jistě. Kdysi jsem znal jednoho muže – Arana Powdermilla. Byl to podivín. Vepředu měl dva zlaté zuby. Byl to křivák, zloděj a podvodník, který by za peníze udělal cokoliv. Ale viděl věci, které se odehrály někde daleko. A taky uměl najít ztracené předměty. Jednou našel dítě, co spadlo do zapomenuté studny. Za nalezení té holčičky požadoval dva chaillingy. Taky jsem znal ženu, která uměla mluvit s mrtvými. Oba měli skutečně pozoruhodné nadání. A mně se jednou zdálo, že jsem uvázl v borůvkovém koláči s bílým medvědem. Na tom rozhodně nebylo nic záhadného. Přejedl jsem se a usnul na medvědí kůži. Některé sny jsou pouhé představy. Nevzpomínáte si, jestli jste se s tou ženou už někde nesetkal?"

„Ne."

„Poznáváte ty hory?"

„Ano. Jsou to Druažské hory na severu."

„Možná byste se tam měl vydat."

„Už mě to taky napadlo."

„Nejlepší by bylo počkat do jara. Válka vyhnala spoustu lidí z domu a povídá se, že se po kraji potulují tlupy zlodějů a hrdlořezů."

„Na jaře to nebude o nic lepší, příteli. Tato válka ještě zdaleka není dobojovaná."

„Vaše společnost mi bude scházet. Tak málo mých farníků dokáže slušně hrát šachmat."

Mulgrave se zasmál. „Porazil jsem vás jenom jednou, pane Standfaste."

„Ale tři hry také skončily remízou. Nevyhrát zraňuje mé ego."

Rozhostilo se přátelské ticho. Mulgrave chvíli pozoroval plamínky tančící mezi uhlíky, pak si povzdechl a obrátil pohled na kněze. „Nejsou to muži," řekl. „Mají šedé, šupinaté obličeje a oči jim přetékají krví."

Ermal zatajil dech. „Mají na čele železný kroužek?"

„Ano, to mají," přiznal Mulgrave překvapeně.

„Počkejte chvilku," požádal jej Ermal, vstal a zašel do své malé pracovny. Za okamžik se vrátil s tenoučkým stříbrným řetízkem, na němž visel malý medailonek, také ze stříbra, zasazený do tenkého zlatého rámečku. Na jedné straně medailonku byl vyražený obraz stromu a na reversu byla vyrytá trojstranná keltská runa. „Tyhle přívěsky nosili původní stromoví vyznavači v dobách Kamene. Každému prý osobně požehnala Dáma se závojem a po ní sám Persis

Albitane.“ Přetáhl řetízek Mulgravemu přes hlavu a zastrčil mu medailonek za košili. „Nikdy ho nesundávejte, mládenče.“

„Děkuju. Mám to brát tak, že už moje sny nepovažujete jen za klam?“

Ermal rozhodil rukama. „Nejsem si jistý. O těch tvorech, o kterých jste mluvil, se píše v nejstarších svitcích. Říkalo se jim Dežem Bek. Už jste to jméno někdy slyšel?“

„Ne.“

„Je možné, že jste o nich slyšel jako malý chlapec v Shelsansu a vaše sny vyvolává tato vzpomínka. Doufám, že je to tak.“

„Co jsou zač?“ chtěl vědět Mulgrave.

„Asi to záleží na úhlu pohledu. Pro lidi vyznávající Pramen všeho souladu jsou Dežem Bek muži, kteří se obrátili ke stínu a výměnou za velkou moc propadli zlu. V několika svitcích jsou označeni jako nekromanti, v jiných zase jako požírači duší. Ve starém jazyce znamená Dežem Bek prostě krkounští krkavci. Ale existují i knihy, napsané lidmi, jejichž filozofie je – řekněme – v rozporu s Pramenem. V nich jsou Dežem Bek popisováni jako ti, kdo dosáhli dokonalosti těla a získali nadlidskou sílu. Prý také žijí neobvykle dlouho.“

Mulgrave se zasmál. „Dokonalost těla? To těžko. Leda by se ve městech staly módou šedé šupiny.“

„To, co vídáte ve snech, je jejich duchovní podoba. Slyšel jste někdy o Kranově kouli?“

„No jistě,“ odpověděl Mulgrave. „Mýty opředená nádoba – nebo něco takového – ze starých časů.“

„Ne, ne nádoba,“ opravil ho Ermal. „Někdo tvrdí, že je to křišťálová koule, v níž uvidíte budoucnost. Podle jiných to je kouzelná hruška na jílci velkého meče. Jedna pověst dokonce praví, že je to useknutá hlava nějakého nekromanta. Dežem Bek mají být strážci té koule. Díky ní jsou skoro nesmrtelní.“

„Já na magii moc nevěřím,“ zabručel Mulgrave. „Neposmívám se lidem, kteří mají víru. Poskytuje jim to útěchu a často je vede k tomu, že pomáhají ostatním. Ale ve jménu Pramene jsem viděl páchat i velké zlo. A nikdy jsem neviděl žádný zázrak. Dokud ho neuvidím, budu mít výhrady.“

„Proti tomu nemůžu nic namítat,“ poznamenal Ermal Standfast. „Ani to nebudu zkoušet. Chci říct, že jsem slyšel zvěsti, že koule byla ukrytá v Shelsansu. Našli ji rytíři oběti.“

Mulgrave si povzdechl. „Otec vyprávíval o velkém tajemství, které Shelsans stráží. Ale on vyprávěl plno úžasných příběhů, náramně vyšperkovaných. Povídal, že nejdůležitější je, abychom se všichni naučili milovat. Tvrdil, že láska dělá přátele z nepřátel a obohacuje svět. Zajímalo by mě, jestli v to věřil, i když přišli rytíři a povraždili ty, které miloval.“

„Doufejme, že ano,“ podotkl Ermal tiše.

Ermal Standfast byl knězem dvaadvacet let. Lidé ho milovali, protože jeho kázání byla vlídná a duchaplná a své ovečky nijak nesoudil. Také byl slavným léčitelem a mnoho jeho farníků vděčilo za život jeho umění používat léčivé byliny, alespoň oni tomu věřili. Právě tato proslulost přiměla Gaiseho Macona, aby k němu vzal umírajícího Mulgraveho.

Malý kněz by měl být spokojený, ba dokonce pyšný na to, čeho v Sheldingu za poslední dvě desetiletí dosáhl.

Ale i kdyby měl Ermal sklony k tomu být pyšný, už by neměl svou pýchu oč opřít. Jak tak seděl v malé světnici a hleděl do skomírajícího ohně, cítil to velice silně. Mulgrave spal nahoře a v domě bylo, krom praskání vysychajících trámů, naprosté ticho.

„Jsi horší než podvodník,“ řekl si nahlas. „Jsi lhář a zbabělec. Jsi slaboch a odporný člověk.“ Bylo mu do pláče. Seděl v hlubokém ušáku s pokrývkou kolem ramen.

Během let nasbíral nějaké znalosti o bylinkách, ale všechny jeho odvary měly základ v heřmánku a jablečném octu, do něhož občas přimíchal špetku práškové hořčice. Žádný větší zdraví prospěšný vliv neměly. Ermalovo nadání vycházelo zevnitř. Když na nemocného vložil ruce, dokázal ho vyléčit. Zavřel oči a věděl, co pacienta trápí, a mohl buď posílit jeho obranyschopnost, nebo ho přimět, aby se vyléčil sám. Zprvu tento dar udržoval v naprosté tajnosti. Původně to nedělal ze strachu, spíš že byl od přírody nesmělý a nechtěl k sobě přitahovat pozornost. Nijak netoužil po tom, aby na něj lidé civěli a považovali ho za odlišného. Nechtěl být výjimečný či zvláštní. V mládí usiloval o život v naprosté anonymitě. Jak stárnul a víc směřoval k duchovnu, začínal mít pocit, že by svůj dar měl využít a pomáhat lidem. Chvíli mu trvalo, než ho napadlo, aby své nadání zamaskoval bylinkami. Připadalo mu to jako nepatrná lež, kterou mu Pramen zajisté odpustí. Vždyť copak ho Pramen nestvořil plachého a pokorného? Navrch tu byla vzpomínka na otce, stejně plachého muže, jako byl sám Ermal. „Dobro konej potají, Ermale,“ radil synovi. Milosrdné dary poskytoval vždy anonymně nebo skrze důvěryhodného prostředníka, který by zdroj pomoci nikdy nevyzradil. „Vše, co jsme, pochází od Pramene,“ tvrdil otec, „a bylo by naduté přisvojovat si zásluhy za to, že jsme schopni podpořit penězi dobrou věc.“

Ermalovi se to stalo životní filozofií, a jako kněz a léčitel byl docela spokojený. Láska farníků i vděčnost vyléčených jej těšily.

To vše se změnilo před čtyřmi lety, když vykupitelé zatkli starého Tama Farleyho.

Kdykoliv si na něj Ermal vzpomněl, začal ho pálit pocit viny. Tam žil sám na statku kousek za Sheldingem. Ermal ho jednou, asi před patnácti lety, navštívil. Byl horký letní den a Ermal procházel svou farností, klepal na dveře a povídal si s lidmi, kteří nepřišli – nebo kvůli stáří či nemoci nemohli přijít – na jeho bohoslužbu. Většina lidí ho vítala srdečně. Občas ho odmítli přijmout ti, kteří se o duchovní věci nezajímali.

Nakonec dorazil k Tamově chalupě. Původní dům před několika lety lehl popelem. Malé hospodářství od té doby přestalo prospívat a Tam prodal nejlepší pole sousednímu sedlákovi. Žil sám v chalupě poblíž vyhořelého domu a choval jen dva tucty slepic a starého kohouta. Chaloupka byla malá, ale poklizená, a Ermal si vzpomínal, že přední dveře byly čerstvě natřené zelenou barvou. Zaklepal na zárubeň.

Starý Tam otevřel dveře. Byl to vysoký muž shrbený věkem, s bujnou hřívou dlouhých, rozcuchaných bílých vlasů. Měl vrásčitý obličej, ale oči měl jasné, modré a léty nijak nedotčené. Byly to oči mladého muže, bystré a stále zvědavé na to, co přináší život, i se všemi jeho divy a nebezpečím.

„Už jsem si říkal, kdy přijdete, pastore," uvítal Ermala. „Jste připravený?"

„Připravený na co?" užasl Ermal.

„Připravený nechat své nadání růst. Připravený opustit vězení těla a vzlétnout k nebesům. Připravený vidět svět duchovním zrakem."

„O čem to, u všech všudy, pane, mluvíte?"

Tam se na něj zadíval a usmál se. „Vím, co jste zač," pravil. „Vím, co děláte. Kdykoliv použijete magii, cítím to. Vyléčil jste Baba Fasta. Odstranil jste mu rakovinu. Odnesl jste si ten hnus domů a musel jste přijít na způsob, jak se ho zbavit. Bylo to těžké, že? Ale ten starý pes stejně umíral."

Ermal byl jako omráčený. Bab Fast umíral na nádor v žaludku. Ermal se s tak vážnou nemocí ještě nesetkal. Obvykle infekci vytáhl a několik dní ji v sobě cítil, než se rozplynula, jenomže Babův případ byl něco jiného. Ermal cítil, jak nádor začíná růst v jeho vlastním těle. Velice se vyděsil. Věděl, že by ho nádor nakonec zabil, a tak ho, s menší neochotou, než doufal, přenesl na starého psa, který se potuloval po dědině a hledal zbytky jídla. Pes na druhý den zemřel. Jak to mohl Tam vědět?

Ermal stál na prahu chalupy a nebyl schopen slova.

„Nebojte se. Nikomu jsem o tom neřekl. Pojďte dál. Promluvíme si."

Ermal si při té vzpomínce povzdechl. Poseděl s Tamem přes dvě hodiny. Spřátelili se a Ermal se dozvěděl, že stařec je další člověk obdařený Pramenem. Dokázal hovořit se zesnulými a v menší míře uměl věštit. Věděl také, jak vysvobodit ducha z klece těla a dovolit mu volně létat. Během následujících měsíců a let se tomuto umění naučil i Ermal. Zprvu se na duchovní pouť vydávali společně, protože Tam poukázal na to, že duše by se v té rozlehlosti mohla snadno ztratit. Brzy však už Ermal létal sám, jeho duch se vznášel pod hvězdami a poletoval nad cizími zeměmi a městy, prohánět se nad neznámými horstvy a nesmírnými oceány.

S Tamem byli dokonce přítomni podpisu Úmluvy, výnosu, který měl ukončit strach z občanských válek. Král konečně souhlasil, že některé své pravomoci přenechá poradnímu shromáždění, jehož členové budou zvoleni z řad občanů. Po celé říši to vzbudilo nesmírnou radost. Král, v kabátci a kamaších z nádherného modrého aksamitu, vstoupil do sněmovny společně s lordy Buckmanem a Winterbournem. čtyři stovky přítomných členů shromáždění povstaly a hluboko se mu poklonily. Král došel k silně zlacenému křeslu a posadil se. Luden Macks přinesl listinu a položil ji před krále.

„Tohle skončí v krvi," poznamenal Tam.

Ermala zastudilo na duši. Vycítil, že se poblíž nich, jak se tak vznášeli pod krovy sněmovního sálu, kdosi objevil.

„Uteč!" vykřikl Tam.

V Tamově chalupě se Ermal vyškrábal na nohy. „Co se to tam stalo?" zeptal se svého přítele.

„Nejsme jediní, kdo vládne tímto nadáním, Ermale. Těm, které neznáme, je lepší se vyhýbat."

Následující dny byly pro Ermala Standfasta jedinečné a osvobozující. Našel přítele, s nímž mohl volně pohovořit, a učitele, který ho mohl naučit – a také naučil – jak své nadání rozvíjet.

Stařec nechodil do kostela. Chalupu opouštěl málokdy, ale přicházeli za ním lidé, aby poprosili o nějakou tu věštbičku či aby požádali o rozhovor s nedávno zesnulým příbuzným či známým.

Právě toto nadání vedlo k Tamově smrti a Ermalovi Standfastovi ukázalo, jaký ubožák ve skutečnosti je.

Před čtyřmi roky, kdy král Úmluvu odvolal a právě začínala občanská válka, vjel do Sheldingu oddíl vykupitelů. V několika dnech zatkli čtyři lidi, mezi nimi i Tama Farleyho. Obvinili ho z černokněžnictví. Ermal, v obavách o holý život, uprchl z města. Odjel do tržního městečka Ridsdalu a v místním hostinci si pronajal pokoj. Odsud, s pomocí svého nadání, sledoval osud svého přítele. Tama dva dny mučili, ale on vykupitelům žádná jména neprozradil. Zlámali mu prsty a pod chodidly mu zapálili oheň. Stále odmítal mluvit, jenom křičel. Ostatní tři zatčení byli čeledíni z okolí, kteří si za Tamem přišli pro věštbu. I je mučili. Všechny čtyři odsoudili k smrti na hranici.

V den popravy se před dav čumilů postavil jeden vykupitel a otázal se, zda chce někdo podpořit obviněné či udat nějaký důvod, proč by neměli zemřít. Nikdo se nepřihlásil. Ermala pálila hanba a pocit viny.

Jak se tak vznášel nad muži přivázanými ke kůlům, Tam zvedl oči a zahlédl ho. Tiše vydechl: „Odpouštím ti." To odpuštění Ermala pálilo víc než nejhorší mučení, jaké si jen uměl představit.

A o čtyři roky později se nestyděl o nic méně. „Měl jsem se tam za tebe přimluvit, Tame," povzdechl si.

A dnes ho sužoval pocit další viny. Slyšel, jak Mulgrave mluví o přízracích se šupinatými obličeji, a poznal, co jsou zač. Ale znovu neřekl plnou pravdu. Vykupitelé byli noví Dežem Bek a Ermal Standfast věděl, jakou mají moc.

Ano, dal Mulgravemu amulet, který by ho měl uchránit před duchovní újmou, ale neřekl mu o nepříteli pravdu.

Po tvářích se mu koulely slzy. „Jsi prachobyčejný zbabělec," spílal si nahlas.

3

Taybard Jaekel ležel na břiše s ručnicí položenou přes ruce. Opatrně se plazil podrostem. Už mu nevadilo, že má listově zelený kabátec od uniformy i stříbrem vyšitého koloucha v ostružiní na něm umazané od bláta. Kabátec měl celý špinavý a potrhaný a staré trhliny byly jen neuměle zašité.

Přede dvěma lety byl na tuto uniformu nesmírně pyšný a dychtil dokázat, že je jí hoden. S Kammelem Bardem, Bannym Achbainem a desítkami dalších mladých mužů složili přísahu věrnosti králi a vytáhli z Eldacre, aby bojovali se zlými úmluvníky. Vyhrávala jim k tomu kapela, nebe bylo blankytně modré a bez mráčku a slunce jasně svítilo. Podél

cesty stáli lidé a provolávali těmto odvážným mladým mužům slávu.

Taybard se dostal na stráň svažující se do údolí a zahnal podobné myšlenky z mysli. Plazil se dál i s puškou. Zazněl výstřel. Taybard se pudově sehnul a zaklel, jak ho na tváři škrábl kohoutek ručnice. Protáhl se mezi dva keře a zadíval se na protější svah. Byl zalesněný a posetý balvany. Taybard shlédl do údolí, kam zalehl oddíl zvědů druhého královského pěšího pluku. Dva muži byli mrtví – důkaz zručnosti nepřátelských mušketýrů – a zbylých osm se krčilo tam, kde se dalo aspoň trochu schovat. Ticho narušil další výstřel. Nikdo nebyl zasažen. Zvědové neměli muškety, pouze pistole, a na tuto vzdálenost nemohli střelbu opětovat.

Taybard zaostřil pohled na úbočí naproti. Za velkým balvanem těsně pod hranicí lesa zahlédl obláček kouře. Zvedl ručnici. Byl to krásný kousek, pažbu měla z leštěného ořechového dřeva s nádhernou rytinou a byla vykládaná stříbrem. Gaise Macon objednal dvacet takových ručnic od slavného Emburleyho. Každá stála víc, než si chudý Varlish jako Taybard Jaekel vydělal za deset let. Taybard tu svou nosil všude s sebou a neodkládal ji, ani když šel spát. Pušky byly vysoce ceněné. Jeden z Gaiseho dvaceti střelců se jednou v Baracumu opil, a když se ráno probudil, zjistil, že mu pušku ukradli. Gaise ho nechal pověsit.

Taybard si opřel pažbu o rameno a vyčkával. Vzdálenost, která jej dělila od mušketýra, odhadoval asi na dvě stě kroků. Obyčejná mušketa neměla zdaleka tak velký dostřel a i pro emburleyovku s rýhovanou hlavní to bylo hodně daleko.

Ostřelovač se zvedl, přiložil mušketu k líci a vystřelil na vojáky dole. Taybard nevystřelil. Počítal. Střelec se zvedl rychle, tři vteřiny mířil, a jakmile vystřelil, hned se zase spustil za balvan, aby znovu nabil.

Taybard natáhl rytý kohoutek a zamířil.

Úmluvník na svahu opět povstal. Taybard vydechl, zamířil a vystřelil. Ostřelovač sebou trhl, pustil zbraň, upadl na balvan a svezl se z dohledu. Taybard vstal, nasypal do hlavně novou dávku prachu, přidal kulku a papírovou ucpávku a vše upěchoval. Připravil si pánvičku, natáhl kohoutek a vyšel z úkrytu. Vojáci dole ho zahlédli a zajásali.

Taybard si jich nevšímal. Sešel do údolí a vydal se nahoru k balvanu. Cestou si všiml, jak se k výstřelu chystá druhý úmluvník. Zvedl mušketu. Taybard klesl na koleno a kulka z muškety mu prohvízdla nad hlavou. Taybardova ručnice zahřměla v odpověď. Kulka střelce zasáhla do kořene nosu a zvrátila mu hlavu dozadu. Podlomily se mu nohy a on sebou praštil na zem. Taybard znovu klidně dobil a vykročil. První ostřelovač byl mrtvý s dírou v hrdle. Taybard si povzdechl a mávl na vojáky. Když přišli nahoru, přikázal jim, ať posbírají muškety a prach a kule, jež u sebe úmluvníci měli.

Vojáci ho s radostí poslechli, a zároveň prohlédli mrtvým šaty, zda u sebe nemají peníze či jiné cennosti, a stáhli jim holínky a opasky.

Taybard se posadil na balvan opodál. Třásly se mu ruce. Otřel si zablácené dlaně o tartanové kalhoty.

„Máš na tváři krev," podotkl Jakon Gallowglass a přisedl si k němu. Gallowglass byl hubený veterán z jihu. Bylo mu nanejvýš devatenáct, ale bojoval už pět let a zúčastnil se šesti velkých bitev a dvou desítek potyček.

Taybard se mu zadíval do bledého obličeje. „Jak jsem se plížil, škrábl jsem se o ručnici," zabručel.

„Ten první výstřel byl náramnej. Ale dal sis načas."

„Proto taky byl náramnej."

„Do jara už se bojovat nebude," usoudil Gallowglass. „S trochou štěstí nás ubytujou v Baracumu. Tam jsou dobrý děvky. Víš už, kam tě zavede Šedý duch?"

„Rád bych, kdyby to bylo domů," odtušil Taybard a opřel ručnici o balvan. Protřel si oči. Ruka mu byla nepříjemně cítit černým prachem a na dlani se umazal od krve, která mu stékala po líci.

„Válka na sever ještě nedorazila," poznamenal Jakon. „Musí tam být hezky. Čeká tam na tebe holka?"

„Ne."

„Taky dobře. Po tom, jak ses tady kurvil, bys domů nechtěl zatáhnout syna, co?"

Taybard se zasmušile díval na mrtvého nepřítele. Byl to skoro kluk, ještě mu nebylo dvacet. Měl chlapeckou tvář.

„Ještě jsem neviděl nikoho, kdo by střílel jako ty," poznamenal Gallowglass. „To ty, nebo ta emburleyovka?"

„Asi něco z obojího."

„No jasně. Je čas ukončit hlídku. Děkuju ti, Jaekele. Tohle je podruhy, co jsi mi vytáhl trn z paty."

„Neboj, příště jsi na řadě ty."

Taybard se díval, jak Gallowglass svolává svých sedm mužů. Ve chvilce zašli do lesa a ztratili se mu z dohledu. Sám ještě chvíli seděl vedle mrtvých úmluvníků, pak vstal a vydal se zpátky po stezce.

Rozpršelo se. Taybard z kapsy zeleného kabátce vytáhl koženou čepičku a nasadil ji na kohoutek a pánvičku ručnice. Během několika minut se déšť změnil ve sníh.

Taybard se plahočil dál. Zábly ho nohy.

Nepřátelský ostřelovač a jeho přítel to už neucítí.

Ty tři míle do tábora urazil Taybard asi za hodinu, ohlásil, co se stalo, službukonajícímu seržantovi Lanferu Gostenovi a zamířil ke stanům patřícím kumpanii Šedého ducha. Dřepl si k táborovému ohni a ohřál si ruce, než zašel do stanu, o nějž se dělil s Kammelem Bardem a Bannym Achbainem. Stan byl prázdný. Taybard byl promočený na kůži. Svlékl si kabátec a košili a z tlumoku vytáhl náhradní vlněnou košili, kterou si vloni na podzim koupil v Baracumu. Byla už děravá, nicméně stále hřála. Když si ji přetahoval přes hlavu, zachytil se mu v látce přívěsek. Opatrně ho vytáhl a zadíval se na něj. V kulaté klícce ze stříbrného drátku ležela dokonalá kule do muškety, odlitá ze zlata. Když ji minulého roku vyhrál, byl na ni nesmírně hrdý. Přítomen byl sám král se svými dvěma syny, ale cenu mu předával jeho generál Gaise Macon. Taybard nečekal, že zvítězí. Po střelbě do pevného terče byl až sedmý.

Z vchodu do stanu zavál studený vítr a Taybard si natáhl košili a znovu si oblékl mokrý kabátec.

„Do jara se už bojovat nebude," řekl prve Gallowglass.

Taybard doufal, že má pravdu.

Zabalil se do pokrývek a usnul. Pušku měl vedle sebe jako milenku. Doufal, že se mu bude zdát o horách a dlážděných ulicích Starých Vrchů. Místo toho znovu utíkal po rovině po bitvě u Nollenby. Za ním se hnali jezdci, stejně jako se to odehrálo ve skutečnosti, akorát že tentokrát nebyl rychlý jako jelen. Nohy měl jako z olova a holínky se mu bořily do hlubokého bláta. Kopiníci ho dohánělí, ale nebyli to lidé. Místo hlav měli lebky.

Pak si všiml, že už nejedou na koních. Lebky byly nastrčené na kůlech místo terčů, jako tenkrát v Baracumu, když získal zlatou kulku. Nosiče byly dobře naolejované a pomocníci terče tahali po dráze co nejrychleji. Mušketýři se snažili trefit cíl. Taybard ve finále dosáhl plného počtu zásahů a porazil střelce ze sedmého pěšího pluku. Teď ale kolem jiní střelci nebyli. Taybard tu stál sám. Lebky na kůlech se začaly kroutit, na kostech se tvořilo maso. Taybard zamířil na první z nich. Obličej patřil tomu chlapci, stoupenci Úmluvy, jehož nedávno zastřelil. Podíval se na Taybarda a rozplakal se. Volal ho jménem.

Taybard se s trhnutím probudil, celý zalitý potem.

„Taybarde Jaekele!“

Zamrkal. Někdo volal jeho jméno. Vyhrabal se z pokrývek a vyklopýtal ze stanu. Slunce zapadalo a muži zapalovali táborové ohně. S mladým důstojníkem od druhého pluku královských kopiníků tu stál statný seržant Lanfer Gosten. Taybard jim neohrabaně zasalutoval.

Důstojník se uchechtl. „Pro boží zuby, člověče, musím říct, že takhle zblízka jako legenda rozhodně nevypadáte,“ poznamenal. Byl vysoký a štíhlý a modrozlatý stejnokroj měl bezvadně ušitý, a což bylo ještě úžasnější, čistý. Taybard sklopil zrak. Dokonce i holínky se mu leskly. Důstojník natáhl ruku a Taybardovu pozornost upoutal záblesk zlata. „Poklona od lorda Fersona, mušketýre,“ pravil a hodil Taybardovi do dlaně zlaťák.

„Za co to je, pane?“ podivil se Taybard.

„Za to, jak jste zachránil patrolu. Na lorda Fersona udělalo vaše střelecké umění ohromný dojem. Ten druhý zásah byl přímo skvostný.“

„Vy jste to viděli, pane?“

„Ano. Lord Ferson vyjel s kumpanií kopiníků. Byli jsme na tom vzdálenějším svahu. Skvělá práce.“

S tím důstojník odešel a cestou se pečlivě vyhýbal kalužím.

„Udělal jsi to dobře, Jaekele,“ poznamenal Lanfer Gosten.

„Proč, do háje zeleného, kopiníci svý muže nezachránili?“ zeptal se Taybard rozhněvaně.

„Nejspíš si nechtěli ušpinit uniformy. Skutečná otázka zní: ‚Proč jsi to udělal ty?‘“

„Nechápu, jak to myslíte, seržante.“

„Ale ano, víš, synku,“ opáčil Lanfer a položil Taybardovi ruku na rameno. „Měl jsi rozkaz zůstat patrole na dohled a odrovnat případný ostřelovače. Taky jsi měl rozkaz nevystavovat se nebezpečí. Podle tvýho hlášení jsi toho prvního ostřelovače složil z úkrytu. To je v naprostým pořádku. Ale pak jsi vylezl na otevřený prostranství. Víš dobře, že ti neřádi pracujou ve dvojicích. Tak co jsi to tam vyváděl?“

Taybard pokrčil rameny. „Chtěl jsem ho vylákat. Dodělat to. To je všechno.“

Lanfer Gosten se Taybardovi podíval do modrých očí. „Tak dodělat to, co? Všichni už jsme z toho unavení, synku. Nejsi jediný.“

„Jak to myslíte?“

„Víš, jak to myslím. Už jsi to viděl. Viděl jsi, když vojákovi přestane záležet na tom, jestli přežije, nebo zemře. Viděl jsi jim to na očích. Nakonec se v nějakým boji nebo šarvátce přestanou krýt – a je konec.“

„Já takový nejsem,“ namítl Taybard. „Já chci přežít. Chci se vrátit domů, do hor.“

„Toho se drž, Jaekele. Už je mi špatně z toho, jak pořád pohřbíváme mládence z Eldacre.“

Seržant odešel a z mraků se začal sypat sníh. Taybard se vrátil do stanu, připnul si řemen na ručnici a přehodil si ji přes rameno. Zašel do lesa, aby nasbíral suché dříví. Viděl další muže věnující se stejné práci. Některé znal a pozdravil se s nimi. Ostatní byli cizinci, nováčci od jiných kumpanií. Po několika výpravách Taybard nasbíral dost dřeva, aby vydrželo přes noc. Naskládal je vedle stanu a zapálil oheň. Důstojníci měli ve stanech z dvojitého plátna železná ohřívadla a uhlí, aby jim urozená krev nezamrzala v žilách. Obyčejní vojáci jako Taybard, Kammel a Banny se museli spokojit s tím, co najdou. Jejich stany byly z levné plachtoviny. Když hodně pršelo, zatékalo do nich a voda kapala na vojáky spící uvnitř.

S příchodem zimy je nejspíš ubytují v nějakých kasárnách, usoudil Taybard sedící u ohýnku, kde budou v bezpečí před kulkami. To nebude tak špatné. A možná, jenom možná, je Šedý duch vezme domů.

Plameny vyšlehly výš a olízly suché dřevo. Taybard pocítil jejich teplo a zachvěl se. Bylo pod mrakem, na obloze nesvítila jediná hvězdička. Ze šera se vynořil mohutný muž s dlouhým plnovousem a kulatými rameny a posadil se k ohni. Byl to Kammel Bard. Taybard vzhlédl.

„Úmluvníci se stáhli,“ ohlásil vousáč. „Takže jsme asi nakonec vyhráli. Je něco k jídlu?“ zeptal se a opřel si pušku o stanový provaz.

„Ještě ne. Kde je Banny?“

„Lanfer ho poslal naproti zásobovacím vozům. Hádám, že dneska v noci bude pořádně sněžit.“

„Nemyslím, že jsme vyhráli,“ poznamenal Taybard. „Myslím, že tentokrát nevyhrál nikdo.“

Kammel si shrnul tlustou vlněnou kapuci a poškrábal se v hustých zrzavých vlasech. „No, my neustoupili, ne?“

Taybard pokrčil rameny. „Jak to mám vědět? Bitevní pole prý bylo devět mil dlouhý. Někdo se asi stáhnout musel. A vůbec, kdo o tom rozhoduje?“

„Jak to myslíš?“

„Kdo vůbec rozhoduje o tom, kdo zvítězil a kdo prohrál? Už to není jako u Avondale. Tam to bylo snadný. My

zaútočili, oni utekli. Ukořistili jsme jejich kanóny. To bylo vítězství. Teď na sebe akorát útočíme, zabíjíme jeden druhýho a potom se dohadujeme, kdo vyhrál."

Do tábora přicházeli další muži a od západu se nesla vůně guláše. Taybard ze zkušenosti věděl, že voní lip, než bude chutnat. Okoralý chleba a vodnatá břečka hlad příliš neutiší. Oheň začal prskat a syčet, jak do plamenů padaly tající sněhové vločky. Kammel si zase natáhl kapuci a Taybard vstal a zanesl Kammelovu ručnici do stanu. „Dostal ses do vesnice?" zeptal se vousáče.

Kammel zavrtěl hlavou. „Byli tam vykupitelé, vyslýchali lidi a tak. Nikdo nesměl dál. Pochybuju ale, že tam měli něco k jídlu. Úmluvníci ho určitě většinu odnesli, když ustupovali."

Chvíli jen mlčky seděli a přes déšť se sněhem se těšili z tepla ohně.

„Vzpomeneš si někdy na starýho Jaima Grymaucha?" zeptal se znenadání Kammel.

„Často," přiznal Taybard a zadíval se na přítele. „Ty jsi ho přece neměl rád."

„To jsem nikdy neřekl."

„Byl to horal. Tys horaly odjakživa nenáviděl. To už jsi zapomněl? Jednou jsme se dokonce porvali, protože jsem řekl, že tvoje babička byla horalka, a tys mě obvinil, že lžu."

„Tenkrát jsem byl mladší," bránil se Kammel. „Ale starýho Jaima jsem měl vždycky rád. Vzpomínáš na ten den? Něco takovýho jsem nikdy neviděl. Všechny je pobil a osvobodil Maev." Kammel se otočil. „Zatraceně, mám hlad jako vlk," zabručel.

„Ještě to nebude hotový."

„Ne, ale oni už stojej ve frontě."

„Počkejme na Bannyho. Už by měl být pomalu zpátky."

Opět se rozhostilo ticho. Taybard upíral zrak do plamenů a vzpomínal na den, kdy Jaim Grymauch zarazil popravu Maev Ringové. Na ten okamžik nikdy nezapomene. Jeden osamělý horal obětoval život, aby zachránil ženu, kterou miloval. Jaim byl toho dne jako obr, mohutný a zdánlivě nezranitelný. Rozprášil stráže, vytasil velikánský meč a vyřídil tři rytíře oběti. S Maev se dostal až na schodiště katedrály. Tehdy dorazili mušketýři. Taybard vyběhl z davu a vrhl se na ně. Podařilo se mu srazit nejbližšímu střelci ruku. Když ostatní mušketýři vypálili, Jaim Maev objal a chránil ji vlastním tělem. Zasáhla ho olověná kulka.

Smrt hrdiny. Taybard na to do smrti smrťoucí nezapomene, ani v záplavě padlých v této hrozné válce.

„Už jde," podotkl Kammel a vstal.

Taybard zahlédl štíhlého Bannyho Achbaina. Došel k ohni, dřepl si a natáhl ruce k teplu.

„Tomu nebudete věřit," prohlásil.

„Čemu?" zeptal se Kammel.

„Lord Ferson prý vyzval Šedého ducha na souboj. Má k tomu dojít zítra."

Jak Mulgrave dobře věděl, Gaise Macon neměl sklony k výbuchům vzteku. Třebaže byl povahy vášnivé, zřídkakdy se stávalo, že by se přestal ovládat. V této chvíli byl ale vzteky bez sebe. Přecházel po ohořelých rozvalinách venkovského sídla jednoho vzbouřeného hraběte. Světlo ohně se mu odráželo ve zlatých vlasech a na chvíli vypadal jako ten neobyčejně spanilý mladík, jehož Mulgrave učil šermu na moidartově panství na dalekém severu. Byl stále štíhlý, ale za čtyři roky, jež strávil u vojska, zmohutněl v ramenou a z tváří se mu vytratil pel mládí. Sice mu ještě nebylo pětadvacet, ale bojoval v kruté a nelítostné válce. Pohubl v obličeji a zvláštní oči, jedno zelené, druhé zlaté, měl zapadlejší než dřív. Malá kosočtverečná jizva na pravé líci mu na pozadí blednoucího opálení bíle zářila. Gaise si sňal stříbrem vyšívaný šedý kabátec a hodil ho na rozbitou pohovku. Bílou košili pod ním měl na límci a manžetách umazanou od kouře ze střelného prachu.

Mulgrave se rozhlížel po zničené budově. Jednu stěnu rozstřílely kule z děl a budovu zachvátily plameny. V zadním sále, kde se právě nacházeli, ještě zůstal kus stropu, který je nyní chránil před vánicí zuřící venku. V nepoškozeném krbu hořel oheň.

V sále bylo několik židlí. Mulgrave si jednu otočil, posadil se a lokty se opřel o vysoké opěradlo.

Gaise se k němu obrátil. „Jaký hlupák může v takovéhle chvíli požadovat souboj?" zeptal se.

Mulgrave pokrčil rameny. „Je to opravdu překvapivé," zabručel. „Skutečně jste ho nazval zbabělcem?"

„Na to mě příliš dobře znáte, příteli. Myslíte, že bych to udělal?"

Mulgrave zavrtěl hlavou. „A co jste tedy řekl?"

„Zeptal jsem se ho, proč nevedl svou těžkou kavalerii do bitvy. Nepřítel v nepořádku ustupoval. Stačil jeden pořádný útok a nepřítel by se vrhl na bezhlavý útěk. Jenomže on nezaútočil. A tak další bitva skončila na mrtvém bodě."

„Co na to on?"

„Prý se nenechá kritizovat od nějakého slávychtivého páva," odpověděl Gaise a přitom se usmál. Dobrá nálada se mu vracela. „Co to vůbec je ten páv?"

„Jasně zbarvený pták z jižních zemí, pane. A jak jste odpověděl?"

„Poukázal jsem na to, že kdyby se mí jezdci řídili jeho příkladem a upustili od útoku, byla by bitva prohraná."

„Aha, tedy jste v podstatě naznačil, že mu jaksi schází kuráž."

„Nebesa, Mulgrave, ovšemže mu schází kuráž. V králově vojsku není jediný důstojník, který by to nevěděl."

„A on měl přesto dost odvahy, aby vás vyzval na souboj?"

„Ano, ale ne okamžitě. Výzva přišla až druhý den. Máme se zítra v poledne setkat na otevřeném poli. A s pistolemi, no jen si to představte."

„Vy jste si vybral pistole, pane?" užasl Mulgrave. „Myslel bych, že vhodnější budou meče."

„Já taky. Ale jeho sekundant mi sdělil, že lord Ferson má poraněné rameno. Ptal se, zda nemám námitky vůči pistolím.

Celé je to nesmysl," prohlásil Gaise. „Až se o tom doslechne Luden Macks, bude se smát, až se bude za břicho popadat." Gaise Macon si přitáhl židli a sundal si vysoké jezdecké holínky. V jedné punčoše měl díru, z níž mu koukaly prsty. „Tak páv, co?" zabručel. „Nebesa, doma jsou chalupníci, kteří chodí lépe oblékaní než já." Podíval se Mulgravemu do světlých očí. „Budete mým sekundantem, příteli?"

„Ovšemže ano, pane. Ale radím vám, abyste se zdržel jakékoliv šlechetnosti."

„Jako třeba?"

„Nepokoušejte se ho zranit. Miřte na srdce."

Gaise si povzdechl. „Já ho nechci zabít, Mulgrave."

„Mně nedělá těžkou hlavu to, co chcete vy, pane. Zraněný muž je pořád nebezpečný, a já bych v hrobě viděl mnohem raději jeho než vás." Mulgrave se odmlčel.

Gaise si znovu natáhl holínky, vrátil se k ohni a přiložil polínko. „Vám to, Mulgrave, nedělá starosti?" zeptal se.

„A copak, pane?"

„Ze mě vyzval známý zbabělec – a že požádal o pistole. Kdyby to bylo na meče, mohl jsem ho poranit a své cti bych dostál. S pistolemi je to něco zcela jiného. Jak můžete, příteli, sám dosvědčit, i škrábnutí se může zanítit a přinést smrt. Pak je tu ta věc s Winterbournem."

„S Winterbournem?"

„Ano, je Fersonovým sekundantem. Já se vám o tom nezmínil?"

„Ne, pane. Neuvědomil jsem si, že je lord Ferson tak úzce spjat s vykupiteli."

„Já také ne, až do teď."

Mulgrave vstal a přešel sálem k pobořené zdi. Venku hustě sněžilo a vál studený vítr. Pláň ozařovaly stovky táborových ohňů. Mulgrave se zachvěl. Za poslední čtyři roky viděl příliš mnoho takových táborů. Poškrábal se v bílých vlasech a vrátil se ke krbu, před nímž poklekl a ještě přiložil na oheň. Gaise měl pravdu. Ten souboj nedával smysl. A proč se vůbec chladnokrevný vrahoun jako Winterbourne přátelí se zbabělcem jako Ferson? Mulgrave si to převracel v hlavě. Jestli se Ferson cítil tak dotčený, proč výzvu nevyslovil okamžitě? Proč čekal celý den? Zamyslel se nad hrabětem z Winterbourne. Nesnášel ho, hluboce jím opovrhoval. Jeho vykupitelé páchali nevýslovné hrůzy. Horší bylo, že jim král vše promíjel, protože je nemohl potrestat, ani je nějak řídit. Mulgrave nenáviděl zabíjení, ale aspoň věřil, že bojuje za správnou věc. Jenomže teď už si tím nebyl tak docela jistý. V této válce neexistovala jasná hranice mezi dobrem a zlem, mezi tím, co je správné a co špatné. Obě strany se dopouštěly příšerných ukrutností.

„Co dělá rameno?" zeptal se Gaise.

„Je v pořádku, pane."

„To je dobře. Chyběl jste mi, Mulgrave. Jsem rád, že vás mám zpátky."

Mulgrave mlčel. Chtěl svému příteli oznámit, že brzy odjede na sever, ale když přišlo na lámání chleba, jaksi nenašel ta správná slova.

Nastalo rozpačité ticho, až opět promluvil Gaise. „Myslím, že za tím soubojem je Winterbourne. Podle mě Fersona dotlačil k tomu, aby mě vyzval."

„K čemu by to bylo dobré, pane?"

„To bych taky rád věděl. Na jisté věci sice nemáme stejný názor, ale oba máme stejný cíl – porazit Ludena Mackse a úmluvníky."

„Po Ballestu jste se postavil proti němu, pane. Odmítl jste mu vydat ty vesničany."

„Byly to ženy a děti, Mulgrave. Žádní úmluvníci. Jenom se snažily najít něco k jídlu."

„Souhlasím s vámi, pane, a slouží vám ke cti, že jste je nakrmil. Winterbourne by je byl nechal všechny povraždit. Oba to víme."

„Ano, je to tvrdý, krutý člověk," připustil Gaise. „Ale stalo se to před rokem a byla to jen maličkost. Už na to měl zapomenout."

„Možná zapomněl, pane. Ale bezpečnější bude vycházet z toho, že ne."

Gaise Macon se zasmál. „Byl jste vždycky tak podezíravý, Mulgrave? Copak jste se nikdy nenaučil odpouštět a zapomínat?"

„Ale ano, naučil, pane," odvětil Mulgrave s úsměvem. „Kdysi jsem znal jednoho muže, laskavého muže. Rozhodl se pomoct bývalému trestanci začít nový život. Vzal si ho k sobě domů."

„Myslím, že konec uhádnu," podotkl Gaise. „Ten trestanec ho zabil nebo okradl."

„Nikoliv, pane. Z trestance se stal tesař a usilovně pracoval. Dokonce tomu dobrému člověku opravil střechu. Nevzal si za to nic, pracoval z vděčnosti za to, co pro něj ten člověk udělal."

„Jaký má tedy ten příběh pointu?" chtěl vědět Gaise.

„Nebyl to moc dobrý tesař. Střecha se jednoho dne zřítila a toho dobrého člověka zabila."

Gaise Macon se z plna hrdla rozesmál. „Ponaučení z tohoto příběhu by stálo za debatu. Ale až jindy. Musím zjistit, jestli už dorazily ty zásoby. Pojeďte se mnou, Mulgrave."

Přehodil si šedý kabátec přes ramena a vyšel ze sálu.

Mulgrave ho s povzdechem následoval.

Koním pod kopyty křupal led. Na zrádné, prudce se svažující stezce zvířata našlapovala zvlášť opatrně, a přesto jim to neustále klouzalo. Mulgraveho, jedoucího vedle mladého generála, zábly ruce i nohy a zimní vítr ho bodal do tváře jako tisíce jehliček. Při pohledu na Gaiseho, jenž ani neměl rukavice, třebaže ho jinak chránil dlouhý, ovčinou podšitý plášť, mu bylo ještě více zima. Mulgrave zdvihl oči k nebi. Mraky se ztrácely a objevovaly se jasné hvězdy. Do rána se ještě ochladí. Jeho kůň zakopl.

Před nimi se objevil svah vedoucí k planině, kde se utábořila eldacreská kumpanie. Gaise jel v čele a nechával svého bělouše, aby si cestu mezi ledem vybíral sám.

Přistoupil k nim postarší voják v plášti s kapuci a zasalutoval. Gaise sesedl a voják převzal otěže.

„Už dorazily zásoby, Lanfere?“ zeptal se Gaise.

„Ano, můj pane,“ odpověděl Lanfer Gosten. „Ani ne půlka toho, co slíbili. Ani při zkrácených dávkách to nevydrží dýl než na pár dní, na týden určitě ne. Dostali jsme akorát čtyři vozy.“

„Sežeňte čtyři muže. Půjdete se mnou za vrchním proviantním zásobovatelem,“ rozkázal Gaise, vyhoupl se do sedla a pobídl bělouše do kroku.

Mulgrave k němu popojel blíž. Gaise byl pořádně rozhněvaný. „Nemáte náhodou v plánu něco unáhleného, pane?“ optal se.

Gaise chvíli mlčel. „Líbil se Ermalovi můj dárek?“ zeptal se znenadání.

Otázka Mulgraveho překvapila. Vzpomněl si, jakou měl malý kněz z láhve jablečné pálenky radost. Poslední noc jen seděli, dívali se na ni a přemítali, jak se vlastně dovnitř úzkým hrdlem dostala dvě celá jablka. Nakonec vytáhli špunt a nalili pálenku do skleniček. Byla nasládlá a zahřála.

„Byl velice vděčný, pane,“ řekl Mulgrave, „i když trochu překvapený.“

Gaise se zazubil.

„To já taky, když jsem tu láhev uviděl. Myslel si, že na ni použili magii?“

„Zprvu ano. Ale když jsme dopili, přišel na to.“

„A jak to tedy udělali?“

„Došel k závěru, že láhev museli uvázat na jabloň a dovnitř zastrčit větvičku s květy. Jablka vyrostla uvnitř láhve. Když uzrála, větvičku prostě ulomili a dovnitř nalili pálenku.“

„Ten člověk mi dělá jen samou radost!“ zvolal Gaise potěšené. „Myslí mu to.“

„Co hodláte dělat, až se dostaneme k zásobovateli?“

„Najdu vozy, za které jsem zaplatil, a nechám je dopravit do tábora. Nedopustím, aby mí chlapi znovu hladověli. A už ani slovo o unáhlenosti, příteli. Nemůžete říct nic, co bych už nevěděl.“

Mulgrave věděl, že to je pravda. Během posledního roku to probírali mnohokrát. Vrchní zásobovatel byl bohatý kupec. Jmenoval se Cordley Lowen a měl přátele u dvora. Ty přátele si dobře platil z obrovských zisků, které měl díky zásobování královského vojska střelným prachem, zbraněmi a potravinami. Nespokojil se však s bohatstvím, jež získal z tohoto podnikání na hranici zákona, a odprodával zásoby kupcům z odlehlých měst: zásoby, které již zaplatili důstojníci velící soukromým kumpaniím. Skandál nevznikl ze dvou důvodů. Za prvé Lowen se o své zisky dělil s nejbližšími královými rádci a za druhé s jeho seznamem kontaktů s kupeckou komunitou se mu nikdo nevyrovnal, což znamenalo, že dokázal získat zásoby kdekoliv a kdykoliv. I nejpoctivější vrchní zásobovatel by měl nesmírné potíže opatřit byť jen desetinu zásob, které dokázal poskytnout Lowen.

To vše znamenalo, že jeho postavení bylo nenapadnutelné.

Eldacreská kumpanie už jednou dostala menší zásilku, než za jakou zaplatila. Gaise poslal Lanfera Gostena, aby to vyšetřil. Seržant se vrátil vzteklý a rozčilený. Někdo někam založil objednávku, účetní knihy se ztratily a nikdo nedokázal zjistit, co bylo obsaženo v původní objednávce. Gaise Cordleymu Lowenovi napsal, ale nikdy nedostal odpověď.

Mulgrave jel vedle zamlklého Gaiseho Macona. Bylo po půlnoci. Skladiště bude nejspíš zavřené a pod stráží. Rozhodně tam nebudou stájníci ani vozy.

Městečko bylo plné vojáků, mnozí byli opilí. Jídlo možná bylo vzácné, ale alkoholu byl stále dostatek. Gaise s Mulgravem pomalu projížděli dlážděnými ulicemi, projeli starým trhem a zamířili ke kupecké čtvrti. Přes ulici se potáceli tři vojáci. Zpívali nějakou oplzlou pochodovou písničku. Ze stínů k nim přistoupily dvě ženy a odtáhly je k tmavým dveřím.

V kupecké čtvrti panoval větší klid. Před branou skladiště stáli na stráži čtyři mušketýři. Gaise Macon projel kolem a sesedl před velkým domem s terasou a mramorovými sloupy kolem vchodu. Hodil otěže na zem a přivolal si Mulgraveho. „Vysoké sázky znamenají velké riziko, příteli,“ prohlásil. Vyndal ze sedlové brašny koženou rukavici a zastrčil si ji za opasek.

„Velké riziko, to se podívejme,“ zabručel Mulgrave.

Gaise se usmál. „Až to s Lowenem vyřídím, zdržte se tu a uklidněte ho. Nebude chtít zemřít. Je to kupec, měkkota a bezpáteřník.“

Mulgrave si povzdechl. „Kupec s mnoha přáteli na vysokých místech.“

Gaise Macon ho poplácal po rameni.

„Dopadne to dobře, Mulgrave,“ slíbil. „Dostanu ty zásoby.“

Zamířil ke dveřím a zabušil bronzovým klepadlem. Chvíli se nic nedělo, až dveře konečně otevřel postarší sluha v županu a s těžkým pláštěm přes ramena. Držel lucernu.

„Co chcete?“ zeptal se.

Gaise prošel kolem něj a kývl na Mulgraveho, ať jde za ním. Zamířil do temného, kruhového přijímacího salonku, sňal si plášť a přehodil ho přes zlacené křesílko.

„Tam nesmíte,“ zakvílel sluha a v třesoucí se ruce zvedl lucernu. „Generál spí.“

„Tak ho radši vzbuď,“ poradil mu Gaise tiše. „Nebo to udělám já.“

„Co se to tu děje?“ ozval se ženský hlas. Mulgrave se otočil. Po obloukovitém schodišti sestupovala tmavovlasá mladá žena. Měla župan ze zeleného sametu a byla bosá. Také nesla lucernu, a dokonce i v jejím drsném, nelichotivém světle si Mulgrave všiml, jak je krásná.

Gaise se jí hluboce poklonil. „Omlouvám se, že ruším váš odpočinek, má paní. Ale musím s generálem něco vyřídit. Je to naléhavé."

„Tak naléhavé, že to nepočká na civilizovanější hodinu?" odsekla, vstoupila do salonku a postavila lucernu na kulatý stolek.

„Správně, má paní, protože musím nakrmit hladové muže, muže, kteří každodenně riskují život pro krále a kteří musí spát ve špinavých stanech na studené zemi."

„Myslím, že byste měl odejít a vrátit se ráno," podotkla chladně.

Gaise se obrátil ke sluhovi. „Probuď svého pána, nebo to udělám sám."

„Copak jste mě neslyšel?" vybuchla mladá žena. „Žádala jsem vás, ať odejdete."

Gaise si jí nevšímal a obrátil se na Mulgraveho. „Běžte vzbudit generála," přikázal mu. Mulgrave se zhluboka nadechl a zamířil ke schodům.

„Jak se opovažujete mě neposlechnout?" vztekala se žena.

„Jak se opovažuju?" opáčil Gaise Macon rozzlobeně. „Opovažuju se, protože jsem si vysloužil právo opovažovat se. Bojuju za krále. Riskuju život po boku svých mužů. Ano, a za to právo jsem musel zaplatit z vlastní pokladnice. Musím to dělat, aby běhny jako vy mohly nosit sametové župánky a žít v hezkých domech."

Mulgrave sebou při těchto slovech trhl, ale šel dál.

„Stůjte!" rozkázala žena. Její tón byl natolik velitelský, že se Mulgrave zastavil a ohlédl se přes rameno. Žena se obrátila na sluhu. „Broadley, běž vzbudit generála. Pak se oblékni a dojdi pro kapitána stráže."

„Ano, má paní," řekl stařec a vyběhl po schodech kolem Mulgraveho, aniž by se na něj podíval.

„Jak se jmenujete?" zeptala se žena Gaiseho.

„Gaise Macon, velitel eldacreské kumpanie."

„No, Gaise Macone, za svou hrubost budete potrestán, tím si buďte jistý. Král o tomto bezdůvodném vpádu uslyší."

Poodešla k protější stěně, sundala z mosazného držáku tenkou svíci, zapálila ji od své lucerny a přistoupila k Mulgravemu, jenž se vrátil do salonku. „Buďte tak laskav a zapalte další lucerny," požádala jej.

Mulgrave si svíci s úklonou vzal a zapálil pět luceren na stěně. Okosem se podíval po Gaisem. Obvykle sebevědomý mladý generál vypadal nejistě, dokonce nervózně. Kdyby nebyla celá situace tak nebezpečná, Mulgrave by se bavil. Gaiseho Macona znal jako učitel i jako přítel téměř šest let. Za tu dobu na něj mladý muž udělal dojem svými dovednostmi, sebevědomím hraničícím s nadutostí a nevyčerpatelným smyslem pro humor. Mladý generál se neuměl chovat pouze v případě, že se ocitl v přítomnosti ženy. Podle Mulgraveho to byl důsledek výchovy – Gaiseho otec byl vdovec. Chlapec neměl sestry a matku nikdy nepoznal. Při jednání se ženami se Gaise choval buď rozpačitě, nebo, jako v tomto případě, povýšeně. Jak mohl to děvče nazvat běhnou? říkal si Mulgrave. Copak by děvka či kurtizána takto vydávala rozkazy? Lowenova manželka žila v přepychovém paláci ve Varingas daleko na jihu. Tato dívka byla očividně jeho dcera.

Když byly lucerny zapálené, postavil se Mulgrave ke stěně. Gaise Macon se usilovně vyhýbal pohledu na krásku v zeleném sametovém župánku a předstíral, že si prohlíží vystavené obrazy. Jak byl vyvedený z rovnováhy, vypadal mnohem mladší, jeho obličej působil ve světle luceren skoro chlapecky.

Na schodišti se objevil vysoký muž. Vlasy měl podle poslední módy dlouhé, šedé, s několika ještě černými pramínky. Měl hranatý obličej a huňaté obočí. Byl zcela oblečený, měl na sobě černé kamaše a holínky a červený kabátec se zlatými šňůrami a žlutou generálskou šerpou. Když sešel ze schodů, obrátil se na ženu. „Už můžeš jít do pokoje, Cordelie," řekl jí. „Tohle vyřídím sám." Hlas měl pevný, tón chladný a stěží ovládal hněv.

„Ano, otče," opáčila dívka s pukrletem.

Vrhla rozzlobený pohled na Gaiseho Macona, zvedla si lem županu a vydala se do schodů. S jejím odchodem se Mulgravemu ulevilo. A od vrchního zásobovatele to byla taktická chyba. Kdyby tu byla dívka zůstala, Gaise by byl nejistý, byl by se spíš bránil. Teď si Mulgrave všiml, jak se mu vrací sebevědomí.

„Tento vpád byste mi měl řádně vysvětlit," pronesl Cordley Lowen.

„Jsem Gaise Macon, velitel eldacreské kumpanie."

„Vím, kdo jste, mladý muži," štěkl Lowen. „To jméno jsem již slyšel – i tu směšnou přezdívku, kterou jste získal. Šedý duch, že ano? Tak co tedy chcete?"

„Mám rád muže, který říká, co si myslí, generále," pravil Gaise klidně. „Velice to věci usnadňuje. Zaplatil jsem vám za deset vozů zásob, obdržel jsem čtyři. Minulý měsíc jsem zaplatil za dvanáct a dostal sedm. Při dvanácti librách ve zlatých mincích za vůz to znamená, že mi jste dlužen sto třicet dvě libry. Nebo jedenáct vozů se zásobami. Beru obojí. A jedno či druhé si vezmu okamžitě."

Cordley Lowen vyprskl smíchy. „Je vskutku vzácné najít mezi šlechtici někoho tak pitomého. Opravdu jste si myslel, že si sem jen tak vpadnete a přimějete mě, abych tento… tento údajný dluh vyrovnal?"

„Ne," odvětil Gaise Macon. „To jsem si nemyslel." Zpoza opasku vytáhl koženou jezdeckou rukavici, popošel blíž a švihl jí Cordleyho Lowena pres tvář. Ostře to plesklo, jako vzdálený výstřel. Lowen se zapotácel. „Věděl jsem, že svůj dluh nevyrovnáte," pokračoval Gaise, „ale válečné zvyky vyžadují, abych vám k tomu poskytl příležitost. Můj člověk Mulgrave s vámi probere podrobnosti souboje. Volba zbraní je na vás."

Cordley Lowen chvíli jen ohromeně mlčel, pak zavrtěl hlavou. „Nejsem šlechtic, nemůžete mě přinutit k souboji."

„Jste na omylu, pane," opravil jej Gaise. „Možná jste si měl přečíst královu rukověť, než jste přijal hodnost generála. Okolnosti souboje se týkají šlechticů a důstojníků. Oba jsme generálové. Mohu vás vyzvat. Vyzval jsem vás. Pochopitelně můžete výzvu odmítnout. Na straně 104 rukověti najdete odstavec pojednávající o odmítnutí. Stojí tam, že odmítající důstojník se musí okamžitě vzdát velení. Od toho okamžiku má zamezen přístup ke všem veřejným úřadům, ztrácí hlasovací právo ve všech volbách a smí vlastnit nanejvýš jeden akr půdy. Drsné, není-liž pravda? Ale my

Varlishové nemáme na zbabělce žaludek.“ Gaise přistoupil ještě blíž a poklepal mu na žlutou šerpu. „Meče, nebo pistole, generále Lowene? Volba je na vás. Nyní vás tu nechám s kapitánem Mulgravem, abyste mohli tyto věci projednat.“

Couvl, zběžně se uklonil, vzal si plášť a vyšel z domu.

Cordley Lowen se obrátil k Mulgravemu. „Copak se zbláznil?“

„Je snad trochu horkokrevný, pane. Přejete si meče, nebo pistole, a kdy a kde chcete, aby se souboj zítra odehrál?“

„Nejsem šermíř.“

„Tedy to budou pistole,“ pravil Mulgrave. „To je pravděpodobně lepší, pane, protože generál Macon je vynikající šermíř. Pochopitelně také dobře střílí, ale v soubojích na pistole hodně záleží na náhodě, jako je třeba náhlý závan větru nebo vysoká vlhkost vzduchu. Kulka by vám mohla jen roztříštit rameno nebo zlomit paži.“

„Odvolám se ke králi,“ vybuchl Lowen a Mulgrave v jeho hlase uslyšel strach.

„To vám, jak se obávám, nijak neprospěje, pane. Za dvacet let své vlády zakázal král pouze jediný souboj, a to bylo kvůli formální stránce. Jak si vzpomínám, byl vyzyvatelem plukovník, který byl degradován na kapitána. Vyzval svého žalobce, jiného plukovníka. Bylo rozhodnuto, že jelikož má po degradování nižší hodnost, k souboji nemůže dojít. Pochopitelně k němu došlo, protože plukovník – tedy ten vyzvaný plukovník – se nechal na jeden den degradovat, a tak bojovali jako kapitáni. Řekněme hodinu před polednem, pane? Generál Macon se musí v poledne zúčastnit jiného souboje.“

„Jiného souboje?“

„Ano, pane. Generál Ferson mu poslal výzvu.“

„Ferson je jeden z královych oblíbenců,“ poznamenal Lowen.

„To je pravda, pane. Hodina vám vyhovuje?“

„Počkejte, počkejte,“ vyhrkl generál a zašel si pro karafu z křišťálového skla. Třesoucíma se rukama si nalil do sklenky koňak a polovinu obsahu vypil. S nuceným úsměvem se obrátil na Mulgraveho. „Dáte si něco k pití, kapitáne?“

„Děkuji, pane. Velmi rád.“

Lowen nalil koňak do druhé sklenky, sobě dolil a vrátil se k Mulgravemu. Šermíř se napil. Koňak byl vynikající. „Určitě chápete, kapitáne, jak… nešťastný by takový souboj byl. Kdybych v něm padl, kdo by pak zásoboval královská vojska? Nebojím se, pochopte, ale potřeby království přece musí být na prvním místě.“

„Souhlasím s vámi, pane. Upřímně s vámi souhlasím. Ale už se stalo. Pochopitelně byste mohl navrhnout dobu po souboji generála Macona s lordem Fersonem. Je možné, že Ferson vyhraje, i když ne příliš pravděpodobné.“

„Proč ne?“

„Když jsem říkal, že generál Macon je dobrý střelec, trochu jsem jeho nadání podcenil. Je nejspíš nejlepší střelec z pistole v celém vojsku.“

„Dobré nebe! Tohle je jako zlý sen!“

„Opět s vámi souhlasím, pane. Beru také na vědomí to, co jste říkal o potřebách království. Je dobře známo, že jako vrchní zásobovatel jste si vedl skvěle.“ Mulgrave se odmlčel. „Možná bych mohl generála Macona přemluvit, aby to ještě jednou zvážil.“

„Ano, to by bylo moudré,“ souhlasil ochotně Lowen.

Mulgrave se napil koňaku a povzdechl si. „Ale pochybuji, že se mi podaří ho přemluvit.“

„Ale zkusíte to, že ano?“

„Ovšemže ano, pane. Pochopitelně kdyby byl generál Macon počkal do zítřka, mohli jsme odstranit příčinu celého problému.“

„A jak?“

„Skladiště by bylo otevřené a chyba v zásobách by se snadno dala do pořádku. Jsem si jistý, že nějaký účetní jen udělal chybu.“

„Určitě,“ vyhrkl Lowen. „Myslíte si, že by svou výzvu stáhl, kdyby dostal ty zásoby?“

„Určitě bych ho dokázal přesvědčit, pane. Ale je po půlnoci a výzva už byla učiněna.“

„Ve skladišti jsou stráže. A stájníci. Mohl bych napsat rozkaz a oni by to zařídili.“

„Obdivuhodný nápad, pane,“ pochválil jej Mulgrave. „Velice by mne tížilo, kdybych měl podíl na smrti králova zásobovatele.“

O hodinu později přivezli Gaise Macon s Mulgravem do tábora konvoj jedenácti povozů. Gaise cestou mlčel, a když se vrátili do pobořeného venkovského sídla a v krbu se opět rozhořel oheň, zasmušile se zahleděl do plamenů.

„Co vám dělá starosti, příteli?“ zeptal se Mulgrave. „Máte svoje zásoby.“

„Ta holka ze mě udělala hlupáka, Mulgrave. A to se mi nelíbilo.“

„Všichni muži se občas chovají jako hlupáci, pane.“

„Ano, já vím.“ Zazubil se. „Jsem rád, že jsem Lowena nemusel zabít. I když je podvodník, pořád je to nejlepší zásobovatel v zemi. Bez něj by králova věc velice utrpěla. Jsem vděčný za to, že neměl kuráž se mi postavit.“

„Musíte si víc věřit, pane,“ podotkl Mulgrave. „Odhadl jste ho správně. Věděl jste, že se položí. Ale stejně to bylo… unáhlené. A taky jste si udělal dalšího nepřítele.“

„Muže prý posuzují podle toho, jaké nepřátele si nadělá,“ odtušil Gaise suše.

„A taky jaké přátele,“ poznamenal Mulgrave.

Gaise přiložil na oheň. „Vy jste můj jediný přítel, Mulgrave. Nevím, co bych si bez vás počal. Posledních šest týdnů bylo hrozných. Když jste teď zpátky, úplně mi spadl kámen ze srdce.“

Mulgraveho to zkrušilo. „Odpočiňte si, pane,“ řekl jen. „Zítra na ten souboj budete potřebovat čistou hlavu.“

4

Chara Ringová se dívala, jak její manžel krátí k dojírně. Dvouletý Jaim mu hřadoval na ramenou a šestiletý Feargol šel vedle něj a pevně se ho držel za ruku. Chara se opřela o zárubeň dveří a usmála se. Maev Ringová za ní nedůtklivě křikla: „Možná že se blíží tání, Charo, ale pořád je moc zima na to, abys postávala v otevřených dveřích."

Mladší žena zašla dovnitř, zavřela dveře a spustila závoru. Maev Ringová, s tmavozeleným šálem přes ramena, seděla u borového stolu a pečlivě cosi zapisovala do velké knihy. Hrbila se a skláněla hlavu nad stránku. Rezavé vlasy už měla značně prostříbřené a kolem očí se jí udělaly hluboké vrásky. Přesto je pořád velice přitažlivá, pomyslela si Chara. Kdyby se jen víc usmívala, působila by příjemněji.

„Chlapec Kaelina zbožňuje," poznamenala Chara a prošla kolem Maev do kuchyně.

„Je to hodný kluk a z dobrého rodu. Finbarra jsem měla odjakživa ráda," poznamenala Maev.

Zvláštní, že laskavě mluvíš jen o mrtvých, napadlo Charu. Vzala si utěrku a ovinula ji kolem ucha železné konvice. Zvedla konvici z plotny a nalila vroucí vodu do železného čajníku. Přihodila tři lžíce sušených, během léta nasbíraných bylinek. Ve směsi byl hlavně heřmánek a máta, ale také trocha kopřivy, o níž Chara věděla, že bude dobrá na revma, z něhož Maev pobolívaly prsty, když pracovala na svých účtech. Nechala čaj louhovat a čajník odnesla do světnice, kde jej postavila na dřevěnou podložku. Donesla dva hrnky a voskem utěsněnou nádobku s medem. Maev si ráda osladila každý čaj.

Starší žena se narovnala a protřela si unavené oči. „Tahle zima už trvá nějak moc dlouho," povzdechla si. „Jestli brzo neuvidím modrou oblohu a slunce, asi se zblázním."

Chara se posadila a nalila čaj. Maev si svůj osladila a vděčně se napila. „Taky by bylo hezké pořádně se v noci vyspat," podotkla.

„Feargol má pořád hrozné sny," připustila Chara. „Není divu. Nebesa vědí, čím to dítě tu noc, co medvěd zabil jeho rodiče, prošlo."

„Jemu se nezdá o tom medvědovi," namítla Maev. „Pořád mluví o mužích se šupinatými obličeji a krvavě rudýma očima." Zachvěla se. „Víš, že se už o nich začalo zdát dokonce i mně?"

Chara vstala a přešla ke krbu. Oheň dohoříval, a tak na něj přihodila tři polínka, a ohlédla se na Maev. „Mně taky," přiznala. „Škoda, že Bába nebydlí blíž. Ona by věděla, co dělat."

„Ty ses určitě bavila se Senlikem," poznamenala Maev s posměšným úsměvem. „Ten stařík je stejný jako kluk. Prý že démoni. Zádní démoni neexistují, Charo. Jenom se mu zdají ošklivé sny. To přejde."

Chara mlčela. Senlika Carpentera znala celý život. Všichni věděli, že je obdařen vnitřním zrakem. Maev strávila příliš dlouhou dobu ve varlishském městě Eldacre a ztratila spojení se starou magií. Senlik tvrdil, že chlapce navštěvují duchové, kteří mu chtějí ublížit. Chara mu věřila. Přešla k oknu a zadívala se na tající sníh. Rigantské průsmyky budou brzy průchodné. Pak zavede Feargola za Bábou, o níž Kaelin mluvil jako o wyrd.

„Ještě pořád chceš odjet na jih?" zeptala se Maev.

„Ano. Mám pořád v Eldacre nějaké obchodní zájmy. A chce se mnou mluvit moidart," odpověděla starší žena.

„Ten člověk je zlosyn."

„Ano, to je, nemusíš mi to opakovat."

„Tak proč s ním jednáš, Maev?"

Maev Ringová si povzdechla a dopila čaj. „Je pánem severu. Bez jeho dobré vůle nemůžu uzavřít žádný obchod. On má moc, děvče. A protože s ním nemůžu bojovat, ani se mu vzepřít, rozhodla jsem se, že ho prozatím obejdu."

„A chceš za ním vzít i Kaelina?"

„Ano, chci. Je důležité, aby se mu podíval do očí. Kaelin bude jednou vládnout Rigantům. To vím. Tvůj bratr je hodný kluk, ale není žádný vůdce. Až Call Jace odejde, Riganti budou místo něj hledat silného muže. A tím mužem bude Kaelin."

„Nebo Rayster."

Maev zavrtěla hlavou. „Rayster je skvělý Rigante. V jistém smyslu mi připomíná mého Jaima. Ale není to vůdce, dokáže vést jenom příkladem. Je bojovník, odvážný a milý. Má dobré srdce. Ale nejdůležitější je, že nemá jméno. Do klanu ho sice přijali, jenomže nikdo neví, kdo byli jeho rodiče. A bez jména vládnout nemůže."

To byla pravda, Chara ten příběh znala odmalička. Bába na svahu kopce těsně za hranicí území Rigantů našla dítě. Přinesla ho klanu a ten je vychoval. Charu ten příběh odjakživa mátl. Bába vládla kouzelnou mocí. Proč ji tedy nevyužila, aby našla rodiče chlapečka? Chara se na to jednou optala Raystera. Jen se zazubil a pokrčil rameny. „Nikdy jsem se nezeptal," prohlásil.

„Copak ty nechceš znát svoje rodiče?"

„Proč bych měl? Oni nechtěli znát mě. Pohodili mě uprostřed zimy na kopec a ponechali mě svému osudu. Nechci se dívat do očí ženě, která mi udělala něco takového."

Byl to jediný případ, na nějž si vzpomínala, kdy Rayster mluvil s hořkostí v hlase. Tenkrát byla dospívající dívka a myslela si, že je do vysokého horala zamilovaná. Jak však léta ubíhala, uvědomila si, že je jí spíš jako bratr, silný, věrný a milující. Mezi nimi nikdy nevzplane vášeň. Několik děvčat z klanu se pokoušelo Raystera zlákat, aby s nimi prošel kolem stromu, ale on je všechny vlídně odmítl a od svých šestnácti let žil sám ve srubu vysoko nad údolím. Teď mu pomalu táhlo na třicítku a byl z něj zatvrzelý starý mládenec. Chara z toho byla smutná, protože Rayster to báječně uměl s dětmi, a ona byla přesvědčená, že by z něj byl skvělý otec. Malý Jaim z něj byl při každé jeho návštěvě celý pryč.

„Jsi zamyšlená," podotkla Maev a nalila si další čaj.

„Přemýšlela jsem o tom, co jsi říkala o Raysterovi."

„Nechápej mě špatně. Nechtěla jsem ho tím nijak znevážit. Obdivuju ho a mám ho moc ráda."

„To já vím, Maev."

„Kaelin se musí setkat s moidartem," trvala Maev na svém. „Musí poznat svého nepřítele. Jednoho dne, dá-li Pramen, ho Kaelin zničí a taky zničí všechno, co ten muž zastupuje. Usekne mu tu jeho hnusnou hlavu. Pak budou Lanovar a můj Jaim a všichni ostatní konečně pomstění."

„Moidart Jaima nezabil, Maev."

„Ale jeho muži ano. A on sám zavraždil mého bratra Lanovara. Zastřelil ho, i když mu dal slovo, že zachová příměří. A později zemřely stovky dalších, pochytali je a povraždili na moidartův rozkaz."

Otevřely se dveře a vstoupil Kaelin. Postavil Jaima na zem a přistoupil k ohni. Feargol přišel za ním. Malý Jaim se s nataženýma ručičkama rozběhl k matce. Chara ho objala a zvedla na klín. Kabátek měl úplně promočený, a tak ho odnesla nahoru, aby ho převlékla.

„V Černé Hoře zase viděli Cochlandovic bratry," poznamenal Kaelin.

„Někdo přijde o dobytek," usoudila Maev.

„My ne."

„Ne, tak hloupí nejsou. I když já si pořád myslím, že jsi měl Draiga nechat pověsit. Byla by to tvrdší lekce."

Kaelin si přitáhl židlí. Feargol se držel u něj. Kaelin ho nepřítomně objal kolem ramen. „Draig je bojovník, Maev, a já si nemyslím, že by byl zlý. Lepší bylo pustit se do něj pěstma."

„Vypadáš, jako by tě do obličeje kopl kůň."

„A kopl ho kůň?" chtěl vědět Feargol.

„Ne. Draig je velký chlap a má tvrdou ránu," vysvětloval mu Kaelin. „Ale můj strýček Jaim mě naučil bojovat pěstma, a i když je Draig silný a odvážný, obratný moc není."

„Zkrátka," přidala se Maev, „strýc Kaelin ho chytil s jedním z mých býků, ztloukl ho do bezvědomí a pak ho nechal jít. Cochlandové se tady už neukážou."

„Nenávidí tě, strýčku Kaeline?"

„Myslím, že ne. Jednou se jich možná budeš moct zeptat. Teď běž do svýho pokoje a převlékni si ty mokrý šaty."

„Nemohl bych tady ještě chvíli zůstat?"

„Potřebuju si promluvit s Maev. Tak mazej. Až se vrátíš, ještě tady budu." Chlapec chvíli váhal, než se rozběhl do schodů.

„Je jako tvůj stín, Kaeline. Stejné to bylo s tebou a Jaimem."

„Pamatuju se. Uvažoval jsem o tý cestě na jih. Nepotřebuješ mě, Maev, a já už nechci Eldacre ani vidět."

„Myslíš si snad, že já ano?" vyštěkla. „Myslíš si, že chci vidět tu prokletou katedrálu? Tohle není výlet pro zábavu, Kaeline. Potřebuju tě. V tom mi věř. Nežádám od tebe moc – ani od nikoho jiného. Udělej to pro mě."

„Co je tak důležitý?"

„Chci, abys byl po mém boku, až půjdu navštívit Jaimův hrob," prohlásila a oči se jí náhle zaleskly slzami.

Kaelin ji vzal za ruku. „Budu tam, Maev," slíbil s povzdechem.

Chara je pozorovala od schodiště. To, jak stařena s Kaelinem manipulovala, ji nahněvalo. Nechtěla Kaelina kvůli návštěvě hrobu. Chtěla, aby se setkal s moidartem.

Propadlou střechou padal do sálu sníh. Gaise Macon se natáhl na zem před krbem. Ležel na zádech, hlavu položenou na složeném plášti. Přes svou únavu cítil, že neusne. Hlavou mu vířily nejrůznější myšlenky. Z ničeho nic začal přemýšlet o Eldacreském hradě daleko na severu a o otci moidartovi. Rozhodně to nebyly povzbudivé myšlenky. Celé dětství ho trápil smutek. Snažil se najít způsob, jak přimět otce, aby si ho zamiloval. Nikdy neuspěl. I když mu už bylo přes dvacet a stal se vojákem, nedokázal přijít na to, proč ho jeho otec nemá rád.

Že ho nemá rád?

Bylo to horší, říkal si Gaise. Jeho otec celý život vymýšlel způsoby, jak mu ublížit. Mladého generála napadlo, jestli snad tu zášť v moidartovi nevyvolala smrt jeho matky tak brzy po porodu. Ale proč? Gaise Macon za ni nebyl zodpovědný. Jeho matku zabili najatí vrazi, kteří také bodli moidarta.

Je to záhada, které nikdy nepřijdeš na kloub, usoudil nakonec.

Myšlenky se mu roztoulaly. Znovu uviděl rozzlobeného, zarudlého lorda Fersona na schůzce štábních důstojníků po bitvě. Král přítomen nebyl. Davům se obvykle vyhýbal a stísněné podmínky ve velkém zvonovém stanu se mu příčily. Místo toho se s rodinou vrátil na nedaleké panství patřící lordu Winterbournovi.

Schůzky se zúčastnili čtyři generálové a osmnáct vyšších důstojníků a na začátku probírali výsledek bitvy. Mnoho štábních důstojníků vyjádřilo názor, že to bylo velké vítězství královské věci. Gaisemu to přišlo k smíchu. Od Ludena Mackse, jenž měl o téměř polovinu méně vojáků, se čekalo, že ustoupí. On místo toho zaútočil. Smetl dvě divize královské pěchoty. Jeho postup byl zastaven pouze díky nezlomné odvaze starého lorda Buckmana, velitele královské gardy. Když vojáci ustupovali jeho řadami, Buckman vytvořil čtverec a do útočících úmluvníků vysílal jednu salvu za druhou. K zastavení útoku by to nestačilo, ale Gaise, ze svého postavení vysoko na kopci napravo, vedl čtyři stovky svých jezdců do zuřivého útoku. Úmluvníci se dali na útěk. Během pronásledování si Gaise na protějším hřebeni všiml lorda Fersona a dvou tisíc jeho kopiníků. Vyslal tam jezdce s žádostí o podporu, ale žádný z kopiníků se ani nepohnul.

Ve stanu pak Gaise poslouchal, jak důstojníci pějí chválu na své generály a očividně se jim snaží vlichotit do přízně. Gaisemu se z toho začínal zvedat žaludek. „Pánové, pouhá skutečnost, že se o tom vůbec musíme bavit," prohlásil, „jasně ukazuje, že to nemůžeme považovat za naprosté vítězství. Ale souhlasím s tím, že vítězství mělo být naše. Nepřítel v nepořádku ustupoval. Stačil jediný další útok a byl by obrácen na bezhlavý útěk."

„Otázka názoru," štěkl lord Ferson, oslnivý v dokonale ušitém kabátci z červeného sukna se zlatým krumplováním. Kabátec byl bez poskvrnky, nebylo na něm ani smítko prachu či šmouha od bláta. Ferson byl pomenší, s kudrnatými,

narudle plavými vlasy, které mu na temeni už řídly. Hustý knír měl navoskovaný a zatočený do špiček. Prý to byla v hlavním městě nová móda, a Gaisemu byla k smíchu.

Gaise Macon se mu podíval do zarudlého obličeje a v malých modrých očkách, položených blízko u sebe, spatřil nepřátelství. „Nesouhlasím, můj pane. A velice rád bych věděl, proč se kopiníci nepohnuli. Copak se k vám nedostala moje žádost o podporu?“

Fersonův rudý obličej potemněl. „Nenechám se kritizovat slávychtivým pávem!“ zařval.

„Kdyby se ten ‚páv‘ řídil vaším příkladem, generále, nebavili bychom se tu o ceně pochybného vítězství. Nepřítel by nás roznesl na kopytech.“

Než mohl Ferson odpovědět, zvedl ruku generál Buckman. „Pánové! Pánové! Neupadněme do spárů nevraživosti.“ Owenu Buckmanovi bylo přes sedmdesát a byl to inteligentní voják, vyhlášený svou odvahou a neochvějnou věrností králi. Když promluvil, všichni mu s úctou naslouchali. „Náš mladý přítel má v jedné věci naprostou pravdu. Nebylo by moudré považovat tuto bitvu za naše přesvědčivé vítězství. Ludenovy oddíly byly v podstatě nedotčené a nakonec se spořádaně stáhly. Touto dobou už získal posily od Dallyho pěchoty. Musíme si přiznat, že jsme promarnili příležitost.“

Chvíli nikdo nepromluvil. Ferson se jen nenávistně díval na Gaiseho Macona. Pak se zvedl vychrtlý Winter Kay, lord Winterbourne. Ve světle luceren vypadala jeho nezvykle bledá pleť skoro průsvitně. Kůži na obličeji měl pevně napjatou přes kosti. Hluboko zapadlé tmavé oči měl zastíněné a beze stopy emocí. Měl na sobě těžký karmínový plášť rytířů vykupitelů a u pasu mu visel krátký obřadní meč. Vojáci ve stanu se odmlčeli a čekali, až Winterbourne promluví. Po Buckmanovi to byl nejvyšší přítomný důstojník.

„Podle posledních zpráv nepřítel přišel o víc než tisíc mužů,“ začal studeným hlasem. „Zaútočil a byl odražen. Zkrátka neuspěl. Mí zvědové hlásí, že se stáhl zpátky do hor. Jsem přesvědčený, že do jara k žádné další bitvě nedojde. Máme několik měsíců na to, abychom sebrali posily, zverbovali nové vojáky a vymýtili zrádce z okolních měst.“

Další hodinu se debata soustředila na logistické problémy: kde jednotlivé oddíly stráví zimu, jak budou zásobovány, kde získají otop a kam vyslat verbíře.

Po schůzce si lord Buckman vzal Gaiseho stranou. „Děkuj u, mladý muži, za přispění v bitvě. Byl to odvážný útok a přišel vhod.“

„Děkuju, pane.“

Buckman Gaiseho uchopil za ruku a odvedl ho o kousek dál. „S Fersonem máte naprostou pravdu. Jeho bojácnost byla ostudná. Ale buďte opatrný a nepřitahujte k tomu pozornost. Ten muž je pomstychtivý jako všichni zbabělci.“

„Měl by být propuštěn, pane.“

„Je to králův oblíbenec, chlapče, a my sloužíme králi.“

Teď u ohně byl Gaise neklidný. Tělo měl unavené, ale mysl nechtěla odpočívat. Posadil se. Přestalo sněžit. Když se podíval ven rozbitou střechou, uviděl na noční obloze jasně zářit hvězdy.

Náhle ucítil vůni sosen v létě. S ní přišel i závan teplého vzduchu. Gaise se obrátil na druhý konec sálu. Pryč byla začouzená stěna, zničené obrazy i ohořelý nábytek. Místo toho tam rostly vysoké borovice a za nimi Gaise zahlédl zvlněné, jasně zelené kopce. V dohledu se objevila malá bělovlasá žena a posadila se na plochý balvan. Gaise se usmál. Neviděl ji celá léta, od chvíle, kdy mu dala rigantské dušejméno Bouřlivák.

Vstal z houně a zašel do lesa. „Rád tě vidím, wyrd,“ pravil.

Bělovlasá žena k němu vzhlédla a usmála se. Měla nestárnoucí obličej, ale vypadala unaveně. „Nemůžu se zdržet dlouho, Bouřliváku,“ podotkla.

„Jak jsi to dokázala?“ zeptal se a ukázal na stromy. „Je to mocné kouzlo.“

„Ne,“ opáčila, „vůbec není mocné. Jen jsem ti vstoupila do snů. Ohlédni se. Támhle spíš před krbem.“

Gaise se otočil. Jeho štíhlé tělo leželo na zádech, hlava spočívala na složeném plášti. S překvapením si všiml, že má ztrhaný, vyčerpaný obličej a pod očima černé kruhy. „Vypadám hrozně,“ užasl.

„Ano, to vypadáš. Ale probudíš se odpočatý. Zařídím to.“

Mezi stromy proudilo sluneční světlo. Gaise cítil jeho teplo na tváři. Posadil se naproti wyrd a díval se, jak se vstup do poničeného sálu zmenšuje, až ho docela překryla stěna křoví a stromů. Kolem zpívali ptáci a bylo slyšet i tiché zurčení potůčku proudícího přes kamení. „Proč jsi za mnou přišla?“ zeptal se malé ženy. „Potřebuješ, abych něco vykonal?“

„Potřebuju, abys zůstal naživu, Gaise Macone.“

„Udělám, co půjde,“ slíbil jí s úsměvem.

„Už jsi našel odpověď?“ zeptala se.

„Na kterou otázku?“

„Proč tě chce zbabělec vyzvat na souboj.“

Pokrčil rameny. „Zbabělec má v povaze vyhýbat se nebezpečí. Když takový člověk vyhledává nebezpečí, může k tomu mít pouze dva důvody. Buď vůbec není zbabělec, nebo mu žádné nebezpečí nehrozí.“

„Správně. A kdy by při souboji na pistole nehrozilo nebezpečí?“

„V pistolích bude prach a ucpávka, ale ne kulka.“

„Nabitá bude jen jedna z nich. Obávám se, že ne ta tvoje.“

Gaise kývl. „Já vím. Něco tak věrolomného by zbabělec nevymyslel. Aby něco tak sprostého uspělo, musí existovat komplot mající za účel mou vraždu.“

„Co hodláš dělat?“

„Hodlám vyhrát, wyrd.“

„Ve hře je víc než jen Fersonova ješitnost,“ poznamenala wyrd. „Je tu zdroj zla, vyzařuje z něj veliká moc. Je příliš silný, abych jím dokázala proniknout. Pokoušela jsem se číst budoucnost. Vidím jen útržkovité obrazy. Vidím tebe, jak

nosíš ztracený meč. Vidím muže s očima zelenýma a zlatýma, ale nejsi to ty. Čím víc hledám, tím méně nalézám. Nejsem ani dost silná, ani dost moudrá, abych našla cestu."

Gaise v jejím hlase zaslechl zoufalství. Uchopil ji za ruku. „Jak ti můžu pomoct?" zeptal se prostě.

„Nevím. Nepřátelé usilují o mou smrt a já ani nevím proč. Působí tu převeliké zlo a já nevím, oč usiluje. Sahá na mě smrt, Bouřliváku. S každým dnem je blíž a blíž. Jsem si ale jistá tím, že ty musíš přežít. To je ze všeho nejdůležitější."

Zavál studený vítr a Gaise mezi stromy zahlédl pohyb. Wyrd vyskočila. „Našli mě!" vykřikla.

Gaise také vstal. Obloha potemněla. Ze šera se přikrádaly dvě postavy s černými meči v rukou. Měly šedé, šupinaté obličeje, na čele železný kroužek a oči zalité krví. Wyrd zvedla ruce. Zableskло se a zaduněl hrom. Gaiseho to srazilo k zemi. Kutálel se vířící temnotou. Zaslechl jekot, z něhož mu stydla krev v žilách.

S trhnutím se probudil. Srdce mu bušilo jako o závod. Vyskočil a rozběhl se k prasklé lavici, na níž měl položené sedlo. Z pouzder přišitých ke spodku sedlové hrušky vytáhl těžké pistole, natáhl kohoutky a čekal.

Dveřmi prošel štíhlý muž a Gaise zvedl pistoli a namířil.

„Budu vám velmi vděčný, když mě nezastřelíte, pane," pronesl Mulgrave.

Gaise se svezl na zeď. „Co se děje, pane?" vyptával se Mulgrave a šel ho podepřít. Pomohl mladému muži k ohni a oba se posadili na houni.

„Už jsem v pořádku, příteli," vydechl si Gaise, zajistil pistole a odložil je na podlahu. „Měl jsem… ošklivý sen." Otřásl se a přejel si dlaní přes obličej. Když ji odtáhl, měl ji zvlhlou potem. „Co vás sem přivádí, Mulgrave? Ještě není ráno."

„Spatné zprávy, pane. Právě jsme se dozvěděli, že lord Buckman ve spánku zemřel."

Gaise si povzdechl. Neznal ho příliš dobře, ale jeho smrt cítil jako velkou ztrátu. „Na takové harcování byl příliš starý," pravil. „Ale bez něj by nás roznesli na kopytech. Hrome, měl jsem toho stařika rád."

„Byl to skvělý šlechtic a chrabrý muž. Bude těžké najít za něj náhradu." Mulgrave položil ruku Gaisemu na čelo. „Jste velice bledý, pane, a pořád se potíte. Měl bych asi poslat pro ranhojiče."

„To není nutné. Ten sen byl velice skutečný. Už budu v pořádku."

„Chcete si o tom promluvit, pane?"

Gaise zavrtěl hlavou. „Ne." Vstal a oblékl si těžký šedý svrchník. „Zkusíme si sehnat něco ke snídani."

Winter Kay, lord Winterbourne, byl válečník v tom nejopravdovějším smyslu. Jako velitel vykupitelů a rytíř oběti žil pouze pro válku. Pro takového člověka bylo konečné vítězství něčím odporným. Vítězství by znamenalo konec války a slávy a další život v nudné obyčejnosti. Válka byla život prožívaný naplno. Probouzela v lidech to nejlepší.

Nebyl dost starý, aby tuto děsivou skutečnost pochopil, ale vycítil ji. Celý život prahl po boji. Ještě mu nebylo dvacet, a už vybojoval tři souboje, dva na meče a jeden s pistolemi. S rytíři oběti vyjel do války na východě a zúčastnil se vyplenění Alterinu a bitvy u Skeyne. Při masakru Shelsansu, kde byly dva tisíce vyznavačů nového stromového kultu zabity mečem či chyceny a upáleny zaživa, byl zástupcem velitele.

Právě tady Pramen Winteru Kayovi požehnal a vydal mu do rukou Kranovu kouli.

V následujících letech bral kouli s sebou, kamkoliv se vydal, a shromáždil další rytíře, kteří přísahali, že budou bojovat za čest Pramene. Doufal, že mezi nimi bude i jeho mladší bratr Gayan. Jenomže jeho zabil nějaký horal před katedrálou v Eldacre. Winter Kay té ztráty nikdy nepřestal želet.

Časem vytvořil vykupitele, nejlepší z rytířů. A zjistil, jak přiživovat magii koule, aby ta na oplátku posilovala jeho vykupitele. Smrtelné rány se jim do rána zahojily. Získali větší sílu a rychlost. Ještě se to nedalo poznat, ale Winter Kay věřil, že u nich byl zpomalen proces stárnutí. V devětačtyřiceti mohl stále jezdit, bojovat a reagovat stejně rychle a se stejnou silou, jako když mu bylo dvacet. Víc než to, moc koule jeho následovníkům umožňovala vysvobodit se z okovů těla, jejich duch pak mohl volně létat oblohou a cestovat, kam se jim zachtělo. A Winter Kay získal ještě víc, protože se od lebky nikdy příliš nevzdaloval. Za nocí míval vidění, jasná a živá. Viděl velké město s mramorovými paláci. Pak přicházely nádherné chvíle, kdy k němu promlouval duch samotného Krana, plnil mu hlavu sliby zářných zítřků, nesmrtelnosti a výstřelků.

Obzor Wintera Kaye hyzdil jediný malý mráček.

Gaise Macon.

Je snad on tím mužem se zlatým okem, kterého předpověděl ten kněz? „Půjdu rád, Wintere Kayi. Což je víc, než lze říci o tobě, až si pro tebe přijde ten muž se zlatým okem."

Winter Kay seděl ve svém stanu a civěl na kazetu z ořechového dřeva a dvě stříbrem vykládané pistole v ní uložené. Gaise Macon nebude po dnešku představovat žádné nebezpečí. Jerad Ferson byl zbabělec, ale také uměl dobře střílet. Na dvacet kroků mladého muže zasáhne do prsou a tím celá věc skončí.

Ke stanu přišli dva muži v červených pláštích. Winter Kay je pozval dál. Oba muži byli vysocí a štíhlí. Sňali si železné přilbice a hluboko se mu poklonili.

„Zabili jste tu ženu?" zeptal se jich.

„Ne, pane. Neuspěli jsme." Byli velice bledí, ztrhaní a oči měli zapadlé. Vypadali vyčerpaně. To nebylo po požití velké dávky zakázané byliny nic neobvyklého. Všiml si, jak toužebně pokukují po kovové schránce s koulí.

„Povězte mi, co se stalo."

Promluvil první z nich: „Trans byl hluboký, pane, a jak jste říkal, cítili jsme její energii. Vstoupili jsme do jejího snu. Vycítila nás. Než jsme mohli udeřit, přivolala silné, oslepující světlo a zmizela. Byl s ní nějaký duch. Muž."

„Jaký muž?"

Vykupitel se podíval na svého druha a ten promluvil: „Myslím, že to byl Macon, pane. Ale nejsem si jistý."

Winter Kay vstal a zašel dozadu. Opatrně zvedl víko kovové schránky a odhrnul černý samet. „Přistupte," vyzval je. Vykupitelé přiklopýtali blíž. „Učiňte oběť," rozkázal jim. Oba muži vytáhli ostré dýky a řízli se do dlaně. Ruku pak

podrželi nad koulí. Na kost skápla krev. Lebka se rozzářila. Vykupitelé vyčkali na Winterův rozkaz a pak se lebky zlehka dotkli. Strnuli. Jeden zasténal rozkoší.

„Dost!“ štěkl Winter Kay.

Vykupitelé couvli. Už nebyli bledí a rány na dlaních se jim zatáhly.

„Ve jménu Pramene,“ pravil Winter Kay, „Gaise Macon musí zemřít. Vy budete při souboji nabíjet. Pistole, kterou si vybere, nesmí být nabitá. Budete předstírat, že do hlavně dáváte kulku, ale schováte ji v dlani.“

„Ano, pane. Rozumíme.“

„Ten muž je ve spojení s naším nepřítelem. Zaprodal svou duši zlu.“

„Ano, pane.“

Winter Kay jim položil ruce na ramena a přitáhl si je blíž. „Kdyby Gaise Macon souboj nějakou čirou náhodou přežil, bude vaší povinností zabít ho do příštího úplňku.“

„Přejete si, abychom ho vyzvali, pane?“ zeptal se první.

„Ne. Prostě ho zabijte. A udělejte to potichu. Uduste ho na lůžku, dejte mu jed do jídla, probodněte ho v nějaké tmavé uličce. Na způsobu nezáleží. Jen mi jako důkaz přineste jeho zlaté oko.“

* * *

Mraky se během noci rozplynuly a v poledne byla obloha blankytně modrá a bez mráčku. Teplota klesla hluboko pod bod mrazu a na blátivé stezce procházející místem, kde se měl odehrávat souboj, se tvořil led. Před několika málo měsíci to byla zahrada vedle soukromé kaple lorda Dunstana. Dunstan se tu po bohoslužbě procházíval se ženou a dcerou. Možná při návratu do zámečku na oběd obdivovali růže lemující cestičku. Teď byl Dunstan jako vyznavač Úmluvy mrtev, rozstřílen na Bladdleyském vřesovišti spolu s většinou svého pluku. Z jeho krásného domu zůstala jen prázdná skořápka a kapli – poslední útočiště skupinky zarytých rebelů – roztřískaly na kusy náboje z děl. Věžička ležela v několika kusech na severním konci zahrady.

Gaise Macon, v kožišinou podšitém tmavošedém kabátci, šedých spodcích a jezdeckých holínkách po kolena, tudy kráčel se šermířem Mulgravem, jenž si oblékl zelenou uniformu s vysokým límcem a krátkou důstojnickou pelerínu. Mohli být na procházce před obědem, a když se přiblížili k místu souboje, Gaise Macon svému společníkovi cosi klidně povídal. Uprostřed zahrady stál dlouhý stůl na kozách a za ním dva vykupitelé v červených pláštích. Lord Winterbourne se držel vedle malého lorda Fersona. Ferson měl přes ramena přehozený červený svrchník se zlatými šňůrami. Pod ním měl krásně ušitou košili z nákladné bílé krajky. Za nízkou zídkou kolem zahrady čekaly stovky Fersonových mužů a napravo se sešel hlouček eldacreských vojáků.

„Hezký den na takovou hloupost,“ poznamenal Gaise Macon a přistoupil k oběma mužům.

Winter Kay se upjatě usmál. „Otázky cti bývají zřídkakdy hloupost, mladý muži. Možná kdybyste to pochopil, nemuselo by k tomuto souboji dojít.“

„Zapamatuju si to pro příště, můj pane,“ odtušil Gaise s úklonou.

Přistoupil k nim třetí muž. Statný lord Cumberlane, zabalený do těžkého svrchníku a přehozu, se oběma duelantům krátce poklonil. „Král mě jmenoval pořadatelem souboje,“ oznámil. „Je mou povinností vás důrazně požádat, abyste našli nějaké vhodné řešení celé záležitosti.“ Na hustém kníru se mu tvořily krystalky ledu a líce mu chladem pobledly. Otočil se k lordu Fersonovi. „Vidíte, můj pane, nějaký způsob, jak celou věc vyřešit bez toho, abyste se uchýlil ke krveprolití?“

„Ne,“ odpověděl Ferson a nenávistně se podíval na Gaiseho Macona.

„Snad omluva?“ naléhal lord Cumberlane.

„Čest si žádá satisfakci na bojišti,“ prohlásil Ferson.

Mulgraveho to pobouřilo. Ten člověk se choval tak sebevědomě, až ho to vedlo k závěru, že souboj bude zmanipulovaný. Ohlédl se na Gaiseho Macona. Mladý muž vypadal zcela klidný, avšak Mulgrave ho znal natolik dobře, aby poznal, že to jen hraje.

„Dobrá,“ řekl Cumberlane smutně. „Pokračujme tedy. Vyberete si zbraně a odstoupíte, dokud vás nevyzvu. Na můj povel ujdete deset kroků a otočíte se. Jakmile to učiníte, dál se nepohnete. Ani krok do strany. Pak dám povel ke střelbě. Pokud některý z vás vystřelí dřív, než řeknu, bude považován za zbabělce a bude čelit obvinění z vraždy. Jsou mé pokyny jasné?“

Oba duelanti přikývli.

„Každý bude mít jednu kulku. Pokud nebude nikdo zasažen, vyčkají oba duelanti na místě, dokud nebudou pistole znovu nabity.“

Ferson přistoupil ke stolu, na němž ležely dvě stříbrné pistole. Gaise Macon jej následoval. Ferson počkal, dokud Gaise obě pistole neprohlédne. Obě byly emburleyovky, krásně řemeslně zpracované, dlouhé hlavně zdobily rytiny s výjevy z lovu na jelena a na pažbách byl vyveden panter ve skoku – erb rodu Winterbournů.

„Postačí?“ zeptal se Winter Kay.

„Jsou obdivuhodné, pane. Obdivuhodné!“ pronesl Ferson bodře.

„Tak si vyberte, pane Macone,“ vybídl Gaiseho Winter Kay.

Gaise Macon poslechl a Ferson si vzal druhou pistoli. Oba muži podali své zbraně vykupitelům za stolem. Rytíři zkušeně nasypali prach na pánvičku, zacvakli víčko a otočili zbraně, aby je mohli nabít. Každý vykupitel vyndal z misky na stole olověnou kulku.

„Okamžik, pane,“ ozval se Gaise Macon. „Kulku si vyberu sám.“

„Jsou všechny stejné,“ namítl Winter Kay.

„Ovšemže všechny vypadají stejné,“ odtušil Gaise Macon klidně, „ale já se naučil soudit podle váhy.“ Sáhl do misky s kulkami, několik jich poválel v prstech a pak jednu zvedl. „Tahle vypadá dokonale,“ prohlásil. Natáhl se přes stůl,

sebral překvapenému muži stříbrnou pistoli a vsunul kulku do hlavně. Uchopil malý čtvereček hedvábí, ležící vedle nádobky, zastrčil jej do hlavně za kulkou, sundal nabiják a náboj upěchoval. „Jsem připravený," oznámil s pohledem upřeným na lorda Fersona.

Mulgrave potlačil úsměv. Ferson se netvářil zdaleka tak sebevědomě jako předtím. Tvář měl popelavou a rychle mrkal. Mulgrave měl dojem, že mu poklesávají i ty směšně navoskované kníry. Ferson si olízl rty a podíval se na Wintera Kaye. „Takové chování je neúnosné," vyhrkl.

„V jakém směru, pane?" zeptal se lord Cumberlane.

„On… vyjadřuje pochyby o… o nestrannosti… o schopnostech…" Odmlčel se. Na čele se mu zaperlil pot.

„Připravte se, pánové," vyzval duelanty lord Cumberlane. „Postavte se, prosím, zády k sobě."

Gaise Macon si svlékl svrchník, podal ho Mulgravemu a zamířil doprostřed zahrady. Ferson se zdržel, pořád třeštil oči na Wintera Kaye. Nakonec odklopýtal na své místo. „Buďte tak laskav a sundejte si kabátec," nakázal mu Cumberlane. Winter Kay k Fersonovi přistoupil a kabátec od něj převzal.

„Nyní, pánové, deset kroků, prosím, a pak vyčkejte na mé pokyny."

Mulgrave odstoupil stranou a díval se, jak se od sebe oba muži pomalu vzdalují. Žaludek měl stažený, velice se bál. Nabité byly obě pistole, ale Ferson, ač zbabělec, mohl pořád zvítězit. Jedna dobře namířená střela, a Gaise Macon by zůstal ležet mrtvý na studené zemi.

Když duelanti ušli určený počet kroků, lord Cumberlane zavolal: „Stát!"

Ferson se otočil a vypálil. Gaise Macon zavrávoral, ale hned se narovnal. Z rány na hlavě mu tekla krev. Rozhostilo se ohromené ticho. Lord Cumberlane zíral na zraněného. „Byla vadná spoušť!" vykřikl Ferson. „Pistole spustila předčasně."

„Nedostal jste pokyn obrátit se," pronesl Cumberlane mrazivě a vydal se ke zraněnému Gaisemu Maconovi. Mladý generál ho ale posunkem zastavil.

„Je to v pořádku, můj pane," řekl. „Kulka mě jenom škrábla na uchu."

„To rád slyším," pravil Cumberlane. „Nyní můžete vystřelit. Jestli ten darebák váš výstřel přežije, nechám ho pověsit."

Gaise Macon se připravil. Ferson tam stál, mrkal ve slunci a tvářil se zničeně. Pistole mu vypadla z bezvládných prstů. Mulgrave si s velkými rozpaky všiml, že mu tečou slzy. Byla to otřesná scéna. V pozadí stál velký počet Fersonových vojáků, kteří se přišli podívat na souboj. Mnozí se nyní znechuceně odvraceli a další jen čekali na nevyhnutelný závěr. Ferson padl na kolena a rukama si zakryl hlavu.

Gaise Macon, s košilí na levé straně zmáčenou krví, sklonil zbraň a vystřelil do země. Když práskl výstřel, lord Ferson zaječel a vrhl se na zem.

Mulgrave se rozběhl ke Gaisemu. Mladíkovi tekla krev z roztrženého lalůčku. „Jsem na vás hrdý, pane," prohlásil. „Zabít takového psa by nepřineslo žádné uspokojení."

Gaise Macon si povzdechl. „Promluvíme si později." Pomalu se vrátil ke stolu, položil na něj pistoli a přistoupil k lordu Cumberlanovi.

„Něco takového jsem jaktěživ neviděl," zabručel Cumberlane. „Zatraceně, zahanbil nás všechny."

„Jako ukřivděná strana, pane, si nepřeji, aby bylo proti lordu Fersonovi cokoliv podniknuto. Budu spokojen, pokud se vzdá velení a vrátí se domů."

„Ten mizera by měl viset. Nebesa, vždyť on je urážkou varlishské mužnosti. Ale beru na vědomí, co jste říkal." Cumberlane napřáhl ruku. „Přeji vám, abyste se nedožil toho, že budete své laskavosti litovat, Gaise Macone."

Gaise generálovi potřásl rukou. „Doufám, že nebudu žít tak dlouho, abych litoval jakékoliv laskavosti, generále. Ale nejsem si jistý, jestli to bylo laskavé. Myslím, že zbabělec vlastně umírá každý den." Otočil se a ocitl se tváří v tvář Winteru Kayovi. „Děkuji vám, pane, za vaši pistoli," řekl.

Winter Kay jen mlčky opětoval jeho úklonu.

S tím mladý generál odešel s Mulgravem ze zahrady.

5

Draig Cochland by za peníze udělal téměř cokoliv. Klidně by kradl a loupil, a kdyby měl během takové činnosti někoho zabít, rozhodně by si s tím nedělal těžkou hlavu, Draig se nenechal oklamat těmi, kdo určovali pravidla společnosti. On měl dojem, že celému světu vládnou tací či onací lupiči. Závisela na tom celá společnost. Draig neustále žasl, že to nevidí i ostatní. Chudý sedlák v horách, který se pachtil, aby přežil letní sucha a drsné zimy, stejně musel dát desetinu své úrody moidartovým výběrčím. Copak to nebyla loupež? Dej mi desetinu všeho, co máš, nebo tě zavřu či oběsím. Draig svůj názor nejednou vyjádřil při hádkách v krčmách. Vždycky to byla legrace. Lidé okamžitě zrudli v obličeji a začali obhajovat potřebnost daní na stavbu silnic a údržbu škol a podobně. Draig se jim vysmál. „Tak školy, co? Moidart nosí hedvábný košile a vy chodíte v doma tkaný látce. Na tohle jdou vaše peníze."

Bylo to, jak vždycky říkal děda: „Ukradni bochník chleba a pověsej tě. Ukradni zem a udělají tě králem."

Draig měl jednoduché pojetí dobra a zla a bylo snadné se jej držet. Co bylo dobré pro malý klan Cochlandů, to bylo dobré, a co dobré nebylo, to bylo špatné.

Aspoň to si myslel, než do vysoko položené osady, jíž Cochlandové říkali domov, dorazil ten varlishský jezdec.

Urazil dlouhou cestu a sliboval zlaté mince, pokud Cochlandové pro jeho pána něco vykonají. Jméno pána nevyslovil, třebaže Draig usoudil, že to bude moidart, ale jako projev dobré vůle jezdec přinesl jako dárek deset stříbrných chaillingů.

Draigovi se ten chlap nelíbil, ale na tom nebylo nic neobvyklého. Draig neměl rád skoro nikoho. Snad až na svého bratra Eaina, ačkoliv pravda byla taková, že zas tak moc ho v oblibě neměl. Ne, tohle Draigovi starosti nedělalo. Bylo to

něco jiného.

Ještě teď, dvě hodiny po Varlishově odjezdu, nedokázal Draig říci přesně, co ho tak znepokojilo. Byl to Varlish a mluvil uhlazeně, což nestačilo, aby si vysloužil Draigovo opovržení. Také se choval chladně a měl tvrdý pohled. V tom to ale taky nebylo.

Draig seděl mlčky u ohně. Po chvíli přišel Eain a dřepl si naproti němu. Třebaže byl Eain o rok mladší, vypadali skoro jako dvojčata. Oba byli hromotluci, měli zelené oči, ploché obličeje a špinavé a rozcuchané ryšavé plnovousy.

„Co chtěl?“ zeptal se Eain.

„Chtěl, abysme někoho zabili.“

„Za dobrou odměnu?“

„To sliboval.“

„Výborně. Koho máme zabít?“

„Dítě a ženu.“

Eain přimhouřil oči. „Žertuješ, bratře?“

„Ne.“

„Já žádný děti zabíjet nebudu. A ženský ostatně taky ne,“ dodal po kratší odmlce.

„Ne? Proč?“ chtěl vědět Draig.

„Jak to myslíš, proč? Prostě to neudělám a hotovo.“

Draig chvíli mlčel. Pak kývl. „To jsem mu taky řekl. Moc ho to nepotěšilo.“

„Koho chtěl zabít?“

„Bábu u jezera a kluka, co si ho Kaelin Ring přivedl z hor.“

„Toho, co mu Půlpysk roztrhal rodiče?“

„Právě toho.“

„To nedává smysl,“ zabručel Eain. „Komu by něco takovýho prospělo?“

„Nám,“ poznamenal Draig.

„Víš, jak to myslím.“

„Ano, vím, a odpověď neznám.“

Eain popadl klacek a prohrábl oheň. „Hádám, že půjde za Tostigem a těma mládencema z Dolního údolí. Ti to určitě udělají.“

„Asi jo. Nabízel deset liber.“

Eain tiše zaklel. „V životě jsem neviděl deset liber pohromadě.“

„Mrzí tě, že jsem ho vodmítl?“

Eain se nad tím zamyslel. „Ne,“ prohlásil.

Draig vstal a zamířil ke dveřím. Shýbl se, prošel pod prohnutým překladem a na palouku před chalupou se narovnal. Venku bylo jen pár Cochlandů. Dvě hubené děti se koulovaly a další čtyři táhly do kopce stařičké sáňky. V osadě byli jen čtyři muži, třiadvacet ostatních se ve dvou skupinách vydalo na východ. Měli v plánu ukrást nějaký dobytek a odehnat ho na jih do Eldacre. Draig se poškrábal ve vousech. Nebyl si jistý, jak starý vlastně je, ale cítil se příliš starý na to, aby se přes hory doly honil za několika vychrtlými krávami.

Byl podivně znepokojený. Deset liber bylo hotové jmění. Z deseti liber by si mohl člověk dobře žít dva roky. Ale jeho ani nenapadlo nabídku přijmout. Zvedl se vítr a on se zachvěl a vrátil se k ohni.

Eain na oheň postavil trojnožku a popraskanou dřevěnou lžící míchal ve staré, zčernalé pánvi ovesné vločky, sůl a vodu. „Vím, nač myslíš,“ poznamenal.

Draig po něm loupl okem. „Ty většinou ani nevíš, co si myslíš sám.“

„Napadlo tě, že půjdeš varovat Kaelina Ringa.“

„Proč bych dělal takovou pitomost? Ten Varlish je mocnej muž. Nepotřebuju takovýho nepřítele. A nechci, aby mi sem přilezl Tostig a jeho chlapi a podřízli mi krk.“

„Dobře,“ vzdal se Eain, „tak na cos myslel?“

Draig si odplivl do ohně. „Myslel jsem, že půjdu Kaelina Ringa varovat,“ přiznal.

„Vždyť ho ani nemáme rádi,“ namítl Eain.

„Tebe taky nemám rád, ale řekl bych ti, kdyby ti do boty vlezl had.“

„To bys teda neřekl. Počkal bys a pak by ses chechtal, až by mě uštknul. Jako když na mě spadla ta zatracená větev. Mohl jsi mě varovat, ale neudělals to.“

„Bohové, chlape, to bylo před patnácti rokama a ty na to pořád myslíš. Řekl jsem ti tenkrát, že to byla legrace.“

„Na zlomený kosti v rameni nejni nic legračního.“

„Mejlíš se. To bylo ještě legračnější.“

„Mor na tebe i na koně tvého.“

„Nevim, proč to říkáš,“ podotkl Draig a usadil se u ohně. „Tys nikdá na koni neseděl. A já ostatně taky ne.“

„Líbí se mi, jak to zní. Je to jako báseň.“

„Všechny nejlepší básně v sobě mají slovo ‚mor‘,“ ušklíbl se Draig. „Hodláš tu kaši zamíchat? Nesnáším, když je plná těch černejch kousků.“

Eain se na něj zazubil a předvedl špinavé, křivé zuby. „Opravdu máš divnou náladu, bratře.“

„To je pravda,“ souhlasil Draig. „Mám. Pamatuješ, jak sem Bába přišla a vyléčila starýho Scatse? Mysleli jsme, že přišel vo oko, ale ona mu na to dala vobklad a všecek hnis vyschnul.“

„Pamatuju. Ty ses rozčílil, poněvadž ti nechtěla vyléčit ten vřed.“

„To nebyl vřed, ale cysta. Velká jako husí vejce.“

„To máš fuk. Řekla, že seš chlap, co si vředy zaslouží.“ Eain se zasmál. „Nikdá by mě nenapadlo, že uslyším, jak s tebou takhle mluví nějaká ženská.“

Draig pokrčil rameny. „Mně to nevadilo,“ zalhal. „Ani si od Scatse nic nevzala. Nedávalo to smysl. Šla dvacet mil. Ani se s náma nechtěla najíst.“

„Nejspíš nemá ráda v kaši ty černý kousky,“ usoudil Eain.

„Nejspíš.“ Draig náhle zaklel. „Víš, co mě vážně dožralo? Že si ten Varlish klidně myslel, že jsem chlap, co zabije ženskou a dítě. Takovou mám reputaci. Nejni divu, že mi Bába nechtěla vyléčit ten vřed.“

„Cystu,“ opravil ho škodolibě Eain.

„I na koně tvého,“ zavrčel Draig.

Eain s pochechtáváním zamíchal kaši. „Myslíš, že Tostig tu práci vezme?“

„Bodejť že vezme. Ten chlap nejni žádnej Rigante.“

„My taky nemáme víc než kapku rigantský krve,“ podotkl Eain. „A i ta pochází vod pradědečka, což znamená, že to ze tří částí stejně byl chlast.“

Draig se náhle zasmál. „Nemejlíš se, bratře. Teďka jsme Cochlandové. A staráme se vo svý. Ostatní ať jdou k šípku, ne?“

„Máš pravdu.“ Eain nandal kaši do dvou hlubokých dřevěných misek a oba se mlčky najedli.

Nakonec Draig odložil prázdnou misku a vstal. Z ničeho nic zaklel. „Hrome, ale Kaelina Ringa mám rád,“ prohlásil.

„Říkals, že nemáš rád nikoho,“ prskl Eain dotčeně a Draig se zasmál.

„Ten chlap je bojovník, jen tak se nevzdá. Když mu Varlishové sebrali ženu a strčili ji do žaláře, šel do tý pevnosti a vyvedl ji vodtamtaď. To si zaslouží obdiv.“

„Napráskal ti a přerazil ti frňák,“ upozornil jej Eain. „Do toho bysme se neměli zaplíst, Draigu. Tostig je hroznej parchant a mizera. Navrch se umí vohánět mečem i kudlou. Kaelin Ring se vo sebe může postarat sám.“

Draig zavrtěl hlavou. „Ne, když nebude vědět, co mu hrozí. Asi zaskočím na Ironlatch na kus řeči.“

„S takovou bláhovostí nechci mít nic společnýho.“

„Kdo se tě prosil?“

„Nejsme Riganti, bratře. Nejsme nikomu nic dlužný.“

„Nic takovýho jsem neříkal.“

„Nenapadlo tě, že je chce mít mrtvý moidart?“

„Napadlo,“ připustil Draig a při zmínce o tom muži se ho zmocnil neklid.

„Jestli zjistí, že jdeš proti němu, víš, koho pošle.“

Draig se zachvěl a neodpověděl. Moc dobře to věděl. Přijde Huntsekker s tou svou kosou a Draigova hlava skončí v pytli.

„Pošle Huntsekkera,“ pokračoval Eain. „A ten nikdá neselže.“

„Nech to plavat, Eaine! A navíc jednou selhal. Nechytil toho zápasníka Chaina Shadu. Povídá se, že ho Grymauch Huntsekkerovi vyfoukl před nosem. Takže je člověk a ne nějakej noční démon, co by mě děsil.“

„No, mě děsí i pomyšlení na něj,“ zabručel Eain.

Draig si došel pro starý kabát z medvědí kožešiny, který se válel na podlaze, vytřepal ho a přehodil si ho přes ramena. „Do tohohle se zaplíst nenecháme,“ řekl. „Akorát si promluvím s Kaelinem Ringem. Pak jsme z toho venku.“

Uprostřed noci stála Chara Ringová u okna horní ložnice a vyhlížela ven na měsíčním světlem zalitý sníh a ostrou, zubatou čáru hor v dálce. Kolem útlých ramen měla ovinutý modrozelený rigantský šál a hlavou jí táhly smutné a zádumčivé myšlenky.

Před pěti lety ji chytili varlishští vojáci a odvedli do Černohorské pevnosti, kde ji surově znásilnili. Často se jí zdávalo, že je zpátky v tom bezútěšném vězení, že slyší, jak se vojáci smějí a chrochtají, i uštěpačná slova toho zrádce Wullise Swainhama. Od té doby si nesčetněkrát říkala, že už je po všem, že nad ní ta hrozná noc nemá žádnou moc. Když tu tak stála u okna, věděla, že se mýlila. Věděla, že bude všude s ní, jako by měla na duši otevřenou ránu.

Nebylo pochyb, že Kaelina Ringa miluje, že ji jeho objetí těší. Většinou se při milování dokázala uvolnit a občas to bylo dokonce skvělé. Smála se s Bábou tomu, jak je tělesná blízkost, již u Kaelina našla, důležitá. Nebyla to tak docela nepravda. Chara potřebovala cítit, že po ní Kaelin touží. Jenomže když si ji přidržel a vstoupil do ní, častokrát znovu uviděla šeredné, zvířecí tváře mužů v žaláři. Surovost, jakou přetrpěla, se vymrštila z hlubin podvědomí a ona chtěla na Kaelina zakřičet, ať jde pryč. Ovládla se jen díky tomu, že si představila chvíli, kdy pro ni té strašlivé noci Kaelin přišel.

S dechberoucí lehkomyslností vešli Kaelin s Raysterem do pevnosti, zabili stráže u brány a oblékli si jejich uniformy. Pak Kaelin sestoupil do žaláře a zachránil ji. Chara se odvrátila od okna a zadívala se na spícího muže. Ležel na zádech, jednu ruku nataženou. V měsíčním světle mu jasně zářila jizva na líci. Chara si vzpomněla na souboj na meče s jejím bratrem Baelem, při němž Kaelin ránu utržil. Připadalo jí to jako v jiném životě. Stejně jako většina jejího života před žalářem. Jako by byla dvě různé ženy: Chara tehdy a Chara teď.

Už s Kaelinem o svých vzpomínkách nemluvila. Nešlo o to, že by mu na tom nezáleželo. Naopak, záleželo mu na tom až moc. Chtěl pro ni najít „lék“. Jistým způsobem to bylo dojemné, ale zároveň ji to rozčilovalo. Při vzácných příležitostech si vylila srdce Bábě. V tom nacházela útěchu, protože Bába ji vyslechla a nesnažila se hledat nápravu.

Nejhorší chvíle přišla těsně před začátkem zimy, kdy s Kaelinem navštívili Černou Horu, aby nakoupili zásoby. Zatímco dělníci nakládali vůz, vydali se na procházku městem a vyšli na louku za potokem. Den byl jasný a svěží, sluníčko hřálo. Jako by léto ještě neskončilo, a Chara cítila klid na duši. Držela se Kaelina za ruku a smála se nějakému jeho vtipu, když zahlédla muže také kráčejícího se svou milou. Pobíhaly kolem nich tři děti, dva chlapci s pískovými kučerami a holčička s dlouhými kaštanovými vlásky. Chara ztuhla a ruka jí vyklouzla z Kaelinovy dlaně.

Ten muž byl jedním z vojáků, kteří ji znásilnili.

Myslela, že byli všichni zabiti v bitvě u Rigantského průsmyku, v bitvě, kterou vyhráli díky chytrosti jejího manžela, jenž Riganty vedl při nočním sestupu kolmou skalní stěnou, aby se dostali za tábořící Varlishe. Potřebovala věřit, že jsou mrtví, potrestaní za to, co jí udělali.

Jak tam tak stála a dívala se na muže a jeho rodinu mířící k potoku, všimla si, že se muž otočil a zamával. Kaelin mu zamával v odpověď. Chara nedokázala pochopit, že ji muž nepoznal, ale věděla, že ne. Málem jí z toho puklo srdce. Tenhle muž s ostatními jí skoro zničili život, a on se tu klidně prochází po louce s rodinou.

Chtěla Kaelinovi povědět, co ten muž spáchal. Jedna její část chtěla vidět, jak její manžel přejde přes louku a vyřízne tomu muži srdce. Ale byla to jen malá část. Jeho děti se ničím neprovinily, ani žena po jeho boku. Utěšilo by ji, kdyby kvůli ní ta žena ovdověla?

Chara se odvrátila.

„Co se stalo?“ zeptal se Kaelin.

„Rozbolela mě hlava,“ prohlásila Chara a znovu ho vzala za ruku. „Nic to není. Co kdybychom se vrátili do města, někde si sedli a najedli se?“

Ve slabém světle před východem slunce zahlédla Senlika Carpentera, jak jde k brance a zvedá závoru. Za chladných časných rán kulhal víc než obvykle a od té mrtvičky vloni na podzim velice sešel. Vlasy měl bílé a při řeči si trochu šlapal na jazyk. Když se usmál, což bylo poslední dobou vzácné, levá strana obličeje se mu nepohnula a levou ruku téměř nemohl používat. Pozorovala ho, jak neohrabaně otevírá branku. Flíček, jeho pes, černobílý vořešek, vyběhl na louku.

„Vzbudila ses brzo,“ ozval se Kaelin, posadil se a protáhl.

„Senlic by neměl tolik pracovat,“ poznamenala. „Měl bys ho nechat víc odpočívat.“

„Zkoušel jsem to,“ ujišťoval ji manžel. „Chce mít pocit, že je užitečný.“

Z domu vycházeli i další muži a dozadu za stodolu odváděli pár koní. „Přála bych si, abys s Maev nejezdil,“ povzdechla si.

Kaelin vstal z postele a postavil se za ni. Cítila kolem sebe jeho ruce. „Budu ti scházet?“

„To je ale hloupá otázka. Víš dobře, že mi budeš scházet. Stejně jako Jaimovi a Feargolovi.“

„Za dvacet dní mě máš zpátky. Co kdyby ses teď vrátila do postele a dala mi něco, na co bych nezapomněl?“

„Nezapomeneš,“ vyhrkla a vymanila se mu z objetí. „Tam venku v zimě na tebe čekají muži. Tak se oblékni a já ti půjdu přichystat něco k snídani.“

Sešla dolů. Maev už tam byla.

„Mám ti z Eldacre něco přivézt?“ zeptala se starší žena.

„Jenom mého manžela,“ odpověděla jí Chara chladně.

Když Senlic Carpenter kulhal k domu, byl unavený a náladu měl pod psa. Jako Rigante se pyšnil svou neohrožeností a odvahou. Ale teď se bál. Ne smrti, protože každý musel nakonec ze života sejít. Ne, Senlic se bál toho, že bude churavý a těm, jimž sloužil, bude přítěží. Nechtěl dožít zbytek života v posteli, neschopný ovládnout měchýř a nesouvisle blábolící. Ta mrtvice ho téměř zabila. Někdy po ránu si přál, aby ano. Aspoň by zemřel jako chlap.

U branky se zastavil. Flíček si sedl vedle něj. „Zajímalo by mě, kdy jsem zestárnul,“ pronesl nahlas šišlavě. Měl dojem, že se k němu stáří přikradlo nepozorovaně. Ano, vlasy mu postupně šedivěly a byl poněkud pomalejší. Všiml si, že ho v zimě pobolívají klouby. Ale teď se cítil tak… tak starý.

Rozloučil se s Kaelinem a Maev a s většinou čeledínů. Kdysi by litoval, že s nimi do Eldacre nejede. Rád čas od času navštívil město, kde žasl nad velkými domy, odpoledne se bavil v krčmách a po večerech v nevěstincích, když tam hrála hudba. Dnes ale nelitoval. Návštěva v nevěstinci by mu přinesla jen hanbu. Flíček na louce zahlédl zajíce a tiše zavrčel. „Toho nechytíš, chlapče,“ řekl mu Senlic. Flíček naklonil hlavu na stranu a zadíval se na něj. „Ale chtěl bys to zkusit, vid? No jen si běž. Chyť ho!“ Flíček se rozběhl. Zajíc seděl a díval se na něj, pak vyrazil. Flíček se pokusil o obrat a ve sněhu mu podklouzly nohy. Ten výjev Senlikovi zvedl náladu. Flíček se se zuřivým štěkáním znovu pustil do lovu.

Štěkot psa přilákal malého Feargola Ustala. Chlapec vyběhl z domu. „Chytí toho zajíce?“ zeptal se Senlika.

„Nechytí, synku. Ani náhodou.“

„Už někdy nějakého zajíce chytil?“

„Za těch svejch devět let ani jednou. Ale pořád to zkouší.“ Senlic se nad tím zamyslel. „Když o tom tak přemejšlím, tak to není tak úplně pravda. Jednou mi zajíce přinesl. Chytilo ho káně, ale jemu se podařilo utýct. Měl poraněnou zadní nohu. Flíček ho chytil a přinesl mi ho. Nesl ho jako štěně – hrozitánsky opatrně – a položil mi ho k nohám.“

„Snědli jste ho?“

„To ti je legrace, nesnědli. Řekl jsem si, že když unikl káněti, zaslouží si žít. Tak jsme si ho chvíli nechali a krmili ho. Když se uzdravil, odnesl jsem ho zpátky na louku a pustil jsem ho.“

„Proč ho Flíček nezabil?“ chtěl vědět zrzavý chlapec.

„Možná usoudil, že si zaslouží ještě jednu šanci. Nevím. Nepoznám, co si pes myslí. Měl bys mít rukavice, chlapče. Dneska je hrozná zima.“

Feargol se zadíval k jihu. „Škoda že mě strýček Kaelin nevzal s sebou do Eldacre,“ povzdechl si.

„Pořád nosíš ten amulet, co jsem ti dal?“

„Ano,“ odpověděl chlapec radostně, zalovil pod kabátem a vyndal malý stříbrný přívěsek.

„Teď už se ti nic nezdá, vid?“

„Ne, nezdá. Je to báječné. Jak jsi je dokázal zahnat?“

Senlic pokrčil rameny. „To je kouzlo, synku. Nevím, jak to funguje, akorát že to funguje. Ještě vídáš ty věci?“

„Občas,“ přiznal chlapec ostražitě. „Maev říkala, že to jsou vidiny a nejsou…“ vzpomínal na to slovo, „…poddané,“ řekl nakonec.

„Podstatný,“ opravil ho Senlic. „To znamená důležitý. Maev je většinou dobrý poslouchat. Je to chytrá ženská, tvrdá a bystrá. Ale v jednom se mejlí, synku. Já mám taky vnitřní zrak – teda míval jsem. Pověz mi o těch obrazech.“

„Teta Chara říkala, že bys měl zajít dovnitř a dát si něco horkého k pití. Prý ti to udělá dobře.“

„Ano, to je pravda. Pojď, půjdeme spolu.“

Uvnitř se Senlic snažil sundat těžký kabát. Nebylo to snadné, když nemohl zvednout levou ruku. Chara k němu přišla a on jí chtěl říct, ať se stará o své věci, ale byl příliš unavený a její pomoc vlastně uvítal. Posadil se ke stolu a napil se horkého čaje s medem, který mu uvařila. Bylo v něm víc než jen pár kapek uisge, za což jí byl vděčný. Feargol se vyškrábal na židli vedle něj. „Pověz mi o těch obrazech,“ zopakoval Senlic.

„Viděl jsem muže se zlatými vlasy v souboji na pistole. Měl ustřelené ucho,“ začal Feargol.

„Co dál?“

„Bylo tam místo se stromy, velikánskými stromy, většími, než jsou stromy v horách. Ty stromy jsou červené a jeden má kmen velký skoro jako tenhle dům.“

„Myslím, že Maev má s těmi vidinami pravdu,“ prohlásila Chara s úsměvem. „Stromy velké jako domy. O něčem takovém jsem jaktěživo neslyšela.“

„Za oceánem,“ prohlásil Senlic. „Jednou jsem je viděl ve snu. Žili tam lidi a kůži měli stejnou jako ty stromy, takovou načervenale hnědou.“

„Ve vlasech a na košilích měli peří,“ dodával Feargol.

„Správně, chlapče. Vážně zvláštní bylo, že žádný z nich neměl vousy.“

„Neměl bys v tom kluka ještě podporovat,“ napomenula jej Chara. „Velké stromy a muži bez vousů, to se podívejme.“

„Je to pravda,“ hájil se Senlic. „U Pramene, je to pravda. Vždycky jsem si myslel, že se jednou vydám za oceán a budu se procházet v těch horách. Co ještě jsi viděl, synku?“

„Smutného pána, co maluje obrazy. Vždycky sedí sám. Viděl jsem ho, jak maluje obraz. Bylo to jako kouzlo. Namočil štětec do tmavé barvy a rozmázl ji na plátno. Pak namočil jiný štětec do bílé barvy a přimíchal trochu modré. Poťukal na obraz a všechny ty tmavé šmouhy najednou vypadaly jako zasněžené hory. Je vážně moc chytrý.“

„Proč jsi říkal, že je smutný?“ podivila se Chara. „Jestli dokáže takhle malovat, měl by být šťastný.“

„Není šťastný,“ trval Feargol na svém. „Pořád se trápí. Na těle má spoustu jizev a ty mu krvácejí a hnisají. A píše dlouhé dopisy. Potom je spaluje.“

„Komu píše ty dopisy?“ zeptal se Senlic.

„Nevím. Neumím číst.“

„Má ženu?“

„Ne. Žije v moc velkém domě. Mnohem větším, než je tenhle. A všude jsou tam vojáci.“

„Měl by ses snažit vidět hezké věci,“ řekla Chara. „Ne smutné pány, co malujou obrazy, nebo lidi s ustřelenýma ušima.“

„Nikdy nevím, co uvidím,“ vysvětloval Feargol. „Vždycky je to překvapení. Rád bych měl nějaký obraz od toho smutného pána. Pověsil bych si ho do pokoje.“

Před domem začal štěkat Flíček. Tentokrát to nebylo vzrušené štěkání při lovu. Senlic se zvedl a přistoupil k oknu.

„Co se děje?“ chtěla vědět Chara.

„Cochlandovi bratři,“ odpověděl Senlic. „Máš tu pistoli?“

Eain Cochland si v duchu spílal za své rozhodnutí jít s bratrem osmnáct mil daleko na statek Ironlatch. K činu ho ponoukla čistá nuda, a pořád neměl tušení, proč chce Draig Kaelina Ringa varovat. Navíc ho ještě bolelo, jak bratr řekl, že má toho muže rád. Jistým způsobem to bral jako zradu. Už dávno si zvykl, že ho Draig nemá v lásce, ale bolest tlumila skutečnost, že Draig neměl rád nikoho.

Teď ho kromě raněných citů začaly bolet nohy, ruce i nohy mu mrzly a měl hlad. Bylo vysoce nepravděpodobné, že je pozvou dovnitř, a celý podnik byl obrovské plýtvání časem a energií. Ne že by chtěl, aby toho kluka zabili, nebo že by mu to bylo lhostejné. Šlo o to, že mu na tom nezáleželo dost, aby kvůli tomu trpěl zimou.

Když se přiblížili k brance, vyběhl jim naproti malý černobílý čokl a zuřivě štěkal. Přiběhl k Draigovi, který poklekl do sněhu a natáhl ruku. Eain ztuhl. Jednou takhle jeho pitomý bratr přijde o prsty.

Dnes však ne. Pes udělal, co dělali všichni psi, když k nim Draig natáhl ruku. Přestal štěkat, podezíravě si ruku prohlédl a pak popošel blíž a očichal mu prsty. „Hodnej kluk,“ zabroukal tiše Draig, pohladil psa po hlavě a podrbal ho za ušima.

Dveře domu se otevřely a ven vyšli dva lidé. Jeden z nich byl starý honák Senlic Carpenter. Eain ho neviděl dobře dva roky a ohromilo ho, jak se změnil. Vlasy, které měl prošedivělé, měl teď úplně bílé a vypadal nejmíň na sto deset let. Vedle něj šla Chara Ringová. Eain najednou znejistěl. Byla hrozně hezká! Rusé vlasy měla kratší, než bylo mezi horalkami obvyklé, ale to její krásu jen podtrhovalo. Eain se v duchu pohroužil do nemravných představ. Pak si všiml velké pistole v její ruce. Podíval se zpátky na Senlika. Stařík byl taky ozbrojený. Eaina okamžitě veškeré vášně přešly. Otočil se na Draiga. „Vypadá to, že nás nepřivítaj dudáci,“ podotkl. Draig se zvedl a sáhl na závoru.

„Nemá smysl otevírat,“ řekl Senlic Carpenter. „Tady nejste vítaný.“

„Vypadáš, že bys měl ležet v posteli, dědo,“ prskl Draig. „Nerozčiluj mě, nebo tě rovnou složím.“

„Zkus to,“ ozvala se Chara Ringová mrazivým hlasem, „a já ti provrtám hlavu kulí dřív, než uděláš dva kroky.“

„Ano, zmizte odsud,“ dodal Senlic.

Draig ztěžka polkl a Eain vycítil, že se začíná vztekat. „Potřebuju mluvit s Kaelinem Ringem," prohlásil nakonec.

„Není tady," odvětila Chara.

„Tak s Maev Ringovou."

„Ta tu taky není."

„Pojďme domů," naléhal znovu Eain. „Nejsme tu vítaný."

„Jo, máš pravdu," zamumlal Draig. Už se obracel, když vtom se ve dveřích objevil malý zrzek. Eain se na něj podíval. Hoch si natahoval bílou čepici s klapkami na uši. Jakmile ji měl na hlavě, rozběhl se sněhem a postavil se mezi Charu a Senlika.

„Ty budeš Feargol, ten kluk, co zabil medvěda," hádal Draig.

„Zabil mého tátu," řekl mu Feargol.

„Běž dovnitř," nakázala chlapci Chara. „Tohle pro tebe není vhodné místo. Tady pánové odcházejí."

„Vždyť právě přišli," namítl Feargol. Chara neodpověděla, ale spustila ruku s pistolí.

Draig se upřeně zadíval na Senlika Carpentera. „Povídalo se, že máš vnitřní zrak, Carpentere. Vidím, že to už neplatí." Rozhlédl se po hospodářství. „Není tu moc chlapů. Doufám, že neodjeli na dlouho."

Chara znovu zvedla pistoli. Draig se na ni podíval. Eain zatahal bratra za rukáv. Nebylo pochyb, že je odhodlaná střílet.

„Taky doufám," pokračoval Draig, „že s tou pistolí umíš zacházet tak dobře, jak tvrdíš. Je možný, že ji budeš potřebovat."

„Měla by ses jich zeptat, jestli si nechtějí odpočinout," radil Chaře Feargol. „Měla bys jim dát něco teplého k pití."

„Mlč, chlapče!" štěkl Senlic. „Horalská pohostinnost se nevztahuje na mizery a zloděje."

„Nechtěli byste sušenku?" zeptal se Feargol a vytáhl z kapsy kabátku drolící se ovesnou placičku. Přiběhl k brance a prostrčil ruku mezi laťkami. Draig opět poklekl a placku si vzal. Pak s povzdechem vstal.

„Nic neříkej!" naléhal Eain. „Nechceme se do toho zapříst!"

„Kluk je v nebezpečí," řekl Draig. „Proto jsme přišli. Proto jsme ušli dvacet mil."

„Osumnáct," opravil ho Eain.

„To je fuk!" štěkl Draig a vrhl na bratra vražedný pohled. Pak se zase podíval na Senlika. „Kdybys měl vnitřní zrak, věděl bys, že mluvím pravdu."

Senlic popošel blíž a podíval se Draigovi do očí. „Už ho nemám, Cochlande. Ale tady kluk ano." Podíval se na Feargola. „Myslíš, že jsou ti muži zlí?" zeptal se ho.

„Myslím, že bychom jim měli dát napít něčeho horkého," odpověděl Feargol. „Táta to vždycky dělával, když za námi někdo v zimě přišel."

Chara došla k brance. „Jste ozbrojení?" optala se.

„Jo," přiznal Draig, rozhrnul si dlouhý kabát z medvědí kožešiny a ukázal jí pažby dvou pistolí za pasem.

Eainovi neuniklo, jak se zatvářila ustaraně.

„Jděte přede mnou k domu," nakázala Draigovi. „Nedovolím, aby se říkalo, že jsem v takovém počasí někoho odehnala, dokonce ani Cochlanda ne."

Eain jí chtěl říct, co si s tou svou zatracenou pohostinností může, ale začínalo mu být opravdu zima a moc rád by se posadil k ohni. Vydal se za Draigem k domu, a když ucítil teplo z ohně, zachvěl se potěšením.

Draig se posadil ke stolu a zakousl se do ovesné placičky, kterou mu dal chlapec. Chara něco pošeptala Senlikovi, jenž se postavil ke stěně a pistoli měl připravenou. Feargol se vyškrábal na lavici vedle Draiga a zadíval se na něj. „Kdo je ten muž s malou bradkou, co vypadá jako šipka?"

„Vidím, že kluk opravdu má vnitřní zrak," obrátil se Draig na Senlika.

„Jde sem," dodával Feargol.

„Já vím," ujistil ho Draig. „Ale ještě nejni moc blízko, že ne?" vyptával se vzápětí znepokojeně.

„Myslím, že ne."

Chara Draigovi podala hrnek teplého čaje a další nalila Eainovi. Když si Eain hrnek bral, dotkl se její ruky. Celý zrudl a odvrátil zrak, aniž by jí poděkoval.

„O jakém nebezpečí jsi to mluvil?" chtěla vědět Chara.

„Kluk by měl jít asi nahoru," poznamenal Draig.

„Je mu dobře tam, kde je."

„Nechtěl bysem ho vyděsit."

„Prostě řekni, co jsi nám přišel říct," vybídla jej Chara.

„Tak dobře. Přišel za mnou jeden chlap – Varlish – a zeptal se mě, jestli si chci vydělat deset liber. Prý jeho pán chce dát zabít dva lidi."

„Chápu, proč přišel za tebou," utrousil Senlic.

„Drž hubu!" sykl Eain.

„Nech to plavat!" zarazil ho Draig, napil se čaje a obrátil se k Chaře. „Jeden z těch dvou je Bába a druhej tenhle kluk. Řekl jsem mu, že mě to nezajímá. Hádám – a kluk to právě potvrdil – že pak zašel za Tostigem a těma šupákama z Dolního údolí, který vede."

„Tostig nosí takovou tu bradku, co byla před pár rokama oblíbená mezi Varlishema," dodal Eain. Všichni tři dospělí se k němu otočili. „Víte, tu, jak je brada oholená, ale pod dolním rtem zvostane malej trojúhelníček. Podle mýho to vypadá náramně pitomě. Samozřejmě to Tostigovi nikdo neřekne, poněvadž je to hotovej zabiják. Mě by nikdo s takovou bradkou neuviděl. Já říkám, že vousy maj bejt vousy. Pořádný vousy." Odmlčel se. Všichni se na něj pořád dívali a nikdo nepromluvil. Senlic se tvářil poněkud zmateně a Draig stěží ovládal hněv. Na Charu se Eain ani neodvážil

podívat, i když promluvila.

„Jak jsme se dostali k hovoru o vousech?“ zeptala se.

„To akorát, jak se tuhle kluk zmínil o tý bradce jako šipka,“ vysvětloval Eain a zaplétal se do toho stále víc. „Bejvala to varlishská móda, jak jsem říkal, a –“

„Už dost o těch zatracenejch fousech!“ zařval Draig. „Bohové, seš jako pes, co nechce pustit kost.“

„Věříš tomu příběhu o najatých vrazích?“ obrátila se Chara na Senlika. „Proč by nějaký Varlish chtěl…“ Podívala se na Feargola, který pozorně poslouchal, „…něco takového?“ zakončila kulhavě. „Bába nemá s Varlishi nic společného. A Feargol taky ne.“

„Cochlandové kradou dobytek, Charo,“ řekl Senlic. „Nejsou ani rafinovaný, ani nějak zvlášť chytrý.“

„Děkuju,“ zabručel Eain.

„To byla ve skutečnosti urážka, bratře,“ upozornil ho Draig unaveně. „Ale pokračujme.“

„Takže ty jim věříš?“ chtěla vědět Chara.

„Věřím. Má to punc pravdy,“ odpověděl stařík. „A Feargol viděl, že sem Tostig jde.“

„Je to zlý pán,“ dodával Feargol.

„Ano, to je,“ přitakal Draig. „Radím vám, abyste, hned jak se Kaelin vrátí, vzali kluka do Rigantskejch průsmyků. Na Calla Jaceho si Tostig netroufne. Tak, my už pudem.“ Draig vstal. „Děkujem za čaj.“

„Kaelin bude pryč tři týdny,“ ozval se Senlic. „Žene stádo do Eldacre. Většina mužů je s ním.“

„To nejni naše starost,“ vyjel Eain ostře. „Nechceme se do toho zapříst.“

„Nemusíte se do toho zaplítat,“ řekla Chara. „Připravím vám trochu jídla na cestu domů.“

„Zapomeň na jídlo,“ řekl jí Eain. „Pojď, Draigu. Už jsme to tu vyřídili. Tak pojďme pryč. Najíme se v Černý Hoře. V krčmě U psa. Tak pojď už.“

„Kolik má Tostig chlapů?“ zeptal se Draig Feargola.

Chlapec zavřel oči a Eain viděl, jak si počítá na prstech. „Osm,“ ohlásil nakonec.

Eain zaklel.

„Vidíš, kde jsou?“

„Ano, ale nevím, kde to je.“

„Co vidíš, chlapče?“ ozval se Senlic.

Feargol znovu zavřel oči. „Vidím velkou budovu, celou z kamene. A spoustu domů. Ten muž se špičatou bradkou jede přes kamenný most. Vřece lidi loví ryby.“

„Černá Hora,“ uhádl Senlic.

„To je v tomhle počasí jen dvě hodiny jízdy,“ dodala Chara.

Eain se podíval na Draiga. Viděl, jak se bratr zatvrdil. „Nedělej to, Draigu,“ zaprosil. „Nechtějí nás tu. Nenáviděj nás. Teďka už to s náma nemá nic společnýho. Slíbils, že se do toho nezapletem.“

„Kluk mi dal sušenku,“ poznamenal Draig.

Eainovi spadlo srdce až do bot.

Chara Ringová stála v kuchyni a dívala se na pistoli ležící vedle ní na prkénku.

„Nesmíš tu zůstat, Charo,“ radil Senlic.

„Mám tu zbraně a umím je používat,“ nedala se.

„Je jich ošum, holka.“

Chara se prudce otočila. „Neříkej mi holka! Je mi jedno, kolik jich je. Myslíš, že budu ve větším bezpečí v divočině a s nimi?“ zeptala se potichu a ukázala na světnici. „Znám muže, jako jsou oni, Senliku. S muži jako oni jsem strávila den a noc v kobce. Už nikdy!“ Opřela se o pracovní stůl a roztřásla se. Senlic k ní natáhl zdravou ruku. „Nesahej na mě!“ vyštěkla.

„Omlouvám se. Nechtěl jsem tě nějak urazit. Ale Tostig sem přijde. Už ho nic nezastaví. Asi ví, že Kaelin je s chlapama pryč. Nebudeš tu v bezpečí a kluk taky ne.“

„Zůstanu doma,“ trvala Chara na svém.

Senlic si povzdechl. „Tak dobře. Nabiju další zbraně. Pár z nich asi trefíme. Potom ustoupí a budou po nás střílet, až ve dne vyjdeme z domu. Nebo přijdou v noci. Dřív nebo pozdějc, Charo, až budu mrtvěj – a ti Cochlandovic hoši nejspíš taky – budeš znovu čelit tomu samýmu jako v tom žaláři.“

„Zabiju se dřív, než se něco takového stane znovu.“

„Možná bychom klukovi ušetřili hoře a strach, kdybychom ho zabili rovnou,“ podotkl Senlic.

„Neříkej takové hlouposti,“ napomenula ho.

„Musíš odsaď pryč,“ naléhal Senlic.

„Tak půjdu domů – jen já, malý Jaim a Feargol. Nepotřebuju Cochlandy.“

„Tostig a jeho muži mají koně. Sníh je pořád hlubokej a ty budeš muset nýst Feargola a Jaima. Daleko neutečeš. Do hodiny budeš na konci sil a Tostig tě chytí dávno před setměním.“

„Nenapadlo tě, že to je jenom lest? Deset liber, Senliku. Cochlandové by mohli mít v plánu zavraždit mě v divočině a peníze si vyzvednout sami.“

„Tomu nevěřím. Draig ani Eain nebyli nikdá obviněný z toho, že by napadli ženu nebo dítě. Kradou dobytek, Charo. Jsou to lenoši a zloději. Slyšela jsi Eaina. Nechce s tím mít nic společnýho. Tostiga se hrozně bojí. Vlastně se ho bojej oba, akorát že Draig to nepřizná. S nima by ses mohla dostat do hor, kde Tostigovi nebudou koně k ničemu. Bez nich jsme všichni mrtví.“

„Nemůžu, Senliku. Prostě nemůžu.“

„Ale můžeš, Charo," pravil mírně. „Jsi Rigantka. My nedovolíme, aby nás ovládl strach. Za nějakou dobu bys k tomuhle závěru došla sama. Jenže my čas nemáme. S každým nádechem, co promarníme, se oni dostávaj blíž." Naklonil se k Chaře a ještě víc ztišil hlas. „Cochlandové jsou neřádi. S tím souhlasím. Možná tě dokonce opustěj, až se objeví potíže. Ale neublíží ani tobě, ani klukovi. Tak je využij jako soumary, dokud nevyvázneš. Pak je pošli pryč. A nezapomínej, že i oni mají v žilách rigantskou krev."

„Tu měl i Wullis Swainham," připomněla mu.

„To je pravda," přiznal Senlic, „a všechny nás zahanbil. Ale Cochlandové nejsou jako oni. Na to vsadím krk."

„Nesázíš na to svůj krk," namítla tiše. „Sázíš můj, Jaimův a Feargolův."

„To vím, Charo." Chvíli jen mlčky stáli. Chara se přestala třást a do tváří se jí vracela barva.

Zhluboka se nadechla. „Zaveď Cochlandy do kůlny," přikázala mu. „Najdi sněžnice a zabalte všechno, co by podle tebe mohli potřebovat." Chara položila starci ruku kolem ramen, naklonila se k němu a políbila ho na tvář. „Ty jsi Rigante, příteli," pravila. „Mrzí mě, že jsem mluvila tak hrubě."

„Mlč, ženská," řekl a odtáhl se.

Chara vzala Feargola nahoru, aby zabalili šaty, a Senlic odvedl Cochlandy do kůlny se zásobami. Eain si ještě stěžoval a žádal Draiga, aby si to ještě rozmyslel. Draig mu sdělil, že se může klidně vrátit domů.

Hádali se dál, zatímco se prohrabovali zásobami a nepořádně je balili do plátěných batohů.

Senlic je nechal a posadil se na bednu s hřebíky.

„Budem každej potřebovat mušketu," prohlásil Draig.

„K čemu nám budou muškety?" opáčil Eain. „Já s nikým bojovat nebudu."

Jak se tak pořád dohadovali, Senlic se opřel o stěnu kůlny. Když mu před očima vzplálo jasné světlo, škubl sebou. Už to bylo hezkých pár let, co měl naposledy vidění. Myslel si, že ho vnitřní zrak už dávno opustil. V této chvíli si přál, aby tomu tak bylo. Zasténal.

Draig k němu přiskočil. „Nejni ti nic, staříku?"

„Jsem v pořádku," ujistil ho Senlic a narovnal se. „Máš pravdu. Budete potřebovat muškety a taky každej ještě jednu pistoli. Máme i nějaký lovecký tesáky s kostěnou střenkou. Vezměte si dva. Můžete si je nechat. Můžete si je nechat, jakmile budou Chara a děti v bezpečí. A nepochybuju o tom, že Call Jace vás za to, že jste zachránili jeho dceru a vnuka, odmění."

„Tady nejde vo odměnu," zabručel Draig.

„Já vím, Cochlande. Nechtěl jsem tě urazit. Jsem moc rád, že jste přišli, a vím, že Jace bude mít taky radost. Nic víc jsem tím nemyslel."

Když zásoby nacpali do batohů, Senlic vybral dvě muškety a pár pistolí a také prach a kule. Pak nechal oba bratry, aby si vybrali tesáky. Nakonec si Draig hodil batoh na záda a zamířil ke dveřím.

„Počkej," zarazil ho Senlic. „Musíme si promluvit."

„Nám můžeš věřit," opáčil Draig. „S tím si nelam hlavu."

„Nejde o to, že bych vám nevěřil já, Cochlande. Já vám věřím." Povzdechl si. „Znáte příběh Chary a Kaelina?"

„Jo, zachránil ji před Varlishema. Vešel do jejich hradu a zabil stráže."

„Ano, to udělal. Byl to smělej čin. Ale oni ji měli nějakou dobu v rukách, než se k ní Kaelin dostal."

„Co to s tím má společnýho?" chtěl vědět Eain.

„Mlč," štěkl Draig. „Chceš říct, že ji znásilnili?"

„Víc než to. Tloukli ji, Cochlande. Mlátili ji, kopali do ní a pokousali ji. Bylo to mučení. Jejich posměšky a sprostota ji málem zlomily. Doteď ji to straší. A asi ji to bude strašit až do smrti. Ona se teď mužů bojí. Hrozně se jich bojí. Rozumíte? Má odejít do divočiny s Cochlandovic bratry. Nebesa, kdybych já byl žena, takovou kuráž bych neměl."

Draig ztuhl. „Myslíš si snad, že bysem někdy…"

„Ne, to si nemyslím," pospíšil si Senlic. „Chci jenom říct, že až půjdete lesem, pozor na její strach. Je to silná žena, ale v jedný věci je křehká jako kousek ledu, když přijde tání."

„Rozumím," řekl Draig.

„Já ne," prohlásil Eain. „A jak tady tak postávám, začíná mně bejt zima."

O půl hodiny později stál Senlic u branky s Flíčkem po boku a společně se dívali, jak se skupinka plouží sněhem. Draig nesl Feargola a Eain držel dvouletého Jaima. Chara šla za nimi s mušketou, v rukou.

„Budeš v pořádku, vid?" zeptala se Chara Senlika.

„Ano, budu," zalhal jí.

Počkal, dokud nedorazí na první kopec. Už neměl tak dobré oči, aby viděl, jestli mu Chara nebo Feargol zamávali, ale stejně zvedl ruku. Do soumraku zbývaly asi tři hodiny a on věděl, že se západu slunce nedožije.

Senlic Carpenter se vrátil do domu, posadil se a čekal s pistolí u ruky.

Prožil dobrý život. Nezměnil svět k lepšímu ani nevedl Riganty do útoku proti nepříteli. Nezplodil desítku silných synů. Zemře teď, jako žil skoro celý život – sám. Ale byl spokojený. Žil tak, jak by měl Rigante žít, miloval svou zemi, pevně se držel klanových hodnot – věrnosti a odvahy. Nenechá za sebou žádnou zlou krev, nezasel žádnou zlobu ani nenávist, jež by sužovaly příští pokolení.

Napadlo ho, že nabije druhou pistoli, ale vidění bylo jasné. Bude mít čas vystřelit pouze jednou, než ho zabijí.

Vlastně to nebyla tak docela pravda. Ve vidění viděl dvě budoucnosti. V té první odešel z Ironlatche a schoval se, dokud jezdci neodjeli. Viděl pak, jak osm mužů dopadlo Charu a ostatní. V té druhé budoucnosti se neschoval. Viděl se, jak ho vraždí, a pak se díval, jak se obraz posunul do Rigantských hor. Tady se díval, jak se malý Jaim škrábe Callu Jacemu na klín a Feargol stojí opodál s bílou čapkou v rukou. Jace k němu natáhl ruku a Feargol se šťastně usmál.

Jak tak seděl u stolu s Flíčkem, říkal si, proč dostal tak směšnou volbu.

Žil snad někdy nějaký Rigante, jenž by si zvolil to první?

6

Chara Ringová se plahočila sněhem. Bolely ji nohy. Poslední hodinu nesla Jaima. Už natahoval moldánky, protože mu bylo zima a měl hlad. Také vycítila, že se bojí. Ještě nikdy nebyl venku v takovém nečase a kousavý vítr a rozlehlá pustina ho děsily. První dvě hodiny nesl chlapečka hromotluk Eain, ale teď byl blízek vyčerpání. Jako většina zlodějů, i Eain byl líný, a třebaže měl ohromnou sílu, scházela mu výdrž. Draig cestou do dalšího kopce trpěl také.

Sníh tu byl hluboký, museli si nasadit sněžnice. Chara kraj dobře znala, a když se začínalo smrákat, zavedla je pod útes, kde bylo několik nehlubokých jeskyní. Draig si chtěl sundat batoh. „Počkej," zarazila ho Chara. „Tady nezůstaneme."

„Proč?" chtěl vědět Eain. „Je to úkryt, ne?"

Chara byla příliš utahaná, než aby odpověděla. Prohlédla si jeskyni a znovu vyšla ven do sněhu a větru. Draig se vydal za ní. Eain šel poslední, byl příliš unavený, než aby si stěžoval. Chara krátce prohlédla i druhou jeskyni a pokračovala v cestě.

Tentokrát se jí Draig zeptal, co hledá. Feargol, který nyní šel sám vedle velkého horala, vzhlédl. „Hledá jeskyni, kde strýček Kaelin nechal dřevo," vysvětlil mu.

Vzápětí Chara zašla do třetí jeskyně. Draig prošel za ní a uviděl vzadu u stěny naskládanou hromadu suchého dříví. „Strýček Kaelin říká, že muž má být vždycky připravený," dodával Feargol. „Má takové skrýše všude."

„Tvůj strejda je chytrej chlap," podotkl Draig a shodil batoh z ramen. Stáhl si silné vlněné rukavice a třel si prsty, aby mu trochu rozmrzly. Eain klesl na zem, neměl už sílu ani na to, aby si sundal batoh. Chara se podívala na Draiga. Když se teď zastavili, uviděl v jejích očích strach.

„Škoda že nesněží," posteskl si.

„Jak si můžeš přát víc sněhu?" zahučel Eain. „Já ho viděl dost, aby mně to vystačilo do smrti smrťoucí."

„Aby zakryl naše stopy," sdělil mu Draig. „Takhle nás může sledovat i slepej."

„Moc hezkej nápad. Pomoz mi sundat ten batoh, jo?"

Draig k němu přistoupil a stáhl mu batoh z ramen. Feargol začal připravovat oheň. Draig si k němu dřepl. „Ne, chlapče, nejdřív najdi nejtenčí větvičky. Poleno jiskrou nezapálíš. Ty přijdou na řadu později."

Ve chvilce v kamenném kruhu plápolal malý ohýnek. Zprvu moc tepla nevydával. Malý Jaim se přibatolil a posadil se vedle Draiga. Horal mu prohrábl tmavé vlásky. „Nesedej si moc blízko," řekl mu. „Mohly by z toho lítat jiskry."

„Je mi zima na ruce," namítl Jaim.

„Brzo se ti zahřejou."

Draig na oheň přihodil další kus dřeva. Pak vstal a zašel k ústí jeskyně. Venku už padla tma. Poodešel o kousek dál a otočil se k jeskyni. Kaelin ji vybral dobře. Byla hluboká a stáčela se, takže oheň na stěnu za vchodem nevrhal žádné odlesky.

Ne že by na tom záleželo, uvědomil si, když si všiml stop mířících k ústí jeskyně. Vítr je nakonec zanese, ale věděl, že ne dřív, než Tostig najde jeskyni. Co teď? Když se Draig vracel do jeskyně, byl pořádně zasmušilý.

„Viděl jsi něco?" zeptala se Chara, když se posadil k ohni.

„Akorát naše stopy."

Eain se mezitím chopil kotlíku. Feargol se ho zeptal, jestli potřebuje ještě nějaký sníh na vodu, a Eain kývl. Chlapec popadl dřevěnou misku, proběhl kolem Draiga a zmizel z dohledu.

Jaim se odbatolil za ním, ale Chara ho zavolala zpátky. Draig shodil svůj medvědí kabát. Chara seděla u stěny a mušketu měla u ruky.

„Kluk se podobá tátovi," poznamenal a ukázal hlavou na Jaima. „I když má tvoje voči."

Chara mlčela.

„Měl jsem syna," pokračoval Draig. „Umřel, když mu byly dva." Při řeči se na ni nedíval, jen ji pozoroval koutkem oka a všiml si, že se trochu uvolnila.

„To mě mrzí."

„Mě taky. Dostal horečku. Vzpamatoval se. Byli jsme šťastný, to ti teda povím. A potom jen tak umřel ve spánku. Asi mu horečka sebrala moc sil."

„Nevěděla jsem, že jsi byl ženatý," poznamenala Chara.

„Jo, to jsem byl. Opustila mě… letos na jaře to bude čtyry roky. Nedivím se jí. Nebyl jsem moc dobrej manžel."

„Kam odešla?"

„Chvíli žila s Eainem. Opustila ho vloni. Teď žije s jedním chalupníkem na východ od Černý Hory."

„Byla pořád mrzutá. Jaktěživo o nikom a o ničem neřekla dobrýho slova. Ve dne bylo buď moc horko nebo moc zima nebo vál moc silnej vítr nebo bylo moc mokro. Jednou jsem jí řekl, že je ta nejprotivnější ženská, co jsem kdy potkal. Praštila mě do nosu pánví, to udělala. Vyrazila mi zub. Hrom do toho, že to ale bolelo."

„Musela tě milovat, Eaine," podotkl Draig. „Každýmu jinýmu chlapovi, kterej by tohle řekl, by ve spánku podřízla krk."

„Chybí mi," přiznal Eain.

Chara se přisunula trochu blíž k ohni a Draig couvl, aby jí udělal místo. Feargol přinesl další dvě misky sněhu, než mu Eain řekl, že to stačí. Jaim se posadil vedle Draiga a opřel se o něj.

„Umíš to s dětmi," povšimla si Chara.

„Nevím proč," opáčil s úsměvem. „Nemůžu je vystát. Všecek ten rámus a zmatek."

„Se psama to umí taky," ozval se Eain, míchající vločky v kotlíku.

Draig zavolal na Feargola: „Vidíš ty chlapy, co nás pronásledujou?"

Feargol na chvíli zavřel oči, pak zkrabatil obličejík a rozplakal se. Chara se k němu vrhla a objala ho. Jaim začal okamžitě taky natahovat. Draig ho poplácal po rameni.

Eain dál nevzrušeně míchal vločky.

„Co se stalo, Feargole?" zeptala se Chara a prohrábla mu rezavé vlásky.

Vzhlédl k ní a z očí mu kanuly slzy. „Zabili Senlika a Flíčka," vzlykl.

Draiga zamrazilo. Podíval se po Eainovi. „Neměli jsme se do toho plíst," pronesl jeho bratr bezhlesně. „Pojďme domů."

Draig zavrtěl hlavou. „Je moc pozdě," odpověděl stejně.

Feargol už zase plakal. Chara ho políbila na temeno a přivinula k sobě. Jaim k ní popolezl a natahoval k ní baculaté ručky. Chara ho objala a Draig je mlčky pozoroval. Usoudil, že Kaelin Ring je šťastný chlap. Tohle byla žena, se kterou mohl muž kráčet po horách.

„Feargole," začal tiše. Chlapec vzhlédl. „Potřebujem vědět, kde jsou teď."

„Přicházejí," řekl Feargol. „Senlic jednoho střelil. Je zraněný. Jeli za námi na koních, ale sníh byl moc hluboký. Ten zraněný odvedl koně a ostatní jdou pěšky. Sledují naši stopu."

„Umíš střílet z muškety?" zeptala se Chara Draiga.

„Ne. Eain ostatně taky ne, i když si to myslí."

„A co pistole?"

„Ne. S nima to taky moc neumím."

Chara si povzdechla. „Teď je vhodná chvíle mi říct, v čem jsi dobrý."

„Nevzdávám se," prohlásil Draig. „Dokavaď budu naživu, Tostig tě nedostane. A nejsem chlap, co umře snadno."

„Tak spolu půjdeme ven a dáme jim námět k zamyšlení," navrhla Chara.

„A co já?" chtěl vědět Eain.

Chara došla ke stěně, hodila na sebe dlouhý, ovčinou podšitý kabát a zvedla mušketu. „Ty se postarej o děti. Nakrm je a zůstaň s nimi, dokud se nevrátíme. A měl bys zamíchat s tou kaší, jinak se připálí."

„Pokaždý má v kaši černý kousky," podotkl Draig.

„I na koně tvého," zavrčel Eain.

Když Draig Cochland následoval Charu Ringovou sněhem, čekalo ho nejedno překvapení. Prvním bylo to, že ač neodpočíval, nebyl unavený. A druhým to, že na něj už nepůsobila zima. Srst na jeho medvědím kabátě se ježila krystalky ledu. Jíní měl i na knírech a bradě, jak mu okamžitě namrzal dech. Draigovi prudce bušilo srdce a zprvu nedokázal určit, co vlastně cítí.

Když mu to došlo, bylo to ze všeho nejpřekvapivější.

Byl bez sebe strachem.

Draig nebyl na strach zvyklý. Každý, kdo riskuje život, když krade jiným lidem dobytek či majetek, ví, co je strach. Mohla ho srazit náhodně mířená kulka. Mohli ho překvapit vojáci. Jeho život pravděpodobně skončí na konci konopné oprátky. To byly obyčejné obavy a bylo snadné se s nimi vyrovnat. Tahle panická hrůza však byla něco jiného.

Klopýtal za Charou Ringovou ve stopách, které zanechali zvečera.

Draig se snažil nemyslet na Tostiga, ale k ničemu to nebylo. Měl jeho obličej neustále před očima i s tím jeho posměšným úsměvem. Draig se ho vždycky bál. Tostig byl vyšinutý, bezcitný a nemilosrdný.

Do Dolního údolí přišel asi před šesti lety. Zprvu se choval jako všichni ostatní psanci: snažil se, aby se o něm nedoslechli moidartovi vojáci. Ale od chvíle, kdy na jihu vypukla válka, nezůstalo na severu mnoho vojáků a Tostig byl stále bezohlednější a troufalejší. Většina nejohavnějších zločinů za poslední léta – vraždy a znásilnění – zůstala nevyřešena, nicméně Draig věděl, že je za nimi Tostig a jeho muži. Při nájezdu přede dvěma lety byl zabit jeden sedlák z nížiny a jeho devítiletá dcera. Všechny lidi v nížinách to ohromilo, protože holčička byla před vraždou znásilněna. Nikdy se nezjistilo, kdo zločin spáchal, třebaže se povídalo, že vrahové jsou zběhové, kteří krajem procházeli. Draig znal pravdu. Jeden z Tostigových chlapů se mu pokoušel prodat stříbrem vykládaný roh na prach se sedlákovými iniciálami.

Tostig byl muž bez duše a shromáždil kolem sebe sobě podobné.

Ale jeho zločiny Draigovi Cochlandovi těžkou hlavu nedělaly. Draig nebyl zodpovědný za hříchy jiných lidí. Od prvního setkání s Tostigem ho trápilo to, že se ho bojí. Psanec se na něj podíval stejně, jako se řezník dívá na poražené zvíře a zkušeným okem zvažuje, kam nejlépe říznout a jak oddělit klouby. Nějakou dobu poté trpěl Draig zlými sny. Zdávalo se mu, že ho Tostig přichází zabít.

Po nějaké době noční můry přešly, ale vrátily se, když se roznesla zpráva o oloupeném a zabitém poutníkovi. Nejprve ho mučili a částečně stáhli z kůže. Tostig nosil stahovací nůž s malou půlměsíčnou čepelí v pochvě zasunuté vodorovně za opaskem.

Chara před ním se přikrčila za spadlým stromem a vyhlížela přes něj. Draig se k ní připojil. „Vidíš něco?" šeptl. Chara se po něm ohlédla. Draig odvrátil zrak, protože věděl, že v jeho hlase zaslechla strach.

„Myslím, že jsem zahlídla pohyb," odvětila a ukázala k hloučku stromů. Vysoko na obloze jasně svítil měsíc. Draig přimhouřil oči a zadíval se ke stromům. Nic neviděl. „Mušketu máš nabitou?" ujišťovala se Chara.

„Ano."

„Dej si pozor, ať ti nezamrzne zámek."

Draig se pokusil natáhnout zbraň, ale kolem kohoutku se vytvořil led. Snažil se ho odstranit, ale marně. Zvedl si zbraň k ústům a dýchal na zámek.

„Nemůžu to uvolnit," posteskl si. Všiml si, že Chara má spoušť obalenou látkou. Cítil se jako hlupák. „Mrzí mě to, Charo. Nejsem na tyhle zbraně zvyklej."

„Hýbej kohoutkem," poradila mu.

Draig si na protějším svahu všiml pohybu. Z lesíka vyšli tři muži. Sledovali stopy. Draig zaklel a zuřivě třel studený kus železa. Kohoutek se konečně uvolnil.

„Zkontroluj pánvičku," přikazovala Chara. Draig odklopil víčko. Na prachu uvnitř byl led. Chara si toho všimla. „Mušketa není k ničemu."

Asi dvacet kroků za první skupinou se objevili další čtyři muži. „Který z nich je Tostig?" zeptala se Chara.

Draiga náhle zamrazilo. Jako kdyby spadl do ledové řeky. Roztřásly se mu ruce. „Tak který?" naléhala Chara.

Draig se zhluboka nadechl a pomalu vydechl. „Uprostřed tý druhý skupinky. Ten s kapuci."

Chara zvedla mušketu, odhrnula látku a natáhla zbraň. Opřela si hlaveň o padlý kmen a namířila. Zaduněl výstřel a ozvěna se valila pustinou. Kolem Draiga zavířil černý dým, až ho zaštípalo v očích. Protřel si je a zadíval se na svah. Jeden muž ležel, ale nebyl to Tostig. Střelený se pokoušel vstát, avšak zase se zhroutil do sněhu. Ostatní utíkali, jenže ne pryč. Snažili se hlubokým sněhem dostat co nejrychleji ke stromům pod kopcem. Chara klidně dobíjela. Zasvištěla nad nimi kulka. Další narazila do kmene. Draig odhodil mušketu a vytáhl z opasku pistoli.

„Počkej!" nakázala Chara. „Odsud jenom vyplýtváš kulku."

Zasunula do hlavně nabiják a udusala kulku s prachem. Nakonec nasypala prach na pánvičku a zacvakla víčko.

Tou dobou se vrahouni dostali ke stromům pod nimi. Draig je už neviděl. Zdola zahřměl další výstřel. Tentokrát Draig uviděl stoupat kouř, ale střelec byl pořád schovaný.

„Musíme se rozdělit," prohlásila klidně Chara. „Budou nás chtít obejít. Ty běž napravo. Pistoli použij, až budou blízko."

Za řeči se odkutálela od klády a odběhla mezi stromy nalevo.

Draig zůstal ležet, zmocňovala se ho panika. Snažil se trochu sebrat. Slíbil jsi jí to! říkal si. Slíbil jsi jí, že radši zemřeš, než bys jim dovolil dostat se k ní. Buď chlap!

Zaklel, odkulil se doprava, zvedl se na kolena a rozběhl se. Uklouzl a málem upadl, ale ke stromům se dostal. Držel se při zemi a zamířil do svahu.

Měsíc se schoval za mraky a na okamžik zavládla naprostá temnota. Draiga znovu zachvátila hrůza. Mohli být kdekoliv, třeba jen pár kroků od něj. Vytáhl i druhou pistoli a natáhl kohoutek.

Zleva zazněl další výstřel. Nějaký muž vykřikl.

V té chvíli se vedle něj někdo zvedl. Draig zdvihl pistoli a bez míření vystřelil. Hlaveň byla jen pár palců od vousaté tváře. Muže to srazilo dozadu. Zhroutil se do sněhu a chvíli se kutálel ze svahu.

Objevil se druhý muž s mušketou v rukou. Draig namířil druhou pistoli. Selhala. Mušketa zaduněla a kulka se odrazila od stromu, vedle něhož Draig stál. V obličeji ho poškrábaly létající třísky. Draig pustil pistole, vrhl se na muže a vší silou do něj narazil. Shodil ho na zem. Spadli společně. Draig se držel mužova kabátu, a jak se kutáleli dolů, marně se ho snažil praštit. Nakonec oba narazili do í

kmene stromu. Draig zachrčel bolestí, protože muž do něj vrazil hlavou. Popadl muže za krk, zvedl se a pěstí ho udeřil z boku do hlavy. Měsíční světlo se odrazilo od čepele nože. Draig vraha chytil za zápěstí. Utržil prudkou ránu přes pravé ucho, ale ruku s nožem nepustil. Pravačkou sáhl k opasku a vytáhl dlouhý tesák, který mu dal Senlic. Vrah se ho pokusil chytit za zápěstí. Nebyl dost rychlý. Draigův nůž ho zasáhl do krku. Vystříkla krev. Draig otočil nožem. Muž se zkroutil a znehybněl.

Draig vytáhl nůž z rány a roztřeseně se zvedl.

Oslepilo ho jasné světlo, jak ho kdosi praštil do hlavy. Chtěl se otočit, ale najednou si uvědomil, že leží ve sněhu a jen kope nohama. S velkou námahou se převalil na břicho a snažil se dostat pod sebe ruce, aby mohl vstát. Bolela ho hlava, byla to nejsilnější bolest, jakou kdy zakusil. Pozvracel se a znovu se pokoušel zvednout. Konečně přestával vidět rozmazaně. Mrtvého muže měl po pravici. Otočil rozbolavělou hlavu a přemýšlel, co ho zasáhlo.

Opodál kdosi stál. Draig zamrkal a přimhouřil oči. Byl to Tostig.

„Nemůžu uvěřit, že to seš ty, křupane," řekl Tostig. „Myslel sis, že mě obereš o mejch deset liber?" Tostig držel pistoli. Z hlavně se ještě kouřilo. Zastrčil si ji za opasek a vytáhl druhou.

Draig hledal svůj nůž, ale nenašel ho.

Tostig sáhl levou rukou za opasek a vytáhl z pochvy malý, zahnutý stahovací nůž.

„Nemám čas se ti věnovat, jak by sis zasloužil, Cochlande," prohlásil Tostig, „ale zatím ti vyříznu oči a vrátím se pozdějc."

„Myslím, že ne," ozval se ženský hlas.

Draig vzhlédl. V měsíčním světle tu stála Chara Ringová s pistolí v ruce.

Tostig se k ní otočil. Byla od něj asi dvacet kroků. Tostig začal pomalu ustupovat doprava. „To se podívejme," utrousil, „holka s pistolí. Kam ten svět spěje?" Vrátil nůž do pochvy. „Proč neutečeš, holka? Tohle je mužská hra. Víš, že po mně nestřelíš. Kdybys to chtěla udělat, střelila bys mě do zad. Tak mazej. Zkus utýct."

Chara vystřelila a kulka Tostiga zasáhla do krku. Couvl o dva kroky a pistole mu vypadla z ruky. Chara popošla blíž. „Chtěla jsem, abys viděl, kdo tě zabil, smraďochu," pronesla chladně. Tostig padl na kolena a z roztržené krční tepny mu stříkala krev. Chara si ho dál nevšímala a přistoupila k Draigovi. „Střelili tě do hlavy," poznamenala, když ránu ohmatala. „Ale lebka zůstala celá."

Draig se odvrátil a znovu se pozvracel. „Kolik jsme jich dostali?" zjišťoval.

„Já dostala dva a tady toho neřáda všivýho. Co ty?"

„Dva. To je… Nevím, kolik jich je. Nemůžu se soustředit."

„To je pět," napověděla mu Chara. „Ještě zbývají dva."
„Museli se dostat za nás."
Draig se s námahou zvedl, zavrávoral a narovnal se. Chara si dobíjela pistoli.
Z dálky se ozvaly dva výstřely.
„Jsou v jeskyni," vyhrkl Draig. Následovala další střelba. Pak se rozhostilo ticho.

Když Draig klopýtal za Charou, bolela ho hlava jako střep. Dvakrát se musel zastavit a opět zvracel. Tou dobou už měl žaludek úplně prázdný, ale pořád se křečovitě stahoval. Po levé líci mu stékala krev.
Chara už byla hodně napřed a Draig na ni zavolal, ať počká. Zastavil se a přidržel se nízko rostoucí větve stromu, aby udržel rovnováhu. Chara se nezastavila, ani se neohlédla.
Musím jí pomoct, říkal si Draig a dral se do kopce. V té chvíli si uvědomil, že nemá žádnou zbraň. Nepoužitelná mušketa zůstala u padlého stromu, obě pistole upustil, když bojoval s vrahy, a nůž ztratil poté, co ho Tostig střelil. Byl teď asi stejně užitečný jako ta mušketa a nebyl ve stavu, kdy by mohl někomu pomáhat.
Přesto se vydrápal do svahu a konečně se vpotácel do jeskyně. Eain právě přikládal na oheň. Chara seděla s Feargolem a Jaimem. Opodál ležela dvě těla. Jeden muž byl střelen do hlavy a druhý zřejmě dostal zásah ze strany a kulka z pistole mu prorazila obě tváře. Z prsou mu navíc trčel Eainův nůž.
Když se Draig objevil v jeskyni, Eain k němu vzhlédl. „Jenom nespěchej," podotkl. „Mám ti zašít tu ránu?"
„Já to udělám," přihlásila se Chara.
„Už můžem jít domů?" zeptal se Eain Draiga. „Mám toho zatraceného rigantskýho nesmyslu plný zuby. Jako Cochland jsem docela spokojenej, víš to? Tohle nepotřebuju."
Chara přistoupila k Draigovi a on znovu cítil, jak mu prohmatává ránu na hlavě. „Co se tady stalo?" zeptal se jí.
„Tvůj bratr zabil ty druhé dva." Řekla to tak věcně, až se Draig málem rozesmál.
„Kdo by si to pomyslel?" podotkl.
„Seď klidně."
Kůži mu propíchla jehla. Ve srovnání s bušením v hlavě to byla maličkost. Zavřel oči a snažil se potlačit další vlnu nevolnosti.
„Kulka tě zasáhla šikmo," uslyšel Charu. „Měl jsi štěstí."
„Cejtím se ohromně šťastnej," zabručel a zhluboka se nadechl. Jeho žaludek se zřejmě trochu uklidnil. „My Cochlandové jsme jako vojsko, víš. Nic nás nezastaví."
Přisedl si k němu Feargol. „Hrozně ti teče krev," poznamenal. „Umřeš?"
„Zatraceně, doufám, že ne," opáčil Draig.
„Zašiješ rány i Eainovi?" zeptal se chlapec Chary. Ta se zarazila a zůstala na něj koukat.
„Eainovi?"
„Ti pánové, co přišli, Eaina střelili, když byl u ohně. Spadl. Pak přišli ke mně a k Jaimovi. Jeden se zeptal: ‚Kterej to je?' A ten druhý řekl: ‚To máš fuk. Stejně je musíme voddělat voba.' Pak Eain vstal a jednoho střelil do obličeje. Potom střelil i toho druhého. Ten pán s krví na obličeji k Eainovi přiběhl a bodnul ho. Eain vytáhl svůj nůž a bodnul ho taky. Měla bys Eainovi ty rány zašít."
Chara se otočila. Eain Cochland seděl u stěny a kolem těla měl přitažený těžký kabát.
Draig se zvedl na kolena a popolezl k bratrovi. Chara se objevila vedle něj. Rychle Eainovi rozhrnula kabát. Eain měl košili prosáklou krví. Chara vytáhla nůž a košili rozřízla. Draig uviděl, že Eain je zraněný na hrudi a na břiše. Z rány na břiše mu vyhřezla střeva.
„Už půjdem domů?" zeptal se Eain.
Draig se bratrovi podíval do očí a nenapadlo ho, co by měl říci. Chara Eainovi zase přitáhla kabát k tělu a mlčky se vedle bratrů posadila.
„Ošetříš ho?" chtěl vědět Feargol.
„Pššt," šeptla Chara, vstala a odvedla chlapce pryč.
„Říkal jsem ti, že umím střílet," podotkl Eain.
„Ano, to umíš," zašeptala Chara.
„Ale neměl jsem se do toho plíst. Jdu domů." Pohnul se, jako by chtěl vstát, ale Draig ho jemně přitlačil zpátky.
„Ještě tu chvilku posedíme, co říkáš? Nabereš sílu. Potom půjdeme," navrhoval Draig.
„Začíná to bolet, Draigu. Zabils Tostiga?"
„Ne. Chara to udělala. Střelila toho zmetka do krku."
„To bysem bej val moc rád viděl," povzdechl si Eain.
„Mrzí mě to, Eaine. Neměl jsem tě s sebou brát. Měls pravdu. Nic nám do toho nebylo."
„To říkáš ty, ale stejně to na věci nic nezmění. Příště půjdeš zas, troubo. Neposlechneš mě."
„Poslechnu. Příště."
„Beru tě za slovo. Ale stejně jsme vyhráli, že jo? Takže se nic nestalo. Dostals některýho z nich?"
„Vyřídil jsem dva."
Eain se usmál. „Tak každej dva, co? Ta tvoje hlava nevypadá dobře."
„Tostig mě střelil. Kulka se mi odrazila od lebky. Mám pocit, jako by mě do hlavy kopnul bejk."
Eain zasténal. „Myslím, že mě taky škrábli. Všiváci, vletěli sem, když jsem čistil kotlík. Upadl jsem. Ale dostal jsem je voba. Teďka si trochu zdřímnu. Ráno se budu cejtit líp."
„Ano, vyspi se. Odpočiň si. Udělals to dobře, Eaine."
Po chvíli k Eainovi přistoupila Chara a zlehka se dotkla prsty jeho hrdla. „Odešel," řekla.

Draig bratra pohladil po tváři. „Já vím. Jenom mě s ním ještě chvilku nech. Nevadí?“
„Je mi to líto, Draigu.“
„O nic nejde,“ zabručel ochraptěle. „Stejně jsem ho neměl rád.“ Klesla mu hlava a Chara si všimla, že pláče. Tiše se vrátila k dětem.
Jaim se třásl šokem z útoku. Ve dvou letech neměl ponětí o tom, jaké nebezpečí mu hrozilo, ale viděl, jak muži padají a už znovu nevstali.
Pevně se chytil Chary. „Zlí páni, mami,“ vyhrkl.
„Ano, zlatíčko, byli to zlí páni.“
Feargol jen mlčky seděl. Chara se posadila s Jaimem na klíně a natáhla k druhému chlapci ruku. Ten se nevesele pousmál a opřel se o ni. Chara zavřela oči. Byla smutná z toho, že hrůzy světa poznačily dvě malé děti. Nenapadlo ji, jak je utěšit. V pozadí slyšela, jak Draig pláče. Opřela se hlavou o chladnou stěnu jeskyně.
„Někdo přichází,“ šeptl Feargol.
Chara sundala Jaima na zem, vytáhla pistoli z opasku a natáhla ji.
Do ústí jeskyně dopadl stín a objevila se malá bělovlasá žena.
„Přišla jsi odvést Eaina domů?“ zeptal se jí Feargol.
„Ano, dítě,“ pravila wyrd z lesa Stromu přání. „Teď se vraťme k ohni, ať si můžeš odpočinout.“
„Nejsem ospalý,“ namítl Feargol.
„Budeš,“ slíbila mu.
Chara zvedla Jaima a vrátila se ke skomírajícímu ohni. Jaim se vykuleně zadíval na dva mrtvé vrahy a v očích měl strach. Wyrd dětem rozprostřela pokrývky. Když Chara Jaima ukládala, rozplakal se, ale wyrd mu zlehka položila ruku na čelo a chlapec okamžitě usnul. Totéž udělala pro Feargola. Chara oba hochy zakryla a přihodila dříví na oheň.
Wyrd pomalu popošla k Draigovi, jenž držel bratra za ruku.
„Přišla ses mi posmívat?“ zeptal se Draig, se zarudlýma očima od toho, jak proléval slzy.
„Ne, Draigu. Přišla jsem na pomoc Eainovi.“
„Na to je trochu pozdě.“
„On je pořád tady, Draigu. Je trochu zmatený. Neví, proč pláčeš, a neví, proč ho neslyšíš.“
„Takže jsi sem přišla, aby ses mi mohla posmívat,“ prskl. „Běž pryč, ženská. Nech nás na pokoji.“
„Podej mi ruku, Draigu Cochlande,“ přikázala mu. Chara si zprvu myslela, že ji neposlechne, ale on se jí podíval do očí a na napřaženou ruku. Nakonec zvedl obrovskou tlapu a dotkl se jejích prstů. „Teď zvedni oči.“ Draig poslechl – a prudce se nadechl. „Ano,“ řekla wyrd tiše. „Tady stojí. Teď odříkej po mně.

Hledej kruh, světlo najdi,
rozluč se s tělem z masa a krve.

Řekni to, Draigu.“
Velký horal verše tiše odříkal a wyrd pokračovala.

„Šedou stezkou se dej,
hleď, kam letí labutě,
srdcem vést se nechej,
domů tě vždy dovede.“

Chara je oba pozorovala. Cítila, jak se jí začínají ježit vlasy, a zachvěla se. Oba zírali na protější stěnu. Nic na ní nebylo.
„Kam se poděl?“ chtěl vědět Draig.
„Kam ho srdce vedlo,“ sdělila mu wyrd. „Teď máme práci, protože až se děti vzbudí, nechci, aby viděly těla. Musíme je odtáhnout z jeskyně.“
„Nechci, aby Eain ležel vedle těch neřádů,“ zavrčel Draig a unaveně se zvedl.
Společně s Charou a wyrd vytahal těla vrahů ven do noci a zasypal je sněhem. Pak se vrátil a s Chařinou pomocí si přehodil Eainovo tělo přes rameno. S wyrd po boku odklopýtal podél útesu k jiné jeskyni, kam Eaina položil. A tam se znovu rozplakal.
„Nemůžu ho tady jenom tak nechat,“ vzlykl. „Je to můj bratr.“
„On tu ale není, Draigu. A na jaře se vrátíme a dopravíme ho zpátky do zemí Rigantů. Uložíme ho k ostatním z klanu.“
„On vůbec nechtěl jít se mnou, Bábo. Nechtěl se do toho zaplíst. To já měl umřít.“
„To víš, že chtěl jít. Proč jinak by tu byl? Ty jsi ho nenutil, Draigu. On přišel, protože jsi jeho bratr a on tě miloval. Co začalo to pronásledování, mohl kdykoliv odejít. Rozhodl se sám. Stejně jako ty. A já věděla, co uděláš.“
„Protože mám rigantskou krev?“
„Jistým způsobem,“ připustila. „Teď se vraťme zpátky. Potřebuješ si odpočinout.“
Když se vrátili do jeskyně, Draig si lehl k ohni. Wyrd mu sáhla na čelo a on usnul.
„Chtěla by ses taky prospat, Charo?“ zeptala se.
„Ještě ne, Bábo. Spoustě věcí nerozumím. Proč chce moidart Feargola zabít? Proč Cochlandové kvůli nám riskovali život? Co se to tu vlastně stalo, Bábo?“
„Není to moidart, i když by jím brzy být mohl. A co se Cochlandů týče, inu, jsou to horalé, Charo. Draig se mě ptal, jestli to udělali kvůli své rigantské krvi. Pravdou je, že tak chtěli jednat kvůli tomu, co pro ně slovo ‚Riganteʻ začalo

znamenat: čest a odvahu, ušlechtilost ducha. Rigante je jako prapor vlající vysoko nad vojskem. Muži se na ten prapor podívají a povzbudí je to. Ale co ty, Charo? Jak se cítíš ty?“

„Zmatená,“ přiznala Chara. „Nechtěla jsem s těmi muži odejít do divočiny. Bála jsem se jich. A teď?“ Povzdechla si. „Teď mám pocit, jako by se všechno změnilo. Jako bych se já změnila. Nikdy nezapomenu na tu dobu ve vězení. Nikdy. Ale už nade mnou nemá moc. Vím to. Mám pocit… jako když tě na jaře poprvé zahřejí sluneční paprsky a ty víš, že zima skončila.“

„Odteď si na vězení dokážeš vzpomenout, aniž bys to musela znovu prožívat,“ slíbila wyrd. „To je dar Cochlandů.“

„Mrzí mě, že mi ten dar musela přinést smrt laskavého muže,“ posmutněla Chara.

„Je čas, aby sis odpočinula,“ prohlásila wyrd. „Zítra odvedeme Feargola do bezpečí.“

7

Po souboji se reputace Gaiseho Macona rozšířila mezi všechny jednotky. Muži hovořili o Šedém duchovi a vojáci z eldacreské kumpanie najednou byli velice oblíbení. Jméno zbabělého lorda Fersona bylo pronášeno s opovržením. Ferson ještě téhož dne odjel z tábora a od té chvíle už ho nikdo neviděl.

Tělo starého lorda Buckmana bylo převezeno do royalistického města Sandacumu ke státnímu pohřbu, na němž král dojímavě zahovořil o jeho odvaze a věrnosti. Buckmanův pluk převzal lord Cumberlane. Winter Kay se stal lordem maršálkem všech královských vojsk.

Zimní příměří, které dojednali lord Cumberlane a Luden Macks, bylo potvrzeno a většina z dvanácti tisíc dobrovolníků sloužících králi směla odejít domů s rozkazem, aby se na jaře vrátili. Stálé vojsko čítající osm tisíc mužů zůstalo, část přezimovala v Sandacumu a zbytek v oblastní metropoli Baracumu sto mil na sever.

Gaise Macon požádal, aby směl odvést svou eldacreskou kumpanii domů společně s dobrovolnými pluky, avšak jeho žádost byla zamítnuta. Jeho jezdci a zvědové měli hlídkovat podél hranice západně od Sheldingu a zabránit vpádu bojovníků Úmluvy. Ve městě byl zřízen zásobovací sklad a v době hladu a zoufalství jej bylo třeba strážit. Ubytování mužů nebylo obtížné. Stejně jako v mnoha městech uprostřed Varlainu, i tady byla spousta prázdných domů. Strádání, nemoci, hlad a neustálý nápor na nové rekruty z obou frakcí populaci každým rokem snižovaly. Příchod šesti set vojáků na zimu byl pro Shelding dobrodiním, třebaže ne všichni je tu vítali s otevřenou náručí. Kvůli vojákům vznikaly nové podniky. V dědinské síni se pořádaly hry a starší ženy začaly vojákům šít a zašívat oblečení. Mladší ženy nabízely jiné služby a muži za své potěšení platili nejen mincemi, ale i jídlem a oděvy.

Gaise Macon se sešel s městskými a církevními staršími, aby určili pravidla chování pro měšťany i vojáky během zimy a navázali spojení mezi civilní a vojenskou správou. Také jmenoval Mulgraveho kapitánem stráže, s rozkazem vybrat třicet mužů do policejní hlídky, která bude ve městě udržovat pořádek. To nebylo snadné. Druhou noc se skupinka neurvalých mladých vojáků porvala s několika měšťany poté, co vojáci napadli jednu mladou ženu. Mulgrave s pěti svými muži výtržnost zarazil. Na ráno bylo narychlo svoláno slyšení. Žena dosvědčila, že dva muži vrazili k ní do domu a pokoušeli se ji znásilnit. Její křik zaslechli sousedé a přiběhli jí na pomoc. Došlo ke rvačce a jeden měšťan skončil s nožem v noze.

Gaise Macon nechal oba provinilé vojáky zbičovat. Trest byl vykonán v tržnici a provedl ho zkušený seržant Lanfer Gosten. Každý muž dostal Čtyřicet ran. Ke konci byli oba v bezvědomí a z náměstí je museli odnést. Jedním z nich byl Kammel Bard.

Čtvrtého dne do Sheldingu dorazil konvoj sedmdesáti vozů ze Sandacumu, vezoucích zásoby pro nově zřízené skladiště. S konvojem přijel zásobovatel generál Cordley Lowen s kumpanií dragounů a dvěma vykupiteli. Cordley Lowen, jeho dcera a tři sluhové dostali přidělen příjemný dům nad mlýnským náhonem. Dragouni odjeli zpátky do Sandacumu. Vykupitelé zašli za Mulgravem. Poznal v nich muže, kteří nabíjeli pistole během souboje s Fersonem. Neměli bojovou zbroj, nýbrž tmavé tuniky a kamaše a dlouhé černé kabáty s bílým stromem – znamením kněžství – na límci a manžetách. Mulgrave věděl, že mnoho vykupitelů skládá během prvních tří let služby svatý slib.

„Dobré ráno, pánové,“ pozdravil je Mulgrave chladně.

„I vám,“ odpověděl první, vysoký, širokoplecí mladý muž s černými vlasy a hluboko posazenýma očima. „Jsem Petar Olomayne a tohle je můj bratranec Sholar Astin.“

„Vítejte v Sheldingu,“ popřál jim Mulgrave.

„Jedeme na jih do svatyně v Meadowlight,“ vysvětloval Peter Olomayne.

„To je dlouhá cesta. Zdržíte se v Sheldingu přes noc?“

„Možná, kapitáne.“ Oba rytíři se uklonili a odvedli si koně na náměstí.

Mulgrave se za nimi díval. O Petaru Olomaynovi už něco slyšel. Byl to pověstný šermíř, vybojoval pět soubojů. A byl také vyznamenán za odvahu po bitvě u Nollenby. Sholara Astina neznal, ale věděl, co je zač. Chladnokrevný a nemilosrdný.

Mulgrave si vzpomněl na Ermala Standfasta, malého kněze, který mu zachránil život. Oba vykupitelé na sobě měli stejný kněžský šat jako Ermal, studovali stejné texty a složili stejné zkoušky. Ale tam, kde on žil, aby mohl milovat, oni milovali zabíjení. Mulgrave to nedokázal pochopit.

Později na faře za kostelem se šikmou věží si o svém zmatku promluvil s Ermalem. Kněz se napil čaje s medem. „Není důvod být zmatený, můj milý Mulgrave,“ odtušil. „Vynikající víno i kyselý ocet pocházejí ze stejného zdroje. Když člověk nechá láhev s vínem otevřenou příliš dlouho, kupodivu se z něj stane ocet. Naštěstí se v tomto domě víno nepodává nikdy tak dlouho, aby mohlo zkysnout.“

„Já vyrostl v Shelsansu,“ poznamenal Mulgrave. „Tamní kněží kázali slova Dámy se závojem. Mluvili o tom, že lidský život je posvátný a že původní vyznavači kultu odmítali bojovat. Věřili v lásku a odpuštění.“

„To já taky," podotkl Ermal.

„Nepřipadá vám zvláštní, že lidi v Shelsansu nepovraždili pohané, kteří by věřili v bohy smrti a násilí, nýbrž vyznavači údajně stejné víry?"

„Zvláštní ne, Mulgrave. Nesmírně smutné. Ještě míváte ty noční můry?"

„Ne. Ta žena se mi už nezjevuje."

„Proto jste pořád ještě vojákem?"

Mulgrave zavrtěl hlavou. „Gaise Macon je můj přítel. Teď ho nemůžu opustit."

„Přátelství s sebou nese zodpovědnost," souhlasil Ermal.

„Cítím v té poznámce nějaké to ‚ale'," poznamenal Mulgrave.

„Ale muž musí pečovat i o svou duši, Mulgrave. Vaše výchova v Shelsansu vás naučila, že zabíjení je třeba si ošklivit. A něco vás volá."

„Ano, já vím." Mulgrave dopil čaj a zvedl se k odchodu. „Nepotřebujete něco?" zeptal se.

„Jsem spokojený, příteli," odpověděl Ermal a vzápětí se zazubil. „I když, kdyby si k vám našla cestu další láhev jablečné pálenky, velice rád se o ni s vámi podělím."

Za svých dvaadvacet let Gaise Macon poznal jen několik chvil skutečného štěstí. Dětství strávil na ponurém Eldacreském hradě pod moidartovým zlověstným dohledem. Neměl žádné kamarády ani hračky, aby mu trochu projasnili dny. A jeho mládí nebylo o nic méně nepřirozené. Zažil jeden den nesmírné radosti, když vstoupil do místní varlishské školy, ale když moidart viděl, jakou má chlapec radost, ze školy ho ihned vzal a najal mu domácí učitele.

Zachránilo ho čtení. V knihách se mohl Gaise vydat daleko z chladné mizérie Eldacre. Mohl cestovat v čase zpátky do slavných dnů Kamene a číst o taženích legendárního Jasaraye. Mohl vyjet s Connavarovými Železnými vlky a znovu bojovat ve válkách krále-bojovníka Rhega. Nedával znát, jak ho to těší, protože kdyby to udělal, moidart by mu knihy určitě sebral.

Největší štěstí zažil díky dvěma zcela rozdílným mužům. Jeden byl voják a druhý učitel. Mulgrave byl první, kdo do chlapcova života přinesl jasné světlo. Do Eldacre přijel, aby ho naučil válčit: jezdit na válečném oři a používat meč, pistoli a dokonce i luk. Mulgrave brzy zjistil, jak se moidart k chlapci krutě chová, a učitel se studentem uzavřeli tajné přátelství. Nesmáli se spolu na veřejnosti, ani si navenek jinak neprojevovali náklonnost. Ale během dlouhých společných vyjížděk Gaise svému příteli otevřel srdce. Druhý muž, který ovlivnil život Gaiseho Macona, byl hubený učitýlek jménem Alterith Shaddler. Vyučoval Gaiseho dějepisu a aritmetice, ale také do Eldacre propašoval knihy veršů a práce z imaginativní historie, v nichž spolu postavy mluvily, a čtenář nabyl dojmu, že je s nimi ve stejné místnosti. Tyto „fikce", jak je Alterith nazýval, byly vodou pro vyprahlou duši. Gaise je přímo hltal. V nich našel to, co mu ve vlastním životě scházelo: příběhy o cti a rytířství, přátelství a lásce. Gaise se děsil pomyšlení na to, jaký muž by z něj byl vyrostl bez těchto norem, jimiž se poměřoval, přičemž ještě dnes musel přitáhnout otěže krutější stránce své povahy. Jednou z věcí, jichž nejvíc litoval, bylo, že musel nechat pověsit vojáka, který ztratil emburleyovku. Jedna chvíle hněvu, jeden bezohledný rozkaz, a člověk přišel o život. Takový odkaz si nesl moidartův syn.

Nikdo se nikdy nedozví, jak moc toužil střelit Fersona do obličeje, roztříštit mu lebku na kusy a dívat se, jak se jeho tělo hroutí k zemi. Gaise si povzdechl a ještě teď se styděl za to, jakou vulgární radost z té představy měl.

„Tolik se zas od tebe neliším, otče," zašeptal.

Nesmírně toužil po dni, kdy mu bude jedenadvacet a bude podle varlishských zákonů dospělý, bude se moci vymanit z moidartova zlovolného vlivu, bude moci být šťastný, bude si moci žít, jak se mu zlíbí. A přece je o rok později tady, v pronajatém domě, je mu těžko u srdce a cítí se nevýslovně sám.

Gaise věděl, že Mulgrave chce nechat tuto válku za sebou. Také věděl, že ho tu drží pouze přátelství ke Gaisemu. Kdybych byl opravdu jeho přítel, pomyslel si Gaise, nechal bych ho jít. Popřál bych mu štěstí a byl bych rád, že se zbavil tohoto šílenství.

Protože to bylo šílenství.

Nyní už to Gaise věděl. Zemřely desítky tisíc lidí, jejich krev se vsákla do hlíny a jejich křik zůstal nevyslyšen, bez povšimnutí. A k čemu to všechno bylo? Pro marnivost krále a ctižádost několika šlechticů. Gaise se snažil takové zrádné myšlenky zahnat. Vstal od stolu, přistoupil k oknu s tabulkami zalitými do olova, otevřel ho a do ohněm z krbu ozářené místnosti zavál chladný noční vzduch. Odsud viděl siluetu kopců na západě. Za nimi čekalo vojsko Ludena Mackse. Tam, stejně jako tady, se budou vojáci schovávat před nočním větrem, čistit zbraně a vzdávat díky za příměří, které jim umožní žít o pár týdnů déle. Budou popíjet a kurvit se, prostě prožívat další den.

O kus dál zahlédl dva muže, jak spolu rozmlouvají. Měli na sobě tmavé šaty. Vzhlédli, všimli si ho a poodešli do stínu. V dohledu se objevili tři vojáci stráže. Gaise poznal Taybarda Jaekela. To mu zvedlo náladu. Když tenkrát Jaekel přišel, aby se dal k vojsku, Gaise ho chtěl nejdřív odmítnout. Nezapomněl, že Jaekel byl jedním z těch tří mladých mužů, kteří ve Starých Vrších napadli jednoho horalského mladíka. Byl to zbabělý útok a horala jeden z nich málem probodl, zatímco druzí dva ho drželi. Před smrtí nožem ho zachránil jen příjezd Gaiseho s Mulgravem.

Gaise seděl u náborového stolu, když přišel Jaekel. „Vás já znám," pronesl chladně.

„Ano, pane," řekl Jaekel. „Jsem vám zavázaný."

„Za co?"

„Zabránil jste mi udělat něco, čeho bych do smrti litoval."

„Co se stalo s tím mladým horalem? Ring se jmenoval, že?"

„Kaelin Ring, pane. Odešel na sever."

„Ještě je váš nepřítel?"

„Ne, pane. Spřátelili jsme se."

„To mi stačí. Udělejte svou značku.“

Gaise se při té vzpomínce usmál. Z Taybarda Jaekela se vyklubal příkladný voják, pod palbou si zachovával chladnou hlavu a byl naprosto spolehlivý. Byl také nejlepší střelec z muškety, jakého kdy Gaise viděl. Ve střelecké soutěži byl jenom výborný, ale v poli neměl sobě rovného. Mulgrave, jenž byl sám vynikající střelec, to nazýval „míření s odchylkou“. Šlo o to, vystřelit do místa před pohybující se terč, aby kulka a oběť dorazily na stejné místo ve stejnou chvíli. Odhad musel být okamžitý a instinktivní.

Gaiseho napadlo, jestli Jaekel dosud má tu zlatou kulku, kterou vyhrál. Nejspíš ne, usoudil. Vojáci obvykle okamžitě utratili všechno, co dostali. Zlatá kulka z muškety v klícce ze stříbrného drátku měla hodnotu větší než dva měsíční žoldy.

Iři vojáci zmizeli z dohledu. Gaise Macon se znovu cítil sám. Mulgrave bude nejspíš u Ermala Standfasta a u ohně si bude vychutnávat dobrý čaj. Alterith Shaddler bude spát ve své škole ve Starých Vrších. A moidart? Gaisemu se před očima mihly jeho orlí rysy.

Nejspíš zrovna mučí nějakou ubohou duši v kobkách pod Eldacre.

Gaise si za takovou nedůstojnou myšlenku hned vynadal. Moidart z největší pravděpodobnosti také spí. Pokud Gaise věděl, moidart osobně umučil k smrti jediného člověka, a k tomu došlo před mnoha lety po neúspěšném pokusu o vraždu. Gaise si dosud pamatoval, jak najatý vrah křičel.

Myšlenky na úkladnou vraždu ho dovedly k Fersonovi a souboji. Mulgrave měl pravdu, že ho Winter Kay nenávidí. Gaise nepochyboval, že muži nabíjející pistole dostali rozkaz tu jeho nabít špatnou kulí. Gaise to věděl od chvíle, kdy si vzal pistoli a nabil si ji sám. Fersonův výraz celý plán prozradil. V okamžení přešel od domýšlivé sebedůvěry v poníženou hrůzu. Muži nabíjející soubojové pistole byli vykupitelé. Ti by si nedovolili odsoudit Gaiseho k smrti. Ne, za vším stál Winterbourne.

Ať se snažil sebeusilovněji, nedokázal Gaise přijít na důvod, proč ho ten člověk tolik nenávidí. Jistě, zabránil mu zabít několik vesničanů, ale pravda byla taková, že Gaise od jejich prvního setkání po bitvě u Nollenby před čtyřmi měsíci cítil, jak ho Winterbourne nesnáší. Všechno to bylo velice podivné. Obdržel psanou pozvánku na večeři s lordem a jeho přáteli, pozvánku taktně sestavenou i s blahopřáním za odvahu eldacreské kumpanie. Gaise s Mulgravem zajeli do Winterbournova hradu u Baracumu a vstoupili do hodovní síně. Winterbourne právě rozmlouval s několika jinými hosty, ale když Gaiseho uviděl, s úsměvem mu vyšel vstříc a napřáhl ruku. Jenomže ve chvíli, kdy se setkali, se něco změnilo. Winterbournův úsměv zmizel. Hovor vázl. Po zbytek večera spolu téměř nevyměnili slova. I obvykle důvtipný Mulgrave nedokázal přijít takovému jednání na kloub.

Teď už nešlo jen o to, že se navzájem nemají rádi. Winterbourne přimhouřil oko nad vražedným komplotem. Dojde k dalšímu pokusu? Mulgrave si myslel, že je to vysoce pravděpodobné, a Gaise jeho instinktům věřil. Jedna věc byla jistá: Pokud by došlo k další výzvě, bude Gaise trvat na mečích.

V místnosti se ochladilo a Gaise zavřel okno na zástrčku.

Bylo pozdě, napadlo ho, že si půjde lehnout. Ale rozhodl se, že to neudělá – hlavou mu vířilo příliš mnoho myšlenek – popadl svůj těžký svrchník a přehodil si ho přes ramena. Procházka studenou nocí ho uklidní. Městem se potulovalo mnoho zdivočelých psů a Gaise si vzal hůl se stříbrným držadlem, kterou mu k narozeninám daroval Mulgrave. S holí v ruce sešel dolů a vyšel ven. Noc byla hodně chladná, třebaže vítr se utišil. Gaise se zhluboka nadechl a prošel zahradou k malé litinové brance. Ulicí se vydal ke starému mostu. Pod nohama mu křupal sníh.

Před sebou měl světla taverny. Gaise ze skladu uvolnil čtyři soudky pálenky a mnoho měšťanů se shromáždilo k večernímu veselí, dočasnému osvobození od válečných hrůz. Všichni dnes žili na pokraji propasti. Lidé jedli osivo na příští rok a většina dobytka byla poražena, aby měli měšťané a vojáci co do úst. Nepotrvá dlouho a začnou lovit pro maso i zdivočelé psy.

Před čtyřmi lety to Gaisemu připadalo skoro jako svatá válka. Někdo se vzepřel králi a proti zrádcům bylo shromážděno vojsko. Během doby se však cíle maličko pozměnily. Obě strany tvrdily, že jim jde o nejlepší zájmy království. Obě si nárokovaly morální právo. Úmluvníci trvali na tom, že jim král zaručil jistá práva na samovládu, což učinil. Pak, řídě se špatnou radou, tato práva zrušil. Royalisté zase prohlašovali, že úmluvníkům jde o zrušení monarchie a zničení šlechtické třídy. Uváděli rostoucí vliv Ludena Mackse, sedláka z jihu jen s několika kapkami šlechtické krve v žilách. Macks teď ovládal většinu úmluvníků. Jenže Macks také prosil krále, aby znovu vyhlásil Úmluvu, a sliboval věrnost jeho věci, pokud tak učiní.

Gaise se na mostě zastavil a zadíval se na zamrzlou řeku. Vojska rvala zemi na kusy a ani jedna strana neměla naději na brzké vítězství. Občanům mezitím hrozil hlad, choroby a strach.

Gaiseho pozornost upoutal jakýsi pohyb napravo. Na most vstoupil velký černý hafan. Byl vyhublý, v měsíčním světle mu byla jasně vidět žebra. Gaise sevřel pevněji hůl a byl připravený psa udeřit, pokud by se přiblížil. Pes vycenil zuby. Gaise se náhle usmál, poklekl a natáhl ruku. Hafan zprvu couvl, ale pak zůstal stát. „No tak, chlapče,“ šeptal Gaise. „Budeme kamarádi.“ Pes chvíli váhal, pak popošel o kousek blíž a očichal nataženou ruku. „Život je na tebe tvrdý, vid?“ pokračoval Gaise a pohladil psa po dlouhém čenichu a poplácal ho po propadlém boku. „Něco ti povím. Půjdeš se mnou a já ti seženu něco k jídlu. Můžeš spát u mého ohně. Jak ti to zní?“ Pes popošel blíž, zvedl hlavu a olízl Gaisemu tvář. Gaise se usmál. Kdyby to viděl Mulgrave, byl by vzteky bez sebe.

„Musíte pořád tolik riskovat, pane?“ ptal by se. „Ten pes vám mohl rozervat hrdlo.“

Gaise se pomalu zvedl a otočil se. Blížili se k němu dva kněží. Už je chtěl pozdravit, když ho něco zarazilo – něco na způsobu, jakým se pohybovali. Ruce měli strčené v kapsách dlouhých černých kabátů a oči upírali na něj. Náhle jeden z nich kabát rozhrnul a vytasil šavli. Druhý z kapsy vytáhl dlouhý nůž. Gaise otočil stříbrnou rukojetí své hole a vytáhl dlouhou, úzkou čepel, jež v ní byla ukryta. Muž s nožem přiskočil. V té chvíli v něm Gaise poznal jednoho z vykupitelů, kteří při souboji s Fersonem nabíjeli pistole. Pes vedle něj zavrčel a skočil po útočníkovi. Zahryzl se mu do předloktí.

Druhý muž švihl šavlí. Gaise uhnul a ránu odrazil holí. První muž padl na kolena a bušil pěstí psa z boku do hlavy, aby se ho zbavil. Vykupitel se šavlí svého druha obešel a blížil se ke Gaisemu.

„Oddal ses zlu, Gaise Macone," řekl. „Odplatou za takový hřích je vždycky smrt."

Rychle zaútočil. Gaise výpad odrazil a ustoupil. Meč byl kratší než šavle a o polovinu užší. Prudší rána šavlí by ho roztříštila.

Většinu šermířů by v tak nevýhodné situaci čekala jen porážka a smrt. Jenže Gaise Macon nebyl jako většina šermířů. Byl velice rychlý a uměl skvěle udržovat rovnováhu, a navíc ho cvičil jeden z nejlepších mistrů šermířů v říši. Přesto měl prozatím veškeré výhody na své straně vykupitel. Zaútočil znovu a dokonale zachovával rovnováhu. Gaise ránu odrazil a protáhl se doleva.

„Pohybuješ se dobře, Macone," poznamenal vykupitel. Za oběma šermíři už druhý vykupitel utloukl psa do bezvědomí a nyní stál u zábradlí mostu a držel si zraněnou ruku.

„Zabij ho, Petare," zavolal. „Jinak vykrvácím."

„Jste snad Petar Olomayne?" otázal se Gaise.

„To jsem. Je příjemné vědět, že jsi o mně už slyšel."

„Slyšel jsem, že to celkem umíte s mečem," opáčil Gaise. „Teď vidím, že jste jen neohrabaný hospodský rváč."

Petar Olomayne stiskl rty. „Za to ti vyříznu srdce z těla," zasyčel.

Bleskurychle se vrhl do útoku a zatlačil Gaiseho dozadu. Tady se oba museli pohybovat opatrně, protože se most svažoval a dlažba byla namrzlá. Olomayne na náledí uklouzl. Gaise provedl výpad. Olomayne ho odrazil a při protiútoku Gaisemu prosekl kabát.

Tempo se zrychlilo, čepele se srážely, až byly vidět rozmazaně. Stačil špatný odhad a jeden nebo druhý muž by skončil s ostrým kovem v těle. Na zrádném náledí se pohybovali sem a tam a žádný nehodlal ustoupit. Teď to byl skutečný souboj, jak se snažili najít nějakou slabinu a zkoumali pohyby nepřítele. Gaise bojoval chladnokrevně a trpělivě. Mulgrave ho naučil, že každý souboj se řídí jistým vzorem. Začínají prudce a vzrušeně, pak dojde k uklidnění a souboji vůlí. Jsou-li protivníci vyrovnaní, nakonec přijde chvíle, kdy do rovnice vstoupí červíček pochybností. Skutečně zkušený šermíř takový okamžik pozná a využije jej. Právě tehdy začíná koncovka.

Petar Olomayne měl výhodu lepší zbraně a delšího dosahu. Přesto však nedokázal prorazit obranou protivníka. Gaise bojoval dál, díval se soupeři do očí a čekal na příležitost.

Olomayne se ohnivě vrhl do útoku. Gaise se sehnul a švihl čepelí. Zasáhl Olomayna na líci. Vykupitel zaklel a oba muži na okamžik odstoupili.

„Hrome, vy jste ale nemehlo," utrousil Gaise opovržlivě. „Jsem na vás snad příliš vyzbrojený?"

Olomayne vytřeštil oči a vycenil zuby. Ta urážka ho připravila o rozum. Přiskočil ke Gaisemu a šavlí mu mířil na prsa. Gaise ustoupil a vrazil meč Olomaynovi hluboko do prsou. Hrot vykupiteli zajel mezi žebra, proťal obě plíce a vyšel ven v levém podpaždí. Olomayne přidušeně vykřikl a zhroutil se na zábradlí mostu. Gaise se pokoušel čepel vytáhnout, ale byla příliš pevně zaklíněná. Olomayne chrčel a ze rtů mu kapala krev. Gaise si umírajícího nevšímal, sklonil se a zvedl jeho šavli. Přistoupil k druhému vykupiteli, jenž si stále držel potrhanou ruku.

„Dostali jsme rozkaz to udělat," vyhrkl vykupitel a couval. „Žádám, abyste se mnou zacházel jako s rytířem a dovolil mému pánu, aby mě vykoupil."

„Doručíte lordu Winterbournovi tuto zprávu," řekl Gaise, pak se zarazil a zadíval se na nehybně ležícího černého psa. Zmocnil se ho hněv, přestal ovládat své vnitřní démony. Podíval se muži do očí. „Zapomeňte na to. Tu zprávu určitě dostane." Švihl šavlí a rozsekl vykupiteli hrdlo. Pustil jílec a díval se, jak umírající padá na kolena a hroutí se na kamenné dláždění.

Klekl si k psovi a položil mu ruku na hrudník. Psisku ještě bilo srdce. Gaise bezvládné zvíře zvedl a klopýtal zpátky k domu, kde bydlel. Za ním se sbíhali další hladovějící psi, přitahovaní pachem krve.

Gaise položil psa na houni před krbem v přízemí, zapálil oheň a v jeho světle prohlédl jeho rány. Pes se Astinovi zahryzl do ruky, v níž vykupitel držel nůž, a muž ho tloukl pěstí. Nikde žádné rány po noži. S trochou štěstí byl pes jenom omráčený. Gaise zašel do kuchyně. V rendlíku zůstala trocha vývaru. Ohřál ho, až byl vlažný, a nalil do mělké misky, kterou zanesl do obývacího pokoje. Pes se už pomalu hýbal. Gaise ho pohladil a tiše na něj mluvil. Hafan tiše zavrčel a pokoušel se zdvihnout hlavu. Snažil se vstát, avšak spadl zpátky. Gaise se nad ním rozkročil. „No tak," řekl, sklonil se a psa zvedl. Zvířeti se podlamovaly nohy, ale Gaise ho podepřel. Pes sklonil hlavu k misce a lízl si vývaru. Pak se pustil do žrádla. Když skončil, sedl si. Gaise se posadil vedle něj. „Prozatím to stačí, vid?" prohodil a poplácal psa po velké hlavě.

Pes mu olízl ruku, natáhl se na houni a usnul.

Hodinu nato seděl v obývacím pokoji Mulgrave. Dva vojáci stráže rozehnali smečku zdivočelých psů ohryzávajících mrtvoly. Zavolali Mulgraveho a on poznal hůl s mečem, kterou daroval Gaisemu Maconovi. Rozkázal, aby potrhaná těla odnesli, a spěchal do generálova domu. Tady našel Gaiseho Macona, jak sedí u ohně vedle spícího černého psa.

„Budu mu říkat Voják," pronesl Gaise nepřítomně. „Vzpomínáte si, jak jsem vám vyprávěl o svém prvním psovi?"

„Ano, pane. Zastřelil ho moidart. Co se tam stalo?"

Gaise si povzdechl. „Obávám se, že je ve mně víc z moidarta, než jsem si myslel." Potřásl hlavou. „Zvláštní, nemyslíte, že člověk může někým opovrhovat pro jeho krutost a pak spáchat přesně stejný čin sám?"

„To nemůžu posoudit, pane," odvětil Mulgrave tiše. „Ještě nevím, co jste udělal."

„Sežrali je psi?"

„Částečně."

Gaise se zvedl. Pes se zavrtěl a Gaise ho poplácal po hlavě. „Ty odpočívej, Vojáku. Ráno ti donesu něco dalšího k

žrádlu.“ Zašel k oknu a rozhrnul závěsy. Na mostě ještě pobíhali psi a prali se o kaluže krve na kameni. „Ti vykupitelé mě napadli, Mulgrave. Jeden měl šavli a druhý nůž. Voják chytil chlapa s nožem. Druhý byl ten šermíř Olomayne.“

„Já vím, pane. Viděl jsem je, když včera dorazili. Tvrdili, že jsou na cestě do meadowlightské svatyně. Olomayne prý byl skvělý šermíř.“

Gaise zavrtěl hlavou. „Byl jenom slušný. Ach, Mulgrave, je mi z toho špatně.“

„Udělal jste, co jste musel, pane,“ namítl Mulgrave.

Gaise potřásl hlavou. „Ne, to neudělal. Astina jsem zabil zbytečně. Byl neozbrojený a žádal, abych za něj přijal výkupné. Zatraceně, Mulgrave. Moidart by na mě byl opravdu hrdý.“

„Vy nejste jako moidart,“ prohlásil Mulgrave. „V tom mi věřte, pane.“

„Kéž bych mohl. Seděl jsem tu a přehrával si celou událost pořád dokola. Nedokážu zapomenout, jak jsem se cítil, když jsem mu rozsekl hrdlo.“ Podíval se na Mulgraveho a šermíř v jeho očích uviděl bolest. „Líbilo se mi to,“ přiznal. „Tak, a je to venku. Zabil jsem neozbrojeného muže a měl jsem z toho radost.“

Mulgrave chvíli mlčel. Nakonec vstal a položil mladému šlechtici ruku na rameno. „Znám vás, Gaise,“ pravil laskavě. „Znám vás ještě jako malého chlapce. Nejste moidart. Ale nejste ani dokonalý. Jste muž. A všichni muži mají prokletou povahu plnou násilí. Muži jako moidart – ano, a jako Winterbourne – si v tom libují. My však ne. My se to snažíme překonat. Občas selžeme.“ Poodešel ke krbu a přihodil na oheň kus dřeva. Pes se pohnul a zavrčel na něj. „Tedy to je ale šeredné psisko,“ poznamenal. „Proč vám přišel na pomoc?“

Gaise se usmál a pokrčil rameny. „Pohladil jsem ho. Asi to bylo dlouho, co to naposledy někdo udělal.“

„Vy jste hladil zdivočelého psa?“

Gaise se zasmál. „Ještě že jsem to udělal.“

Mulgrave zakroutil hlavou. „Myslím, že nikdy nepřestanete milovat nebezpečí.“

„Doufám, že ne, Mulgrave.“ Šlechtic se přestal usmívat. „Co myslíte, že se stane teď?“

Bělovlasý šermíř se k němu vrátil. „Winterbourne vás chce zabít. Tímhle to neskončí.“

„Nerozumím tomu,“ řekl Gaise. „Jak mohlo to, že jsem mu zabránil zabít několik vesničanů, vyvolat takovou nenávist?“

„Důvod jeho zloby není podstatný, pane. Otázkou je, co podnikneme my?“

Gaise se nad otázkou zamyslel. „Možnosti máme jen omezené. Nemůžu ho vyzvat. Jsem služebně mladší generál velící malé kumpanii. On je polní maršálek. Nemůžu s ním bojovat. Ale nemůžu ani utéct, protože to by ze mě udělalo zběha. Chytili by mě a pověsili.“

Nějakou dobu to spolu probírali, a když Mulgrave nakonec od mladého generála odcházel, bylo mu těžko u srdce. Winterbourne neměl pod palcem jen pět set mnichů-válečníků vykupitelů, ale také deset tisíc jezdců těžké kavalerie rytířů oběti a tři pluky pěchoty. Vedle Cumberlana byl jedním z nejmocnějších mužů v říši. Zařídit smrt nevýznamného šlechtice jako Gaise Macon pro něj nebude obtížné. Mohl ho nechat otrávit, zastřelit ze zálohy, probodnout nožem na ulici nebo, což bylo nejpravděpodobnější, jakmile skončí příměří, nařídí mu útok na nějakou nedobytnou pozici a požene jeho muže proti dělům.

Mulgrave kráčel hlavní ulicí k pohřebnictví. Venku čekali tři vojáci zabalení v pláštích. V prvním poznal Taybarda Jaekela. Světlovlasý voják mu zasalutoval.

„Těla jsme zabalili do plátna, pane,“ ohlásil.

„Dobře. Za úsvitu je nechte pohřbít.“

„Ano, pane. Kdo to byl?“

Mulgrave Jaekelovi pokynul, ať jde za ním, a kousek poodešel. „To, co vám teď řeknu, je určeno pouze pro vaše uši. Nikomu o tom nesmíte říct. Sledoval jsem vás, Jaekele. Jste dobrý voják. A navíc cítím, že jste věrný Gaisemu Maconovi.“

„To jsem, pane.“

„Budu vám tedy věřit. Ti mrtví byli vykupitelé. Pokoušeli se lorda Gaiseho zavraždit.“

„Proč?“ užasl Jaekel. „Jsou přece na naší straně.“

„Už to samo o sobě poskvrňuje nás všechny. Ale nezáleží na tom proč. Záleží na tom, že to nejspíš nebyl poslední pokus. Od zítřka budete se svým oddílem lorda Gaiseho strážit. Půjdete s ním, kamkoliv se hne. Budete dávat pozor na cizince a nikomu nedovolíte přijít natolik blízko, aby ho mohl zabít. Rozumíte? Oficiálně to byli špehové stoupenců Úmluvy. Je to jasné?“

„Ano, pane.“

„Vyberete druhý oddíl, který bude v noci hlídat generálův dům. Řeknete jim, že se lorda Gaiseho pokoušejí zabít najatí vrahové.“

„Ano, pane, zařídím to,“ slíbil Jaekel. „Ale jestli pošlou ostřelovače, nebude to k ničemu. Musíme odsud pryč. Vrátit se domů, na naše území.“

„Proti tomu já nic namítat nebudu,“ opáčil Mulgrave unaveně a ohlédl se na druhé dva vojáky. „Jsou to vaši přátelé?“

„Ano, pane. Banny a Kammel. Všichni pocházíme ze Starých Vrchů.“

„Toho velkého nedávno zbičovali.“

„Ano, pane. Opil se a…“ Jaekel pokrčil rameny.

„Už si vzpomínám. Nevhodně se zachoval k ženě. Nechová kvůli tomu trestu k lordu Gaisemu zášť?“

Jaekel se uchechtl. „I kdyby ano, nedovolil by, aby mu někdo ublížil. V tom mi věřte, pane. Kammel není zrovna nejbystřejší, ale je horal.“

* * *

Na hradě Winterbourne byly dva sály. V prvním Winter Kay bavil své světské hosty. Byl to obrovský sál v přízemí se dvěma ohromnými krby a vyzdobený nádhernými obrazy a úchvatnými sochami. Ze tří stran sál obklopoval dubový ochoz a na čtvrté straně bylo místo pro hudebníky či při občasných náboženských slavnostech pro pěvecký sbor.

Druhý sál byl v podzemí a běžní hosté sem neměli přístup. Vchod byl zakrytý nádherně vyřezávaným panelem vedoucím k tajnému schodišti. Sál byl ověšený rudým sametem a světlo poskytovaly zvláštní mosazné lucerny s karmínovým sklem. Uprostřed rozlehlého sálu stál překrásně vyrobený stůl z tmavého dubu, u něhož mohlo sedět i sto lidí. Stěny nezdobily žádné obrazy a žádní sluhové sem nenosili pokrmy ani nedolévali číše. Muži v kápích, kteří sem přišli, nejedli ani nepili. Přišli složit hold Kranově kouli a vyslechnout slova svého pána Wintera Kaye.

Dnes v noci se tu sešlo sto čtyřicet vykupitelů. Veteráni si zabrali stovku židlí a ostatní, novější rekruti, se mlčky postavili podél stěn.

Na severním konci sálu asi deset stop za židlí, na níž seděl Winter Kay, stál dřevěný kříž. Na něm visel ubohý, nahý lord Ferson s roubíkem v ústech, jemuž z ran způsobených dlouhými hřeby zaraženými do zápěstí a nártů tekla krev.

Winter Kay si shrnul karmínovou kapuci a obrátil se k umírajícímu. „Tohle býval nesmírně zajímavý způsob popravy," sdělil mlčícím vykupitelům. „Povšimněte si, že se oběť ustavičně snaží vytáhnout nahoru a vzápětí zase sklesne. To proto, že smrt způsobí udušení. Jak tělo visí za ruce, vzduch se nedostává do plic. Proto, aby mohla oběť dýchat, musí se vzepřít na nohou. To pochopitelně vyvolává nesmírnou bolest v místě, kde jsou nohy probodeny hřebem. Takovou bolest nevydrží dlouho, a proto, aby ulevila bolesti v dolních končetinách, se oběť znovu zavěsí za paže. Nemůže dýchat, a tak se znovu zvedne. Neustálý koloběh bolesti, dokud vůli k životu nepřemůže vyčerpání. Znamenité."

Otočil se zpátky k vykupitelům. „Každý čin má následky," pronesl klidně. „Ferson trpí za svou zbabělost. Následkem jeho zbabělosti přešli na druhou stranu další dva z našich řad. Petar Olomayne a Sholar Astin nesplnili zadaný úkol. Oproti pokroku, jehož jsme v posledních dvou letech dosáhli, jsou to jen zanedbatelné neúspěchy, ale nesmíme být samolibí. Náš úkol je důležitý, je mnohem důležitější než malicherné touhy pozemských králů a knížat. My jsme vyvolení, jsme elita. Jakýkoliv neúspěch se nám proto příčí."

Muž na kříži tiše, přidušeně zasténal. Winter Kay si ho nevšímal.

„Stojíme na prahu nesmrtelnosti. Abychom dosáhli svého cíle, musíme být neochvějní a odvážní. Odklady vás nesmějí zdrtit. Každá velká věc trpí jistými nedostatky. Právě to, že je překonáváme, určuje naši velikost." Hleděl nad rudě oděné válečníky a zhluboka se nadechl. „Vraťte se do hodovního sálu a najezte se, přátelé. Užijte si večera. Během zbývajících zimních měsíců je třeba hodně vykonat a hodně přetrpět. Běžte. Uvolněte se a bavte se." Obrátil se ke dvěma mužům vedle sebe a dal jim znamení, aby zůstali. Ostatní vykupitelé pomalu opouštěli sál.

Winter Kay si otočil židli a posadil se čelem k umírajícímu. Ferson si prokousl ret a roubíkem mu přes vousy nyní stékala krev. „Opravdu je to ostudná podívaná," poznamenal Winter Kay. „Není na tobě nic, co by se bylo dalo alespoň vzdáleně obdivovat."

„To s Petarem je škoda," zabručel Marl Coper. Winter Kay stočil zrak stranou a zadíval se na mladého muže s úzkým obličejem.

„Myslel jsem, že ho nemáš rád, Marie."

„Neměl jsem, pane. Ale byl to skvělý šermíř a v minulosti podával slušné výkony. Byl také děsivě špatný v kartách, a já přijdu o ohromnou sumu, kterou jsem na něm vyhrál."

„Co máme udělat s Maconem, pane?" zeptal se druhý muž, šlechtic středního věku s pískově hnědými vlasy, jménem Eris Velroy. Vypadal znepokojeně a každou chvíli zalétl pohledem k muži umírajícímu na kříži. Winter Kay se mu podíval do očí a všiml si, jak se mu na čele perlí pot.

„Dělá vám něco starosti, Velroyi?"

„Vůbec ne, můj pane."

„Byli jste s Fersonem přátelé, že ano?"

„Přátelé tak úplně ne, můj pane. Spíš… známí, řekl bych."

Winter Kay se chladně pousmál. „Nikdy nepřestanu žasnout, jak málo přátel mají lidé odsouzení k záhubě. Jednu chvíli jsou obklopeni samými úsměvy a vzápětí jsou sami jako kůl v plotě." Muž na kříži náhle vykřikl. Jeho jekot, ač tlumený roubíkem, byl pronikavý. „Už mě opravdu začíná nudit," prohlásil Winter Kay a vstal. O kříž byla opřená železná hůl. Winter Kay ji potěžkal a dvěma údery umírajícímu přerazil nohy. Ferson zavřískl. Snažil se vytáhnout na pažích, ale opustily ho síly a on se sesul dolů. Ve chvilce přestal dýchat. „Ohledně Macona," pokračoval klidně Winter Kay a hůl zase odložil. „Je houževnatější, než by člověk doufal. Kdyby byl zemřel při souboji s Fersonem, mohli jsme celou záležitost uzavřít. Vlastně kdyby Petar se Sholarem uspěli, bylo by to vyřízené. Ale nemůžeme dál posílat jednotlivé vrahy. Macon se bude mít na pozoru." Winter Kay si povzdechl. „Naneštěstí musíme podniknout ráznou akci závažnější povahy. To bude vyžadovat určité plánování, protože to bude nejdřív vyžadovat odstranění vedlejší hrozby."

„Z které strany, pane?" zeptal se Marl Coper.

„Gaise Macon je synem moidarta. Doufal jsem, že moidart vstoupí do našeho řádu. Má všechny vlastnosti, které hledáme: odvahu, cílevědomost a odpor ke slabostem a nekonečné hlouposti soucitu. Tytéž vlastnosti však zajistí jeho nepřátelství, jakmile bude jeho syn zabit. Je tudíž nezbytné, abychom to s moidartem vyřídili dřív, než odsoudíme Macona. Vyber tři muže, Marie. Pojedete na sever s dopisem ode mne pro moidarta. Přijme vás. Až budete na jeho hradě, zabijte ho, a ať to vypadá jako dílo úkladných vrahů. Nebude to poprvé, co moidartovi někdo usiloval o život. Jakmile bude mrtev, vyřídíme to s jeho synem."

Marl Coper chvíli mlčel. Winter Kay věděl, že přemýšlí. Moidart měl příkladnou pověst. Slova „drsný" a „nebezpečný" byla v souvislosti s ním používána nejčastěji, ale ani zdaleka nevystihovala skutečnost.

„Už je starší," podotkl Winter Kay tiše. „Tělo má plné jizev, které ho neustále sužují, a ve slabinách má hnisající ránu,

jež se nechce zahojit. Je to jenom člověk, Marie."

„Ano, můj pane," řekl Marl a stále mluvil pochybovačně. „Ale vy sám jste hovořil o jeho schopnostech. Zabít se ho snažili už mnohokrát. Žádný z vrahů neuspěl. Je bystrý a mazaný a má Sekáče."

„Sekáč je jenom postarší sedlák, Marie, co má oko pro divadlo. Jednou jsem se s ním setkal. Je to velký a houževnatý chlap. Ale nebýt toho, že svým obětem utíná hlavy krátkou kosou, byl by to pouze další nájemný vrah. Je to jedna z moidartových dovedností. Umí lidi přimět, aby věřili, že on a v menší míře i Sekáč mají téměř nadpřirozené schopnosti. Jenomže oni nic takového nemají. Moidart ví, že k ovládání mas je zapotřebí strach. Proto vymýšlí vychytralé způsoby, jak ten strach přikrmit. Neříkám ti, abys ho podceňoval. Ale jsou to jenom lidé. Zabij moidarta – a Sekáče taky, pokud se do toho bude plést. Jeho syna pak sprovodíme ze světa beztrestně."

„Vůle koule budiž naplněna," zašeptal Marl.

„Správně," souhlasil Winter Kay. „Jakmile bude moidart mrtvý, zajedeš za pinancem a nařídíš mu, aby odvedl své vojsko na sever. Zůstaneš s ním, Marie. Zařiď, ať je Eldacre uchováno pro naši věc."

„Na mě se můžete spolehnout, můj pane."

„To taky dělám, Marie, ačkoliv jsem nespokojen, že se ti nepodařilo zabít to démonické dítě. Copak jsem ti nenařídil, abys našel vhodné vrahy?"

„Nařídil, můj pane. Z průzkumu jsem zjistil, že Cochlandové jsou právě takoví. Omlouvám se za to, že jsem v této věci zklamal."

„Tvé metody byly chybné. Hned tvou první volbou měl být Tostig. Vybral sis Draiga Cochlanda, protože mu Kaelin Ring napráskal. Věřil jsi, že se proto stal nepřítelem Ringa a jeho rodiny."

„Ano, pane, byla to chyba."

„Jednu takovou chybu lze prominout, Marie. Chybami se často učíme. Proto jsem tě pověřil tímto novým úkolem. Vykonej ho řádně a opět tě vezmu na milost."

Když oba muži odešli, Winter Kay zůstal sedět ve sněmovním sále a díval se na mrtvolu lorda Fersona. Od začátku věděl, že je to slaboch a zbabělec, a proto mu taky nikdy nedovolil přidat se k vykupitelům. Řád předurčený změnit svět musí být silný. A přece byl Ferson nakonec užitečný. Byl bohatý, vlivný a blízký přítel krále a jeho rodiny. Winter Kay se nikdy netěšil královu přátelství a potřeboval Fersona, aby ho uvedl do kroužku mužů králi nejbližších.

Dnes Winter Kay doslova velel královským armádám a měl téměř absolutní moc.

Vůle koule budiž naplněna.

Hlavou mu táhla slova Marla Copera.

Ještě teď, po všech těch letech, ho ta slova znepokojovala. Poprvé je použil právě v této místnosti před šesti lety, aby zaměřil myšlení vykupitelů na zdroj jejich moci. Nepovažoval je za doslovnou pravdu, pouze za nástroj. Ale jak léta ubíhala, začínal o nich přemýšlet, dělala mu starosti.

Lebka měla velikou moc, ale nebyla schopná vnímat. Alespoň se o tom snažil sám sebe přesvědčit.

Jenže když ji Winter Kay podržel v rukou a začaly sny, soustředil se jako nikdy předtím. Jako kdyby bez koule bylo jeho chápání světa podobné tomu, co vnímá pták v kleci v jediné světnici malého domku. S lebkou v dlaních se stával orlem vznášejícím se vysoko nad zemí, kterému nic neunikne. Tehdy vymýšlel své plány. Tehdy jim rozuměl.

Lebka k němu nemluvila. Spíš vídal tvary a barvy, obrysy a strukturu, poukazující na oblast nebezpečí nebo úspěchu. Jistým způsobem to připomínalo dětskou hru, kterou pro něj a bratra Gayana připravoval při oslavách otec. Vždycky v rozlehlých zahradách poschovával různé předměty a nápovědu a chlapci je hledali, dokud nedorazili k odměně. Nyní to bylo stejné. Když držel lebku, uviděl některé problémy skoro dřív, než vyvstaly.

Jako v té nedávné bitvě. V plánu bylo, aby Luden Macks způsobil nějaké ztráty královskému vojsku a přiblížil se k vítězství tím, že porazí a zabije starého lorda Buckmana a jeho gardu. Až by Macks a jeho oddíly vyrazili proti nepřátelskému středu, zaútočili by na ně rytíři oběti ukrytí v lesích poblíž velitelství královských. Vojsko Ludena Mackse by bylo odraženo – třebaže ne zcela zničeno – a Winter Kay by po Buckmanově smrti v králových očích stoupl. V zásadě to byl jednoduchý plán. Vymyslel ho, když držel lebku v rukou. V hlavě se mu tvořily obrazy jako blýskavá ocel. Oblasti možných problémů viděl v ostře červené barvě, jako když se na krásné oceli tvoří rez. V druhé fázi vidění spatřil jedinou vadu v plánu. Buckman byl bojovník a charismatický velitel. Jeho řady se udrží, dokud nedorazí posily.

Winter Kay se na tuto strategii připravil. Na pravé křídlo byl odeslán lord Ferson s jasným rozkazem vyhnout se boji, pokud nebude přímo napaden. A ostatní řádné jednotky byly rozmístěny takovým způsobem, aby Buckmanovi nebyly k ničemu, jakmile Luden Macks prorazí.

Bylo by to vyšlo, nebýt jediného maličkého, náhodného prvku.

Gaiseho Macona.

Kvůli němu dosáhl Buckman částečného vítězství a Winter Kay ho musel nechat otrávit, což mu příliš nesedělo. Starý válečník si zasloužil padnout na bitevním poli.

Jak tu teď seděl pod Fersonovým zmučeným tělem, pocítil hněv. Když poprvé uviděl Gaiseho Macona zblízka a podíval se mu do těch zvláštních očí, vzpomněl si na kletbu, již tenkrát v Shelsansu pronesl onen starý kněz: „Půjdu rád, Wintere Kayi. Což je víc, než lze říci o tobě, až si pro tebe přijde ten muž se zlatým okem."

Měl jsem ho zabít hned, pomyslel si Winter Kay. A byl by to udělal, nebýt moidarta.

Na severu ležel zdroj neomezené moci. Winter Kay to chápal, třebaže nevěděl, proč to chápe. Bylo to jako pachuť poté, co si podržel lebku. Jakmile vytvořil plán, zdávaly se mu podivné sny, z nichž si po probuzení nic nepamatoval a byl po nich zcela vyčerpaný. Celé dny poté vždy přemýšlel o severské vysočině a představoval si hory, které nikdy neviděl.

V takových chvílích ho naplňovala nepopsatelná touha.

V posledním roce se ucházel o moidartovu přízeň a zval ho na jih. Moidart pokaždé odmítl. Odmítal zdvořile. Winter Kay ho chtěl na jaře navštívit, vzít s sebou lebku a vyhojit mu jizvy, aby ho přitáhl k bratrstvu.

Moidart by byl nedocenitelným spojencem. Jaká škoda, že skvělý muž jako on má na krku syna jako Gaise Macon.

8

Lékárník Ramus hloubal nad podstatou ironie. Malý mužík, krátkozraký a plešatějící, nikdy nechtěl ublížit živé duši. Celý život lidem sloužil, sbíral bylinky a připravoval medikamenty utišující bolest a léčící nemoci. A ve Starých Vrších byl velmi oblíbený, třebaže kdyby to zjistil, velice by ho to překvapilo.

Zkrátka, kdyby se na něj někdo zeptal lidí, kteří ho znali, odpovídali by: „Ramus je dobrý člověk, laskavý." Ti vnímavější, jako třeba Alterith Shaddler, hubený učitel, by dodali: „Je to plachý člověk, který ani netuší, co je to zášť či zlo." O moc víc by říci nemohli, protože ho nikdo pořádně neznal. Ve svých padesáti letech se Ramus až donedávna s nikým nespřátelil. Do malé chaloupky si nezval žádné hosty a nikdy neklevetil. Ke všem, s nimiž se setkal, se vždy choval zdvořile, před ženami si sundával šedou vlněnou čapku a mužům krátce pokynul. Jeho plachost mu propůjčovala nestrannost, která jeho pacientům umožňovala probírat bez rozpaků i značně intimní podrobnosti svého stavu. Ramus je mlčky vyslechl a předepsal vhodnou léčbu či bylinky.

Kdyby se někdo zamyslel nad tím, zda má takový člověk přítele, pravděpodobně by hádal, že jím je Alterith Shaddler, učitel horalských dětí. I on byl plachý, a třebaže byl vyšší než Ramus a měl kulatá ramena, byl to další laskavý muž. Ve skutečnosti spolu ti dva zřídkakdy prohodili kloudného slova.

Nikoliv, člověk, s nímž se Ramus konečně ve svém vyšším středním věku spřátelil, nebyl Alterith Shaddler. V posledních čtyřech letech se malý lékárník stýkal s mužem, který byl známý svou bezohledností, lhostejností k lidskému životu a nemilosrdným zacházením s těmi, jež považoval za své nepřátele.

Ramus občas v noci nemohl usnout a přemýšlel, jak k něčemu tak absurdnímu vůbec mohlo dojít. Rozjímal nad tím i teď, zatímco seděl pod obrazy na ochoze v moidartově zimním sídle a čekal, až ho pán přijme.

Všechno to začalo prapodivným způsobem před čtyřmi lety.

Moidart si ho zavolal na zámek a rozkázal mu, aby přinesl čerstvé masti a balzámy na nezahojené jizvy po spáleninách, které se mu podebíraly na zádech a na pažích. Když byli v moidartových soukromých komnatách, hrabě Ramusovi ukázal obraz, nádhernou krajinu s horami, lesy a jezerem. Ramus nikdy nic podobného neviděl. Všechny malby, ač zručně představující obraz, který měl malíř na mysli, byly dvojrozměrné. Ramus je považoval za chladné a odtažité. Tento obraz však byl syrový a živý. Sníh na horách byl nanesen nožem a barva byla neředěná. Stromy byly vyvedeny jasnými zimními barvami, a jak na ně Ramus hleděl, měl dojem, že skoro slyší zpívat ptáky. Podíval se moidartovi do tmavých, bezcitných očí a na ostře řezané rysy v jeho orlí tváři a zpátky na úchvatně krásnou krajinu. Jak mohl tak zlý člověk vytvořit takovou nádheru?

Ještě teď měl do mozku vypálený rozhovor, jenž následoval.

„Nejtěžší bylo namalovat vodu v jezeře a získat odraz hor a stromů. Na to jsem přišel náhodou. Stačí malbu přejet suchým štětcem. Líbil by se ti ten obraz?"

„Nemohl bych si takové… mistrovské dílo dovolit, můj pane," vyhrkl Ramus ohromeně.

„Nejsem nějaký sedlák, který potřebuje své zboží prodávat. Jsme dohodnuti. Už mi k ničemu není."

„Děkuji, můj pane. Nevím, co říct." Odmlčel se. „Máte i další? Moc rád bych je viděl."

„Ne."

„Ale co obrazy, které jste za ta léta namaloval?"

„Je čas, abys šel, mistře lékárníku. Mám moc práce. Obraz ti pošlu."

Obraz nyní visel v malé obývací světnici v Ramusově chalupě a právě tato neobyčejná malba uvedla do chodu řetězec událostí vedoucích k tomu, že dnes Ramus seděl na chodbě před moidartovými komnatami.

Následujícího roku navštívil Ramuse pinance, hrabě soupeřící s moidartem a sídlící jihozápadně od jeho panství, trpící právě chorobou taktně nazývanou „společenská nemoc „. Návštěva proběhla ve vší tajnosti. Pinance dorazil pozdě večer pouze v doprovodu dvou ozbrojených sluhů. Ramus je zdvořile přivítal a prohlédl pána, zatímco sluhové čekali venku. Pinance byl svou sexuální nenasytností vyhlášený a k tomuto bolestivému – a pro Ramuse mírně nechutnému – stavu vedla jeho láska ke společnosti nevěstek. Ramus na postiženou oblast přiložil obklad a předepsal léčbu, kterou před několika léty zdokonalil. Když Ramus připravoval bylinky a zapisoval návod, jak je používat, pinance si všiml obrazu. „Velice se mi líbí, lékárníku," řekl tehdy. „Prodal bys mi ho?"

„Nemohu, pane. Byl to dar."

„Dám ti za něj padesát liber."

Ramus užasl. Padesát liber by nevydělal ani za několik let. Byla to ohromná suma.

„Je… je mi to líto, pane. Nejde o cenu."

Pinance, mohutný muž s načerno obarvenými vlasy, se usmál. „Tak mě nasměruj k malíři. Přeji si mít jeho dílo na svém hradě."

„Je to velmi uzavřený muž, pane, ale spojím se s ním vaším jménem," slíbil Ramus.

Pinance chvíli mlčel. „Jestli mi namaluje něco takového, těch padesát liber platí. Nikdy jsem nepotkal bohatého umělce, takže mu vyřiď, že si obraz žádám do podzimu. A hlavně ať jsou na něm hory. Rád se dívám na hory."

„Udělám to, pane," řekl tehdy Ramus nešťastně.

Když pinance odešel, Ramus seděl mlčky u ohně a přemýšlel, jak se z takového nevděčného úkolu vyvléknout. Pinance byl skoro stejně bezohledný jako moidart a nebylo radno se mu vzepřít, avšak moidart ho nemohl vystát.

Nepřicházelo v úvahu, aby mu namaloval obraz.

Přesto Ramus zašel na Eldacreský hrad a požádal o schůzku. Vstoupil do moidartových soukromých komnat na nejvyšším poschodí a nervózně se zastavil před stolem. Doposud si vždy moidart volal jeho, a Ramus byl celý nesvůj, že setkání domlouval sám. Moidart seděl v křesle a tmavé oči upíral na malého mužíka.

„Zkraťto, lékárníku, protože mám dnes plno práce."

„Ano, pane. Já… totiž mám problém, který nedokážu vyřešit…"

„Tvoje problémy mě nezajímají."

„Pochopitelně, pane. Předevčírem večer mě navštívil jeden pacient –"

„Kdo to byl?"

Této chvíle se Ramus děsil. Zhluboka se nadechl. „Byl to pinance."

„Já vím. Dorazil se dvěma sluhy. O co jde?"

„Chtěl koupit ten obraz, který jste mi dal. Nabídl mi za něj padesát liber. Odmítl jsem ho."

„To bylo hloupé."

„Možná, pane, ale nerozloučil bych se s ním za žádné peníze," odvětil Ramus. Nebyla to lež a Ramus ani nebyl žádný lichotník. Naprostá upřímnost tohoto prohlášení moidarta překvapila. Hubenou tváří se mu mihl šok. Pak vstal z křesla.

„Problém je tedy očividně vyřešen," prohlásil.

„Ne, pane. Pinance mi nařídil, abych se s malířem spojil a objednal mu u něj obraz. Přeje si ho mít vystavený na svém hradě."

Ramus nikdy neslyšel, že by se moidart smál, dokonce se ani nikdy neusmíval. Teď se však rozesmál. „Pinance si chce na svém hradě pověsit jeden z mých obrazů?" Přešel k vysokému oknu a zahleděl se na hory na severu. Nakonec se otočil k Ramusovi. „Napiš mu. Sděl mu, že malíř pracuje na větším obraze a žádá si za něj sedmdesát pět liber."

„Sedmdesát pět, pane?"

„Sděl mu taky, že mu ho dodám za dva měsíce."

„Vy… vy namalujete obraz pro pinanceho?" užasl Ramus. „Povídá se, že ho… nemáte rád."

„Nemám rád můj vztah k němu ani zdaleka nevystihuje. Ale velice mě potěší, když mu na jeho stěně bude viset můj obraz, aniž by to tušil. Jednoho dne, až uzraje čas, mu jméno toho umělce prozradím." Moidart se znovu zasmál. „Je načase, abys šel."

O dva měsíce později stál Ramus opět před moidartem a podával mu naditý měšec se sedmdesáti pěti zlaťáky. Tentokrát se moidart nesmál. Rozložil peníze na stole a zamyšleně se na ně zahleděl.

„Je tu nějaký problém, pane?" zeptal se Ramus.

„Líbil se mu obraz?"

„Byl ohromen, pane, stejně jako já. Ten obraz byl velkolepý." Byla to další horská krajina, tentokrát však v zátoce zuřila bouře, vlny narážely na černá skaliska a na obloze kroužili racci. „Pinance jen stál a dlouho se na obraz díval. Byli tam i jeho příbuzní a mnoho služebnictva. Žasli stejně jako on."

Moidart si povzdechl. „Za celý život jsou tohle první peníze, které jsem si vydělal šikovností svých rukou. Je to velice zvláštní pocit. To bude vše, Ramusi."

Ale nebylo. Pinanceho navštěvovali další šlechtici a obraz je uchvátil stejně. Následně se spojili s Ramusem. Jihem se roznesla zpráva o záhadném umělci a jeho vynikajícím díle nemajícím sobě rovna. Lékárník byl zavalen žádostmi. Nechtěje moidarta znovu obtěžovat osobně, dopisy mu pouze přeposílal.

Moidart si ho zavolal do svého letního sídla na Eldacreském hradě, a tentokrát ho uvedli do moidartových soukromých obývacích komnat. Byly překvapivě skromně zařízené, scházely tu veškeré ozdoby. Nábytek byl pohodlný, ale zdaleka ne nový, a koberce prošlapané. Na dvoukřídlých oknech nevisely závěsy a jeden okenní rám byl dokonce prasklý a dovnitř zatékalo, protože venku lilo jako z konve. Přes oheň hořící v krbu tu táhlo a bylo tu zima. Ramusovi přišlo zvláštní, že muž tak bohatý jako moidart žije téměř v chudobě. On však byl moidart velice rozporuplný člověk. Chladnokrevný vrah a umělec tvořící oslnivě krásná díla. Proč by tu nemohly být další protiklady? říkal si Ramus.

Moidart ho vyzval, ať se posadí, což bylo také překvapivé, poněvadž dosud nikdy Ramuse sedět nenechal. Lékárník v pánově přítomnosti usedal s nemalým rozechvěním.

„Rozhodl jsem se přijmout další nabídku," oznámil mu moidart a zvedl jeden z dopisů, které mu Ramus poslal. „Zařídíš to."

„Samozřejmě, pane."

„Smíš si ponechat dvě procenta z ceny."

„Děkuju, pane, ale to není nutné."

„Já rozhodnu o tom, co je a co není nutné, lékárníku."

„Ano, pane."

Moidart se natáhl k malému stolku, na němž stál džbán s vodou a jediná číše. Nalil si vodu a chvíli jen mlčky seděl. Ramus nevěděl, co má dělat. Nebyl propuštěn, a tak jen rozpačitě seděl a čekal, až moidart promluví. Když se tak konečně stalo, nedíval se na Ramuse. „Učili mě, že vydělávat si vlastníma rukama je nedůstojné šlechtice. Ale práce pro pinanceho mi přinesla veliké potěšení. Myslel jsem, že je to proto, že je můj nepřítel a já ho jistým způsobem napálil. Ale tak to nebylo. Teď budu malovat zase. Ale nepřeji si, aby kdokoliv zjistil, že je to moje dílo." Upřel chladné oči na Ramuse. „Nesrovnává se s mými instinkty komukoliv důvěřovat, lékárníku, ale tobě zřejmě věřit musím."

„To můžete, můj pane."

V příštích letech si moidart svými malbami vydělal přes dva a půl tisíce liber. Obrazy visely v bohatých sídlech po celé varlishské říši.

Nyní se oba muži scházeli jednou měsíčně. Nevedli spolu přátelské hovory, nicméně Ramus se na tyto schůzky začal těšit. Vlastně začal mít moidarta rád. Bylo to pro něj záhadou.

Jak tu tak seděl na ochoze, obdivoval portrét moidartovy babičky. Viděl ji těsně před smrtí, k níž došlo před čtrnácti lety, kdy to byla shrbená, vráscitá stará paní, jíž táhlo na devadesát. Na portrétu byla mladá a neuvěřitelně krásná. Ramuse zaujaly její oči, jedno zelené a druhé zlaté, přesně jako u jejího vnuka. Ramus měl Gaiseho Macona od počátku rád a často si říkal, jak mohla zrůda jako moidart zplodit tak okouzlujícího mladého muže. Teď měl pocit, že to ví, protože když se bavili o malování, moidart se choval jako člověk a občas byl dokonce téměř vlídný. Z hlasu mu mizel chlad a s vášní a pohnutím rozmlouval o světle, odstínech a barvách, o stínu a perspektivě, kompozici a struktuře. Zpočátku Ramus většinou mlčel. Moidart byl přinejlepším nedůtklivý hostitel. S ním člověk hovor nezačínal, jen mu odpovídal. Avšak jednou odpoledne Ramuse trápila bolest hlavy, která potlačila nezbytnou opatrnost, a on se odvážil konkrétní dílo zkritizovat. „Připadá mi přeplněné," řekl. Slova mu ještě nevyšla z úst, a už ho zamrazilo.

„Máš pravdu, lékárníku," souhlasil moidart, dívaje se na krajinu. „Děje se tam toho moc. Výborně. Přemaluji to."

Dnes už Ramus rozmlouval o obrazech otevřeně, třebaže nikdy neudělal tu chybu, že by otevřeně hovořil o čemkoliv jiném.

Z moidartovy pracovny vyšel Galliott Hraničář, velitel hradní posádky, a Ramuse přivítal. Galliott byl pohledný muž středního věku, širokoplecí a voják každým coulem. „Dobrý den, lékárníku. Doufám, že vám zdraví slouží."

„To ano, pane, a je od vás laskavé, že se ptáte."

„Pán tě přijme."

Ramus se mu lehce uklonil a vstoupil do kanceláře.

Moidart stál u okna. Oblečený byl jako obvykle v černé jezdecké košili a spodcích a dlouhé černé, stříbrem prokvetlé vlasy měl stažené do culíku. Obrátil se k Ramusovi a kývl mu na přivítanou. Jako obvykle nezačal žádnými žoviálnostmi.

„Slýcháš novinky z války, lékárníku?"

„Občas, pane."

„Týkají se někdy mého syna?"

„No ovšem. Velice ho vychvalují pro jeho odvážnou taktiku."

„Hovořil s tebou někdy někdo o jeho nepřátelích?"

„Ne, pane."

„Aha, no dobře, na tom nezáleží. Pojď se podívat na můj nový obraz. Musím přiznat, že mi dělá radost."

Byla to zimní krajina, chladná a jiskřivá, s hrozivými, temnými mračny kolem majestátního vrcholu Caer Druagh. Vánicí se plahočila maličká postavička, sklánějící se před prudkým větrem. Ačkoliv byla proti majestátu přírody nepatrná, vyzařovala z postavičky cílevědomost a odhodlání přežít. Chvíli spolu oba muži rozprávěli o použití barev, o tom, že přidání kapky temně modré oživí arktickou běl sněhu. Ramuse zaujala ta osamocená postava. Každá linie a křivka na obraze jako by přitahovala pozornost právě k ní. Moidart do svých obrazů dosud ještě nikdy lidskou postavu nevložil.

Ramus se pozorněji zadíval na obraz. Na té postavě mu bylo něco povědomého, ale nedokázal si ji zařadit přesněji. Couvl a podíval se znovu. Byl tu jenom náznak – šedivá tečička – vousu. Konečně mu to došlo.

„To je Huntsekker," vyhrkl.

Moidart se zatvářil překvapeně. I on si své dílo znovu prohlédl. „Asi by mohl být," přiznal, „i když jsem to neměl v plánu. Ta postava mě napadla až nakonec, bez ní obrazu chybělo ohnisko."

Ramuse to mírně znepokojilo. Huntsekker byl připomínkou moidartovy temnější stránky. Byl to zabiják známý po celém severu jako Sekáč. Chytal moidartovy nepřátele a ostrou zahnutou čepelí jim utínal hlavy.

Malý lékárník se zachvěl.

Moidart si jeho znepokojení všiml, ale neříkal nic. Ramus patřil k těm nejvzácnějším lidem, byl laskavý a nesmyslně poctivý. K nikomu nechoval zášť, a ještě překvapivější bylo, že vůbec nechápal, co to zášť vlastně je.

Ale on nemusel přežívat ve světě plném nebezpečí a zrady. Neměl na každém rohu nepřátele, rafinované a kruté, čekající jen na vhodnou chvíli k útoku.

Moidart se znovu zadíval na malbu. Ano, muž zápolící s vánicí byl Huntsekker. Nyní to bylo zcela jasné. Kdo jiný by v takové bouři přežil?

Huntsekker se zastavil na vrcholku kopce a zadíval se na řadu chatrčí na okraji vody. Za nimi byly na řece zakotvené čluny, dlouhé pramice s plochým dnem, natřené křiklavými barvami. Huntsekker nechápal, jak někdo může získávat živobytí z vody. On měl rád pevnou půdu pod nohama a dům postavený ze dřeva a kamene.

Měsíc stál vysoko na obloze, jasně svítil a jeho světlo se odráželo na stříbrných špičkách Sekáčovy rozdělené bradky. Noční vítr ho tahal za kabát z medvědí kůže, jenž mu sahal po kolena. Huntsekker se opřel o hůl a přelétl pohledem nábřeží. Na břehu hořelo několik ohňů a kolem nich posedávali muži a ženy od řeky. Popíjeli laciný alkohol a Huntsekker slyšel jejich smích. Na kraji vody si hrálo několik dětí a házelo do ledové vody kamínky.

Hromotluk doufal, že mezi nimi nejsou žádní cizí výtržníci. I když by to nikdy nepřiznal, byl unavený, a chladný vítr s sebou přinesl prudkou bolest hlavy.

Pomalu a opatrně sešel z kopce a zamířil k domu Arana Powdermilla. Chatrč stála kousek stranou od ostatních a z okna dole vycházelo zlatavé světlo.

Když dorazil dolů, snažil se vyhnout flamendrům. Ve skupince bylo asi třicet lidí, měli oblečení z hrubé látky a mnoho z nich nosilo kolem hlavy jasně barevný šátek. Dva muži ho zahlédli a zavolali na něj. Huntsekker si jich nevšímal a plahočil se dál, ale zaslechl, jak za ním utíkají, a tak se otočil.

„Je zvykem, že každej cizinec posedí u našeho ohně," vykřikl první se širokým, vyzývavým úsměvem. Byl mohutný a

vysoký a nejméně o dvacet let mladší než Huntsekker. Kolem hlavy měl ovázaný červený šátek a na sobě měl těžký zimník, původně karmínový, ale nyní značně vybledlý. Druhý muž byl hubenější. I on měl červený šátek a hustý, rozcuchaný černý plnovous. Poodešel kousek doleva a rukou spočinul na rukojeti nože za opaskem. Některé věci se nikdy nezmění, pomyslel si Huntsekker unaveně. Přijme jejich pozvání. Oni ho budou nalévat alkoholem. Nakonec ho požádají o zaplacení. Suma bude – kupodivu – odpovídat mincím v jeho váčku.

„Nejsem tu cizí," procedil chladně mezi zuby, „zato vy ano. Teď se vraťte k ohni a ženám a mě nechte na pokoji."

„Nelíbí se nám tvůj tón," štěkl druhý muž.

„Vypadám, že by mi na tom záleželo, krysí dechu?" opáčil Huntsekker.

„Tohle vypadá," prohlásil první muž a přestal se usmívat, „že jsme narazili na někoho, kdo si myslí, že je tvrďák. Tohle si myslíš, tlusťochu?" zeptal se a přistoupil blíž.

Huntsekker se usmál. Mimoděk se zatahal za bradku, načež vymrštil levačku a praštil většího muže do obličeje. Pustil hůl a pokračoval pravým hákem, kterým muže od řeky srazil k zemi. Chlap zůstal ležet a už se nepohnul. Huntsekker se líně otočil k druhému muži, jenž ohromeně hleděl na ležícího kamaráda. Ztěžka polkl, ohlédl se na lidi, kteří je pozorovali od ohně, a sáhl po noži.

„Nedělej hlouposti," radil mu Huntsekker tak tiše, aby ho ostatní neslyšeli. „Jsi zbabělec a jsi vyděšený. Víš, že jestli ten nůž vytáhneš, zabiju tě. Tak si seber toho svýho přítelíčka a vezmi ho k ohni. Pak se lidí zeptej, kdo mu to udělal. Až uslyšíš mý jméno, snaž se nenadělat si do kalhot."

Muž ztěžka polkl a sundal ruku z nože. Huntsekker zvedl svou hůl a pokračoval k Powdermillovu domu. Byl rozzlobený a měl ztuhlý a rozbolavělý krk. Za starých časů by se při takovém úderu uvolnil. Ale aspoň ho přestala bolet hlava.

Dorazil ke dveřím a zabušil na ně. „Kdo je to?" ozval se zevnitř slabý pisklavý hlas.

„Opravdický čaroděj by to už věděl," opáčil Huntsekker. „Ale ty jsi akorát ubohý podvodník."

Dveře se otevřely a ven vyhlédl malý mužík. Měl modrá očka a dlouhé bílé vlasy, na temeni značně prořídlé. Zeširoka se usmál a předvedl přitom dva zlaté zuby. „Svoje síly nepoužívám lehkomyslně, Huntsekkere," pravil.

„Ani lacino. Pozvi mě dál. Tady venku je hrozná zima."

Aran Powdermill ustoupil. Huntsekker se protáhl kolem něj, shodil těžký kabát a zamířil k hlubokému křeslu u ohně.

„Udělej si tu pohodlí, jako doma, proč by ne," bručel mužík. Huntsekker se rozhlédl po místnosti. Police byly plné knih a rukopisů a další knihy se válely na stole pod jediným oknem. Powdermill si k ohni přitáhl druhé křeslo a posadil se.

„Vypadáš starý a unavený," poznamenal.

„Jsem obojí," přiznal Huntsekker. „Tak to zkraťme."

„Moidart má starosti," začal Powdermill, než mohl Huntsekker promluvit. „Jeho synovi hrozí nebezpečí a on chce znát povahu nepřítele."

„To mně nedává smysl," prohlásil Huntsekker. „Nevíš, koho máš za dveřma, ale víš, co si myslí člověk dvacet mil daleko."

„Život je samá záhada," odtušil Powdermill se svým zlatým úsměvem.

„To máš pravdu," souhlasil Huntsekker.

„Tvůj statek vydělává, jak jsem slyšel. Dobytek prodáváš vojákům na jihu. Musíš být boháč, Huntsekkere."

„Moidart chce –"

„– abych s tebou odešel do Eldacre. Neudělám to."

„To není moudrý, Powdermille. Moidart není člověk, kterýho můžeš odmítnout."

„Spatně jsi mě pochopil, dlouháne. Přijdu, ale ne s tebou. Moidarta sledují. Ne pořád. Ušlo jim, že se sešel s tebou. Což je jenom dobře, protože kdyby si toho všimli, byl bych tě odmítl, hrozby nehrozby."

„Moidarta nikdo nesleduje. Toho bych si všiml."

Powdermill zavrtěl hlavou.

„Těchhle by sis nevšiml, dlouháne. Tihle se vznášejí ve vzduchu a normální člověk je nevidí. Mají ohromnou moc."

Huntsekker se usmál. „Nejsem jeden z tvých kořenů. Ušetři mě těch nesmyslů."

Mužík pokrčil rameny. „Moidart s tebou mluvil v nejvyšším pokoji zimního sídla. Stál u okna a díval se k jihu. Zeptal se tě, jestli neznáš někoho, kdo je obdařen mocí. Jasnovidce nebo mystika. Ty jsi zaváhal. Pak jsi vyslovil moje jméno."

Huntsekker si znepokojeně poposedl. „Dobře, tak mi ten trik prozraď. Jak to víš?"

„Není to trik, Huntsekkere. Nejjednodušší vysvětlení je, že jasnovidec vždycky slyší, když někdo vysloví jeho jméno. Pokud jsem viděl, moidarta sledují celý den, ale nikdy ne poté, když jde spát. Až se vrátíš do Eldacre, zajdi za ním až po půlnoci. Řekni mu, že přijdu, ale že žádám deset liber."

„Copak ses zbláznil, Arane? Celý tvůj dům nestojí za deset liber. Nebesa, vyloupne ti za tu drzost oči."

„Bez mých schopností nepřežije zimu. Ostatně ani ty ne, dlouháne. I tebe občas pozorují. Budeš na jejich seznamu. Proto s tebou nepůjdu. A těch deset liber je suma, na jakou si cením svůj život."

„Kdo jsou ti oni?"

Aran zavrtěl hlavou. „Copak mě neposloucháš? Nevyslovím jejich jméno. A ty bys taky neměl. Ani moidart ne. Stačí říct ‚nepřítel'. Sděl mu moji cenu. Zítra po půlnoci za ním přijdu."

„A víc mi toho povědět nemůžeš?"

Aran Powdermill se zazubil. „Můžu ti říct, že ten chlap, kterýho jsi praštil, na tebe čeká venku ve tmě a touží po pomstě."

„Konečně nějaká užitečná mystická informace."

„Ani ne. Viděl jsem ho, jak mi podběhl pod oknem."

Huntsekker se rozesmál. „Moc rád bych viděl, jak smlouváš s moidartem. Uvidíme se zítra.“

„Bude-li to vůle Pramene,“ pronesl Aran beze stopy úsměvu.

Huntsekker vstal a oblékl si kabát.

„Můžeš tu zůstat přes noc,“ nabídl mu Aran.

„Musím ještě něco zařídit.“ Huntsekker si vzal hůl a vyšel ze dveří. Někdo se po něm vrhl ze stínů. Huntsekker švihl holí a udeřil muže do hlavy. Zasažený se zhroutil do sněhu. „Říční chlapi bývali za mých časů tvrdší,“ prohodil Huntsekker k malému mystikovi.

„Všechno bylo vždycky lepší za starých časů,“ odtušil Aran s úsměvem.

Jak se patří na poslušného syna, i Gaise Macon jednou měsíčně psal domů. V dopisech otce informoval o tom, jak bojuje, a o těch stránkách tažení, o nichž si myslel, že by mohly otce zajímat. Pravdou bylo, že Gaise ani příliš netušil, co vlastně moidarta zajímá. Otec mu nikdy neodepsal – až dodneška. Gaise seděl ve světnici svého domu se spícím Vojákem u nohou a znovu si dopis pročítal:

„Doslechl jsem se o souboji s Fersonem. Zprávy jsou útržkovité. Napiš mi hned o všech událostech, které k souboji vedly, i o všem, co následovalo. Nic nevynechej. Drž u sebe Mulgraveho a vyhni se jakékoliv pravidelné činnosti. Jakmile to půjde, vzdej se velení a vrať se na sever.“

Podepsáno M.

Gaise zakroutil hlavou a trpce se usmál. Žádný laskavý pozdrav. Ani zmínka o životě v Eldacre.

Zastrčil si dopis do kapsy modrého hedvábného kabátce, přistoupil k malému zrcadlu a pečlivě si uvázal bílou kravatu. I ta byla hedvábná, před čtyřmi lety si ji koupil v hlavním městě, když byl ještě život jednoduchý. Podíval se na sebe do zrcadla. Šaty měl v jasných barvách a podle poslední módy: dokonale střižený kabátec se stříbrnou výšivkou na lemech přes bílou košili s krajkovým límečkem a výstředními manžetami, šedé kamaše zastrčené do vyleštěných černých jezdeckých holínek. Šaty hovořily o klidnějších dnech, o časech hloupostí a maličkostí, bálů, večírků, návštěv divadel a večeří ve vyhlášených podnicích. Obličej k nim však byl v přímém protikladu. Oči byly unavené a viděly toho příliš. Rysy byly ztrhané a napjaté.

„Jakmile to půjde, vzdej se velení a vrať se na sever.“

Jak skvěle to znělo. Gaise si doupravil kravatu a otočil se. Voják zvedl velkou černou hlavu, podíval se na pána a zavrtěl ocasem.

„Ty musíš zůstat tady, kamaráde,“ řekl mu Gaise, dřepl si a pohladil ho po hlavě.

Ale Voják za ním šel ke dveřím, a Gaise ho musel zatlačit zpátky, aby mohl dveře zavřít. Když Gaise odcházel, pes zuřivě štěkal. Venku čekal Taybard Jaekel se svým přítelem, hromotlukem Karamelem Bardem. Oba mu zasalutovali.

„Dostali jste nějaké zprávy z domova?“ zeptal se Gaise cestou na hlavní ulici.

Jaekel se k němu připojil a pušku nesl přes prsa. „Už měsíc ne, pane. Zima je prý tvrdá.“

„Radši bych trpěl zimou doma, než strávil další dobu tady,“ prohlásil Gaise.

„Amen, pane.“

„Ještě máte tu zlatou kulku z muškety?“ chtěl vědět Gaise.

„Bodejť, pane,“ odpověděl Taybard a poklepal si na prsa. „Připadá mi to hrozně dávno.“

„Byl to skvělý den, Jaekele.“

Procházeli městem. Gaise se na most ani nepodíval.

Ve starostově velkém domě se již začínali scházet hosté. Gaiseho přivítala starostova manželka, malá a kdysi určitě hezká žena, která rychle mrkala a tvářila se smutně. Gaise se jí poklonil a políbil jí ruku. Odvedla ho do přijímacího salonu, kde se již shromáždilo asi dvacet lidí. Starosta odešel od skupinky místních a hluboce se Gaisemu uklonil. Byl rudolící a – což bylo úžasné vzhledem k nedostatku potravin – otylý.

„Vítejte, generále,“ zdravil se širokým úsměvem, který mu nedostoupil až k očím. „Jste tu velice vítán. Dovolte, představím vás přátelům. Některé již, myslím, znáte.“

Gaise se za ním vydal, potřásal si rukama a přívětivě konverzoval. Byl celý nesvůj, ale dobře to zakrýval. Nehodlal se tu zdržet dlouho. Tento večírek byl narychlo uspořádán na počest Cordleyho Lowena. Gaise nemohl odmítnout účast, aniž by vrchního zásobovatele urazil ještě víc.

Lowen, oblečený v karmínové vojenské uniformě se zlatými šňůrami, stál u krbu a rozmlouval s několika předními občany města. Viseli na každém jeho slově, přikyvovali a usmívali se. Jeho tmavovlasá dcera stála opodál v těsně padnoucích šatech ze zeleného saténu. Ve světle luceren jako by se mihotaly.

Starosta vedl Gaiseho ke skupince. Lowen je zahlédl a přimhouřil oči. Úsměv mu však zůstal přilepený na rtech.

„Dobrý večer, generále Macone,“ pozdravil.

„I vám, pane. Doufám, že se vám vede dobře.“

„Jak jen je v takových děsivých časech možné.“ Odstoupil stranou. „Pamatujete si moji dceru Cordelii?“

„Ano, pane.“ Když se jí Gaise podíval do očí, stáhl se mu žaludek. Hluboce se jí poklonil. Ona se nepokoušela zakrýt opovržení, dál se tvářila přísně a v tmavých očích měla hněv. Nepříjemné ticho se táhlo. Gaiseho nenapadlo, co by řekl. Tlustý starosta vybreptl něco bezduchého, jeden z hostů se zmínil o počasí a trapná chvilka pominula.

Jakmile to bylo možné, Gaise se vydal k dlouhému stolu s mísou punče.

Cítil se hloupě a trochu se zlobil. Nalil si do sklenice jablečný punč a napil se.

„Tak koho vyzvete na souboj dnes večer, generále?“ zeptala se Cordelie Lowenová, která se zjevila vedle něj. „Snad starostu?“

Gaise zrudl, ale tentokrát se ovládl. „Doufal jsem spíš v klidný večer, paní,“ opáčil, „i když jsem vděčný za příležitost omluvit se za své neotesané chování.“

Její výraz změkl, ale jen nepatrně. „Slyšela jsem o vašem souboji s lordem Fersonem."

„Přesto, jak to vypadá, nevyhledávám souboje," podotkl. „Lord Ferson vyzval mě. Netoužil jsem po tom."

„Lidé říkají opak," poznamenala a nalila si punč do sklenice z křišťálového skla.

„Opravdu? A co říkají?" zeptal se Gaise.

Cordelie se napila. Gaise se zhluboka nadechl, byl odhodlaný zachovat klid. Jenže v její společnosti to bylo těžké. Přistihl se, že jí hledí na rty, na pohyby hrdla, když polykala, na smetanově hebkou pleť.

„Tam, odkud pocházíte, je zvykem civět ženám na prsa?" otázala se.

Gaise prudce zvedl hlavu a zrudl, což zvýraznilo malou bílou jizvu na pravé tváři. „Já se… omlouvám, paní. Abych řekl pravdu, nejsem na ženskou společnost zvyklý. Obvykle pak mám obě nohy levé a chování vesnického hňupa."

„Vaše matka musela být prudká žena, když ve vás zanechala takové obavy z ženské společnosti."

„Zavraždili ji, když jsem byl ještě malý. Otec se nikdy znovu neoženil."

„Jak se tedy s touto nemocí vyrovnáváte, generále Macone? Jste celkem pohledný mladý muž a myslela bych, že vyhledáváte společnost přinejmenším jistého druhu žen."

Gaise byl šokován. Podíval se jí do zelených očí a poznal, že si z něj utahuje. A přesto měl dojem, že se chová laskavěji a není v tom žádná zloba.

„Společnost takových žen jsem nikdy nevyhledával," hájil se.

Upřímně ji to překvapilo. „Abych to pochopila, pane, vy nejste zvyklý na společnost zdvořilých žen a nechodíte za těmi druhými. Znamená to tedy, že slavný Šedý duch, šviháckýgenerál od kavalerie, je ve skutečnosti panic?"

„Je to tak, paní," přiznal, rudý až za ušima.

„Vy neumíte lhát?" podivila se. „Všichni muži to dělají –"

„Ovšemže ano. Ale proč chcete, abych vám lhal?"

„Nejde o to, že byste lhal mně, pane. Podle mých zkušeností se muži neustále chvástají a jsou ješitní. Nenapadá mě žádný, který by se tak snadno přiznal, že je v něčem nezkušený."

„Nebylo to snadné, paní."

Podívala se mu do očí a odvrátila zrak.

„Možná patříte k těm, kteří dávají přednost mužské společnosti… ve všem. Nebylo by na tom nic překvapivého."

Gaise se zasmál. „Překvapilo by to mě. Kdybych měl takové sklony, paní, pochybuji, že byste na mě měla tak mimořádný vliv."

Nyní se začervenala Cordelie, ale rychle se vzpamatovala. „To bylo uhlazeně řečeno, generále. Zvlášť na muže, který tvrdí, že se ve společnosti žen necítí příjemně."

„Já vím. Neumím to vysvětlit."

„Slyšela jsem, že pocházíte ze severu. Prý je tam moc hezky."

„Ano, je to překrásná země. Majestátní hory a nevýslovně krásná jezera. Zdržíte se v Sheldingu dlouho?"

„Čekali jsme, že tu zůstaneme déle, ale otec dostal nové rozkazy. Za čtyři dny odjíždíme."

„To slyším nerad."

„Já ne," prohlásila. „Těším se domů."

„No ano, ovšem."

„Bavte se, generále," řekla a s lehkou úklonou odešla.

Gaise dopil punč, který byl přeslazený, a našel starostu. Poděkoval mu za pohostinnost a vysvětlil mu, že musí dohlédnout na jisté vojenské záležitosti, načež z večírku odešel. Venku se k němu připojili Jaekel s Bardem.

Mulgrave pak čekal v domě. „Jak to šlo, pane?" zeptal se.

V té chvíli se přiřítil Voják a vrtěl ocasem. Gaise si klekl a rozradostněného psa poplácal. „Už toho nech," nakázal mu. „No tak." Pes se konečně uklidnil a Gaise se posadil k ohni se psem u nohou.

„Bylo to zajímavé," poznamenal.

„Byla tam?"

„Ano, byla. Je okouzlující, Mulgrave. A já málem nebyl schopen slova."

„Uvidíte se ještě?" Otázka zněla příliš nevinně.

Gaise k příteli vzhlédl. „Co vám vrtá hlavou, Mulgrave?"

Šermíř pokrčil rameny a nucené se usmál. „Tohle není vhodná chvíle se zamilovat, pane. Jsme obklopeni nepřáteli."

„Nebojte se, příteli. S generálem za čtyři dny odjíždějí. Dostal čerstvé rozkazy."

„Myslel jsem si, že tu má zůstat aspoň měsíc, aby zařídil ten sklad."

„Já taky. Ale tak už to ve vojsku chodí, Mulgrave."

„Vojsko," zabručel Mulgrave a potřásl hlavou. „To, čemu tady čelíme, pane, se netýká vojska ve válce. Nebesa, byl byste ve větším bezpečí, kdybyste odvedl muže k Ludenu Macksovi. Tam byste aspoň měl nepřítele před sebou."

Cordelie Lowenová trpělivě stála, zatímco se jí postarší komorná snažila rozepnout dvacet malých perleťových knoflíčků na zádech. Cordelie tyto šaty milovala, ale byly tak nepraktické. Bez služky by se z nich musela vystříhat. Poukázala na to, když jí je otec koupil.

Zasmál se. „O to právě jde, moje milá. Rolníci nosí šaty, které se dají snadno svléknout. Takovéhle nosí jenom boháči."

Cordelii to stále připadalo hloupé. Knoflíčky byly krásné, ale stejně dobře mohly být našité na přední straně šatů.

„Tento mi nějak nejde, moje milá," řekla paní Broadleyová. „Omlouvám se, že musíte čekat tak dlouho."

„To je v pořádku, Maro. Už jsou rozepnuté dost." Poodstoupila od komorné, rozepnula si knoflíčky na rukávech a začala šaty tahat přes hlavu. Stará paní se jí snažila pomáhat. Po chvíli marného zápolení Cordelie vyprskla smíchy.

„Tohle nejsou šaty," prohlásila. „To je mučicí nástroj. Prostě ten zatracený knoflíček odstřihněte."

„To ne, má paní," zakvílela paní Broadleyová. „Tím by se zničily. Zkusím to ještě jednou."

Když Cordelie uslyšela zděšení ve stařenině hlase, dobrá nálada ji okamžitě přešla. Kdyby se šaty zničily, padla by vina na komornou za to, že má příliš pokročilou artritidu, než aby je dokázala rozepnout. Mohla by kvůli tomu přijít o zaměstnání. S manželem u Cordleyho Lowena sloužili už skoro dvacet let a předtím u jeho otce. Cordelii napadlo, co budou dělat, až jim služba skončí. Našetřili si nějaké peníze? Pokud ano, určitě to nebude moc.

„Mám to," vyhrkla paní Broadleyová šťastně. „Narovnejte se, moje milá." Ve chvilce ležely šaty na posteli a Cordelie si vydechla úlevou.

„Nemohla jsem v nich skoro dýchat," posteskla si. „Celý večer mi bylo na omdlení."

„Určitě jste byla středem pozornosti. Všechny muže musela vaše krása úplně ohromit."

Cordelie se posadila do křesla před zrcadlem. Paní Broadleyová jí vytáhla z vlasů jehlice a nechala vlasy spadnout na ramena. Pak se chopila kartáče. „Viděla jsi generála Macona?" zeptala se Cordelie, zatímco jí komorná česala vlasy.

„Nepříjemný mladý muž," prohlásila paní Broadleyová. „Vzpomínám si, že mi pan Broadley vyprávěl, jak se tenkrát ve starém domě zachoval hrubě."

„Ano, ano, ale viděla jsi ho někdy?"

„Ano, má paní."

„Co myslíš?"

„O čem, má paní?"

„Připadal ti příjemný?"

„To mě nikdy nenapadlo. Řekla bych, že je pohledný. A dobře se nosí, i když nevím, proč všude chodí s čestnou stráží."

„Ukládali mu o život. Luden Macks poslal dva vrahy, aby ho zabili. On s nimi bojoval a zabil je."

„K tomu asi vojáci jsou. Aby zabíjeli lidi," pravila paní Broadleyová upjatě. „Taky je to vyhlášený duelant. Zastřelil toho lorda Fersona."

„To neudělal. Lord Ferson nezemřel kulkou. Gaise ho nezabil."

„Tak Gaise, ano? Lepší bude, když generál neuslyší, že mu říkáte jménem, má paní. Pan Broadley říkal, že generál si tohoto vojáka příliš nepovažuje. Byl velice hrubý, víte."

„Vím, Maro. Byla jsem u toho."

„Ovšem, má paní."

„Dones mi, prosím, župan. Asi zajdu za generálem do pracovny."

Za chvíli, už v bílém županku, scházela Cordelie Lowenová ze schodů. Její otec si svlékl kabát od uniformy, seděl za stolem a něco četl. Cordelie vstoupila a nalila si pohár svařeného vína. Bylo příliš kořeněné, ale stále chutnalo dobře. „Co to čteš?" zeptala se.

Cordley Lowen vzhlédl. „Finanční přehledy Jižní společnosti. Molion je dnes ráno poslal po jezdci."

„Asi v nich stojí, že jsi bohatší než kdy předtím, otče."

„Správně. Je to příjemné počtení," odvětil, třebaže příliš šťastně to neznělo. „Líbil se ti večírek?"

Cordelie pokrčila rameny. „Byl lepší, než jsem čekala."

„Viděl jsem tě, jak mluvíš s mladým Maconem."

„Omlouval se za své neurvalé chování."

„Je mladý a zbrklý. Udělal, co považoval za správné." Cordley Lowen potřásl hlavou a trpce se usmál. „Vlastně měl pravdu."

Cordelie byla ohromena. Jak mohlo být takové chování považováno za správné? Napila se vína a posadila se do koženého ušáku u krbu.

Cordley Lowen se na ni podíval a povzdychl si. „Nechci ztratit tvou lásku, dítě."

„To se nikdy nestane, otče."

„Nikdy je dlouhá doba. Dobře jsem se staral o královy oddíly, hledal jsem potraviny a zásoby a zajišťoval, aby lodě dopluly a vojsko nikdy nemělo nedostatek prachu a kulí."

„No ovšem. Král si na to nemohl najít nikoho lepšího."

„Abych to dokázal, musel jsem uplácet úředníky a udělat hodně nechutných věcí."

„Tak to prostě u vojska chodí, otče. Proč takhle mluvíš?"

„Abych mohl dávat ty úplatky – a abych si i sám namastil kapsy – prodal jsem některé zásoby dvakrát. Maso a obilí, které zaplatili nezávislí důstojníci, byly… převedeny jinam."

„Určitě jsi dělal, co jsi musel. Nemluvme o tom, otče. Prosím!"

„Stal se ze mě zloděj, Cordelie. Ve velkém. Macon zaplatil za zásoby, které nedostal. Proto k nám přišel. Proto se tolik zlobil."

„Proč mi to vykládáš? Nechci to vědět."

„Ale já chci, abys to věděla, a vlastně ani neumím vysvětlit proč. Ani sobě ne. Myslím, že je to asi proto, že ty jsi jediná skutečná osoba v mém životě. Vlastně jsi asi to jediné skutečně cenné, co tu po mně zůstane."

„Nech toho!" vykřikla Cordelie, rozběhla se k otci a objala ho. „Takové řeči mě děsí." Políbila ho na tvář. „Jsi jenom unavený, otče. Potřebuješ si odpočinout."

Cordley Lowen ji vzal za ruku a políbil jí ji. „Máš samozřejmě pravdu. Jsem unavený a začínám být sentimentální. Ale v posledních letech jsem se choval hloupě. Teď se mi otevřely oči. Nebesa, opravdu se mi otevřely. Nevím, jak jsem mohl být tak slepý." Odvrátil se od ní a zadíval se z okna na zasněženou zahrádku za domem. Cordelie ho tiše pozorovala a všimla si v jeho tváři bolesti. Znepokojilo ji to. Jedinou stálicí v jejím životě byla síla vyzařující z jejího

otce. Byl vždycky tak sebejistý. Sálala z něj cílevědomost.

Cordley Lowen si povzdechl a prohrábl si hustou hřívu. „Gaise Macon mě mohl zabít. Myslel bych si, že syn takového otce to udělá bez váhání."

Cordelie byla vděčná za příležitost změnit téma a zeptala se:

„Jeho otec je hrabě někde na severu, není-liž pravda?"

„Jeho otec je moidart, Cordelie. Příběhů o jeho krutosti koluje nespočet, i když doufám, že ty nejhorší z nich nikdy neuslyšíš."

„O moidartovi jsem slyšela," řekla Cordelie, „a slyšela jsem i některé legendy, které ho obklopují. Podle mě to není pravda. Žádný varlishský pán by se nechoval tak ohavně. Král by to nedovolil."

„V tom se mýlíš," prohlásil Cordley Lowen. „V kraji, jemuž moidart vládne, vypuklo mnohokrát povstání. Proto mu král i jeho otec před ním tyto nechutné metody povolili. To, jak zachází s horaly, mučení, trhání lidí na kusy a popravy oběšením, je, žel, věcí veřejných záznamů. I když blednou ve srovnání s některými ukrutnostmi napáchanými během této války."

„Luden Macks toho má hodně na svědomí," podotkla Cordelie. „A bude se za to zodpovídat."

Cordley Lowen chvíli mlčel, jen se zaklonil v křesle a stiskl si kořen nosu. „Nesuď věci, o nichž nic nevíš, Cordelie. Ne všechny ukrutnosti…" Odmlčel se a tiše zaklel. To Cordelii překvapilo, protože otce nikdy neslyšela použít takový jazyk. „Zatraceně, holka, ani desetina těch ukrutnosti nepadá na Macksovu hlavu. Muže, ženy a děti nelítostně a příšerným způsobem vraždili vojáci jezdící pod královým praporcem." Znovu se odmlčel a Cordelie viděla, jak se snaží ovládnout. Zavřel oči a několikrát se zhluboka, pomalu nadechl. „Na jaře se vzdám dekretu a vrátíme se do Varingas. Možná se dokonce vydáme za moře na východ ke Střednímu moři. Jak si vzpomínám, tamní panství se ti odjakživa líbilo."

„Myslela jsem, že jsi u vojska spokojený, otče. Nedávno tě přizvali, aby ses přidal k vybranému řádu rytířů. Říkal jsi, že to byla veliká pocta."

„Už o tom nebudeme mluvit. Líbí se ti Macon?"

„Ano, líbí," přiznala Cordelie.

„Je už skoro mrtvý, Cordelie. Má nepřátele na velmi vysokých místech. Jeho smrt je jistá."

Cordelie se na něj ohromeně zahleděla. „Musí být něco, co bychom mohli udělat."

„Ano, je," přiznal smutně. „Můžeme odjet. A to taky za čtyři dny uděláme."

„Ne, tohle jsem nemyslela. Musíme ho varovat."

„Působí tu síly, se kterými se nemůžeme měřit. Nezachráníme ho, Cordelie. Budu mít co dělat, abych zachránil sám sebe."

„Jak můžeš takhle mluvit?" vykřikla Cordelie a ucouvla. „To je zavrženíhodné."

„Jak jsem říkal teprve před chvílí, nikdy je dlouhá doba," připomněl jí nešťastně.

Huntsekker se nikdy nepovažoval za hlubokomyslného člověka. Potřeby měl nenáročné a zřídkakdy si lámal hlavu s pojmy či filozofií, jež by vyžadovaly usilovnější přemýšlení. Rozhovory točící se kolem politiky ho nudily. Řeči o náboženství ho mátly. A láska? Inu, ta byla zcela nepochopitelná. Viděl kolem sebe dospělé muže, tvrdé chlapy, donucené až k pláči, protože nějaká děvka odmítla přijímat jejich pozornosti.

Pro Huntsekkera byl svět v podstatě pozoruhodně jednoduché místo. Muž by si měl vydělat dost, aby si mohl nacpat břich, postavit dům, aby mu nebylo zima, a přežít co nejdéle, než si ho vezme smrt. Pak se z něj stane žrádlo pro červy. To byly základy. Pokud se mu zadařilo, našel taky trochu štěstí. Avšak na to neexistovala žádná záruka.

Jak se tak ale plahočil tajícím sněhem, přemýšlel o životě. Na tom poslední dobou nebylo nic neobvyklého a čím dál víc ho to znejistňovalo. V posledních čtyřech letech se to stávalo stále častěji. Huntsekker dokonce přesně věděl, kdy to začalo.

Když zemřel Jaim Grymauch, aby zachránil Maev Ringovou, Huntsekker byl u toho a díval se, jak obrovský horal kráčí přes náměstí před katedrálou a holí rozhání stráže. Pak na něj zaútočili čtyři rytíři oběti v plné stříbrné zbroji. Grymauch pustil hůl a z pochvy na zádech vytáhl velikánský staromódní obouruční meč. Dva zabil rychle, třetího hodil do planoucí hranice, určené pro Maev Ringovou, a čtvrtého nechal ležet v bezvědomí. Když jednooký horal osvobodil svou dámu, Huntsekkera to zahřálo u srdce.

Takovou radost Huntsekker za celý svůj dlouhý život nezažil. Byla čistá a nesobecká. Mluvila k němu o něčem mimo úzký rámec jeho života. Zazářila, jako když po bouři vysvitne slunce.

Potom se davem protlačili mušketýři a Grymaucha postřelili. Huntsekker k němu přiběhl a jemně ho položil na zem. Nedalo se nic dělat. Hromotluk umíral. Huntsekker vyvedl Maev Ringovou katedrálou a přes pole do lesa. To udělal v okamžiku lehkomyslného nadšení. Neudělal to kvůli ní, ale kvůli vzpomínce na hrdinu, který položil život, aby ji zachránil.

Ten skutek ho samotného překvapil. Od dávno minulých dnů mládí ho nenapadlo nic tak nesmyslně romantického.

Teď šel zimní nocí a už si nedokázal připomenout ten vzácný pocit, jaký tehdy zakoušel.

Jedna věc ale byla jistá. Jaimovou smrtí se Huntsekkerův svět nepatrně změnil.

Nejen proto, že dokud se Jaim potuloval po vysočině a kradl dobytek, byl život mnohem zábavnější. Ten muž měl styl, a navíc měl srdce. Huntsekker si dokonce ani neuvědomoval, že jemu tyhle věci scházejí. Do chvíle, než potkal Jaima.

Za všechna ta léta, jež Huntsekker na severu strávil, měl s Jaimem Grymauchem co do činění pouze třikrát. Při první příležitosti Jaim ukradl jeho cenného býka. Huntsekker věděl, že se o to pokusí, a kolem ohrady rozmístil pasti. Pak seděl noc za nocí s nabitým trombonem a čekal. Jednou si trochu zdřímnul. Když se probudil, býk byl pryč. Huntsekker a

jeho muži celou noc prohledávali vysočinu a nic nenašli. Když se za úsvitu vrátili na statek, našli býka zase v ohradě, se snítkou vřesu přivázanou k rohu. Při té vzpomínce se Huntsekker ještě dnes usmál.

Druhá příležitost byla nebezpečnější.

Moidart požadoval smrt zápasníka Chaina Shady. Grymauch ho dostal pryč. Huntsekker uhádl, kam půjdou, a nastražil past.

Nevyšlo to. Jaim dorazil k řece a přeplaval za číhající muže. Huntsekker si poprvé uvědomil, že byl napálen, když se mu o hrdlo opřel nůž. Držel svůj trombon, ale nedokázal by ho otočit včas.

„Lepší bude, když tu ohavnou věc odložíš, Sekáči," podotkl Jaim Grymauch. „O takhle krásný noci bych ti nerad podříz krk."

Huntsekker se při té vzpomínce usmál. Opatrně ručnici odložil a podíval se na Grymaucha. Ten měl úplně promočené šaty. „Ještě se nachladíš, Grymauchu," podotkl. „Už taky nejsi nejmladší."

„Možná si vezmu ten tvůj medvědí plášť," opáčil Jaim. „Ten mě udrží v teple."

„Ten je na tebe moc velký, synku. Takový kabát může nosit jenom muž."

Tenkrát si Huntsekker myslel, že je po něm. Kromě mohutného Chaina Shady byl s Grymauchem ještě nějaký tmavooký mladík vyzbrojený dvěma emburleyovkami. Huntsekker se mu podíval do očí a uviděl v nich divokost. Kaelin Ring byl zabiják. Huntsekker znal takové jako on. Hrome, Huntsekker byl jako on. O tom nebylo pochyb. Na Huntsekkera čekala smrt a z jeho mužů zůstal při vědomí jen jeden, Boillard Seeton.

Jaim se jich ale místo toho zeptal, co mají v úmyslu. Huntsekker se rozhodl, že o jejich setkání nikomu neřekne. Seeton rychle souhlasil. Huntsekker nečekal, že jim Jaim bude věřit. Boillard Seeton byl muž beze cti a Grymauch neměl důvod věřit Huntsekkerovi.

„Tak tím je to vyřízený," usoudil Grymauch.

„To určitě!" vybuchl Kaelin Ring a hlas se mu třásl hněvem. „Já říkám, abychom je zabili."

Huntsekker si všiml, že zvedl pistoli a míří mu do obličeje. Stál a ani nedýchal.

„Nikoho zabíjet nebudem!" prohlásil důrazně Jaim Grymauch.

„Nemůžem jim věřit. Jak se vrátí do Eldacre, určitě nás zradí."

„Ano, možná. Ale to je na nich," podotkl Jaim mírně a postavil se mezi Huntsekkera a mladíka. „Zabíjení by nemělo být snadný, chlapče. Života by si měl člověk považovat."

Kaelina Ringa sice nepřesvědčil, nicméně chlapec jeho přání splnil. Chain Shada přešel most a Grymauch s Kaelinem Ringem zmizeli v lese.

Huntsekker se za nimi díval, jak odcházejí. Chlapec měl pravdu. Nejrozumnější by bývalo bylo, kdyby je oba zabili. Ale třeba Boillard Seeton Grymauchovu důvěru ospravedlní. Tato naděje neměla dlouhého trvání.

„U oběti, zařídím, aby visel, a pak nachčiju na jeho hrob."

„Ne, to neuděláš, Boillarde. Dal jsi slovo."

„Pod nátlakem," hádal se Boillard. „To neplatí."

„Moje ano."

„No, já nejsem ty, Sekáči. Ty si dělej, co chceš, ale nikdo nebude střílet na Boillarda Seetona, aby mu to jen tak prošlo. Hrome, moc rád je uvidím viset."

„Myslím, že ne."

Huntsekker vytáhl kosu a probodl Seetonovi srdce. Muž zemřel dřív, než dopadl na zem.

Jenom tři příležitosti: při krádeži býka, při léčce u potoka, a když umíral před katedrálou. Vyměnili si pouze několik slov. Nic víc. A přece Huntsekker na horala neustále myslel a velice litoval, že ho nepoznal lépe.

Šel dál, slezl do koryta potoka a na druhé straně se vyškrábal nahoru. Když dorazil na vršek svahu, ztěžka dýchal a zase ho rozbolela bedra.

Protáhl se a začal hledat místo, kam by se posadil. Byl stále asi pět mil od Eldacre a začínal litovat, že odmítl Powdermillovu nabídku na přespání. Sešel ze stezky, našel malý dolík a usedl zády ke stromu. V myšlenkách zabloudil k moidartovi. Nikdy ho neměl rád. Nebyl to muž, jenž by v jiných vzbuzoval oddanost. Byl příliš chladný, příliš soběstačný. Příliš nebezpečný.

Stejně jako ty, Huntsekkere, pomyslel si.

No, jsme tím, čím jsme, řekl si.

Moidart měl starosti. Huntsekker ho viděl rozzlobeného i vzteky bez sebe, kdy byl schopen vraždit. Ale nikdy ne ustaraného. Vždycky si věřil.

Po setkání s Powdermillem Huntsekker věděl proč.

Vznášejí se ve vzduchu.

Huntsekker se zachvěl a rozhlédl se po dolíku. Jako vždy, když mu něco dělalo starosti, tahal se za rozdělenou bradku. Myšlenky na magii ho znepokojovaly. Před dvaceti lety se církevní autority rozhodly zničit kouzelníky a čarodějky. Po celé zemi se upalovalo. Huntsekker byl jedním z těch, kdo vykopávali dveře a vyvlékali podezřelé k výslechu. Byly to temné a krvavé časy, během nichž bylo z kůže staženo či upáleno mnoho nevinných.

Teď se k temnému umění hlásil jen málokdo. Huntsekker na Powdermilla narazil před osmi lety. Byl známý jako hledač. Huntsekker stopoval muže, jenž znásilňoval a zabíjel, jenomže se mu někde schoval. Huntsekker ze zoufalství poslechl radu jednoho ze svých mužů, Dala Naydhama, a vyhledal Powdermilla. Nečekal, že to bude k něčemu dobré, ale cokoliv bylo lepší než vrátit se k moidartovi a sdělit mu, že vrah unikl.

Powdermill upadl do transu a přitom držel rukavici, která patřívala vrahovi. Když otevřel oči, pověděl Huntsekkerovi o srubu v údolí ve stínu Caer Druagh asi šedesát mil daleko na jihu. Popsal mu srub i cestu k němu.

Huntsekker toho muže našel, usekl mu hlavu a odnesl ji zpátky do Eldacre. Za svou námahu nic nezískal.

Powdermillova cena byla stejná jako odměna: dvě libry osm chaillingů.

Byl to chytrý malý mizera.

Záda přestala Huntsekkera bolet, a tak vstal a vrátil se na cestu. Něco mu pořád dělalo starosti, ale nedokázal přijít na to, co to je.

Došlo mu to pozdě, byť jen o nepatrnou chviličku.

Proč s ním Powdermill odmítl cestovat?

První střela ho zasáhla mezi lopatky a hodila s ním dopředu, druhá ho udeřila do žeber. Huntsekker se instinktivně vrhl doprava, dopadl ztěžka a skutálel se z prudkého srázu. Zastavil se až v ledovém potoce.

Měsíc zmizel za hustými mraky. Huntsekker se vyškrábal z vody a zalezl do houští. Tam ztratil vědomí.

Když se probudil, svítalo. Hlava mu třeštila a ve vlasech měl zaschlou krev. Se zaúpěním se posadil a snažil se rozpomenout, jak se sem dostal. Upadl snad? Pak si vzpomněl na střely ze tmy. S námahou si rozhrnul kabát z medvědí kožešiny. Košili měl roztrženou a zakrvácenou a na pažbě dvouranné pistole byla rýha. Huntsekker ji vytáhl. Druhá kulka zasáhla zbraň, odrazila se a škrábla ho na levém boku.

Hromotluk se zadíval na stromy nahoře a hledal vrahy. Nikoho neviděl. Vstal a zachrčel bolestí, když si sundával těžký kabát. Přitom se z pruhu dvojitých kroužků, obratně všitých do podšívky na ramenou a sahajícího až k bokům, odloupla zploštělá kulka. Praskly dva vnější kroužky, ale druhá řada mu zachránila život.

Huntsekker, potlučený, krvácející a rozzlobený, si znovu oblékl kabát. Nehodlal jít do Eldacre. Místo toho půjde domů.

A vyzvedne si kosu.

9

Jakon Gallowglass neměl mnoho přátel. Byl povahy málomluvné, neměl čas na navazování známostí a neměl sklony posedávat kolem táborového ohně a klevetit. Mladého jižana zajímaly pouze dvě věci: boj a děvky. Bylo mu teprve devatenáct, ale válčil už čtyři roky. Za tu dobu si vypěstoval lásku k bojování. Tam, kde většina vojáků tráví život mezi nudou a hrůzou, si Jakon Gallowglass užíval života naplno. Netrpěl ani sebezpytováním, ani přílišnou představivostí. Poslouchal, když si jeho kamarádi povídali o strachu ze smrti či zmrzačení, ale jejich slova se přes něj jen přelévala. Jakon se vždycky zabalil do pláště a přemýšlel o lepších věcech. V Mellinově krčmě byla nová nevěstka, kyprá holka z východních hrabství. Tři daeny za rychlovku a půl chaillingu za celou noc. Jakon si neuměl představit, nač by mohl muž chtít ženskou na celou noc. S jednou kdysi strávil večer. Jízda to byla náramná, ale ona si pak chtěla jenom povídat. Bylo to bez konce. Celé dny poté mu ještě hučelo v uších. Bylo zajímavé, kolik slov z ní vyletělo. Povykládala mu svůj životní příběh a ke konci měl Jakon pocit, že ho sám prožil, a několikrát.

Ne, on pokaždé bral rychlovku.

Právě tento večer si pořádně užil a vracel se do tábora. Napadlo hodně sněhu a Jakon pomalu stoupal do prudkého svahu, aby si zkrátil cestu přes pole. Jak se blížil k malému lesíku, všiml si, že mezi stromy vjel jezdec. Byl to jeho velicí důstojník Barin Macy v šarlatovozlaté uniformě, kterou mu částečně zakrýval kožešinou podšitý plášť. Jakon se v měsíčním světle zarazil a říkal si, co dělá generál uprostřed noci na tak opuštěném místě. Za normálních okolností by neuhnul ani o krok z cesty, aby to zjistil. Zvědavost nepatřila k jeho slabostem. Tentokrát však generál zkřížil cestu, po níž Jakon šel, což znamenalo problém, protože z tábora vyklouzl bez propustky. Kdyby ho někdo viděl, hrozilo mu bičování.

Přikrčil se za keřem a čekal, až jezdec z lesíka zase vyjede. Jenže se tak nestalo.

Jakonovi začínalo být zima, a tak se rozhodl, že se zkusí proplížit kolem lesíka, aby ho nikdo nezahlédl. Držel se při zemi a zamířil šikmo do svahu podél stromů. Náhle zaslechl hlasy a zastavil se.

„Jsou to seveřané. Pro ně nikdo slzy ronit nebude," říkal někdo.

„Ale stejně to jsou dobří bojovníci. Nebude to snadné," zazněla odpověď.

„Myslím, že se mýlíte, Macy. Nebudou to čekat. Vaši muži se dostanou až k nim a při první salvě Eldacreští zpanikaří a utečou. Ať je kavalerie připravená vyřídit opozdilce. A přineste mi hlavu toho zrádce Macona."

„Zatraceně, Velroyi, tomu nemůžu uvěřit. Šedý duch je náš nejlepší velitel jezdectva. Zvrátil několik bitev. Proč by chtěl zběhnout k Ludenu Macksovi? To nedává smysl."

„Není na nás zpochybňovat rozkazy. Vyberte pečlivě své muže, vyrazíte pozítří. Den nato zaútočíte na město. Vrhnete se na ně ze všech stran. Nikdo nesmí uniknout."

„A co měšťané?"

„O ty se po bitvě postarají vykupitelé. Vyslechnou je a s těmi, kteří budou sympatizovat s úmluvníky, to vyřídí."

„Nebesa, Velroyi, tohle vypadá na pořádně špinavý podnik."

„Proveďte to správně a dostanete velení nad Fersonovými kopiníky. Lord Winterbourne také nabízí tisíc liber jako gesto trvající dobré vůle k vám i vaší rodině."

„To je opravdu velkorysé."

„Lord Winterbourne je velmi dobrý přítel, Macy. Je dobré na to nezapomínat."

„Muž nemá nikdy dost přátel," podotkl Macy. „Vyřiďte lordovi mé díky a řekněte mu, že na mě a mé muže se může spolehnout. Teď už musím jít. Tahle zima mi zalézá do kostí."

Jakon se přikrčil. Slyšel vrzání kůže, když důstojník nasedl. Poté otočil koně k táboru. Jakon počkal, až odjede i druhý důstojník, než se zvedl ze skrýše.

Jakon Gallowglass neměl mnoho přátel.

Ale přede dvěma lety skončil s kulkou ve stehně a čekal, až ho dorazí úmluvničtí zvědové. Dřepěl na otevřeném

prostranství a vedle něj leželi mrtví dva jeho kamarádi. Odplazil se za ně a nehybně tam ležel, zatímco všude kolem něj dopadaly kulky. Některé narazily do mrtvol a další vyrývaly díry do hlíny. Pak zezadu zaslechl výstřel. S kletbou se převalil na záda a popadl pistoli. Nebyli tam žádní stoupenci Úmluvy, zato mladý mušketýr s pískově hnědými vlasy a v jasně zelené blůze eldacreské kumpanie. Klečel na zemi asi padesát kroků za Jakonem. Kulky kolem něj jen pršely, ale on chladně dobil a vystřelil. Vzápětí na louku vrazil jezdec na velkém bílém koni. Mladý muž se šedým kloboukem s širokou krempou a v dlouhém šedém zimníku seskočil na zem vedle Jakona, pomohl mu vstát a zdvihl ho do sedla, vyhoupl se za něj a pobídl koně do cvalu. Kolem prohvízdla kulka a strhla jezdci klobouk z hlavy.

Kůň se hnal dál a brzy je odnesl z dostřelu muškety. Jezdec přitáhl otěže a pomohl Jakonovi na zem. Kolem projeli další jezdci a hnali se do svahu směrem k ostřelovačům. Důstojník poklekl vedle Jakona a prohlédl mu ránu ve stehně. „Kost není zlomená a kulka minula velkou tepnu. Máte štěstí, mladíku. Přiložím vám na to škrtidlo, než vás dostaneme k ranhojiči."

„Děkuju, pane."

Muž se zasmál. „Mně neděkuj. Poděkuj tomu mému praštěnému střelci. Je to příliš dobrý chlap, abych o něj chtěl přijít. Kdybych vás odtamtud nevytáhl, ještě by byl v linii palby. Takhle jsem přišel jenom o zatraceně dobrý klobouk," zabručel a prohrábl si dlouhé zlaté vlasy.

„Vy jste Šedý duch."

„Jednou budu muset zjistit, odkud se to jméno vzalo," povzdechl si Gaise Macon. „Co bychom mohli použít jako škrtidlo?" Odvázal si z krku hedvábný šátek a jako páku použil Jakonovu pistoli, aby mohl škrtidlo utáhnout. „To by mělo vydržet, mládenče. Nechám vás ve schopných rukou tady mladého Jaekela." Poplácal Jakona po rameni, vrátil se ke svému koni a odjel do kopců.

Jakon se zvedl do sedu. Střelec se posadil vedle něj. „Děkuju," řekl Jakon.

„Nemluv o tom," zabručel Taybard Jaekel a chvíli seděli mlčky. Jaekel vytáhl z torny kus uzeného masa, malým nožem ho rozkrojil a půlku podal Jakonovi. „Musím uvolnit to škrtidlo," poznamenal. „Když to neudělám, uhnije ti noha."

„Trefils někoho z nich?" zeptal se Jakon.

„Dva."

„Vystřelils jenom dvakrát."

„Proto taky byli jenom dva."

Jakona začínala noha bolet, ale přesto se vzmohl na úsměv. „Jsem Jakon Gallowglass. Máš to u mě."

„Jestli tě potkám někde v krčmě, nechám si od tebe zaplatit korbel piva," přislíbil Jaekel.

Byla to příjemná vzpomínka. Teď stál Jakon Gallowglass, prochladlý a rozzlobený, na kraji lesíka a upíral oči na mihotavé ohně v táboře jen dvě stě kroků daleko. Být po jeho, raději by dorazil pět minut poté, co důstojníci odjeli, aby neslyšel nic z jejich plánů. Tak, až by se doslechl o smrti Šedého ducha a Taybarda Jaekela, by pocítil chvilkovou lítost a pokračoval by v bojování a chození za nevěstkami.

Gallowglass hlasitě a dlouho klel. Byl stále rozčilenější.

Ve společnosti Taybarda Jaekela strávil nejeden večer. Měl ho rád. Jaekel nenutil člověka přemýšlet. Navíc už Jakonovi zachránil život dvakrát. „Hrom do toho," vztekal se.

Kdyby zamířil k Sheldingu, dorazil by tam dopoledne. V té chvíli by už nebyl jenom zběh, ale navíc i zrádce.

Jakon Gallowglass nebyl žádný hlupák. I kdyby Šedého ducha varoval, nebylo pravděpodobné, že on či někdo z jeho mužů přežije. A i kdyby ano, stanou se z nich psanci stovky mil daleko od domova.

„Lepší bude, když se budeš starat jen o svý věci, Gallowglassi," zašeptal.

Obrátil se zády k sheldinské silnici a vrátil se ke svému oddílu.

Marl Coper byl odjakživa ctižádostivý. Jako dítě žijící na pobřeží na jihu pouze s ovdovělým otcem snil o moci a bohatství. V tomto pořadí. Jeho rodina bylá chudá, přesto nouzí netrpěla. Otec byl vojenský ranhojič a při odchodu do výslužby obdržel kus země a dobrý dům. Poté pečoval o zdraví obyvatel jižního panství lorda Winterbourna. Na stole bylo vždycky dost jídla, ale šaty bylo třeba zašívat a boty vyspravovat. Vlastnili pouze dva koně, oba staré a s prohnutým hřbetem. Marl potřeboval víc.

V místní škole prospíval, neustále četl a studoval varlishské dějiny. Došel k závěru, že nejdůležitější vlastností významných osob je bezohlednost ve spojení se zaměřením na jediný cíl. Při bližším zkoumání se však ukázalo, že všichni velikáni se také naučili, jak to chodí v politice. Najali si rádce, kteří je dokázali pozvednout, opatřili jim vhodné styky a usnadňovali jim cestu po zrádných chodníčcích moci.

Mariovým prvním rádcem byl mazaný stařík spravující jižní zámek lorda Winterbourna. Třináctiletý Marl pro něj chodil s pochůzkami a snažil se ho za každou cenu potěšit. Stařík ho vzal pod svá křídla a začal ho zvát k sobě domů, kde mu Marl sloužil znepokojivějším způsobem.

Než bylo Mariovi devatenáct, naučil se od starce všemu, čemu mohl. V té době ho nenapadlo, že by ho mohl zabít a ujmout se jeho povinností. Byl ještě mladý a nebyl si jistý svými schopnostmi. Jednoho dne ale zasáhl osud. Šli přes zamrzlou řeku Tael, když se led náhle prolomil. Stařec upadl, ztěžka narazil na led a nohy mu sklouzly do ledové vody. Chytil se naklánějící se kry. Marl si lehl na břicho a instinktivně k němu natáhl ruku. V té chvíli si uvědomil, že jsou zcela sami. Nikdo je neviděl. Marl popolezl ke starci, jemuž už modraly rty zimou. „Vytáhni mě, chlapče. Ale opatrně. Jestli do vody spadneme oba, je po nás."

Marl se natáhl, odstrčil starcovu ruku a zatlačil mu hlavu pod led. Stařec bojoval tvrdě, ale proud ho stáhl dolů.

Z Marla Copera byl výborný správce. Přeorganizoval chod zámku a zavedl chov nového plemene skotu, zakoupeného na severu, které bylo odolnější a dávalo víc masa. Zušlechtil i stáda koní, když za mořem koupil tři skvělé hřebce. Zámek sám byl neudržovaný, protože tu lord Winterbourne trávil jen málo času, ale Marl přivedl tesaře a

kameníky, aby budovu opravili. Přes značné výdaje se zisky z panství za tři roky zdvojnásobily.

Neúnavně pracoval s jediným cílem: aby udělal dojem na rodinu Winterbournů. Původně chtěl upoutat pozornost sira Gayana Kaye, mladšího bratra lorda Winterbourna. Udělat dojem na něj nebylo snadné. Byl to rytíř oběti, neurvalý a nadutý. Měl ve zvyku říkat, co si myslí, bez ohledu na to, koho tím raní či urazí. Tvrdil, že jeho rytířskou povinností je mluvit pravdu. Jak to vždy bývá u takových lidí, pokud někdo náhodou řekl, co si myslí, jemu, dostal záchvat neovladatelného vzteku. Marl ho zpovzdálí pozoroval déle než rok. Všiml si, že Gayan Kay údajně nenávidí pochlebníky, a přitom se sám obklopuje těmi nejotřesnějšími patolízaly.

Marl pro Gayana Kaye a jeho přátele pořádal hony, zařizoval bály a večírky, které měl rytíř tolik rád, platil jeho opožděné dluhy a držel se v pozadí, dokud si ho důkladně neprostuduje. Nakonec dokázal Gayana Kaye odhadnout. Měl ego velké jako hora, nicméně nebyl žádný hlupák.

Až na to, že si o sobě myslel, že je proslulý básník.

Často zvával přátele, aby si poslechli jeho nejnovější výplody. Většinou byly verše ufňukané a otřepané, ale jeho přátelé hlasitě tleskali. Marl se k nim přidal a čekal na vhodnou chvíli. Jednou večer poslouchal, jak Gayan drmolí, a všiml si, že nepřednáší s obvyklou vervou. Marl vycítil, že si básní není jistý, což bylo v pořádku. Byla příšerná. Když dorecitoval, jeho přátelé mu začali vykládat, jak byla vynikající. Maxi se zhluboka nadechl. „Já si, pane, nemyslím," řekl, „že je vás hodná." Rozhostilo se ohromené ticho. Gayan Kay zbledl. Marl klidně pokračoval. „Kdyby něco takového složil kterýkoliv jiný básník, byl bych ho vychválil až do nebes. Báseň je vynikající a plná života. Ale vaše práce, pane, jsou obvykle velkolepé."

Gayan Kay chvíli mlčel. „Hrome," prohlásil nakonec, „jak já miluju upřímné muže. Má pravdu. Tento kousek mě není hoden."

Za pozoruhodně krátkou dobu se Marl stal Gayanovým nejbližším přítelem.

A díky tomu se dostal do úzkého kruhu mužů shromážděných kolem mocného Wintera Kaye. Jejich první setkání neproběhlo šťastně. Winter Kay jen kývl hlavou jeho směrem a odešel. Svému bratrovi se vůbec nepodobal. Marl ho pozorně sledoval. Winter Kay nesnášel hlupáky a byl odolný vůči lichotkám.

Uběhl další rok, než se znovu setkali. Winter Kay přijel na jih, prohlédl si zámek a zavolal si Marla do nově zařízených komnat v jižním křídle.

„Vedl jste si dobře, Copere," řekl Winter Kay. „Moje rodina měla zřejmě štěstí, že starý Weldham tenkrát zmizel pod ledem."

„Rád sloužím, můj pane."

„Povězte mi, jak zemřel."

Marl se mu podíval do chladných očí. „Když jsme šli přes řeku, prolomil se pod námi led. On spadl pod něj."

„Nemohl jste se k němu dostat?"

„Dostal jsem se k němu, můj pane. Ale on stejně zemřel."

„Na mého bratra jste udělal dojem, pane. Na něj je snadné udělat dojem. Na mě nikoliv."

Marl mlčel. Winter Kay si ho prohlížel. „Podle všeho, co jsem o vás slyšel, jste přemýšlivý člověk. Podle toho, co jsem viděl, jste ctižádostivý. Ctižádost je dobrá věc. Ale jak daleko jste ochoten zajít, abyste dosáhl svých cílů?"

„Tak daleko, jak bude nutné, můj pane."

„Zabil byste?"

„Poslechnu rozkazy svého pána, ať budou jakékoliv," odpověděl Marl klidně.

„Myslím, že ano. Najděte tu za sebe náhradníka. Měsíc ho zaučujte a pak za mnou přijeďte do Baracumu."

Marl čekal, že první úkol pro lorda Winterbourna bude tvrdý, ale jeho povaha v něm vyvolala první vážné pochybnosti. Winter Kay měl milenku, která porodila syna. Chtěla, aby si ji vzal, a vyhrožovala, že okolnosti synova narození předloží královskému dvoru. Marl dostal jednoduchý rozkaz: Zabít tu ženu i spratka a zbavit se těl. Marl stál uprostřed noci před ženiným domem a vzpomínal na své dětství a na to, co ho naučil otec. Starého Weldhama zabil z náhlého popudu. Tohle byla chladnokrevná vražda. Nakonec si Marl řekl, že jestli to neudělá on, udělá to někdo jiný. A ten někdo pak získá odměnu. Když už je ta žena vlastně mrtvá, proč by z toho neměl něco mít? Uškrtil ji i dítě a těla odtáhl do předního pokoje, kde rozlil lampový olej. Ještě když vyjel na poslední hřeben, viděl plameny.

Když nyní se dvěma svými druhy přijížděl k moidartovu Zimnímu sídlu, byl tím, čím chtěl být vždycky: mocným a vlivným mužem. Winter Kay vládl vykupitelům a vlastně i celé zemi. Král byl jen třtina ve větru, jen lidský prapor, kterým lze v případě potřeby zamávat.

Jednoho dne, možná brzy, najde Marl způsob, jak nahradit i děsivého lorda Winterbourna. Ale nejdřív tu byl moidart.

Jen málokdo z vládnoucí třídy nikdy neslyšel o hraběti severu. Za svou třicetiletou vládu přežil nespočet pokusů o vraždu. Střelili ho, bodli a téměř uhořel, když podpálili starý zámek. Marl přitáhl otěže a zadíval se za působivý nový zámek na ohořelé trámy a kamennou suť staré budovy, kde nyní rostly stromy. Nikdo se nepokoušel zbořeninu odstranit.

Ze zámku jim vyšel vstříc důstojník středního věku s výraznou bradou a unavenýma očima. Vyměnil několik slov se dvěma strážnými, kteří vykupitele doprovázeli od brány, a obrátil se k Marlovi.

„Dobré odpoledne, pánové. Jsem kapitán Galliott a vítám vás v Zimním sídle. Ukážu vám vaše pokoje, ale nejdřív, jak je zvykem u nás na severu, předejte, prosím, své zbraně strážím. V pánově přítomnosti nejsou povoleny žádné nože, meče ani pistole."

„Nebesa, pane," řekl Marl, jenž byl na toto pravidlo předem upozorněn, „jsme vykupitelé a rytíři oběti. Nehodí se, abychom odevzdávali zbraně."

„To se opravdu nehodí," odtušil Galliott nevzrušeně, „ale neberte to takhle. Prostě jen projevujete úctu moidartovi. O vaše zbraně bude dobře postaráno a při odjezdu vám je vrátíme."

„Tak dobře," svolil Marl a úkosem se podíval na štíhlého Kurola Rydera. Ten měl v holínkách zastrčené dva nože, dlouhé a ostré, s nimiž bylo snadné člověka vykuchat. Budou stačit.

Tři vykupitelé sesedli, odepjali si opasky s meči a noži a z pouzder na sedlech vytáhli pistole.

Galliott je vedl po schodišti k domu a nahoru na ochoz. Tam byl každému přidělen jeden pokoj. Marl dostal největší. Byl pohodlně zařízený, s hezkou postelí z borového dřeva se zdobeným čelem. Pod oknem stál psací stůl a v krbu hořel oheň.

„Pošlu sem sluhu s občerstvením, sire Marie," slíbil Galliott.

„Jen trochu vody, kapitáne. Chci se pomodlit a do večera se budu postit."

„Zajisté, pane. Moidart je zaneprázdněný, ale jakmile bude volný, pošlu za vámi sluhu."

„Jste laskav, kapitáne."

Když Galliott odešel, Marl si sundal černý jezdecký plášť a přehodil ho přes křeslo. Lehl si do postele a zavřel oči. Přes výcvik, který mu poskytl Winter Kay, a energii, již mu dodala koule, nebylo pro Marla nikdy snadné uvolnit ducha z těla. Vždycky mu dalo práci soustředit se, a nebylo to ani nic příjemného, protože pokaždé následovala prudká bolest hlavy. Ale zvládl to a po chvíli se jeho duch vznášel nad postelí. Chvíli se díval na své tělo a pak pomalu proplul dveřmi na ochoz. Pod schody stál Galliott a hovořil s nějakým vojákem. Marl popolétl blíž.

„Mám z nich husí kůži, kapitáne, a nebojím se to přiznat," říkal voják. „Jsou celí v černým a předstíraj, že jsou svatí. Slyšel jsem o těch neřádech. Z těch příběhů vám stydne krev v žilách."

„Neměl byste poslouchat babské klepy, Packarde. Jsou to rytíři oběti a bojují za krále. Navíc to jsou moidartovi hosté a budete s nimi zacházet s nejvyšší úctou."

„To klidně udělám, kapitáne, ale čím dřív budou pryč, tím lip."

Marl prolétl dlouhou chodbou a prázdnou jídelnou. Zaslechl hlasy a vnikl do místnosti, v níž byli dva muži. Jeden seděl za stolem a druhý stál před ním. Hovor nebyl zajímavý, něco ohledně výnosů z daní a schodku způsobeném dlouhou zimou, kdy pochcípalo víc dobytka, než se čekalo. Marl využil příležitosti a prohlédl si moidarta. Byl to štíhlý muž, měl propadlé tváře a výrazné lícní kosti. Dlouhé vlasy měl hladce sčesané dozadu a stažené do culíku. Šaty měl dobře střižené, kabátec z černého saténu a bílou košili s krajkou na manžetách. Nenosil žádné šperky. Marl zalétl blíž a zadíval se mu do obličeje. Byl krutý a nadutý. Tento muž se velice podobal Winteru Kayovi, byl rozený vůdce, který čeká okamžitou poslušnost. Marl u něj viděl namyšlenost a odhodlání. Jemu nebylo nutné zbytečně pochlebovat. Okamžitě by to poznal a k lichotníkovi by pocítil jen opovržení.

Marl letěl dál a konečně se dostal do moidartova pokoje. Nebyl zdaleka tak dobře zařízený jako hostinský pokoj, který dostal Marl.

Jak se tam tak vznášel, vycítil přítomnost někoho jiného. Prudce se otočil.

Ve vzduchu visel duch Kurola Rydera a rozhlížel se po místnosti. Ve svém těle byl Kurol Ryder pohledný muž, ale Marl si nikdy nezvykl na duchovní rysy: bledé, odporně šupinaté tváře a krvavé oči. Naštěstí duchové nebyli vidět v zrcadle, takže se Marl nikdy v této podobě neuviděl.

„Tady je všechno v pořádku," ohlásil Kurol Ryder. „Zámek je starý a půjde snadno otevřít. Když ho udusím, mohlo by to vypadat, že umřel ve spánku."

„Ne," řekl Marl. „Podřízneš mu ve spánku krk. Tak je menší pravděpodobnost, že se něco zvrtne."

„Jak si přejete, pane."

Marl cítil, jak ho přitahuje jeho tělo. Na rozdíl od ostatních vykupitelů nedokázal udržet nehmotnou podobu dlouho. Zatočila se mu hlava a vzápětí byl zpátky v těle. Hlava mu třeštila. Vyndal z váčku u pasu špetku prášku z vrbové kůry a vložil si ji pod jazyk. Bylo mu trochu nevolno. Vstal z postele a z okna se zadíval na hory na severu a vysokánské štíty se sněhovými čepicemi. Zavřel oči, zhluboka dýchal a čekal, až se mu udělá lépe.

Zaslechl tiché zaklepání na dveře. Po chvíli se otevřely a dovnitř vstoupil mohutný Kannit Persan. Na tak velkého muže se pohyboval s půvabem a dokonale zachovával rovnováhu. Kannit trávil nezřízeně mnoho času péčí o své tělo. Kdykoliv mu to okolnosti dovolily, běhal v kopcích nebo zdvihal činky. Tvrdil, že nebýt urozeného původu, stal by se zápasníkem jako velký Chain Shada. Marl si nebyl tak jistý. Kannit Persan, pohledný muž s hezkými orlími rysy, míval ve zvyku zastavovat se před zrcadly a obdivovat svůj zevnějšek. Zlomený a křivě srostlý nos či zjizvené obočí by neunesl.

„Je to hezký dům," poznamenal Kannit. „Škoda že se tu nezdržíme déle. Pozemky tu jsou obrovské a do hor vede stezka. Jeden sluha mi řekl, že se táhne asi čtyři míle překrásnou krajinou. Rád bych si tu zaběhal."

„Až jindy," slíbil mu Marl. „Kurol je připravený. Co ty?"

„Ovšem. Bez Sekáče to bude jednodušší."

„Byl bych radši, kdybychom viděli tělo," posteskl si Marl.

„Jedna kulka doprostřed zad, jedna do prsou. I kdyby přežil, nebude ve stavu, aby svého pána zachránil," poukázal Kannit.

„Co si myslíš o Galliottovi?"

Kannit pokrčil mohutnými rameny. „Obyčejný voják, nic víc, nic míň. Vyřídil bych ho okamžitě. Na ochoze je jeden zajímavý obraz," dodal. „Překrásná žena s jedním okem zeleným a druhým zlatým. Přesně jako Macon. Musí to mít v rodině."

„Prý je to moidartova babička," řekl Marl. „Ve své době byla opravdová krasavice."

Dorazil sluha, uklonil se a požádal je, aby se připojili k moidartovi v jídelně.

Marl s Kannitem scházeli ze schodů. Kurol Ryder na ně čekal ve společnosti kapitána Galliotta.

Vykupitelé se vydali za Galliottem ke dveřím dlouhého sálu, kde v hlubokém krbu plápolal oheň. Tam je Galliott zanechal a zavřel za sebou dveře.

„Vítejte, přátelé," pozdravil je moidart. „Posaďte se, prosím." Podíval se na Marla. „Vás už znám, mladý muži. Buďte tak laskav a představte mi své přátele."

Marl jeho žádost splnil. Oba vykupitelé povstali a uklonili se, když vyslovil jejich jméno. „Kurol Ryder," prohodil moidart. „Vaše rodina pochází z Deppersomského zámku?"

„Ano, pane."

„Před lety jsem se znal s vaším otcem. Během prvního horalského povstání sloužil v Eldacre. Skvělý voják. Naprosto bezohledný a velmi oddaný své práci. Takoví muži jsou vzácní. Jak se mu daří?"

„Před pěti lety zemřel, pane."

„Vy se ale řídíte rodinnou tradicí a sloužíte svému pánovi. Chvályhodné. Díky tomu stojí varlishská rasa nade všemi ostatními." Obrátil se na Kannita. „Vás, pane, neznám, ale vypadáte jako Varlish. Chladný pohled. Velmi vhodné."

Moidart se posadil naproti třem vykupitelům, kteří seděli vedle sebe čelem k oknu. Sluhové přinesli jídlo: zapečenou šťavnatou roštěnku a dušené ledvinky, čerstvý chleba a tři džbány silného piva. Marl si všiml, že moidart sám si pivo nedal, a tak ho také odmítl a požádal o vodu. Jedli více méně mlčky. Jakmile sluhové odnesli mísy, moidart se v křesle opřel.

„Schází mi život u dvora," povzdechl si, „všechny ty intriky a politikaření. Člověk se pak cítí živý. Z nepřátel se stávají přátelé, z přátel nepřátelé, a každý se zoufale snaží číst v runách, aby zjistil, kam ho příliv a odliv moci zanesou. Slyšel jsem, že vy jste v těchto hrách zvlášť zběhlý, pane Copere. Blahopřeji. Není to snadný život."

„Jsem jenom prostý člověk, můj pane," opáčil Marl, „který slouží svému pánovi, jak nejlépe umí."

„A jak se má lord Winterbourne?" zeptal se moidart. „Doslechl jsem se, že má v poslední době problémy."

„Problémy, můj pane?" podivil se Marl.

„S jedním těžko zvládnutelným generálem, který zřejmě nechce zemřít. Není to tak?" Nepatrně se pousmál, ale jeho pohled zůstal chladný. V místnosti se rozhostilo ticho.

„Máte oproti mně výhodu, pane. O kom to mluvíte?"

„Přece o svém synovi, pane, o Gaisem Maconovi. Není on důvodem vaší návštěvy?" Otázka zněla zcela nevinně a Marl usilovně přemýšlel.

„Myslím, že někdo před vámi musel celou situaci zveličit, pane. Spor nebyl veden mezi lordem Winterbournem a Gaisem. Vašeho syna vyzval lord Ferson. Lord Winterbourne byl pouze jeho sekundantem. Celá záležitost je nyní vyřešena. Mezi oběma muži rozhodně nepanuje žádná zlá krev. Lord Winterbourne generála Gaiseho velice chválí, neboť je to skvělý bojovník a vynikající velitel jezdectva. Dělá vám čest, pane."

„Pocházíme z rodu bojovníků, pane Copere," odtušil moidart nevzrušeně. „A víc než to, jsme intrikáni. Zapomněl jsem víc o věrolomnosti a zášti, než se vy kdy naučíte. Povím vám, jak to vidím já. Kdybych já byl lordem Winterbournem a přál si Gaiseho smrt, pokusil bych se ji – jako to udělal on – zařídit tak, aby ji nebylo možné dávat za vinu mně. To bych udělal, protože by mi dělal starosti moidart. Zeptal bych se: Co o tom muži vlastně vím? Odpověď je prostá. Moidart je zabiják. Necítí lítost a nenechá se ovládat zásadami cti či rytířskosti. Jestli zabiju jeho syna, on si najde způsob, jak zabít mne. Zatím mě sledujete?"

„Slyším, co říkáte, můj pane, ale nechápu význam."

Moidart se nepatrně pousmál, úsměv mu však nedostoupil až k očím. „Mějte se mnou strpení, pane Copere. Berte to jako lekci v politice. Je dohodnut souboj. To je vynikající plán. Když Macon zemře, všechno bude v pořádku. A když přežije? Inu, lze vymyslet další plán. Ten nápad s pistolemi je roztomilý. Tolik se toho může zvrtnout – a nikdo si toho nevšimne. Zbraň může selhat. Nebo… kdo ví? Spatně nabitá zbraň? Ano, myslím, že já bych se vydal touto cestou." Moidart si dolil vodu a napil se. Neustále pozorně sledoval tři muže naproti. „Jenomže to nevyšlo. To se u plánů stává, víte. Něco se pokazí. Náhodný prvek, s nímž nelze předem počítat. Zajímáte se o historii, pane Copere?"

„Ano, pane."

„Určitě si vzpomenete na slavnou bitvu na Vorinském poli. Keltský válečný král Rheg byl zrazen a jeho oddíly vlákány do pasti. On však přece vyhrál. Historie nám říká, že to bylo díky jeho odvaze a hrdinskému velení. To je však pravda jen částečně. Bitvu vyhrál, protože jeden důstojník velící oddílu jízdy se ztratil. Poslali ho se šesti sty jezdci, aby přepadl zásobovací konvoj. V bludišti soutěsek a roklí zvolil špatnou cestu. Tak se dostal za kamenické vojsko. Rheg byl v tísni, ale když tento důstojník vedl své muže do útoku na týl nepřítele, bitva se obrátila. Náhodný prvek, víte? Kde jsem to byl? Aha, ano, u zabití toho protivného Gaiseho. Souboj nesplnil svůj účel. Teď přichází první chyba. Jsou za ním posláni vrahové. Jeden z nich je proslulý šermíř, druhý bodá lidi do zad. Tento plán nemůže žádný náhodný prvek pokazit." Moidart potřásl hlavou a zasmál se. „Kdo mohl předvídat příchod nějakého prašivého čokla? Hmm. Velmi zábavné. Navrch je Gaise Macon výborný šermíř. To je moje zásluha, protože jsem už dávno najal Mulgraveho, aby ho šermu naučil. Nicméně to má následky, protože had je venku z košíku. Vrahové byli vykupitelé. Mohl je poslat pouze jediný muž. Teď je problém dvakrát tak velký. Jakmile moidart ten plán odhalí, stane se z něj mnohem nebezpečnější nepřítel než naivní mladý generál. Proto, a mluvím stále jako Winter Kay, než se budu moct pomstít synovi, musím nechat zabít otce. Jak se vám to líbí, Marie Copere?"

Marl skoro nedýchal. U obou mužů vedle sebe cítil napětí. Tři vykupitelé tady byli sami v místnosti s mužem, jehož přišli zabít. A on se jim vysmíval.

„Zajímavý příběh, můj pane," připustil Marl. „Ale, se vší úctou, jsou v něm chyby."

„Tak mne, prosím, poučte."

„Za prvé, souboj s lordem Fersonem následoval poté, co ho Gaise Macon obvinil ze zbabělosti. Lord Ferson neměl jinou možnost než ho vyzvat. Za druhé, třebaže nevím o žádném útoku na lorda Gaiseho, pokud se ho dva vykupitelé snažili zabít, mohli to udělat z vlastních důvodů. Nemusí to znamenat, že dostali rozkaz mu ublížit. Lord Gaise má ve zvyku říkat, co si myslí. Možná je nějak urazil. Já jenom vím, že jsem od svého pána dostal rozkaz přijet sem s nabídkou

přátelství.“

„Vynikající,“ prohlásil moidart. „Blahopřeji vám. Kdybyste byl přijel sám, možná by mě dokonce lákalo nechat se přesvědčit. Naneštěstí jste si s sebou přivedl tyhle dva hlupáky,“ dodal a ukázal rukou na Kurjola Rydera a Kannita Persana. „Jejich oči je zradily. Mladý Ryder je jako jeho otec. Když je v nebezpečí, zatváří se jako vyděšený králík.“

„Do háje! Udělejme to hned!“ prskl Kurol Ryder, vyskočil a vytáhl z holínky nůž.

Vzduchem proletělo něco zářícího a Kurolovi z hrdla vystříkla krev. Hlava se mu směšně zakymácela a nohy se mu podlomily. Za vlasy ho popadla mohutná ruka, kosa znovu zasvištěla a hlava se oddělila od těla.

Marlovi bušilo srdce jako o závod a točila se mu hlava. Podíval se napravo a uviděl obrovského Huntsekkera se zakrvácenou kosou v ruce. Za ním byly otevřené tajné dveře, prve ukryté v ostění. V nich stál další muž, malý a bělovlasý. Když se na něj usmál, zahlédl Marl dva zlaté zuby. Huntsekker hodil Kurolovu hlavu na stůl. Odkutálela se doleva, a když se zastavila, upřela nevidoucí oči na Marla.

„Aha, vidím, že dorazil náhodný prvek,“ poznamenal moidart. Bezhlavé tělo Kurola Rydera se zhroutilo na podlahu.

Kannit Persan, s tváří zalitou potem, zíral na moidarta a pistoli s dlouhou hlavní, kterou vytáhl zpod stolu. „Takže teď,“ pronesl moidart s chladným úsměvem, „jsme se ocitli v pořádné šlamastyce. Do mého domu přišli tři úkladní vrahové, které sem poslal králův přední generál. Co s nimi mám udělat?“

Malý bělovlasý mužík vyšel z tajné chodby, přistoupil k moidartovi a něco mu pošeptal do ucha.

„Aha,“ řekl moidart a vzhlédl ke stropu. „Zřejmě se k nám připojil sám Winterbourne.“ Přenesl pohled na Marla a zeptal se: „Přejete si promluvit se svým pánem? Třeba vám navrhne nějakou cestu z této nepříjemné situace.“

„Jsem si jistý, pane,“ vypravil ze sebe Marl, „že tu došlo k velkému nedorozumění. Určitě dokážeme tuto situaci vyřešit bez dalšího krveprolití.“

„Myslím, že ne,“ odtušil moidart a zvedl pistoli. V uzavřeném prostoru výstřel zaduněl jako rána z děla. Kannit Persan se s kulkou v krku vymrštil, odpotácel se několik kroků a sesul se na podlahu, kde ještě chvíli chroptěl. Moidart odložil pistoli a nalil si sklenici vody. Něco Marlovi říkal, ale jeho slova se utopila v tom, jak Kannit Persan chrčivě lapal po dechu.

„Neslyšel jsem vás, pane,“ přiznal Marl.

„Ptal jsem se vás, jestli nechcete trochu vody, pane. Nějak jste pobledl.“

Marl Coper se cítil jako ve snu. Zavrtěl hlavou. „Ne, děkuj u.“

Kannit konečně ztichl. Moidart se napil vody a ani na okamžik nespouštěl oči z Mariovy křídově bílé tváře. „Odjakživa jsem byl velice nemilosrdný,“ poznamenal moidart. „Kvůli tomu pokusu mě zabít k vám nechovám žádnou zášť. Jak už jsem řekl, být to obráceně, udělal bych totéž. Popudilo mě ale, jak je ten plán nehorázně neohrabaný. Uráží mou inteligenci.“ Bělovlasý stařík znovu moidartovi něco pošeptal. „Aha, už jste sám, pane Copere. Lorda Winterbourna jsme zřejmě nudili.“

Marl se zhluboka nadechl a povolal poslední zbytky odvahy. „Jak jistě víte, pane, váš syn je na jihu. Jeho život visí na vlásku. Propusťte mě a já zajistím, aby se mu nic nestalo.“

„Ne, ne, ne,“ zavrtěl moidart hlavou. „To mi nemůžete zaručit, pane Copere. Můj syn přežije, nebo zemře, jen díky svým schopnostem a štěstí. Ty události nemohu ovlivnit. Ani vy ne. Kdybych mohl, vaše druhy bych nezabil. Byl bych našel jiný způsob, jak to s Winterbournem vyřídit. Takhle jsem velmi nespokojen. Jsem věrný králi a s tou chátrou podporující Úmluvu nemám soucit. Budou pořád prohrávat. Jenomže teď musím přejít na jejich stranu. Moje vlastní území, milosrdně ušetřené válečného plýtvání, teď zakusí bitvy a přerušení obchodu. Můj majetek, který naše rodina shromažďovala celá pokolení, bude promrhán na vojska, pušky a meče. To mě vážně rozčiluje.“

„Prosím, nezabíjejte mě, pane,“ zaprosil Marl a po lících se mu koulely slzy.

„Ještě vás nezabiju, pane Copere. Nejdřív mi toho musíte tolik říct. Potřebuju se dozvědět všechno o Winteru Kayovi a jeho plánech. Tady Huntsekker vás doprovodí do nového pokoje. Brzy se k vám připojím. Pak si můžeme promluvit.“

„Řeknu vám všechno, co potřebujete vědět, pane. Přísahám.“

„Já vím. Lidé v mém žaláři to vždycky udělají.“

10

Dlouhou cestu do Eldacre přežily dvě stě dvacet tři kusy dobytka. Čtrnáct porazili cestou, aby nakrmili devět honáků a různé další lidi, kteří cestou žebrali o jídlo. Pět jim jich ukradli a Maev Kaelinovi zakázala jít je hledat. To mladého Riganta pořádně žralo.

„Jsou to moje krávy, Kaeline,“ připomněla mu tiše. „Jestli má někdo právo být naštvaný, jsem to já.“

„Možná,“ připustil Kaelin. „Ale co bys řekla, kdybych tohle stádo hnal já a vrátil se domů s tím, že jsem se rozhodl nechat si pár krav ukrást?“

Maev Ringová se náhle usmála. Tvář jí zjemněla a vypadala o několik let mladší. „Vynadala bych ti, synovce. A pořádně.“

Odpověď Kaelina uklidnila. „Tak proč ta nezvyklá mírnost?“

Maev slezla z vozu se zásobami a poodešla na kraj silnice. Hluboko dole viděli vysoký šedý hrad hrdě se tyčící nad městem. Maev se zadívala na Eldacre a hledala Pětipolí, kde se každoročně pořádaly hry. Hrdlo se jí stáhlo, když si vzpomněla, jak Jaim Grymauch vybojoval svůj životní zápas s varlishským šampiónem Gorainem. Maev si povzdechla. „Už je to dávno, co jsem byla naposledy doma,“ poznamenala. „Předtím jsem si myslela, že to nezvládnu. Ani teď si nejsem jistá, že to dokážu.“

Kaelin tetu objal kolem ramen. „Pořád si vzpomínám, jak jsem byl pyšný, když Grymauch toho chlapa vyhodil z kruhu. Ještě teď slyším, jak horalé jásali, a vidím ty užaslý obličeje Varlishů.“

„Ano, ten chlap měl pořádnou ránu," připustila Maev a pokrčením rameny shodila jeho ruku. „Nepotřebuju hýčkat," zabručela.

Kaelin se zazubil a pohodil hlavou. „Jsi ta nejvíc nedůtklivá ženská, co jsem kdy potkal."

„Máš pravdu, synovče," souhlasila Maev. Do rudých a šedivých vlasů jí dopadly poslední sluneční paprsky. Maev Ringová byla i ve čtyřiceti stále hezká žena a držela se zpříma. Za poslední čtyři roky maličko přibrala, ale stále se nosila s půvabem horalky. Zdvihla si těžkou zelenou sukni a vylezla zpátky na kozlík. „Přisedni si," vybídla Kaelina a posunula se. „Musíme si promluvit."

Kaelin se posadil na kozlík vedle ní a chopil se opratí. Čtyři koně se napřeli do postrojů a vůz se rozjel po svažující se silnici.

Honáci za nimi popohnali krávy.

„Jsme na cestě dva týdny a ty si chceš promluvit teď?" podivil se Kaelin.

„Zítra se sejdu s moidartem. Myslím, že bys měl jít se mnou."

Kaelin Ring neříkal nic. Opatrně řídil vůz a nohu držel nad brzdou. Maev se na něj zadívala. „Copak ti Morrigu ukradla jazyk?" optala se nakonec.

Vůz sklouzl směrem ke srázu a Kaelin stočil spřežení. Na cestě byl led, svah byl prudký a koně unavení. Kaelin na koně mluvil, zatímco práskal opratěmi. Vůz pomalu překonal nejhorší část svahu a dostal se na rovnější půdu.

„Proč bych se s ním měl sejít?" zeptal se nakonec.

„Protože vládne v této zemi, Kaeline. A ty budeš jednoho dne mocný muž. Je moudré setkat se s ním. Muž by měl znát své přátele, ale stejně důležité je, aby poznal své nepřátele."

„Co potřebuju vědět? Zradil mého otce a zavraždil ho. Pak jeho muži pozabíjeli Riganty. Mezi nimi i mou matku. Nebýt tebe, stejní muži by mě tenkrát chytili a rozbili by mi hlavu o zeď."

„To všechno je pravda," připustila Maev. „A když na toho samého muže tlačili, aby mě nechal popravit, prohlásil, že jsem nevinná."

„Pche! Umíš vydělávat peníze a on dostával svůj podíl na daních. Snažíš se mě přesvědčit, že v tom chlapovi je něco dobrýho? Je akorát samá nenávist a zatrpklost."

„Ano, to je. Víš, proč nenáviděl tvého otce?"

„No jistě. Otec byl vůdce Rigantů a moidart ho nedokázal porazit."

„To není všechno, Kaeline. Moidart měl ženu. Prý ji zbožňoval. Ona ale byla přelétavá. Potají se scházela s tvým otcem."

„To je lež!"

„Jaim je jednou zahlídl. Dlouhá léta to držel v tajnosti, ale jednou večer se opil a prozradil mi to. Lanovar byl v mnoha směrech skvělý muž. Byl milý, odvážný, chytrý a důvtipný. Jenže nedokázal odolat hezké tvářičce." Maev se zasmála. „Pravdou je, že jim nedokázal odolat, ať byly hezké nebo ne."

„Chceš říct, že ho moidart zabil, protože mu spal se ženou?"

„Jak příhodné! Že spolu spali! Pochybuju, že toho moc naspali. Ale ano, to je důvod, proč ho moidart nenáviděl. Viděl jsi někdy Gaiseho Macona?"

„Jednou jsem se s ním setkal," odpověděl Kaelin.

„Všiml sis jeho očí?"

„Bodejť, že jsem si všiml jeho očí." Kaelin zaváhal, jak si vzpomněl na jejich zvláštní barvu, jedno zelené a druhé zlaté.

„Lanovarovy oči," podotkla Maev.

Slova zůstala viset ve vzduchu. Kaelin mlčel, v hlavě měl zmatek. Z ničeho nic se rozpomněl, jak s ním před mnoha lety mluvila wyrd. Připadalo mu to jako v jiném životě. Jaim byl ještě naživu, budoucnost vypadala krásně a on se právě popral s nějakými místními mládenci. Gaise Macon mu přišel na pomoc. Wyrd to zřejmě fascinovalo. Chtěla po něm, aby jí řekl svůj názor na mladého šlechtice. „Líbil se ti?" ptala se tenkrát.

„Jestli se mi líbil? Je Varlish," Wyrd pak mluvila o Maev, ale její slova ho teď přímo pálila.

„Je Rigantka, Havrane, a v žilách jí proudí krev Ruathaina a Merie, dvou velkých hrdinů naší minulosti. Ano, a Lanacha a Bedrila, kteří drželi průsmyk. Maev má starou krev. Stejně jako ty. A jako Gaise Macon."

A jako Gaise Macon!

Kaelinovi se stáhl žaludek. Zvedl opratě, hodil je Maev do klína a seskočil z vozu. Tohle už nehodlal poslouchat.

„Počkej, Kaeline!" volala za ním Maev.

Otočil se k ní. „Počkat? Na co? Na další lži?"

„Mluvím pravdu."

„Možná!" zuřil. „Ale co všechny ty lži až do teď? Jaim to věděl. Tys to věděla. Wyrd to věděla. Jenom Kaelinovi se nic neřeklo. Mor na tebe, Maev, neměla jsi právo mi to zatajit. A horší je, že jsi neměla právo mi to teď říct."

Maev seskočila z kozlíku a rozběhla se k němu. „Mrzí mě to, Kaeline. Opravdu. Neublížila bych ti. Ano, tajila jsem ti to. Ale ne tak dlouho, jak si myslíš. Jenom dva roky. Viděla jsem Gaiseho Macona, když navštívil kasárna v Černé Hoře. Projel kolem mě. Podívala jsem se na něj a uviděla jsem Lanovarovy oči. Chtěla jsem ti to tenkrát povědět, ale právě se narodil malý Jaim a já nenašla způsob, jak s tím začít."

„A teď jsi ho našla," prskl. „Tak mě nech být."

S tím odešel do houstnoucího šera.

Když Kaelin Ring vstupoval do Eldacre, ještě se zlobil, ale hněv byl prostoupený hlubokým zármutkem. Otce nepoznal a vše, co o něm věděl, pocházelo od Jaima, Maev a wyrd. Slýchal o Lanovarově odvaze a soucitu, o tom, jak rád prováděl jiným lidem různé žertíky. Slýchal, jak dobře vypadal a jak ho všichni obdivovali. V jeho mysli se Lanovar

stal skoro bohem nebo aspoň nekonečně ušlechtilým a čestným mužem. Ten obrázek byl nyní pošpiněn. Který čestný muž by ukradl jinému muži ženu?

Napadlo ho, jestli Lanovar znal důvod, proč musí zemřít. Když tam tak ležel na úbočí hory, s Jaimem po boku, napadlo ho, že si to přivodil sám svým proradným chováním?

Kaelin se zastavil na kraji Pětipolí a opřel se o plot. Tady se museli shromáždit horalé a ukazovat své propustky. Žádný Rigante nebo Pannone nesměl vstoupit do varlishského prostoru. Doslechl se, že poslední dva roky se s tímto nařízením už nikdo neobtěžuje. Ale jiná nařízení byla na jihu stále prosazována. Žádný horal nesměl vlastnit koně nad čtrnáct pěstí v kohoutku ani nosit meč nebo mít pistoli.

Když si to uvědomil, vzpomněl si, že u sebe má své emburleyovky, schované v kapsách dlouhého koženého kabátu. „Ty pitomče," vynadal si nahlas. Chtěl je schovat ve voze, než vjedou do města. Byl pryč čtyři roky, stal se z něj manžel a otec, a jen vstoupí do Eldacre, spáchá zločin, za který je smrt oběšením.

Kaelin šel dál. Město se za poslední čtyři roky rozrostlo i do okolních svahů. Na louce na hřebeni stály nové domy a třída vedoucí do středu města a ke katedrále byla rozšířena. Podél ulice byly rozmístěné litinové sloupy s lucernami a Kaelin zahlédl lampáře se schůdky. Ve středu města bylo hodně lidí, mířících do krčem a jídelen. Jen několik starších mužů mělo bílou paruku, kdysi typickou pro varlishské pány.

Kaelin došel k vysoké katedrále a zadíval se na lidi přecházející náměstí. Tady se před čtyřmi roky Jaim Grymauch probojoval k Maev Ringové a vysvobodil ji z hranice.

Vysoký mladý horal zavřel oči a představil si tvář svého přítele a učitele. V té chvíli ho opustil všechen hněv. Nebylo nic divného na tom, že mu Jaim o Lanovarově slabosti nikdy neřekl. Jaim málokdy mluvil o lidech špatně a Lanovar byl jeho nejlepší přítel.

Kaelin odešel od katedrály a asi hodinu se potuloval po ulicích a navštěvoval místa, která si pamatoval z dětství. Na rohu Tkalcovské ulice už nebyla Grimmova pekárna. Místo ní tu byl obchod se šaty. Škoda. O slavnostech Maev Kaelina často brávala ke Grimmovi a kupovala mu klínek rozinkové buchty se sladkou polevou. Zastavil se před krámem a vzpomínal na radosti těch dávných dní.

„To je moc hezký kabát," ozval se mladý muž stojící ve dveřích. „Vsadím se, že tuhle kůži neušili v těchhle končinách. Ty stehy jsou neobyčejný."

„Ušila ho moje žena," opáčil Kaelin chladně.

„Je velice nadaná, pane. Vevnitř máme vystavený nový věci. Z Varingas právě dorazily nádherný rukavice."

„Děkuju, ale ne," řekl Kaelin. „Povězte mi, co se stalo s Grimmem?"

„Stařík umřel, pane, budou to dva roky. Jeho vdova podnik prodala."

Kaelin odešel. Vydal se k hostinci U černého kance, kde Maev objednala pokoje. Hostinec byl jednou z nejstarších budov v Eldacre, a i když byl během staletí opravován a rozšiřován, pořád si zachoval něco z původního vzhledu. Část stájí vzadu, jak aspoň tvrdil majitel, bývala kdysi sněmovní síní Dlouhého lairda, současníka velkého krále Connavara. Kaelin u Černého kance nikdy nebydlel, ale s Jaimem tam jednou povečeřeli. Jaim se v šenku popral se dvěma dřevorubci a oba je složil a pak s Kaelinem museli utéct do noci, aby se vyhnuli vojákům hlídky.

V hostinci bylo natřískáno a Kaelin se protáhl k baru, kde sdělil své jméno shrbenému muži s nakrátko zastřiženou šedivou bradkou. Muž ho odvedl dozadu a nahoru po krátkých schodech.

„Mám říct dámě, že už jste dorazil?" zeptal se Kaelina.

„Ne. Sejdu se s ní později."

Pokoj byl malý, ale v krbu bylo připravené dříví na oheň a hostinský zapálil lucernu, kterou postavil na stolek u postele. Když Kaelin osaměl, přistoupil k oknu a vyhlédl na ulici.

Maev chtěla, aby se sešel s moidartem, aby se postavil tváří v tvář muži, který mu zavraždil otce. Samotná představa na něco takového mu byla odporná.

A přece měla Maev pravdu. Bylo důležité poznat své nepřátele. Moidart byl zlý člověk, chladnokrevný a nebezpečný. Nenáviděl Riganty, a nebýt téhle neuvěřitelně pitomé války, už by vedl vojáky proti Callu Jacerau a klanům. Jednoho dne s ním budeme bojovat, pomyslel si Kaelin.

V ten den pomstím Lanovara.

A co Gaise Macon? Co tvůj bratr? Ta myšlenka mu nechtěně vytanula na mysli. Kaelin si povzdechl. „Není to můj bratr," pronesl nahlas. „A jestli půjde proti mně, zabiju ho."

Aran Powdermill kdysi míval kočku. Uměla neobyčejně dobře lovit krysy. Byla šedá a uhlazená a sedávala tiše, dokud se krysa neobjevila. Pak na ni upřela své zlaté oči. Nebylo v ní žádné napětí, touha či krvežíznivost. Prostě jen pozorovala a čekala. Když zaútočila, Aran pokaždé nadskočil. Pohyb byl neuvěřitelně rychlý, nenadálý a smrtící. Kočka si s kořistí nikdy nepohrávala. Skočila a zabila, načež odešla na své místo pod oknem a čekala na další oběť.

Když tu stál vedle moidarta, nemohl si pomoci, aby si na ni nevzpomněl. Pán strávil skoro celý den s nešťastným Marlem Coperem. Z toho křiku až stydla krev v žilách. Když se moidart konečně objevil, odešel do svých komnat, převlékl se a vykoupal. Teď na sobě měl šedý hedvábný kabát vyšívaný stříbrem, bílou krajkovou košili, tmavošedé kalhoty a holínky po kolena. Černé prokvetlé vlasy měl učesané. Aran se jen snažil vyhnout pohledu na kapku krve ve vlasech na pravém spánku.

„Co víte o Kranově kouli?" zeptal se ho moidart.

„Můžu se posadit, pane? Pravá noha mě skoro pořád bolí a já se pak nemůžu soustředit."

Moidart mu ukázal na křeslo. Aran se posadil a třel si lýtko. Bolest se poslední dobou zhoršovala, zvlášť když musel delší dobu jít nebo stát. „Koule je prý nějaká nádoba, možná —"

„Je to lebka," přerušil jej moidart. „Co dělá?"

„Lebka! Ano, tak to zapsal Prassimus v jednom z nejstarších textů. Tvrdil, že to je lebka jednoho velkého krále, který si myslel, že je nesmrtelný. Podle Prassima to byl neobyčejně mocný upír. Byl zničen ve válce tisíce let před počátkem našich dějin.“

„Odkud pocházel?“

„Prassimus?“

„Kranos.“

„To nikdo neví, pane. Za úžinou se prováděly nějaké vykopávky. Před sto lety archeologové poblíž Goriasy objevili pohřební mohylu a v ní našli tři zlaté tabulky s nápisem, který nikdo nedokázal přečíst. Byly tam taky předměty starší než naše civilizace. Vzpomínám si na vázu vyřezanou ze sopečného kamene. Dodneška nikdo nedokáže vysvětlit, jak ji vyrobili.“

„Vázy mě nezajímají. Mohl ten Kranos pocházet z mých zemí?“

„Proč si to myslíte, pane?“

„Coper mi vykládal, že Winter Kay celá léta sbírá mapy vysočiny severně od Eldacre. Taky studuje rigantskou historii a fascinují ho jejich pověsti.“

„Kranos asi mohl pocházet ze severu,“ připustil Aran. „Na různých místech tu opravdu jsou zbytky nějakých starověkých staveb.“

„To promyslíme později,“ prohlásil moidart. „Jakou moc ta koule podle vašich studií má?“

„Oživování a obnovování jsou zmiňované nejčastěji. Léčí rány a zvyšuje tělesnou sílu. Oddaluje známky stárnutí. Z těchto vlastností prý měli užitek Dežem Bek, služebníci koule.“

„Krkounští krkavci,“ zabručel moidart.

„Jste velmi sečtělý, můj pane.“

„Ale vůbec ne. To mi vysvětlil mladý pán Coper.“

„Aha, ovšem.“

„Proč se jim říkalo krkounští?“

„Vždycky jsem to považoval za aliteraci, pane. Básnický výplod,“ řekl Aran.

„Vím, co je to ‚aliterace‘. Ale slovo ‚krkounští‘ je zajímavé. Věčně nenažraní. Po čem ale hladovějí? Po moci? Po krveprolévání? Vykupitelé jsou známí svými výstřelky. Chtějí to tak – nebo to potřebují? Coper mluvil o tom, že když se dotknete lebky, ucítíte příval energie, uspokojení, jaké se nepodobá ničemu, co jste kdy zažil. Prý je to po bouřlivé činnosti znamenitý pocit. Tou bouřlivou činností myslí mučení a vraždu. Myslím, že dnes jako oběti by mu nepřipadal tak znamenitý.“

Ale tobě nejspíš ano, pomyslel si Aran sklíčeně.

„Ještě to promyslete, pane Powdermille. Potřebuju znát hranice jejich moci i její nevýhody. Znáte wyrd z lesa Stromu přání?“

Aran sebou trhl. Změna tématu přišla náhle. Snažil se posbírat myšlenky. „Setkal jsem se s ní, pane. Řídí se starými zvyky. Takových už moc není.“

„A je jich ještě míň od té doby, co je začal Winter Kay hledat a zabíjet. Ona je jednou z posledních. Proč ji chce zabít?“

„Nemám tušení, pane.“

„Tak použijte mozek,“ štěkl moidart. „Nečekám, že mi na ty otázky dokážete odpovědět okamžitě. Předkládám vám je, abyste si mohl odpovědi promyslet. Těm Dežem Bek o něco jde. Aby toho dosáhli, potřebují zabít jednu šílenou stařenu, co žije v lese. Když se na to podíváte z druhé strany, tak se jí bojí. Jak to tak vypadá, pane Powdermille, nad vykupiteli nemůžeme vyhrát. Mají nejen moc koule, ale ovládají i vojsko. Proto musíme zjistit, co ta žena ví. Není to tak?“

„Chápu, kam tím míříte, pane,“ odvětil Aran. „Podle pověstí zabil Krana jeden velký hrdina. Podle některých to prý byl jeho vlastní syn. Už se nemůže vrátit do světa z masa a kostí. Ale do jeho těla byla vložena ohromná moc, a tak jeho koule – jeho lebka – v sobě nese mocné kouzlo. Je nemyslitelné, že by takovou moc mohla ohrozit jedna rigantská čarodějka.“

„Myslím, že v ohrožení nemusí nutně být magie,“ poznamenal moidart. „Magie je jenom moc, která je žene k tomu, po čem touží. Wyrd ohrožuje ten cíl. Když má člověk závodního koně a někdo mu ho chce zchromit, nedělá to, protože nemá rád koně. Dělá to, protože chce vyhrát závod. Je nutné zjistit, co je to za závod. Po čem podle pověstí ti Dežem Bek touží?“

Aran se nad otázkou zamyslel. Texty studoval před mnoha lety. „S tímhle problémem vám asi nepomůžu, pane,“ přiznal nakonec. „Potřebujete většího učence, než jsem já.“ Zhluboka se nadechl. „Doufal jsem, že se budu moct vrátit domů, když jsem splnil, co jsem slíbil.“

„Nezajímá mě, v co doufáte. A nemyslí vám to jasně. Věříte snad, že se můžete objevit po mém boku, zaonačit smrt tří vykupitelů, nechat se vidět samotným lordem Winterbournem a pak odejít domů, aniž by vám hrozila odplata? Boží zuby, člověče, budou vás štvát, dokud nezemřete. Věřte mi, bezpečnější to bude v mých službách.“

„Jak si přejete, pane,“ řekl Aran, rozhodnutý zmizet z Eldacre, jakmile domácnost usne.

„Také vám za každý měsíc, který v mých službách strávíte, budu navíc platit deset liber až do konce roku. Jestli budeme napřesrok oba naživu, zdvojnásobím tu sumu a dám vám pozemek a hezký dům. Je to na vás, pane Powdermille. Služte mi a zbohatněte, nebo utečte do noci a postavte se vykupitelům nebo Sekáči, záleží na tom, kdo vás najde první.“

„To je těžká volba, pane. Potřebuju čas na rozmyšlenou.“ Aran se moidartovi podíval do očí a zachvěl se. „Už jsem si to rozmyslel a přijmu vaši laskavou nabídku,“ dodal.

„Moudré," zabručel moidart. „Co ta ochranná kouzla, která jste rozmístil kolem zámku? Jak dalece se na ně můžeme spolehnout?"

„Musejí se každý den obnovovat, můj pane. Nemůžu zaručit, že zadrží všechny duchy. Bylo by moudré neprobírat žádné plány, pokud u toho nebudu, abych se přesvědčil, že žádný vykupitel nepronikl mou ochranou. Potřebujeme svaté relikvie. Skutečné relikvie, ne ten šmejd, co mají v katedrále. Amulety požehnané Dámou se závojem nebo Persisem Albitanem jsou nejsilnější. Na severu jich moc není."

„Dokážete je najít?"

„Časem ano, pane. Ale čas, obávám se, není na naší straně."

„To je pravda. S každým dnem čekám další úklad o svůj život. Vykupitelé spolu dokážou hovořit na velké vzdálenosti. Mají na severu svoje lidi. Přikážou jim, aby po mně šli. Pinance je také ve spojení s Winterbournem. Předpokládám, že už teď sbírá vojsko."

„Berete to všechno velmi klidně, můj pane," podotkl Aran.

„Běžte si odpočinout, pane Powdermille. Pak se pusťte do práce a zjistěte, oč Winterbournovi doopravdy jde. Zjistěte, proč se bojí wyrd. To je, myslím, klíčem k celé věci."

„Udělám to, pane," slíbil Aran a vstal. „Mám vyslat svého ducha na jih a zjistit, co se děje s vaším synem?"

„Dokážete se s ním spojit?"

„Ne, pane."

„V tom případě je na to sám. Soustřeďte se raději na to, co udrží naživu nás."

Když byl Aran Powdermill zpátky ve svém pokoji, zamyslel se nad otázkami, jež mu moidart předložil. Opravdu by mohla být wyrd tak mocná, že by vykupitelům dokázala zabránit v jejich snažení? Aran o tom pochyboval. Proč ji tedy pronásledují? Důvod bude nejspíš stejný, proč lidé pronásledují takové, jako jsme my, od počátku věků. Strach. Máme přirozenou moc, kterou oni nemají a ani jí nerozumějí. Usoudil, že wyrd zná starou magii. Ta může léčit i zabíjet. Skutečnost, že temná kouzla nechce používat, vykupitele neuklidní. Už to, že vědí, že má větší moc než oni, bude stačit, aby ji chtěli zabít.

A mě taky, pomyslel si Powdermill nešťastně.

Kaelin Ring se k moidartovu Zimnímu sídlu nikdy nepřiblížil. Jen málokterý horal se sem dostal, tedy pokud ho zrovna nevlekli do vězení, aby už nikdy nespatřil denní světlo. Zámek byl působivý, bez ozdob, postavený ve stylu venkovských zámečků na jihu. Měl dvě poschodí a byl z kamene. Pod okapy byly zasazeny bíle natřené trámy a byla to vkusná stavba s asi čtyřiceti pokoji. K sídlu patřily rozsáhlé pozemky obklopené vysokou hradbou. Do zámku se vstupovalo velkou bránou z tepaného železa, kterou hlídali čtyři strážní v jasně žlutých stejnokrojích.

Maev i Kaelina prohledali kvůli zbraním a pak je doprovodili do budovy.

Cestou si Kaelin všiml množství vojáků hlídkujících kolem. Bezpečnostní opatření mu připadala přehnaná. Moidart nebyl oblíbený, ale nebyl zdaleka tak nenáviděný jako za časů horalských povstání.

Přivítat je přišel Galliott Hraničář. Poklonil se Maev. Kaelin měl pocit, že voják je v přítomnosti jeho tety nějak nesvůj. Což se patřilo, protože velel vojákům při její „popravě" a jeho mušketýři zastřelili Grymaucha.

„Vítejte na zámku, Maev Ringová," pravil.

„Děkuju, kapitáne," odvětila chladně. „Mého synovce Kaelina si jistě pamatujete."

„Jistě. Vyrostl jste, mladý muži. Život na severu vám očividně svědčí."

„Ano," zabručel Kaelin.

Ve dveřích nad nimi se objevil mohutný muž. Po schodech scházel Huntsekker ve svém starém medvědím kabátě. Uklonil se Maev. „Vypadáš dobře, paní," řekl. „Jsem rád, že se zas potkáváme." Maev mu pokynula, ale nepromluvila. Huntsekker se podíval na Kaelina a zeširoka se usmál. „Hele, další známá tvář. Když jsem tě viděl naposledy, byl jsi s tím starým rošťákem Grymauchem. Hrome, že mi ale chybí."

Kaelina překvapila upřímnost v jeho hlase.

„Všem nám chybí, Sekáči," poznamenal.

Galliott je zavedl dovnitř. Z postranní místnosti vyšel malý bělovlasý mužík a zamířil do schodů. Ohlédl se na Kaelina, pokřiveně se usmál a předvedl své zlaté zuby. Galliott je doprovodil do salonu a zavolal sluhu, aby moidartovým hostům donesl občerstvení. Maev se posadila do hlubokého křesla, ale Kaelin zůstal stát a zamířil k oknu. Za oknem uviděl pruh trávníku přecházejícího v louku. Zahlédl vojáky hlídkující podél hradby. Galliott odešel a Maev si vydechla. „Uvolni se, Kaeline. Jsem z tebe nervózní."

Kaelin se otočil od okna a usmál se. „Je těžký být klidný, když jsi tak blízko zlu," opáčil. „Když jsem naposledy viděl Sekáče, držel jsem mu u hlavy pistoli. Kdyby mě Jaim nezastavil, byl bych ho poslal do pekel."

„Já vím. Ale taky to byl Huntsekker, kdo mě odvedl z katedrály. Kdyby to neudělal, byla bych teď mrtvá."

„To jsem nikdy nepochopil," přiznal Kaelin. „Je to chladnokrevný vrah."

„Měl Jaima rád. Udělal to kvůli němu."

„Jak ho mohl mít rád? Jaim mu ukradl býka a zesměšnil ho a zabránil mu chytit Chaina Shadu. Nedává to smysl."

„Zrovna ty bys měl vědět, že Jaim dokázal k lidem proniknout. Jeho měl každý rád. Dokonce i Galliott. Když se objevili ti mušketýři, Galliott se je snažil zarazit. Ani on nechtěl, aby Jaim zemřel. Dávej si na Sekáče pozor, Kaeline, ale nenávidět ho nesmíš."

„Všimla sis, kolik je tu stráží?" změnil Kaelin téma a znovu vyhlédl z okna. „Jako by se chystali na obléhání."

V té chvíli se otevřely dveře a sluha jim oznámil, že je moidart přijme. Maev se zvedla z křesla a Kaelin za ní vyšel na chodbu a nahoru po schodech do dlouhé pracovny. V krbu hořel oheň. Když se Kaelin podíval na moidarta, rozbušilo se mu srdce rychleji. Moidart seděl za stolem pod oknem a černostříbrné vlasy měl sčesané dozadu a stažené do culíku.

Oči měl světlé a rty tenké. Když Maev vešla, nevstal, jen jí ukázal na křeslo. Kaelina si nevšímal.

„Vítejte zpátky v Eldacre, madam," pozdravil. Hlas měl hluboký a chladný. Vyzařovalo z něj ovládané napětí, které Kaelina znervózňovalo.

„Doufám, že se vám daří dobře, můj pane," opáčila Maev. „Tohle je můj synovec Kaelin."

Moidart zalétl pohledem k mladému horalovi. „Lanovarův syn," utrousil. „Slyšel jsem o vás."

Při zmínce o otci se Kaelina zmocnil hněv. Barva mu vyprchala z tváří. Zíral na sedícího muže a v té chvíli by ze všeho nejraději skočil přes místnost a rozerval mu hrdlo. Podíval se moidartovi do očí a poznal, že starší muž jeho pocity dokonale chápe. Dokázal v něm číst jako v otevřené knize. Kaelin si také všiml, že moidart má pravou ruku schovanou pod stolem. Zhluboka se nadechl. „Ano," řekl, „Lanovarův syn. I když jsem ho, žel, nikdy nepoznal."

Z moidartových očí vyprchal nenávistný lesk. Znovu se obrátil na Maev Ringovou. Chvíli probírali obchody s dobytkem, zušlechtění stád a dopravu skotu. Za tu dobu se Kaelin stačil vzpamatovat. Maev měla pravdu. Bylo moudré využít příležitosti a s moidartem se sejít. Nepodobal se žádnému muži, jakého kdy Kaelin potkal. Nešlo jen o to, že z něj člověka mrazilo v zádech, ale vyzařovala z něj i divoká inteligence, kterou nebylo radno podcenit.

Schůzka skončila a Maev vstala a udělala pukrle. Moidart jí poděkoval, že si udělala čas na návštěvu. Když se Kaelin obrátil ke dveřím, moidart promluvil. „Věnujte mi chvilku, pane Ringu." Došel ke dveřím a otevřel je Maev, jež se znepokojeně ohlédla na svého synovce. Moidart se nepatrně usmál. „Nic se mu nestane, madam, máte mé slovo." Zavřel dveře a vrátil se do křesla.

„Jste schopný a rafinovaný mladý muž," začal. „Před několika lety jste vnikl do kasáren v Černé Hoře a osvobodil vězně. Brilantní a dobře promyšlený čin, vyžadující iniciativu a odvahu." Kaelin skoro ani nedýchal. „Zmiňuji se o tom, abych ukázal trochu dobré vůle," pokračoval moidart. „Jindy bych vás nechal zatknout a pověsit, ale naštěstí pro vás dnes není jindy." Pootočil se a zavolal: „Připojte se k nám, pane Powdermille!"

Za Kaelinem se odsunul panel a do místnosti vstoupil mužík se zlatými zuby. „Jsme sami?" zeptal se moidart.

„Jsme, můj pane."

Moidart se obrátil zpátky ke Kaelinovi. „Doslechl jsem se, že se znáte se ženou známou jako wyrd z lesa Stromu přání."

„Je to má přítelkyně," přiznal Kaelin.

„Dobře. Jistí lidé ji chtějí zabít."

„A vy jste jedním z nich?"

„Dnes ne. O život jí usilují mí nepřátelé. Proto chci, aby zůstala naživu. Ti nepřátelé jsou obdařeni velikou mocí, pane Ringu. Mohou ji napadnout kouzly a čárami. Před magií ji neochráníte, ale můžete použít svou sílu a schopnosti, abyste zajistil, že se k ní nedostane žádný úkladný vrah. Taky jí můžete vyřídit, že v moidartovi má spojence."

„Takové spojenectví těžko uvítá," poukázal Kaelin.

„Řekl bych, že máte pravdu. Slyšel jste v poslední době něco o Callu Jacem?"

„Ne, ale když jsem ho viděl naposledy, měl se dobře. Povím mu, že jste se ptal na jeho zdraví."

„Teď mu dobře není, pane Ringu. Předevčírem ho ranila mrtvice a je ochrnutý na levou stranu." Moidart ukázal na mužíka se zlatými zuby. „Tohle je pan Powdermill. Má schopnost vidět, co se děje ve velké dálce, stejně jako wyrd. Černí Riganti jsou v této chvíli bez vůdce. Načasování je velice nešťastné. Do jara proti nám vytáhne vojsko. Dokážu sebrat snad tři tisíce dobrých bojovníků a další dva tisíce, ale to budou jen plevy. Proti sobě budu mít desetkrát tolik vojáků. Rigantská pomoc by byla velice vítaná."

Kaelin se náhle rozesmál. „Tomu nemůžu uvěřit," vyhrkl. „Muž, který mi zavraždil matku a otce a pobil stovky rigantských mužů, žen a dětí, si myslí, že za něj bude klan bojovat. Obdivuju vaši drzost. Jestli proti vám vytáhne vojsko, tak doufám, že vás chytnou a vyrvou vám srdce z těla."

„Ano, ano," mávl moidart rukou. „Určitě byste se pak cítil lépe. Když už to máme za sebou, podívejme se na celou věc s rozvahou. Vojsko, které přitáhne, zničí zemi a bude zabíjet lidi na severu po tisících. Všechny lidi bez rozdílu, nejen Varlishe. V zemi zavládne děs a zmatek, všechno bude zničeno. Z nějakého důvodu, který jsem ještě nezjistil, nepřítele fascinují rigantské dějiny a pověsti. Jejich vůdce už léta shromažďuje mapy území Černých Rigantů. To on chce zabít wyrd. Nemám nejmenší tušení, proč je pro něj její smrt důležitá. Doufám, že ona to ví. Žádám od vás pouze to, abyste ji chránil, jak jen to půjde. Powdermill se s vámi spojí a společně snad přijdeme na způsob, jak nepříteli zhatit plány."

„A kdo je ten nepřítel?" chtěl vědět Kaelin. „Luden Macks?"

„Ne, hrozba nepochází od úmluvníků, nýbrž od lorda Winterbourna, maršálka královských vojsk, a od jeho vykupitelů."

„Vy stojíte proti králi?" užasl Kaelin. „Ale váš syn přece slouží v jeho vojsku!"

„Ano, to slouží, pokud je ještě naživu. Osud, pane Ringu, často vykazuje smysl pro velmi ponurý humor. My dva jsme přirození nepřátelé. Nepopírám to. Krev i dějiny z nás udělaly to, co jsme. Pokud nadcházející krveprolévání přežijeme, což je, žel, vysoce nepravděpodobné, opět se z nás stanou nepřátelé. Rozhodně bych vás rád viděl viset. V této chvíli jste ale pro mne důležitý. Ochráníte wyrd?"

„Ochráním. Je to má přítelkyně. Já své přátele v nouzi neopouštím."

„Velmi dojemné. Myslete také na to, co jsem říkal o Rigantech, pane Ringu. Padne-li Eldacre, sami se neudržíte. Pokud se rozhodnete bojovat po mém boku, dodám vám tisíc liber ve zlatě, abyste je rozdělil mezi rigantské válečníky a jejich rodiny."

Kaelin Ring cítil, jak z něj opadá napětí. „Budete muset být přesvědčivější," prohlásil. „Mám akorát vaše slovo na to, že se ty věci dějí. Tvrdíte, že proti vám táhne vojsko. Tomu věřím. Král se možná konečně rozhodl zbavit takového zloducha. Nebo je to možná právě tak, jak říkáte. Potíž je, že vaše slovo nestojí za nic. Kdysi dávno jste slíbil mému otci bezpečný průchod na schůzku, na které jste měli uzavřít mír. A místo toho jste ho tam zavraždil."

„Ve skutečnosti zemřel o něco později," poznamenal moidart, „ale to není podstatné. Zajímavé, to bylo jedinkrát, kdy jsem porušil dané slovo. Nebudu tvrdit, že mě to od té doby straší, ani podobné nesmysly, ale bylo to politováníhodné. Řeknu však, že kvůli této politováníhodné maličkosti jsem později nevyhledal a nezabil toho velkého hlupáka, který se ho tehdy pokoušel zachránit. Grymauch se jmenoval. Zaútočil se šátkem přes obličej. Byl to směšný převlek. Byl to největší horal v kraji a každý věděl, že je Lanovarova pravá ruka. Ale ani na tom nezáleží. Nebudu popírat, pane Ringu, že v očích Rigantů jsem zlosyn. Je to otázka úhlu pohledu. Historie se věnuje hlavně lidem, kteří něčeho dosáhli, změnili osud svého národa. Pro lid Kamene byl císař Jasaray velký muž a hrdina a Connavar byl krutý a zlý divoch. Pro Riganty byl Jasaray ohavný dobyvatel a Connavar hrdina. Hrdinové a zloduši, pane Ringu, jsou většinou zaměnitelní, záleží jen na dějinných okolnostech. Je to skoro k smíchu. Já nenávidím klany. Odjakživa. Jejich nezávislé myšlení ohrožuje soudržnost. Kvůli tomu byly poraženy. A poražený lid je slabý. Ošklivím si slabost. A přece – a v tom je ta nádherná ironie, pane Ringu – pokud v tomto podniku uspějeme, zachráníme Riganty a budoucí pokolení budou hovořit o úžasném hrdinském moidartovi, jenž se čelem postavil silám zla. Varlishové z jihu mě – člověka, který je nade vše obdivuje – budou považovat za zrůdného zrádce. Úhel pohledu, pane Ringu. Dnes vás o tom nepřesvědčím, ale předpokládám, že wyrd, pokud ještě žije, to udělá."

„Tak to byste se měl modlit, aby ještě žila," zavrčel Kaelin.

„Já se nikdy nemodlím, pane Ringu. Já konám. Mít na vybranou, spojil bych se teď s nepřítelem a čekalo by mě ještě větší bohatství a moc. Naneštěstí se nepřítel rozhodl, že ohrozí mého syna. Poslali muže, aby mě zabili. A tak se připravuji k bitvě ve věci, v niž nevěřím, proti nepříteli, který má víc vojáků i větší moc. Jedinou mou výhodou je, že se nepřítel chová hloupě. Doufám jen, že to zopakuje."

„A ta hloupost je…?" optal se Kaelin.

„Že napadli mě, pane Ringu. Ach, a ta maličkost, že se pokoušeli zabít to dítě… Feargola. Nezklamali jen jednou, ale dvakrát."

„Dvakrát?"

Moidart se obrátil na Powdermilla. „Povězte mu to."

„Poslali vrahy, aby zabili vaši ženu, syna a Feargola Ustala. Nepovedlo se jim to," dodal rychle. „Draig Cochland a jeho bratr se k nim dostali dřív a pomohli jim uprchnout na území Calla Jaceho."

„Jsou v bezpečí?"

„Ano, jsou," uklidňoval ho Aran Powdermill. „I když váš muž Senlic je mrtvý a Eain Cochland taky."

„Vrátím se na sever," prohlásil Kaelin. „Jestli mi wyrd vaše slova potvrdí, udělám, co bude v mé moci, abych sebral rigantské vojsko a vytáhl k Eldacre."

„To mi stačí, pane Ringu," pravil moidart a napřáhl ruku. Kaelin Ring se na ni zadíval a pak vzhlédl do jeho světlých očí. Moidart se trpce pousmál. „Ano, tu nádhernou ironii je asi možné dotáhnout jen do určité míry."

Když Mulgrave kráčel po mostě k malému kostelíku, byl utahaný. Posledních několik nocí se příliš nevyspal a hlavou mu vířily nezodpovězené otázky.

Předsunutí zvědové hlásili pohyb oddílů, což během příměří nedávalo moc velký smysl, a včera dorazilo šedesát vozů, na něž byly naloženy veškeré zásoby a prach z nového skladiště, které bylo zřízeno na rozkaz Cordleyho Lowena. Mulgravemu připadalo jako plýtvání časem, penězi i prací zřizovat skladiště a pak ho téměř vzápětí zrušit. Navíc to znamenalo, že vojákům z eldacreské kumpanie zůstaly jen ten prach a kule, které měli u sebe. Kdyby Luden Macks klid zbraní porušil, Eldacreští by mu nemohli vzdorovat déle než den. Mulgrave tyto obavy přednesl Gaisemu Maconovi.

„Během několika dní nás nejspíš pošlou jinam," odpověděl na to mladý generál. „Nejvyšší velení se očividně rozhodlo posunout frontu."

„Nejvyšší velení, pane, je lord Winterbourne. Uklidní vás pomyšlení, že naši muži teď nemají žádný přísun munice? Zítra odvezou i zásoby potravin."

„Ne, neuklidňuje mě to, příteli. Je k vzteku ocitnout se v takové situaci. Nemůžeme nic dělat. Musíme čekat na rozkazy. Ale můžeme vyslat zvědy dál do kraje. Chci vědět o každých dalších pohybech vojáků v okolí."

„Proč, pane?"

„Fronta se stáhla. Zůstali jsme tu jen my. Jsme tu nechránění a nemůžeme ani přivolat žádné posily. Nejbližší královské oddíly jsou šest mil východně od nás. Nedává mi to smysl. Kdyby Macks zaútočil, obklíčil by nás a zlikvidoval dřív, než by dorazila pomoc."

„Pokud by nám někoho vůbec na pomoc poslali," opravil ho Mulgrave.

„Řekněte zvědům, ať se nenechají vidět."

Mulgrave se usmál. „To je přece podstatou toho, být zvědem, pane, ne?"

„Myslím tím, ať se vyhýbají i našim oddílům, nejen Macksovým."

Z těch slov Mulgraveho zamrazilo.

Když nyní mířil do malé chalupy Ermala Standfasta, trochu se uvolnil. Společnost malého kněze ho vždycky potěšila. Jenže když dorazil, uviděl přede dveřmi malý vůz. Zjistil, že je na něm naložený Ermalův nábytek a spousta beden. Byly tam i balíky knih svázané provazem. Z domu se vynořili dva muži se starým koženým křeslem. Když procházeli kolem Mulgraveho, kývli mu na pozdrav.

Šermíř vstoupil do chalupy. Světnice byla skoro prázdná. Ermal vyšel z dolní ložnice s dalším balíkem knih. Uviděl Mulgraveho a nervózně se usmál. Pomocníci se vrátili a Ermal jim podal knihy a požádal je, aby je přidali na vůz. Poté každému dal stříbrný chailling. Muži se dotkli čela a odešli.

„Co se to tu děje?" zeptal se Mulgrave.

„Já totiž… ehm… odjíždím na jih, Mulgrave."

„Rozhodl jste se znenadání. Ještě včera jste říkal, jak se těšíte na jaro.“
„Ano, je to trochu náhlé. Ale už jsem se rozhodl.“
„Co se stalo, Ermale?“
„Nic. Vůbec nic. Mám ve Varingas sestru. Asi… potřebuju zapomenout na ty válečné hrůzy.“
„Mně to spíš připadá, že jste vyděšený, Ermale.“
Mužík svěsil ramena. Mulgrave si všiml, jak nervózně vzhlédl ke stropu. „Ano, jsem vyděšený. Tak na mě působí válka. Chci v klidu žít v hlavním městě. Vzpomínáte, jak jste mi vyprávěl o tom, že se vám zdá o jakési bělovlasé stařeně, která žije u moře na jihu? Ano, ovšemže si vzpomínáte,“ dodal rychle. „Měla pocit, že jí hrozí smrt. Mně se zdají stejné sny, Mulgrave. Přesně ty samé, o jakých jste mi vyprávěl. Už nejsem žádný mladík. Chci jen v klidu dožít a číst si v knihách a pomáhat lidem, jak jen budu moct, těmi svými bylinkami a prášky. Nejsem válečník, Mulgrave. Nechci mít nic společného s násilím, které se odehrává všude kolem mě. Nechci, aby mi hladoví mrchožraví ptáci vyklovali oči. Chápete? Jsou tady. Stačí se jenom podívat na stromy kolem nás a uvidíte je, jak číhají na kořist. Přeju vám hodně štěstí, Mulgrave. Teď už musím jít.“
Přistoupil k Mulgravemu a potřásl mu rukou.
Mulgrave si všiml, jak se mu obličej leskne potem. „Kéž vás vždycky provází Pramen,“ popřál mu.
Ermalu Standfastovi se v očích třpytily potlačované slzy. „Nemyslím, že jemu příliš záleží na slabých starcích, jako jsem já,“ řekl.
Potom si z háčku vzal svůj starý kabát a oblékl si ho. Mulgrave ho doprovodil k vozu.
Víc si toho neřekli a Mulgrave se mlčky díval, jak vůz odjíždí. Ermal se s ním nerozloučil ani nezamával.
Mulgrave se vrátil do ztichlého domu. Oheň ještě hořel, ale nebyla tu žádná křesla. Dokonce i starý kobereček byl pryč. Šermíř se posadil na podlahu.
Ermal mluvil divně. Mulgrave věděl, že se mu pokoušel něco sdělit, ale mluvil, jako by je někdo poslouchal. Ta bělovlasá žena byla na severu, ne na jihu. A nehrozila jí smrt, nýbrž Dežem Bek.
„Mně se zdají stejné sny, Mulgrave. Přesně ty samé, o jakých jste mi vyprávěl.“
Ermalovi se také zdálo o Dežem Bek.
„Nechci, aby mi hladoví mrchožraví ptáci vyklovali oči.
Chápete? Jsou tady. Stačí se jenom podívat na stromy kolem nás a uvidíte je, jak číhají na kořist.“
Hladoví mrchožraví ptáci. Krkounští krkavci. Dežem Bek.
Jsou tady.

Winter Kay si už dlouho myslel, že ho nic nemůže rozčílit. Výbuchy hněvu považoval za známku nižšího intelektu. Proto se nyní snažil výbušný stav své mysli zvládnout. Jak mohl být Marl Coper tak pitomý? Copak ta jednoduchá ochranná kouzla kolem zámku nezachytil? A střelit Sekáče, aniž by se následně obtěžoval najít tělo? Taková samolibost si zasloužila mučení a smrt. Winter Kay si nalil pohár studené vody a napil se. Uklidni se, říkal si. Mysli!
Všechno, co během let naplánoval, bylo úzkostlivě připravováno a ve všem měl téměř naprostý úspěch. Vydával rozkazy a ty byly plněny. Byli zverbováni dobří muži, zatímco slaboši a potížisti odmítnuti či zabiti. S králem už nebylo nutné počítat, úmluvníci budou zničeni a celá nádherně celistvá strategie bude každou chvíli vítězně naplněna.
Winter Kay zašel k oknu a zadíval se dolů. Několik hostí se procházelo v zahradách. Plání za západní hradbou cválala skupinka jezdců, kteří si vyrazili na lov se sokoly. Jezdec v čele s purpurovou šerpou byl král. Slunce už slibovalo jaro. Winter Kay se zhluboka nadechl.
„Zkusme se na to podívat z trochu jiného úhlu,“ řekl si nahlas. „V otázce Gaiseho Macona jsem byl samolibý. Ferson byl zbabělec a hlupák a Macon je chytřejší, než jsem předpokládal. Ale teď už ho to nezachrání.“
Pomyšlení na blížící se odchod Gaiseho Macona ze světa ho trochu uklidnilo. Ale co moidart? To byl skutečný důvod k lítosti. Ten muž by mu v jeho záležitosti velice pomohl. Měl jsem za ním přijít dřív, pomyslel si Winter Kay. Měl jsem mu vyléčit popáleniny a přijmout ho mezi nás.
Příliš pozdě bycha honit.
Ozvalo se tiché zaklepání. „Pojďte dál, Velroyi,“ zavolal.
Eris Velroy vstoupil a poklonil se. Vypadal unaveně, ve tváři byl popelavý. Pohledem zalétl ke stolu a kazetě s Kranovou koulí.
„Posaďte se, člověče,“ nakázal mu Winter Kay. Velroy si prohrábl husté, pískově hnědé vlasy a promnul si zarudlé oči, pod nimiž měl tmavé kruhy. Do křesla se doslova sesul.
„Podařilo se vám prorazit ochranné kouzlo?“
„To nebylo nutné, můj pane. Moidart nenechal kobky chránit žádnými kouzly. Myslím, že chtěl, abychom viděli, jak Marla mučí. Bylo to strašné.“
„Bezpochyby. Moidart se v takových věcech velmi dobře vyzná. Děsí vás, viďte?“
„Ano, děsí, můj pane,“ přiznal Velroy.
„Kde je teď pinance?“
„Sbírá síly. Koncem týdne vytáhne na Eldacre. Dvanáct tisíc mužů posílených divizí pěti set rytířů. Zatím ale mají jenom pár děl. Pinance si myslí, že moidart přesune své muže na Eldacreský hrad a bude se tam chtít udržet.“
„Jakmile bude zničen Macks, vyšleme na sever další tři pluky. Co Macy a jeho muži?“
„Zítra za úsvitu zaútočí na Shelding.“
„Vždycky je to za úsvitu,“ poznamenal Winter Kay. „Často si říkám, proč to nikdy není o půlnoci nebo za soumraku.“
„Ano, můj pane,“ pronesl unaveně Eris Velroy.
„Macy má dva tisíce mužů. Jak jsou rozdělení?“

„Tři sta mušketýrů, patnáct set jezdců a dvě stě mužů těžké pěchoty s píkami a meči.“

„A Macon?“

„Jen necelých šest set mužů, můj pane. Sto mušketýrů, čtyři sta padesát jezdců a čtyřicet ostrostřelců.“

„Až začne útok, většina bude spát. Výborně. Sdělil jste jim jasně, že chci, aby mi přinesli Maconovu hlavu?“

„Ano, můj pane.“

„Skvělé. Dnes v noci se změní řád světa, Velroyi. Zítra začne nový věk. Bude to věk vykupitelů. Až se rozloučím s králem a jeho rodinou, odjedu s Kalmerem a jeho rytíři.“

„Budete chtít korunu pro sebe, můj pane?“

Winter Kay se Velroyovi podíval do unavených očí. „Víte, mladý Marl mi pořád kladl podobné otázky. Divil se, proč mu nikdy neodpovím. Když jste ho teď viděl umírat, předpokládám, že víte proč.“

Velroy ztěžka polkl. „Ano, můj pane.“

„Pojďte, projevte úctu kouli. Vrátí vám sílu. Tato noc bude dlouhá a krvavá.“

Gaise Macon prohlížel hlášení svých zvědů. Zahlédli, jak na západ, přibližně tři míle severně od Sheldingu, míří oddíly vojáků na koních. To bylo podivné. Luden Macks, jenž tábořil asi dvacet mil na západě, souhlasil s příměřím a čtyři míle širokým neutrálním pásmem mezi vojsky. Shelding byl na západním konci tohoto prostoru, a jestli se jezdecké jednotky přesouvaly na západ, hrozilo, že naruší příměří.

A nešlo jen o kavalerii. Taybard Jaekel spatřil včera v noci na jižní silnici oddíly dělostřelců. Takové manévry obvykle předcházely schůzi hlavního štábu, a přece Gaise na žádné takové shromáždění nebyl pozván.

Nejenže byla nyní eldacreská kumpanie z takových schůzek vyloučena, ale když byly odvezeny zásoby, zůstávalo jim jídlo nejvýše na dva dny.

Nebýt štěstí, byli by také přišli o koně. Ten poslední incident Gaiseho rozhněval. Napsal kvůli tomu lordu Winterbournovi. Odpoledne se s Mulgravem rozhodli vyjet si a rozhlédnout se po kraji. Kráčeli po louce, na níž byly umístěny čtyři stovky jejich koní, a dorazili ve chvíli, kdy se šedovlasý seržant Lanfer Gosten zuřivě dohadoval s důstojníkem od druhého kopinického. Opodál sedělo na koních dvacet jezdců.

„Co se to tu děje, Lanfere?“ zeptal se Gaise, když k nim došli.

„Tento pán tvrdí, že má rozkaz odehnat naše koně někam jinam, pane,“ hlásil Gosten. „To není správné. Nemůžete nechat kavaleristy bez koní.“

„To opravdu nemůžete,“ souhlasil Gaise. Přistoupil k důstojníkovi, jenž seděl na jeho vlastním bělouši.

„Jsem Gaise Macon.“

„Generále, mám rozkaz přemístit –“

„Slezte z toho koně.“

„Pane?“

„Jste v přítomnosti generála. Sesedněte a zasalutujte.“

Muž sesedl a rychle zasalutoval. Byl vysoký, štíhlý a na sobě měl červený kabát se zlatými epoletami kapitána druhého pluku královských kopiníků.

„Vaše jméno?“

„Konran Macy, generále.“

„Jste spřízněný s generálem Barinem Macym?“

„To je můj bratr, pane.“

„Dobře. O co jde s těmi koňmi?“

Macy mu podal rozkazy. Byly přesné. Všichni koně ze Sheldingu se měli přesunout do Lincsteru, o čtyři míle dál na východ. Rozkaz podepsal Macyho bratr.

„Zdá se, že je tu chyba,“ podotkl Gaise Macon. „Za prvé, eldacreská kumpanie nespadá pod velení druhého kopinického.“

„Lord Winterbourne pověřil generála Macyho velením této části fronty, pane,“ odtušil důstojník klidně.

„A za druhé, eldacreští koně jsou soukromý majetek, patří mně, ne vojsku. Pokud si generál Macy přeje zrekvírovat moje koně, může si od lorda Winterbourna vyžádat písemný rozkaz. Já se proti tomu odvolám a podvolím se až rozhodnutí vojenského soudu.“

„Mám rozkaz odvést koně, pane. Hodlám –“

„Mlčte! Vaše záměry mě nezajímají.“ Gaise se otočil k Lanferu Gostenovi. Opodál postávalo asi patnáct mušketýrů. „Seržante, svolejte své muže.“ Lanfer Gosten štěkl rozkaz a mušketýři přiběhli. „Jsou ty zbraně nabité?“ zeptal se Gaise.

„Ano, pane,“ ujistil ho Gosten.

„Výtečně.“ Gaise se znovu obrátil ke Konranu Macymu. „Nasedněte na svého koně, pane, vraťte se ke generálovi Macymu a vyřiďte mu, že nezdvořilé chování nemám rád. A teď zmizte.“

Konran Macy se chvíli nepohnul. Z obličeje mu vyprchala barva a Gaise viděl, jak se snaží ovládnout. V modrých očích mu svítil vztek. „Jste hluchý, nebo jenom hňup?“ zeptal se ho Gaise a popošel blíž.

V té chvíli jeden jezdec za Macym pobídl koně kousek blíž. „Konrane!“ zavolal ostře. „Jedem.“

Macy zamrkal a uvolnil se. Otočil se na patě, došel ke svému koni a vyhoupl se do sedla. Vrhl přes rameno pohled plný spalující nenávisti a se svými muži odjel.

Ke Gaisemu přistoupil Mulgrave. „Myslím, že vás ten muž nemá rád, pane,“ prohodil.

„A já už starostmi nikdy neusnu,“ zamumlal Gaise.

„Myslím, že bychom měli vyjížďku odložit, pane,“ poznamenal Mulgrave.

Gaise kývl na souhlas. „Odežeňte koně do města, Lanfere, na tu obecní půdu za tržištěm.“

„Ano, můj pane.“

Když teď seděl ve své malé pracovně, byl Gaise velice ustaraný. Co jestli lord Winterbourne plánuje překvapivý útok na Ludena Mackse a chce porušit příměří? Co když Macks unikne? Pak by zamířil na východ přímo na Shelding. Bez koní, s nedostatkem munice a jen se stovkou mušketýrů a čtyřiceti ostrostřelci by byla eldacreská kumpanie zničena.

Když se začalo smrákat, natáhl si Gaise kožišinou podšitý svrchník a s Vojákem po boku vyšel z domu. Jakmile se objevil, Taybard Jaekel a další střelec, mohutný chlap s hustým rezavým plnovousem, mu zasalutovali.

„Dneska je tepleji,“ podotkl Gaise.

„Ano, pane,“ řekl Taybard Jaekel. „Blíží se jaro.“

„Že si dává hromsky načas,“ zabručel vousatý voják. Gaise zapátral ve vzpomínkách po jeho jméně a přikládal to své únavě.

„Bard, že ano?“ zeptal se nakonec.

„Správně, pane. Kammel Bard. Nechal jste mě zbičovat.“

„Zřejmě jste se rychle vzpamatoval,“ prohodil Gaise s ironickým pobavením. Ocenil by, kdyby tady teď byl Mulgrave, aby si tu chvíli vychutnal. Jaká byla, pro všechno na světě, správná odpověď muži, jehož nechal zpráskat?

„Na vysočině žije odolný plemeno,“ zabručel Bard. „Rigantská krev, víte?“

Gaise se zasmál. „Ještě před několika lety by to byla urážka. Teď vám můžu sdělit, že i naše rodina je stejně požehnaná. Moje bába byla napůl Rigantka. Skvělá žena, aspoň se to povídá. Dokonce i král dnes mluví o svém dědovi a svém rigantském dědictví.“

„Proto jsme neporazitelní, pane,“ kasal se Kammel Bard. „Jsme rigantský vojsko.“

Gaise se usmál a prošel kolem vojáků, kteří se zařadili za něj. Když se přiblížili k brance, objevila se naproti Cordelie Lowenová a mířila k nim. Měla na sobě jezdecký oděv s těžkou rozstřiženou sukní, holínky a krátký kabát s kožišinovým límcem. Tmavé vlasy měla rozpuštěné. Gaisemu se zrychlil dech a rozbušilo srdce.

„Dobrý večer, generále,“ pozdravila.

„I vám, má paní. Smím vám představit své strážce? Taybard Jaekel a Kammel Bard, dva skvělí mládenci z mé domoviny.“ Oba muži se neohrabaně poklonili. Voják k ní došel a Cordelie poklekla. „Dávejte pozor,“ varoval ji Gaise. „Cizince nemá rád.“

Cordelie naklonila hlavu na stranu a luskla prsty. Pes si okamžitě sedl. Cordelie ho poplácala po hlavě. „Mně připadá roztomilý.“

„Máte pravdu, paní.“

„Pozvete mě dovnitř na horký čaj, nebo mám mrznout tady venku?“ zeptala se.

„Dovnitř? Já… ehm… nemám žádné služebnictvo.“

„Copak generál nedokáže nalít do konvice vodu a pověsit ji nad oheň?“

„Tak jsem to nemyslel. Chci říct, že bychom byli… sami.“

„Aha, chápu. Nebojte se, generále. Jsem si jistá, že když vás napadnu, vaši strážní vám určitě rychle přispěchají na pomoc.“

Gaise si povzdechl. Všiml si, jak oběma vojákům pocukávají rty. „Tak dobře, má paní.“ Obrátil se k Taybardovi a řekl: „Jestli zavolám o pomoc, okamžitě přiběhnete.“

„Budem tam okamžitě, pane.“

Přestože navenek zachovávala zdání sebedůvěry, byla Cordelie Lowenová zmatená a nejistá. Od setkání s Gaisem Maconem na starostově večírku byla tato obvykle rozumně uvažující dívka rozrušená. Velice ji to znepokojovalo. Nějak nemohla mladého generála vypudit z hlavy. Pořád si představovala ty jeho zvláštní zlaté a zelené oči i rychlý, nervózní úsměv.

Skoro celý den na něj myslela a nakonec se jí podařilo přesvědčit samu sebe, že ji znepokojují obavy o jeho bezpečí. Nakonec sloužil králi, a pokud mu hrozilo nebezpečí, bylo její povinností jít mu na pomoc.

Když ji teď odváděl do malého domku, věděla Cordelie, že je to pravda jen zčásti. V devatenácti letech nebyla Cordelii Lowenové cizí vytříbená radost z tělesné přitažlivosti. Byli tu mladí důstojníci, v jejichž přítomnosti se jí zrychlil tep, a pohlední muži, kteří v ní vyvolávali nemravné myšlenky. Ale nikdo na ni neměl zdaleka takový vliv jako tento mladý šlechtic. Představa, že zítra odjede a už ho možná nikdy neuvidí, byla skutečně hrozná.

Slyšela ho, jak říká: „Někde tu bude konvice.“

„Prosím, neobtěžujte se s čajem, generále. Jen jsem si dělala legraci. Smím si sednout k ohni?“

„Jistě. Můžu vám vzít kabát?“

„Je poněkud nezvyklé, aby svobodná žena vstoupila do domu starého mládence,“ podotkla. „Kdyby se tam svlékla, bylo by to považováno za nevhodné.“

„Aha, no ovšem. A nebude vám vadit, když si ho sundám já? Je tu nějak horko.“

Zasmála se jeho rozpakům. „Ach, do prázdnoty se zvyklostmi,“ prohlásila, rozepnula si kabát a sundala si ho. Pod ním měla košili ze silného hedvábí a vyšívanou jezdeckou vestu z měňavě zelené látky. Gaise od ní kabát vzal a pověsil ho na háček u dveří.

„Slyšel jsem, že zítra ráno odjíždíte,“ poznamenal. „Víte už kam?“

„Otec říkal, že nám přidělí dům v Lincsteru.“

„To je jen čtyři míle odsud,“ vyhrkl Gaise překvapeně.

„Já vím,“ přiznala, a dobrá nálada ji opustila, když si vzpomněla na důvod své návštěvy. „Je to jedna z věcí, o kterých bych si s vámi ráda promluvila.“

„To nedává smysl.“

„Otec je vyděšený, generále Macone. Ještě nikdy jsem ho takhle vystrašeného neviděla. Velice mě to znepokojuje. Mluví o tom, že odejde od vojska, dokonce se chce vrátit na naše panství poblíž Kamene. Dnes odpoledne jsem s ním mluvila a… přitom přišlo na přetřes vaše jméno. Varoval mě, abych si vás příliš neoblíbila. Měla jsem dojem, že se tu podle něj má stát něco zlého."

„Taky si to myslím," povzdechl si Gaise. „Odvezli všechen prach a zásoby a dneska odpoledne se dokonce snažili odehnat naše koně. Jsme tu opuštění. Kdyby Luden Macks zaútočil, budeme mít vážné potíže."

„Nemyslím, že problémem je Luden Macks, generále."

Zadíval se na ni a mlčel. Cordelie pod jeho pohledem zrudla. „Znám svého otce dobře, a to, co vidím, není jenom strach. Myslím, že se stydí. Máte mocné nepřátele, generále. Myslím, že vám chtějí ublížit."

„Taky mě to napadlo," připustil s trpkým úsměvem. „Už dvakrát se mě pokusili zabít. Třetí pokus na sebe určitě nenechá dlouho čekat."

„Tak proč tu zůstáváte?"

„Dobrá otázka, paní. Jde o čest. O povinnost. Jsem králův člověk. Slíbil jsem, že mu budu sloužit a mí muži taky. Nemůžu jen tak odjet. To by ze mě udělalo křivopřísežníka a přivodilo hanbu naší rodině."

„Hanbu moidartovi? To je mi novinka."

„My dva jsme si nikdy nebyli blízcí," pravil Gaise mrazivě. „Ale pořád je to můj otec a já nedopustím, aby byl znevažován."

„Omlouvám se, pane."

Jeho výraz změkl. Usmál se. „Slyšel jsem ty příběhy, Cordelie. Některé jsem dokonce i zažil. Otec je tvrdý muž, ano, je krutý. Rád bych věděl o nějakém dobrém skutku, který by vykonal na straně spravedlnosti. Ale o žádném takovém nevím. Jenom doufám, že nejsem jako on a nikdy nebudu."

„Nemyslím, že se mu podobáte," pravila a vstala z křesla. „Myslím, že se nepodobáte žádnému muži, jakého jsem kdy potkala."

„Doufám, že to byla poklona."

Přistoupila k němu. „Už jste se někdy líbal, generále?"

„Ne."

„V tom případě vás asi políbím. Tedy pokud nic nenamítáte."

Gaise zavrtěl hlavou a ona se usmála, když viděla, jak se polekal. Vzala ho za ruku a přivinula se k němu. Jejich rty se setkaly a ta chvíle pokračovala. Položil jí ruku kolem pasu a přitiskl ji k sobě pevněji.

Když se Cordelie konečně odtáhla, srdce jí bušilo jako o závod. Zhluboka se nadechla. „Opatrujte se, generále Macone," zachraptěla.

Gaise chvíli nedokázal promluvit. Točila se mu hlava a zavalil ho příval pocitů. Nezáleželo mu na ničem kromě té nádherné vzpomínky na její rty. „Kdy vás zase uvidím?" zeptal se.

Skutečnost přinesla mrak do slunečního světla v její mysli. „Nevím, generále. Kéž bych mohla zůstat. Ale už nám zabalili věci a vůz je připravený. Otec čeká."

„Ne," zarazil ji a popošel blíž. „Ještě ne. Dejte mi ještě hodinu."

Políbili se znovu, tentokrát pomaleji. Gaisemu se podlamovaly nohy, a tak ji postrčil ke křeslu. Posadil se a jemně si Cordelii přitáhl do klína. Objal ji a pod zelenou vestou ucítil její pevné tělo. Poprvé v životě měl Gaise Macon dojem, že se všechny starosti vytrácejí. Důležitá byla jen tato chvíle, na ničem jiném nezáleželo. Války, bitvy, nepřátelství, to vše se změnilo v nepodstatné maličkosti. Měl pocit, že zjistil nějakou nesmírně důležitou pravdu. Jejich rty se oddělily a Cordelie ho políbila na tvář a na čelo. Gaise si povzdechl a zavřel oči. Znovu se políbili. V těch několika okamžicích se hradby jeho tajné osamělosti rozpadly. Moidartovo chladné opovržení a život bez blízkého tělesného kontaktu se stal jen ošklivou vzpomínkou na minulost. Tohle byla přítomnost a byla nádherná.

Winter Kay, v obřadním rouše tvořeném karmínovým pláštěm spadajícím až na zem a blůzou s vyšitým stromem života a s hlavou zakrytou černou přílbou se spuštěným hledím, kráčel chodbami východního křídla Baracumského hradu. Za ním šlo šest stejně oděných vykupitelů. Dva z nich táhli malého štíhlého muže v noční košili z bílého hedvábí.

Všichni vykupitelé měli meče. Z čepelí kapala krev.

Winter Kay se ani nepodíval na těla ležící na chodbě. Sešel po točitém schodišti do východní jídelny a zamířil k tajným dveřím, za nimiž vedly široké schody do podzemí.

Tam čekali ostatní vykupitelé. Mlčky se zařadili za svého pána. U klenutých dvoukřídlých dveří vedoucích na druhé schodiště Čekali dva vykupitelé. Když se Winter Kay přiblížil, otevřeli před ním dveře.

Ve Vykupitelském sále byly stěny pokryté krvavě rudými praporci a kolem stolu byly rozestavené židle. V řadách na shromáždění čekaly číše z křišťálového skla, naplněné rudým vínem.

Winter Kay došel na své místo v čele stolu. Zvedl hledí a pozdvihl číši. Počkal, až rudě odění válečníci zaujmou svá místa. „Vůle koule," pravil a jeho slova se v klenutém sále jasně rozléhala.

„Vůle koule," zopakovali ostatní. Všichni pak vyprázdnili své číše.

Winter Kay zvedl ruku a pokynul dvěma vykupitelům, kteří drželi zajatce. Jak ho vlekli, zakopl a upadl na kolena. „Zvedněte ho," rozkázal jim Winter Kay. „Král by neměl být nucen klečet."

Malý muž se narovnal. Na líci měl podlitinu a ze zlomeného nosu mu tekla krev do světlého, řídkého kníru. Čtrnáctý král varlishského lidu se podíval Winteru Kayovi do očí. „Neměl by být nucen klečet?" vybuchl a hlas se mu třásl hněvem. „Můžou ho vytáhnout z postele a přivést na místo vraždy, ale nesmějí ho nutit klečet? Jste zrůda, Winterbourne. Hnusný zrádce."

„Ach, můj lenní pane," pravil Winter Kay a z hlasu mu zaznívala lítost, „já a tito chrabří muži kolem nás sloužili státu dobře a věrně. A pokračujeme v tom dál. Kdo uvrhl varlishský lid do občanské války? Kdo sepsal Úmluvu s Ludenem Macksem a slíbil velkou moc lidovému shromáždění a potom své slovo porušil a odsoudil Mackse k smrti? Já ne, Veličenstvo. Ale dnes v noci tato tragická válka skončí. Dnes v noci Luden Macks zemře nebo bude zničen."

Král se rozhlédl kolem sebe po vykupitelích, kteří si znovu spustili černé hledí. Na každé přílbě byl reliéf příšerného vousatého obličeje, takže všichni válečníci vypadali naprosto stejně. „Jen si klidně zakrývejte tváře," řekl král. „Zbabělci si vždycky najdou něco, zač se mohou schovat." Otočil se zpátky k Winteru Kayovi. „A co se vás týče, trpíte obrovským sebeklamem. Dáváte mi za vinu zatčení Ludena Mackse. Nebyl jste to vy, kdo mi dodával informace, že proti mně kuje pikle? Nebyl jste to vy, kdo ostře vystupoval proti úmluvníkům a označil je za zrádce?"

„Byli to zrádci a vy jste je z nich udělal svou marnivostí a hloupostí," odtušil Winter Kay. „A teď je čas, abyste za své zločiny zaplatil."

„Měl jsem poslechnout Buckama," prohlásil král. „Varoval mě, že jste mizera."

„A to je další problém," poznamenal Winter Kay. „Náhrobní nápis hloupého krále: Měl jsem poslechnout. Ale vy jste to neudělal. Teď vaše dny skončily a váš rod je zničen. Je čas, abyste se připojil k ženě a dětem."

Králi se vytratila barva z tváří. „Vy jste zabili…? Dobré nebe."

„Vidím, že plný účinek vašich činů si konečně našel cestu do vaší tvrdé hlavy. Ano, můj lenní pane, vaše žena a vaši dva synové museli trpět za vaše hříchy. Zemřeli rychle a poměrně bezbolestně. Vaše smrt taková nebude. Vaše smrt a proud královské krve dodá energii posvátnému předmětu. Skrze něj znovu vybudujeme tuto zemi a vstoupíme do věku naděje a skutečného naplnění našeho osudu."

Winter Kay znovu pokynul vykupitelům stojícím vedle krále. Ti ho popadli za ruce a odtáhli do zadní části sálu. Král, zlomený zprávou o osudu své rodiny, se nijak nevzpíral, dokud ho nepoložili na krví nasáklý trám a neobjevil se třetí vykupitel s kladivem a několika železnými hřeby.

Když mu první hřeb prorazil zápěstí, zaječel.

Pro Winterovy uši to byla tajemná hudba. Uvolnil se a starosti jako by vyprchaly. Když byly zaráženy další hřeby, křik pokračoval. Pak byl kříž zdvižen. Na rozdíl od nešťastného lorda Fersona byl král ukřižován hlavou dolů, takže měl temeno jen několik stop nad mramorovou podlahou.

V té chvíli se někdo zasmál. Wintera Kaye rozzlobilo, že někdo kazí obřad takovým nemístným chováním. Otočil se a objevil zdroj pobavení. Králi sklouzla noční košile přes hlavu. Winter Kay k němu přistoupil, oděv odřízl a odhodil stranou.

Vrátil se ke stolu, otevřel černou schránku, spočívající na stole před jeho křeslem, a vyndal z ní v sametu zabalenou lebku. Zamilovaně ji odnesl ke králi a opatrně ji položil na zem pod jeho hlavou.

„Teď to začne, můj lenní pane," pronesl tiše a řízl krále do krku. Dával ale pozor, aby neprořízl velké tepny. Králi stékala krev přes obličej do vlasů a pak skápla na lebku na zemi.

Winter Kay se narovnal a zvedl nůž nad hlavu. „Nový věk začíná, bratři," vykřikl. „Modleme se."

11

Wyrd z lesa Stromu přání vstala z křesla u lůžka Calla Jaceho. Kdysi mocný rigantský vůdce spal neklidným spánkem. Ze zkřivených rtů mu vytékal pramínek slin. Chara Ringová na druhé straně lůžka se natáhla, pohladila otce po tváři a tázavě vzhlédla k wyrd. Ta zavrtěla hlavou a pokynula Chaře, ať jde za ní ven.

„Musí se přece dát něco dělat, nějaké kouzlo," vyhrkla Chara. „Nemůžu se na něj takhle dívat."

„Mozek je poškozený natrvalo, Charo. To nedokážu napravit. Přežije jen pár dní. Už teď jeho duch slábne, jako by věděl, že se z něj stal pouhý mrzák."

„A nemůžou mu pomoct nějaké bylinky?" naléhala Chara. „Vím, že jsi ho neměla ráda. Řekl mi to. Prý sis myslela, že se příliš podobá Varlishům."

„Mlč, dítě! I kdybych se ocitla vedle umírajícího moidarta, vyléčila bych ho, kdyby to šlo. Nedostala jsem tento dar, abych rozhodovala o tom, koho zachráním. A i když je pravda, že ho nemám ráda, miluju ho. Miluju všechny Riganty. Kdybych mu dokázala vrátit zdraví, udělala bych to, dítě. Na to ti dávám své slovo."

Chara se jí podívala do zelených očí a povzdechla si. „Omlouvám se," řekla. „To ode mě nebylo hezké. Ale jde o to, že… byl tak silný. Vždycky jsem měla pocit, že jeho nic nepoloží."

„Ano, měl velkou sílu a velkou chuť k jídlu. A ta chuť k jídlu ho teď položila. Všechna ta uisge, kterou vypil, mu zničila ledviny. I kdyby ho nesrazila ta mrtvice, nepřežil by déle než rok. Opravdu mě to mrzí, Charo."

„Na chvilku si k němu ještě sednu," pravila Chara smutně. „Chci mu ještě něco říct. Uslyší mě?"

„Myslím, že ano."

Chara se vrátila do ložnice a tiše za sebou zavřela dveře.

Wyrd si přitáhla šál k útlým ramenům a sešla do rozlehlé síně. Čekaly tu desítky horalů a u dveří zahlédla mohutného Draiga Cochlanda. Zamířila k němu a všimla si, jak rozpačitě odvrací zrak.

„Jak se daří, Draigu?" zeptala se ho.

„Je mi dobře, Bábo. A tobě?"

„Už jsem zažila lepší časy. Co máš v plánu?"

„Chara mi nabídla práci na Ironlatchi. Práci!" Nervózně se zasmál. „Nikdá jsem neměl práci."

„Možná se ti to zalíbí."

„Jo, a možná ne."

„Co ti vrtá hlavou?"

„Kdo říkal, že mi něco vrtá hlavou?“

„Nehraj si se mnou, Draigu Cochlande. Já jsem Bába od jezera. Tyhle věci vím.“

„Necejtím se tu dobře, Bábo. Jsem tu potřebnej jako příjice, jestli víš, jak to myslím.“

„To bylo delikátně řečeno.“

„Cože? Aha. Nechtěl jsem tě urazit.“

„Ty mě neurazíš, Draigu. Jsem na tebe hrdá za to, co jsi udělal. Ty bys měl na sebe být taky hrdý.“

„No, nejsem. Kdybysem to moh udělat znova, neudělal bysem to. Měl bysem svýho bratra a seděli bysme si hezky v teplíčku a zdraví doma.“

„V tom se mýlíš, Draigu. Kdyby bylo po tvém, byl bys šel sám. Jen si klidně lituj života promrhaného na krádeže a chození za ženskými. Ale nelituj jediného skvělého činu ve svém životě. Jsi hrdina, Draigu. To o sobě může říct jen málokdo. Díky tomu, co jsi udělal, budou tři lidé žít.“

Draig zrudl a přešlápl z nohy na nohu. „Jak se má velkej Jace?“ zeptal se.

„Umírá.“

„Ale, on to zvládne. Je to tvrďák. Je to Call Jace.“

„Je to jenom člověk, Draigu. Smrt si ho zavolala.“

„Jako by se měnil celej svět,“ zamumlal. „Nic nejni stejný jako dřív.“

„To máš pravdu,“ přitakala wyrd a vyšla ven do tmy.

V měsíčním světle tu stál Rayster a dlouhý plášť mu povlával ve větru. Wyrd měla pocit, jako by z něj přímo vyzařovala osamělost. Když se přiblížila, obrátil se. „Jak dlouho?“ zeptal se.

„Den. Nejvýš dva.“

„Byl to můj otec, Bábo? Často jsem o tom uvažoval. Byl mi velice blízký.“

„Ne, on nebyl tvůj otec, Raystere. Proč nejsi vevnitř s ostatními?“

„V takovéhle chvíli jsem radši sám. Jak to snáší Chara?“

„Špatně. Jinak to ani nejde.“

„Nejdřív Jaim a teď Call Jace. Zřejmě nás opouštějí všichni skvělí horalé.“

„Ty jsi taky jeden z těch skvělých horalů, Raystere. Kaelin Ring je další. Pak je tu malý Feargol, který zabil medvěda. Jestli přežije, bude z něj taky skvělý horal.“ Chvíli jen mlčeli a dívali se na mračna ženoucí se nad horami. „Noci se oteplují,“ poznamenala wyrd.

„Ano. Bude hezké vidět zase slunce a dívat se, jak všechno kvete.“

Wyrd ho vzala za ruku. „Jestli někdy budeš chtít vědět, kdo jsou tví rodiče, stačí se zeptat.“

Rayster pokrčil rameny. „Co na tom záleží, Bábo? Jsem, kdo jsem. Jsem Rigante, pokud to za něco stojí.“

„Záleží na přání být Rigantem,“ podotkla.

Stovky mil daleko na jihovýchodě dopadla první kapka královské krve na zažloutlou lebku.

Wyrd se zapotácela a vykřikla.

Rayster k ní přiskočil a podepřel ji ve chvíli, kdy začala padat. „Není ti dobře?“ zeptal se.

„Odstup ode mě,“ vyhrkla s vykulenýma očima upřenýma k jihu a roztřásla se. Rayster o krok ustoupil. Začínal se bát. „Ještě dál,“ vydechla wyrd a odháněla ho rukou.

Jak ji pozoroval, viděl, jak jí vlasy vlají ve větru. Vítr zachytil její šál a odnesl ho pryč. Ale tam, kde stál on, žádný vítr nefoukal. Bába se předkláněla ve vichřici vanoucí kolem ní a křičela cosi v jazyce, jaký Rayster nikdy neslyšel. Pak klesla k zemi. Rayster už to nevydržel. Přiskočil k ní, klekl si a zvedl bezvládné tělo z chladné země.

Ve velkém kulatém domě kdosi vykřikl. Rayster odnesl Bábu dovnitř. Muži utíkali nahoru. Raystera nejdřív napadlo, že Call Jace zemřel. Položil Bábu na kůží potaženou pohovku a sáhl jí na krk, aby zkontroloval tep. Pravidelný rytmus pod prsty ho uklidnil, a tak ji nechal na pohovce a následoval muže nahoru. Ve dveřích do ložnice stálo několik žen. Rayster se protáhl mezi lidmi. Na podlaze seděl malý Feargol Ustal. Velká postel byla převrácená a opřená o zeď. Všude byly poházené houně a ze stropního trámu visela pokrývka. Rayster vstoupil do místnosti.

„Co se stalo, mládenče?“ zeptal se chlapce.

Feargol k němu vzhlédl. „Přišel ten muž s parohy,“ vysvětloval se slzami v očích. „Přinesl s sebou bouřku.“

Rayster si k chlapci klekl. Feargol měl na tváři velkou podlitinu a nad obočím malou ranku. Třásl se a Rayster ho objal a zvedl ze země. Když procházel zpátky mezi lidmi natlačenými u dveří, spatřil v jejich očích strach. „Kluk je posedlej,“ vyhrkl kdosi.

Rayster si toho nevšímal a odnesl Feargola dolů. Bába mezitím nabyla vědomí. Rayster chlapce přinesl k ní.

„Co se to tu děje, Bábo?“ zeptal se.

„Temnota a smrt,“ odpověděla wyrd.

Taybard Jaekel měl odjakživa rád noční službu. Byla chladná a osamělá, ale přinášela osvobození od nutných denních společenských styků. Mohl si volně přemýšlet a uvolnit se. Ne že by neměl rád společnost přátel jako Banny a Kammel Bard nebo že by si dokonce rád neposeděl v šenku s kamarády. Šlo o to, že v noci byl takový klid.

Dřepěl v malé zahrádce za domem Gaiseho Macona, přes ramena měl přehozený plášť a ještě pokrývku a vzpomínal na domov. Pro mladého střelce se za poslední čtyři roky hodně změnilo, a když se občas ohlížel na své divoké mládí, jako by se díval na úplně cizí život. Tenkrát byl užvaněný a nafoukaný, na horaly se díval svrchu a sebe považoval za Varlishe, pyšného a neporazitelného. Byl to takový nesmysl. Skoro všem Varlishům ve Starých Vrších kolovala v žilách i nějaká horalská krev. Čistokrevní lidé z Eldacre o nich opovržlivě mluvili jako o „Varlishích s kiltem“.

Této noci si Taybard znovu vzpomněl na Charu Wardovou, jedinou dívku, kterou kdy miloval. Byla zavražděna. Její vrahy o několik dní později našli, zabili a zohavili. Jedním z vrahů byl Taybardův přítel Luss Campion. Taybard to

dodnes nedokázal pochopit. Luss s Charou vyrůstal, hrávali si spolu na louce za krámkem lékárníka Ramuse.

Nikdo nikdy nezjistil, kdo Campiona a jeho strýce, sprostého a odporného Jeka Bindoa, zabil. Mnozí lidé si mysleli, že to byl Jaim Grymauch, jednooký horalský válečník. Taybard věděl, že on to neudělal. Jaim by je byl bez váhání zabil, ale nikdy by mrtvoly nezohavil.

V takovýchto chvílích si Taybard představoval, jaké by to bylo, kdyby se s Charou vzali. Teď už by měli děti. Možná holčičku a chlapečka. Chlapec by byl jako já, říkal si Taybard. Akorát bych ho vychoval tak, aby nebyl užvaněný a nafoukaný. Povzdechl si. I kdyby se vzali, kde by žili? Ne vyučil se žádnému řemeslu a musel by pracovat jako nádeník. Skončili by v krysami zamořených pronajatých pokojících v Eldacre.

Taybard se zvedl a zašel k brance. Na ulici se nic nehýbalo, a dokonce i zdivočelí psi utichli. Taybard si vzpomněl, jak několik z nich včera zabili, protože začínal být nedostatek masa. Pomyslel si, že během této války asi i sám zjistí, jak chutná psí maso. Zadíval se za nízkou zídku. Kammel Bard ležel na sněhu a spal tvrdým spánkem, pokrývky přitažené až k bradě.

Kdyby se tu objevili Lanfer Gosten nebo kapitán Mulgrave, hrozil by Kammelovi bič za spaní ve službě. To Kammelovi zřejmě starosti nedělalo. Byl to muž s pramalou představivostí, který byl přesvědčený, že celý svět je ještě hloupější než on. Pokud by to byla pravda, usoudil Taybard s trpkým úsměvem, byl by svět hrozné, nevlídné místo. Kammel měl u ruky Emburleyovu ručnici. Aspoň ho napadlo dát pušku pod pokrývku, ale pak se ve spánku obrátil a zbraň byla vystavena živlům. Taybard ke Kammelovi došel a pušku zvedl. Na víčku pánvičky byl sníh, ale hlaveň byla čistá. Jelikož neměl nic jiného na práci, vrátil se Taybard ke dveřím, vyčistil pánvičku a nasypal do ní čerstvý prach. Pak ručnici opřel v zádveří.

Poslední dva dny strávil na výzvědách a viděl přesuny spousty oddílů. Připadalo mu divné, že se tolik mužů pohybuje během příměří, ale vojska málokdy jednala podle logiky, jíž by Taybard rozuměl.

Právě začínal uvažovat o tom, co si počne, až válka skončí, když zahlédl Lanfera Gostena. Seržant utíkal ulicí s dalším mužem za patami. Taybard se rozběhl ke spícímu Kammelovi a šťouchl do něj botou.

Kammel zavrčel a otevřel zakalené oči. „Co se, hrome, děje?“

„Přichází Lanfer.“

Kammel se zvedl do kleku, právě když statný seržant dorazil k zídce a pořádně funěl. „Tenhle člověk tvrdí, že má pro tebe a pro generála naléhavou zprávu,“ supěl Lanfer a vrhl ostrý pohled na vojáka vedle sebe. „Mně nechce říct ani slovo.“

„Musím mluvit se Šedým duchem,“ prohlásil Jakon Gallowglass. „A mělo by to být rychle, jinak jsme všichni mrtví.“

Gaise Macon mlčky poslouchal, zatímco mu Jakon Gallowglass podával hlášení o naplánovaném útoku. Když oddíl procházel lesem necelé tři míle od Sheldingu, Gallowglass se vytratil mezi stromy. Zbytek cesty utíkal. Gaise mu poděkoval a rozkázal Lanferu Gostenovi, aby vzbudil mužstvo. Poslal také Taybarda Jaekela pro Mulgraveho.

Když znovu osaměl s Cordelií Lowenovou, popošel k ní a zvedl její ruku ke rtům. „Mrzí mě to,“ pravil. „Hodina, kterou jste mi věnovala, vás uvrhla v nebezpečí.“

„Stálo to za to, Gaise Macone.“

„Už musíte jít.“

„Neodejdu ze Sheldingu bez vás.“

Rychle ji objal a políbil na čelo. „Jděte,“ nakázal jí. „Ať se podějete kamkoliv, najdu si vás.“ Gaise otevřel dveře a zavolal na mladého vojáka, aby Cordelii doprovodil domů.

Gaise se za ní díval, jak odchází. Ještě se ohlédla a zamávala mu. Gaise také zvedl ruku a vrátil se do domu.

Situace byla vážná. Macy se dvěma tisíci muži, mušketýry a jezdci, bude do hodiny na kraji Sheldingu. Gaise si prošel hlášení zvědů, která v posledních dvou dnech dostal. Dohromady se zprávou o Winterbournově zradě nyní dávala smysl. Na sever od Sheldingu se objevily dva oddíly dělostřelců. Jeden odbočil k západu. Druhý zůstal za lesem na severu.

To znamenalo, že pokud by někdo z Eldacreských unikl při Macyho náhlém útoku, vběhl by rovnou do dělostřelecké palby a byl by roztrhán na kusy. Dorazil Mulgrave a Gaise mu rychle vysvětlil, co se děje.

„Proč chce Winterbourne obětovat šest set věrných mužů jen proto, aby zabil vás, pane? Jaký duševně zdravý člověk by to udělal?“

„Jeho duševní zdraví mě teď nezajímá,“ opáčil Gaise. „Otázkou je, jak přežijeme dnešní noc? Macy poslal své mušketýry na východ. Ví, že muži jsou ubytovaní po celém městě, a nebude čekat organizovaný odpor.“ Gaise otevřel přibližnou mapu kraje a položil si ji na stůl. „Kavalerie nejspíš přijede od jihu přes most. Těm půjde o mě. Nechají zdánlivě volné dvě únikové cesty, na sever a na západ. Tam se budou schovávat mušketýři a děla nabitá kartáčovými střelami.“

„Dokonalá léčka, pane.“

„Ano. Dokonalá, ano. Macy má tři sta mušketýrů, patnáct set kavaleristů a dvě stě mužů těžké pěchoty, hlavně pikynýrů, i když někteří budou mít i pistole a meče.“

„Co máte v plánu, pane?“

„Mám v plánu zjistit, jak rychle dokáže Macy přemýšlet a ten svůj hezký dokonalý útok zreorganizovat. Chci, abyste si vzal ostrostřelce a mušketýry na východní konec Sheldingu. Až nepřítel přitáhne, vypálíte salvu. Protože to nebudou čekat, nejspíš se stáhnou do lesa, aby se přeskupili. Pak zaútočí. Vystřelíte znovu. Jestli půjdou dál, stáhnete se do toho starého skladiště.“

„Kde budete vy?“

„Na jihu. Najdu si Macyho a jeho kavalerii. Rozpráším je. Pak napadnu mušketýry, kteří budou tísnit vás.“

Mulgrave se ponuře usmál.

„Jestli bude kavalerie na jihu, budete stát proti trojnásobné přesile, a druhý pluk královských kopiníků jsou samí veteráni.“

„Já vím. Jestli je Macy dobrý, nejspíš z toho živí nevyvázneme.“

„Není tak dobrý jako vy, můj pane.“

„Uvidíme.“ Gaise zamířil ke dveřím. „Buď se uvidíme na východním konci města, nebo v prázdnotě.“

„Hlasuju pro východní konec města,“ opáčil Mulgrave. „Opatrujte se, pane.“

„Opatrovat? Ale ne. Tohle je čas na lehkomyslnost.“

„Pro Bouřliváka,“ podotkl Mulgrave.

Tentokrát se Gaise usmál. Pak vyšel z domu. Mulgrave zaslechl, jak vykřikuje rozkazy na Lanfera Gostena.

Jakon Gallowglass se krčil za nízkou zídkou z volně loženého kamene. U ruky měl dvě muškety a z podpaždí vypůjčené eldacreské haleny, kterou měl na sobě, stoupal pach připomínající starou hrachovou polévku. Nebyl zrovna šťastný. Taybard Jaekel vedle něj si připravil mušketu, kterou pak opřel o zídku vedle své emburleyovky.

„Myslel jsem, že odsud odjedem,“ zabručel Gallowglass.

„Nevypadá to tak,“ poznamenal Taybard a sledoval kraj lesa tři sta kroků od zídky. Zídka měřila stěží čtyřicet stop a hraničila se zahradou starostova domu. Schovávalo se tu padesát eldacreských mušketýrů. Naproti přes cestu byly tři domy. Poskytovaly dobrý úkryt a Mulgrave k nim nechal přitáhnout káry a povozy. Za nimi byl dlouhý příkop, původně určený k tomu, aby kravám zabránil potulovat se v zeleninových zahrádkách za domy. V příkopu se krčili další mušketýři pod velením Lanfera Gostena. Všichni eldacreští muži měli rozkaz držet se při zemi.

„Říkal jsem si, že bych s váma možná odešel na sever,“ zabručel Gallowglass. „Trochu si odpočinul od toho válčení. Možná bych se tam i usadil.“

„To je spousta možná.“

Gallowglass zvedl hlavu a vyhlédl přes zídku. Odhadoval vzdálenost ke stromům. Běžící muž by tu vzdálenost překonal za necelou minutu. S mušketou nebo píkou by mu to trvalo tak dvě minuty. Rozhodně ne víc. Začínalo svítat a každou chvíli přes to pole zaútočí dobře patnáct set jezdců. Jezdec sem dorazí za třetinu té doby. Gallowglass se snažil spočítat, jaké má šance. Eldacreská kumpanie měla asi devadesát mušketýrů, z toho polovina měla dvě muškety. Většina dobrých mušketýrů dokázala nabít a vystřelit asi třikrát za minutu. Z těch počtů ho rozbolela hlava. Ať se na to podíval z kterékoliv strany, devadesát mušketýrů nemělo naději zastavit útok, i kdyby kavalerie město objela. Eldacreští muži by mohli odrovnat asi tak polovinu útočníků, a i to jen v tom případě, že jsou všichni stejně dobří střelci jako Taybard Jaekel. A jak to bylo pravděpodobné? Gallowglass tiše zaklel.

„Ještě jsi mně nepoděkoval,“ podotkl.

„Poděkoval ti Šedý duch,“ opáčil Taybard. „Slyšel jsem ho. Proto jsi to udělal? Kvůli poděkování?“

„Hádám, že vám dlužím život. Ale nečekal jsem, že kvůli tomu umřu. Cejtíš tu blůzu?“

„Jasně. Je pořádně uležela.“

„Nečekal jsem, že umřu ve smradlavý blůze. A je mi moc velká.“

„Patří Kammelovi Bardovi. To je ten halama támhle,“ vysvětlil mu Taybard a ukázal na Kammela, který už zase spal.

„Klidně si ji může vzít. Hádám, že si ji svlíknu, je dost uležela, aby se k němu mohla vrátit sama. Jestli tady neumřu, může si ji vzít zpátky.“

„Obvykle hodně mluvíš o děvkách. Nikdy se mi to nelíbilo, ale zrovínka teď bych se radši bavil o tom než o umírání.“

„Já se nebojím umřít, Jaekele,“ zamumlal Gallowglass. „Akorát že je to, hádám, vysoce pravděpodobný.“

„Koukni se na to z tý lepší stránky. Mohl jsi támhle přicházet přes to pole a já bych na tebe mířil.“

„To těžko. Kdybych vás nevaroval, tak by tady nečekal nikdo, kdo by nás zastavil.“

„Pravda,“ souhlasil Taybard. „Lituješ toho?“

„Bodejť že lituju. Ani nevím, proč se tohle děje. To jste se všichni chtěli přidat k Ludenu Macksovi?“

„Pokud vím, tak ne.“

„Nedává mně to smysl. A kam se, hrome, poděl Šedej duch?“

Taybard pokrčil rameny. „Nemám tušení.“

„To mě vážně uklidnilo. Budu se cejtit hrozně hloupě, jestli odjel na sever a nás nechal tady.“

„To by neudělal, Jakone.“

„No, ty ho znáš líp než já,“ zabručel Gallowglass pochybovačně.

„Skoro vůbec ho neznám. Vím ale, že v útoku je vždycky první, a nikdy by po nás nechtěl něco, co by sám neudělal. Asi bude bojovat na místě, který si sám vybral. Jaký je Macy jako velitel?“

„Jak to mám vědět?“ opáčil Gallowglass. „Skoro ho nevidím. Škoda že jsem ho zahlíd v tom zatraceným lesejku. Jeho bratr je vážně blbec. To vím. Jeho bych moc rád dostal na mušku.“ Náhle se zasmál. „Vlastně to s mušketou zas tak moc neumím, takže bych radši, kdybys ho dostal na mušku ty. Už jsi někdy minul, Jaekele?“

„Jednou nebo dvakrát. Ne od tý doby, co mám emburleyovku.“

„Tak dobře, ukážu ti ho, jestli se objeví kavalerie. Jaký jsou v Sheldingu kurvy?“

Taybard Jaekel se usmál. „To už se ti podobá víc, Gallowglassi.“

Z dálky k nim dolehla střelba. Taybard se ohlédl k jihu. „Kavalerie asi právě zjistila, proč se mu říká Šedý duch,“ podotkl, olízl si palec a dotkl se hledí své emburleyovky.

Přikrčeně se k nim přesunul důstojník Mulgrave. „Jsou na dohled,“ šeptl. „Čekejte na rozkaz. Předejte to dál.“

Gallowglass odolal touze vyhlédnout přes zídku. Srdce mu bušilo prudčeji, třebaže jinak se začínal uklidňovat.

Je to jenom další boj, řekl si a zvedl mušketu.

Nad horami na východě se objevily první slabé paprsky nového dne a vzduch byl chladný a čistý. Mulgrave se díval, jak nepřátelé opouštějí úkryt v lese. Bělovlasý šermíř, schovaný za vozem, se zhluboka nadechl a prohlédl si řadu mušketýrů v červených kabátech. Postupovali pomalu v otevřené formaci a na mušketách měli nasazené nově navržené bodáky. Mulgrave zachovával klid. Věděl, že ho jeho muži pozorují. V dohledu se objevovali stále další vojáci. Šli v rozestupech nejméně deset stop, což sníží účinek salvy.

Věděli, že eldacreští muži jsou připravení?

Mulgrave cvičeným okem rychle přepočítal postupující formaci. V dohledu bylo již víc než pět set mužů a postupovali otevřeným polem. Na pravém křídle vyjela skupina kopiníků. Když je Mulgrave zahlédl, vynechalo mu srdce. Jestli se Gaise zmýlil a nepřítel zaútočí plnou silou tady, Eldacreské v mžiku vyřídí. Když si uvědomil, že jezdců je jen třicet, napětí z něj opadlo.

Všechno nyní záleželo na disciplíně mužů na obou stranách.

Druhý královský byli veteráni, ostřílení a houževnatí. Ti nezpanikaří.

První salva bude muset být dokonale načasovaná. Příliš brzy, a kulky nedoletí s plnou silou a nepřítel ihned zaútočí. Příliš pozdě, a postupující řada bude blíž k obráncům než k lesu. To by mušketýry povzbudilo, aby pokračovali v útoku.

Mulgrave si nepřítele pozorně prohlížel. Vědí, do čeho jdou?

Soustředil se na skupinku uprostřed dlouhé řady. Muži byli ostražití, ale někteří se obraceli a bavili se s kamarády. To ho uklidnilo. Při útoku na bráněné pozice se muži cítí osaměle a obvykle se spolu nebaví.

Když první jednotka urazila asi sto kroků od lesa – třetinu vzdálenosti k zídce – Mulgrave vykřikl: „Připravit!“ Muži za zídkou se zvedli a nad kamením se ježily muškety a ručnice. Mulgrave zadržel dech. Kdyby jediný pitomec vystřelil předčasně, vyvolalo by to odezvu. Další by se řídili jeho příkladem a účinek salvy by se silně zmenšil.

Nikdo nevystřelil.

Postupující formace zaváhala. Muži v druhé řadě pokračovali v chůzi a řady se sevřely.

„Pal!“ zařval Mulgrave. Do pěšáků udeřily olověné kulky a ti padali k zemi. Nad zídkou se válel šedý kouř jako mlha a všude byl cítit pach černého prachu.

„Druhé jednotky, připravit!“ křikl Mulgrave.

Padesát mužů, vybavených druhou mušketou, namířilo a ostatní rychle dobíjeli.

„Pal!“

Do středu druhého královského pěšího pluku narazila druhá salva.

Někteří nepřátelé se začali stahovat, ale jiní vytrvali. Jeden z důstojníků se snažil muže přimět, aby opětovali palbu. Štěkal rozkazy a oni poslouchali.

„Jaekele!“ zaječel Mulgrave. Taybard Jaekel se ohlédl a Mulgrave mu ukázal na důstojníka. Mladý ostrostřelec kývl, olízl si palec a otřel ho o hledí své emburleyovky.

Mulgrave se otočil doprava. Lanfer Gosten a muži v dlouhém příkopu čekali na rozkazy. „Gostene, nestřílejte, dokud nezjistíme, co mají v plánu ti kopiníci.“

„Ano, pane.“

Prásknul jediný výstřel z ručnice Taybarda Jaekela. Důstojník se stočil a klesl k zemi a šavle mu vypadla z ruky.

„Připravit k salvě!“ křikl Mulgrave.

Muškety se znovu sklonily. Útočníci vystřelili chatrnou salvu. Většina kulek zasáhla zídku nebo prosvištěla mezi obránci, zasaženo bylo jen několik mužů.

„Pal!“

Eldacreští muži instinktivně zamířili na skupinku snažící se dobít muškety. Vojáci byli smeteni. Za nimi se mušketýři začali spořádaně stahovat k lesu. Ale třicet kopiníků napravo pobídlo koně do útoku.

Byl to odvážný a lehkomyslný tah, jaký by klidně mohl provést Gaise Macon. Kdyby kopiníci prorazili, pěchota by znovu sebrala kuráž a zaútočila znovu. Načasovali si to dobře, mezi salvami, ale jejich důstojník si měl všimnout, že při třetí salvě nestřílel nikdo z příkopu.

Jezdci cválali k městu, kopí sklopená, a vycházející slunce ozařovalo zlatem krumplované modré blůzy.

„Připravit, Gostene!“ zvolal Mulgrave.

Padesát eldacreských mužů se zvedlo. Muškety zahřměly. Dvacet jezdců to srazilo ze sedel. Pod čtyřmi dalšími padli koně a jezdce shodili na zem.

Zbývajících šest jezdců se přikrčilo a pokračovalo dál.

Další muži po nich vystřelili. K zemi spadli ještě čtyři. Mulgrave vylezl na vůz a vytáhl pistoli. Jeden ze zbývajících dvou kopiníků otočil koně a snažil se uprchnout. Do zad ho zasáhly tři kulky. Muž se zhroutil v sedle a kůň ho ještě chvíli nesl, než spadl.

Poslední kopiník dojel k obráncům a jeho mohutný kaštanový valach se plavně přenesl přes zídku. Jezdec mířil přímo na Mulgraveho. Byl to Konran Macy, důstojník, který se je snažil připravit o koně.

„Vzdejte to, pane,“ poradil mu Mulgrave a namířil pistoli. „Není nutné dnes umírat a ničeho tím nedosáhnete.“

„Zabiju tě, ty proradný pse!“

„Byl jste oklamán, pane. Tady žádní zrádci nejsou. Nikdo z nás nechtěl zběhnout z vojska či se přidat k Ludenu Macksovi. Obelhali vás.“

Macy sesedl, zarazil kopí do země a vytáhl jezdeckou šavli.

„Máte odvahu se mnou bojovat, pane?“ zeptal se. „Nebo jste nejen zrádce, ale i zbabělec?“

Mulgrave zajistil pistoli a zastrčil si ji za opasek. Seskočil z vozu a tasil šavli. Macy plácl koně po zadku a ten poodešel stranou. Macy popošel blíž.

„Děláte druhou chybu, kapitáne," varoval ho Mulgrave. „Využili vás v soukromém sporu mezi Winterbournem a Gaisem Maconem. Tady žádní zrádci nejsou."

Macy zaútočil. Mulgrave jeho výpad odrazil a uhnul. Čepele se srazily. Macy se pustil do zuřivého útoku, máchal šavlí a snažil se Mulgraveho překonat hrubou silou. Mulgrave uhýbal, odrážel výpady a kryl se, stále zachovávaje rovnováhu.

„Zatraceně, pane, copak nevidíte, že pro mě nejste soupeř?" zeptal se Mulgrave. „Odložte šavli."

„Znovu přicházejí, pane!" zavolal Lanfer Gosten.

Macy si tu chvíli vybral k útoku a zamířil šavlí Mulgravemu na srdce. Ten jeho čepel snadno odrazil a otočil ruku, takže se dostal nad Macyho zbraň. Špička Mulgraveho šavle Macymu zajela do krku a proťala krkavici. Důstojník padl na kolena a přepadl na břicho. Mulgrave překročil tělo a doběhl k zídce.

Nepřítel útočil. Další dvě salvy, protože na víc obránci nebudou mít čas, ho už nezastaví.

Když Gaise Macon vyšel z domu a zamířil k místu, kde si jeho jezdci připravovali koně, měl v duši klid. Doufal, že na hněv bude mít čas později, až nebezpečí pomine. Ze všeho, co se během této příšerné války naučil, byla tahle nejdůležitější. V bitvě si musí vůdce zachovat chladnou hlavu. Cestou si představoval silnici vedoucí na jih ze Sheldingu. K vítězství nad nepřítelem, který má trojnásobnou přesilu, je zapotřebí několik důležitých věcí. Za prvé tu je překvapení. To je důležité. Muži potřebují čas, aby se na boj připravili. Náhlý nápor může i ty nejzkušenější vojáky zlomit a obrátit je na útěk. Luden Macks, ve své slavné knize o vedení války pro kavalerii, to nazval účinek úvahy. Zkrátka tvrdil, že mnoho mužů bude ochotně riskovat život za věc, v niž věří, a houževnatě bojovat, bude-li mít čas si promyslet důvody pro boj. Jiní, méně zásadoví, budou bojovat, když budou vědět, že odmítnout by znamenalo ostrý trest nebo smrt. Proto je ve vojsku důležitá disciplína: Přijímej rozkazy a konej svou povinnost, protože když to neuděláš, pověsíme tě za zbabělost. Když bude mít většina mužů dost času na přemýšlení, přesvědčí sami sebe, že oni nezemřou. Nedejte jim čas přemýšlet a oni se vrátí k primitivním živočišným instinktům, kdy pro ně bude nejdůležitější pud sebezáchovy.

Druhým klíčovým prvkem je nechat nepříteli otevřenou viditelnou ústupovou cestu. Pokud vojáci zpanikaří a neuvidí cestu k úniku, pud sebezáchovy je přiměje raději bojovat než utíkat.

Za třetí tu je samotné bojiště. Pro okamžik překvapení je zapotřebí dobrý úkryt a v této oblasti to budou muset být stromy a keře. To pro velitele jízdy představovalo další problémy. Aby mohl jezdecký oddíl fungovat nejúčinněji, potřebuje otevřený prostor.

Nakonec přichází otázka motivování vlastních mužů. Generál si sice musí zachovat chladnou hlavu, ale muži, kteří slouží pod ním, potřebují mít v žilách oheň a odhodlání uspět za všech okolností.

Gaise všechny tyto problémy promýšlel cestou na náměstí. Muži ještě přicházeli, brali si koně a sedlali je. Gaise přistoupil ke svému koni, vysokému bílému valachovi. Někdo mu ho už osedlal. Gaise nasedl a mlčky čekal, až se jeho jezdci připraví.

Na bezmračné obloze jasně svítil měsíc a muži se připravovali mlčky. Hew Galliott, synovec Galliotta Hraničáře, se vyhoupl do sedla a pobídl koně ke Gaisemu.

„Co se děje, pane?" zeptal se.

Gaise zavolal na muže. „Pojďte sem, mládenci." Pět set jezdců postavilo koně do kruhu kolem něj a čekalo, co řekne. „Jižané nás zradili," sdělil jim Gaise. „Celou válku jsme trpěli jejich žárlivostí, ano, jejich závistí. Chátra ze severu, tak nás nazývali. Dávali nám nejtěžší úkoly, a když jsme je se ctí splnili, pořád se na nás dívali svrchu." Jezdci mručeli na souhlas. „Dopustili jsme, aby nám to zabránilo v plnění našich povinností? Dopustili?"

„Ne," zaznělo sborem.

„Teď se rozhodli nás všechny pobít. Neptejte se mě proč, mládenci. Zatímco tu mluvíme, generál Macy proti nám vede druhý pluk a chce nás povraždit v postelích. Budu k vám upřímný, jako jsem byl vždycky. Na severu a na západě nám útěkové cesty uzavírají děla. Zůstává jen východ a jih. Jak víme, na východě je drsná krajina, vhodná pro pěchotu. Myslím si, že odtamtud Macy pošle své mušketýry a pikynýry. Naši mušketýři na ně budou čekat. Na jihu bude Macy sám se svými kopiníky. Já nehodlám čekat, až mě tu zabijí. Vyjedu a udeřím na Macyho a jeho muže a rozprášíme je do větru. Nemáme čas to probírat, ale každý z vás, kdo se chce tomuto boji vyhnout, má mé svolení pokusit se najít si cestu domů sám, pokud to dokáže."

Odmlčel se a prohlížel si skupinu. Nikdo nepromluvil. Chvíli si říkal, jestli svá slova příliš nepřikrášlil. Byl pod velkým tlakem a přál si, aby tu byl Mulgrave nebo aspoň Lanfer Gosten. Nejradši by ticho porušil sám, ale přece jen se ovládl a vyčkal.

Konečně promluvil Hew Galliott. „Až napráskáme těm kopiníkům, pojedeme domů?" chtěl vědět.

„Ano, Hewe. Rozloučíme se s těmi psy a vydáme se na sever."

Hew Galliott se otočil v sedle. „Pojedeme domů!" zavolal. „Rozprášíme ty neřády a pak pojedeme domů!"

Ozval se drsný jásot. „Dobře tedy!" vykřikl Gaise Macon. „Pistole mějte nabité a šavle připravené. Ve dvojstupu za mnou."

Projeli městem a přes hrbatý most a minuli kostel se šikmou věží. Gaise si k sobě zavolal Galliotta ještě s Ablem Pearcem, jenž si v předchozích bitvách vedl dobře a s rozvahou. Able byl mezi Eldacreskými oblíbený nejen pro svou odvahu, ale také proto, že byl synem ševce Gillama Pearceho, kterého před čtyřmi lety zavraždili, poněvadž se postavil na obranu Maev Ringové, když ji obvinili z čarodějnictví. Pearceho rodina se tak dostala do středu pověstí o Jaimu Grymauchovi a Able a jeho matka byli v Eldacre slavnými osobnostmi.

Gaise Galliottovi a Pearcemu nastínil plán útoku. Nepřítele napadnou míli na jih od Sheldingu, kde se silnice svažuje a mizí v lese. Tam na obou stranách najdou dobrý úkryt. Galliott si vezme dvě stě mužů do lesa na západní straně a Gaise

zaútočí z východu. Able Pearce bude mít sto mužů v záloze, odbočí k jihu a vrazí nepříteli do zad nebo ho vyřídí, pokud se dá na útěk.

„Otázky?“ zeptal se Gaise.

„Macy má tisíc kopiníků,“ podotkl Pearce. „Budou hodně roztažení. Ta část silnice, o které mluvíte, vede lesem jen asi šest set yardů. Je pravděpodobné, že až zaútočíte, několik set mužů ještě do lesa nevjede.“

„To je pravda. Ale Macy a jeho nejvyšší důstojníci budou v čele kolony. Na ně zaútočíme nejdřív, a až se objevíte vzadu, zbytek zůstane bez velitelů.“

„Tu past nedokážeme úplně sklapnout,“ poznamenal Galliott. „Jakmile vjedeme mezi ně, budou moct prchat nahoru do svahů a na jih kolem Ableho a jeho mužů.“

„To taky chci. Jakmile budou na ústupu a bez vyšších důstojníků, nebudou pro nás znamenat žádné nebezpečí. Až toho dosáhneme, vrátíme se na pomoc Mulgravemu a ostatním.“

„Utrpíme těžké ztráty,“ podotkl Able. „Druhý pluk jsou skvělí bojovníci. Tak snadno se nezlomí. Budeme mít raněné, a jakmile se dáme na útěk, nebudeme mít žádné ranhojiče ani lazaretní stany.“

„Ano, vyhlídky jsou chmurné, mládenci. O tom není pochyb. Ale napadneme je tvrdě a rychle. Hewe, vyberte jezdce, který pojede na zvědy. Ať dá pozor, aby ho nikdo neviděl. Bude lepší, když si přes blůzu vezme těžký kabát, jenom pro jistotu.“

„Ano, pane.“ Galliott neodjel hned a Gaise poznal, že mu něco dělá starosti.

„Co se děje, Hewe?“

„Nechápu to, pane. Proč nás chtějí všechny pozabíjet?“

„Nebudu předstírat, že chápu, jak funguje mysl zloducha,“ odpověděl Gaise. „Lord Winterbourne se mě dvakrát pokusil zabít. Nemám nejmenší tušení proč. Teď se rozhodl, že svého cíle dosáhne, když pobije celou eldacreskou kumpanii. Jednoho dne, bude-li to vůle Pramene, třeba dostanu příležitost zeptat se ho na důvod jeho nenávisti.“

„Je to vykupitel,“ zavrčel Able Pearce. „To jsou všechno hnusný zkurvysyni. Ti pro zlo nepotřebujou žádný důvod, takoví oni prostě jsou. To samý platí o rytířích oběti. Nenávidím je všechny.“

„Vyšlete toho zvěda, Hewe,“ nakázal Gaise a Hew Galliott otočil koně a zajel zpátky mezi muže.

„Mýlíte se, Able,“ podotkl Gaise tiše. „Oni budou mít nějaký důvod. A jim to bude dokonce připadat jako dobrý důvod. Ještě jsem nepotkal zlého člověka, který by sám sebe za zlého považoval. Můj otec, muž stejně zlý jako vykupitelé, by se smál, kdyby mu někdo řekl, že je zlý. Pravděpodobně by začal mluvit o tom, jak skrze ohavné skutky dosáhne většího dobra.“

„To by můj otec neudělal,“ prohlásil Able Pearce. „Byl to švec a laskavý člověk. V životě nikomu neublížil. Kdysi jsem proklínal den, kdy za ním přišel Alterith Shaddler a přemluvil ho, aby se postavil na obranu Maev Ringové. Moje matka ho za to proklíná dodnes.“

„Proč jste změnil názor?“

„Ach, pořád toho lituju. Hrozně mi chybí. Když se to stalo, byl jsem ve Varingas. Zjistil jsem to až za měsíc. Proč jsem změnil názor? Těžká odpověď. Vždycky mě učil, že se musím postavit za to, co je podle mého svědomí správné, bez ohledu na následky. A on udělal přesně to. Lituju toho, ale taky jsem na něj pyšný. Kdysi jsem ho považoval za slabocha. Jeho smrt mi ukázala, jak moc jsem se v něm mýlil. Byl to skvělý člověk. Modlím se, abych, až přijde můj čas, dokázal to samé.“

„Myslím, že se to ve vaší rodině dědí, Able.“

„Doufám, pane.“

„Vraťte se a vyberte si muže. Cestou pak naplánujeme další věci.“

Able otočil koně a Gaise pokračoval v cestě sám.

Barin Macy jel v čele zástupu. Byl ustaraný a nedokázal ze sebe setřást sklíčenost, kvůli které poslední dvě noci nespal. Všechno na tomto podniku bylo špatně. Věděl to, věděl to od samého začátku. Pokud chtěl Macon opravdu zběhnout, nežádal by Eris Velroy o schůzku uprostřed noci v opuštěném lesíku. Rozkazy by přišly rovnou od Winterbourna. Eldacreská kumpanie byla elitní oddíl. Macon byl energický generál, kurážný a ochotný riskovat.

Macy se s ním setkal při nejedné příležitosti a měl ho rád. Měl v sobě takovou zvláštní naivitu, která se jaksi nesrovnávala s jeho taktickými postřehy. Ne, tenhle podnik měl politické pozadí. Winterbourne Macona nenáviděl a chtěl ho zabít. A kvůli jeho nenávisti zemřou stovky dobrých, věrných mužů.

A ty se toho účastníš, pomyslel si Macy za jízdy.

Ale jakou měl jinou možnost? Odmítnutí by mělo za následek jeho smrt či vyhnanství. Pak by Winterbourne tímto úkolem pověřil jiného velitele. Nakonec by to dopadlo stejně. Macon a jeho muži by zemřeli.

Během jízdy k lesu došel k závěru, že je to pokulhávající, nanicovatý argument.

Podél kolony přicválal jezdec, přitáhl otěže vedle Macyho a zasalutoval. „Zpráva, pane,“ hlásil a podal Macymu zapečetěný dopis. „Řekli mi, že ho mám dát pouze vám, pane,“ dodal. Macy mu poděkoval. Jezdec znovu zasalutoval, otočil koně a odcválal.

Macy se zadíval na pečeť. V měsíčním světle tak tak rozeznal, že je Winterbournova. Písmo nad pečetí bylo malé a úhledné, až měl ve špatném světle problém přečíst svoje jméno. Svítat začne za necelé půl hodinky a Macy si dopis prozatím zastrčil za blůzu.

Velroy řekl, že po nájezdu do města vstoupí vykupitelé. To znamenalo, že občany umučí a upálí. Macy si povzdechl. Život u vojska měl rád, a když se připojil ke královskému vojsku, bylo to proto, že věřil v královu věc. Hlavu měl plnou představ o slávě, odvaze a přátelství. Dokonce choval naděje, že by i on sám mohl dosáhnout takové proslulosti, jaké se kdysi těšil Luden Macks.

Místo toho viděl jen zohavené mrtvoly a slyšel ječení těžce zraněných mužů. Zjistil, že ve válce nejsou žádné absolutně platné pravdy, žádní úžasní hrdinové čelící odporným padouchům. Jenom muži – tisíce mužů – bojující a umírající za to, v co věří.

Až do této chvíle.

Odporní padouši. Může být někdo odpornější než Winterbourne a jeho vykupitelé?

Macy doufal, že než dorazí, Konran a jeho pěšáci už město obsadí. Doufal, že Gaise Macon vyvázne, unikne dělům a vraždění.

„Vyhýbej se zlu, můj synu," říkával jeho otec. „Přináší s sebou sémě své vlastní zkázy."

Zástup vjel do šerého lesa.

Asi po dvou stech yardech Barin Macy přitáhl otěže. Světla přibývalo. Zvedl ruku a jezdci za ním zastavili. Vytáhl dopis.

Zpráva byla krátká: „Macon ví o vašem plánu. Chce si na vás počíhat v lese. Držte se mimo silnici."

Macy si zprávu přečetl dvakrát, pomalu pergamen složil a znovu zastrčil do blůzy. Srdce mu bušilo. Rozhlédl se kolem sebe po silnici mířící vzhůru mezi stromy. V ústech mu vyschlo.

V lese bylo ticho, ozývalo se jen vrzání kůže a frkání koní.

Náhle zaznělo práskání a zasvištěly kulky.

Koně a muži padali po desítkách. Macyho cosi uhodilo do zad a on přepadl koni na krk. Pokoušel se narovnat a vytáhnout pistoli z pouzdra u sedla. Zasáhla ho druhá kulka a on se zhroutil na zem.

Objevili se jezdci, hnali se ze svahu. Několika kopiníkům se podařilo vytáhnout zbraně a vystřelit, ale byli rychle smeteni. Ostatní pobízeli koně a snažili se vrátit po silnici.

Macymu se podařilo odplazit z cesty. Zvedl se do sedu a zády se opřel o padlý strom. A pak už se jen díval, jak mezi ohromené a vyděšené kopiníky vletěli muži z eldacreské kumpanie. Macy necítil hněv. Jako by byl jen nezúčastněný divák pozorující drama na divadle. Povšiml si, jak je útok disciplinovaný a zuřivý zároveň. Ocenil, že prchajícím byla ponechána volná cesta k útěku. Mnoho kopiníků hnalo koně do svahů v zoufalé snaze uniknout pryč od té hrůzy.

Pak zahlédl Gaiseho Macona, jemuž v paprscích vycházejícího slunce zářily zlaté vlasy.

Úžasní hrdinové, pomyslel si Macy. A odporní padouši.

Najednou měl hroznou žízeň a vzpomněl si na starou studnu doma na zámku. S Mirnou tu studnu milovali. Ona vždycky tvrdila, že voda v ní je zázračná. Při té vzpomínce se usmál. Až bude po válce, vrátí se k Mirně a dětem a už nikdy neodjede.

Boj se přesunul dál od něj a slunce vystoupilo nad koruny stromů, takže svítilo přímo na něj. Byl to nádherný pocit. Naklonil hlavu, aby si ho vychutnal. Padl na něj stín. Otevřel oči. Gaise Macon právě sesedl z koně a mířil k němu.

„Dobré ráno, pane," pozdravil Macy.

„I vám, generále. Vaši muži jsou rozprášení nebo mrtví. Nemám čas postarat se o vaše raněné."

„Ne, to asi nemáte. Jestli pojedete na západ nebo na sever, dejte si pozor, Macone. Jsou tam schovaná děla."

„Já vím. My nejsme zrádci," prohlásil Gaise Macon.

„To mi došlo. Ke své hanbě jsem stejně přijel." Sáhl do blůzy pro dopis a trhl sebou. Hrudí a bedry se mu pomalu šířila bolest. Podal dopis Gaisemu Maconovi, jenž si ho rychle přečetl. Macy znovu promluvil. „Velroy mi řekl, že vykupitelé dokážou všechno sledovat i z velké dálky. Pravděpodobně nás právě teď poslouchají."

Gaise Macon mu opatrně rozhrnul důstojnickou blůzu a prohlédl rány. Nic na to neřekl.

„Dneska bude hezky," poznamenal Macy a naklonil hlavu ke slunci.

Spatřil Mirnu, jak stojí u studny. Chtěl ji požádat, aby nabrala vodu.

Pak někam padal.

Dolů a dolů do naprosté temnoty.

Neměl tušení, že je ta studna tak hluboká.

Gaise Macon se díval, jak umírá. „Byl jste dobrý chlap, Macy," zašeptal. Vrátil se ke svému bělouši a nasedl.

Kopiníci ve zmatku prchali a mnoho Eldacreských se vracelo do lesa. Z dálky zazněla salva z mušket. Gaiseho náhle přemohl smutek. Pak se mu v mysli vynořila tvář Cordelie Lowenové. Přežiju to, řekl si. Zachráním své muže a odvedu je – a Cordelii – na sever. Daleko od téhle války. Na východ od moidartova Zimního sídla bylo jedno místo. Gaise ho miloval. Tam pro nás postavím dům, rozhodl se.

Pak Šedý duch svolal své muže a vyjel nazpátek k Sheldingu.

12

Na první pohled Jakon Gallowglass nevypadal jako voják. Byl hubený, měl kulatá ramena a při chůzi se kymácel, jak mu scházela koordinace pohybů. Žádný stejnokroj mu nikdy pořádně nepadl, protože měl pravou ruku o dva palce delší než levou. Společně s propadlým hrudníkem a pokleslými rameny rozhodně nevypadal jako ztepilý mládenec. A jak jeho důstojníci neustále opakovali, nikdy o sebe nedbal a nechápal, co je to disciplína. Za čtyři roky služby ho jedenáctkrát zbičovali. Zkrátka, podle všech hlášení byl Gallowglass špatný voják. Měl jen jedinou světlou stránku: Jakon Gallowglass byl bojovník, který nevěděl, kdy přestat.

Právě tuto vlastnost nyní, když se hnal ulicemi Sheldingu, potřeboval ve vší její kruté slávě. Nepřítel napravo prorazil a boj se přesunul do zadních uliček. Několik občanů se pokoušelo uprchnout do pomíjivého bezpečí na loukách. Postupující mušketýři je postříleli.

Jakon Gallowglass oběhl roh a narazil na tři mušketýry. Mušketu měl prázdnou, ale švihl s ní po prvním muži a srazil ho na zem. Vytáhl nůž a vbodl jej druhému muži do prsou. Třetí voják se do něj snažil vrazit bodák. Jakon pustil nůž,

stočil se doprava a probodeného táhl s sebou. Bodák skončil v těle zraněného. Jakon po mušketýrovi skočil a praštil ho hlavou do nosu. Muž s výkřikem couvl. Jakon do něj vrazil ramenem tak silně, až mušketýr upadl, a sám utíkal dál. Kolem proletělo několik kulek a po jedné ho dokonce zasypaly úlomky kamene ze zdi vedle.

Vzpomněl si, jak mu někdo tvrdil, že kulku, která tě zabije, neuslyšíš.

Ale ano, uslyšíš, pomyslel si, když se vrhal do uličky. A jak to vůbec může někdo vědět?

Zůstal beze zbraně, a tak rychle prošel uličkou a na jejím konci se zastavil a opatrně vyhlédl za roh do širší ulice. Vedle něj se objevili dva mušketýři. Jakon prvního kopl do kolene a s druhým se chytil do křížku ve snaze sebrat mu mušketu. Muž byl silný. Jakon se pokusil praštit ho hlavou, ale mušketýr uhnul. Jakon ho nabral kolenem do slabin. Muž zachrčel bolestí, mušketu však nepustil. První mušketýr se mezitím vyškrábal na nohy. Hodil po Jakonovi nadávkou a přiblížil se s bodákem připraveným k ráně. Jakon si přetáhl muže, s nímž se potýkal, před sebe, takže dostal jeho tělo mezi sebe a bodák. Zazněl výstřel. První mušketýr se prohnul a pustil zbraň. Smrt kamaráda zřejmě ohromila muže v Jakonových rukou. Pokoušel se vymanit z Jakonova sevření, ale Jakon prudce předklonil hlavu, tentokrát úspěšně, a udeřil ho do kořene nosu. Muž s přiškrceným výkřikem padl na Jakona, jenž se pootočil a praštil s ním o zem. Ještě než mušketýr dopadl na zem, Jakon přiběhl k jeho mrtvému druhovi a sebral mu zbraň. Druhý mušketýr, jemuž tekla proudem krev z nosu, se chabě pokoušel zvednout mušketu, ale Jakon ji srazil stranou a muže probodl bodákem. Mušketýr se bez hlesu zhroutil.

Jakon se otočil na patě a uviděl Taybarda Jaekela, který klidně dobíjel svou emburleyovku. Zvedl ji k rameni a zamířil. Jakon se ohlédl. Asi čtyřicet kroků daleko se na ulici objevilo pět mušketýrů. Jaekel vystřelil a jeden z mužů šel k zemi. Ostatní zaútočili. Taybard se rozběhl do uličky naproti té, v níž stál Jakon. Ten nepotřeboval říkat dvakrát a vyrazil přes ulici za Taybardem. Kolem hvízdaly kulky.

Taybard přelezl nízkou zídku a Jakon se vrhl za ním. Eldacreský muž znovu nabíjel. Jakon se podíval na pánvičku ukradené muškety. Byl na ní prach.

„Připravený?“ zeptal se klidně Taybard.

„Proč ne?“ opáčil Jakon.

Oba muži se postavili zároveň. Čtyři zbývající mušketýři přibíhali uličkou. Jakon jednoho zasáhl do obličeje a Taybard střelil druhého do srdce. Dva přeživší to nezastavilo. Taybard odložil ručnici a zpoza opasku vytáhl pistoli. Natáhl ji a rychle vystřelil. Kulka trefila bližšího muže do pravého očního důlku.

Jakon přelezl zídku a vyrazil proti poslednímu mušketýrovi, přičemž křičel z plných plic. Muž se zarazil, otočil se a vzal nohy na ramena.

Jakon Gallowglass se zasmál a obrátil se zpátky k Taybardovi.

Jenže ten už tam nebyl. Jakon ho zahlédl, jak prochází kolem několika vozů za starým skladištěm.

Ze všech stran se ozývala střelba z mušket. Jakon se vydal za Taybardem a dohonil ho na nároží budovy tyčící se nad náměstím. Tady došlo k boji muže proti muži. Důstojník Mulgrave a asi šedesátka Eldacreských bojovali meči proti bodákům. Taybard znovu nabíjel emburleyovku. Jakon, ač nebyl tak rychlý, do hlavně své muškety nacpal prach, kulku a papírovou ucpávku.

Mulgrave upadl, překulil se a vyskočil jako akrobat, načež vrazil šavli do prsou jednoho mušketýra. Další na něj zaútočil. Taybard ho složil. Jakon vystřelil do hloučku nepřátelských mušketýrů a s hlasitým řevem k nim přiskočil. Jeho hlas zněl pronikavě.

Z okolních budov práskaly výstřely. Nepřátelští mušketýři padali. Jakon kohosi bodl. Bodák se v mušketýrově těle zlomil. Jakon popadl mušketu za hlaveň a rozháněl se s ní hlava nehlava jako s palicí. Do útoku se vrhl Lanfer Gosten a dvacet dalších Eldacreských a náměstí překypovalo bojujícími muži, z nichž někteří se drželi svých bodáků, další měli dýky a jiní se do sebe pustili pěstmi a kopanci. Bylo to tvrdé a surové a žádná strana se nechtěla vzdát.

Pak na kamení zaduněla kopyta a do města vpadl Gaise Macon a jeho kavalerie. Naživu už bylo jen asi osmdesát mušketýrů a při příchodu nového nepřítele nastal klid. Padesátka přeživších Eldacreských se zastavila a s unavenou nenávistí se zadívala na mušketýry.

„Odhoďte zbraně,“ rozkázal mušketýrům Gaise Macon. „Nic se vám nestane. Máte mé slovo. Váš generál je mrtvý a kavalerie je na ústupu.“

Ke Gaisemu Maeonovi, stále sedícímu na koni, přistoupil vousatý důstojník, s obličejem zakrvaveným po ráně šavlí.

„Zrádci neuniknou, generále Macone,“ prohlásil.

„V tom s vámi souhlasím,“ odvětil Gaise. „Smutnou pravdou je, že tady žádní zrádci nejsou. Obelhali vás, poručíku. Já se nikdy nechtěl připojit k Ludenu Macksovi. Na to vám dávám své slovo. Tady nikdo nevyhraje, jenom můžeme všichni prohrát. Zemřeli tu dobří muži kvůli věci, které nerozumím. Mluvíte o zradě. Jak to mám nazvat, když, zatímco věrně slouží svému králi, na mě zaútočí oddíly našeho vlastního vojska? Povím vám jedno – a mluvím od srdce – přál bych si, abych byl tím zrádcem, za jakého mě považujete. Potom by aspoň tato vaše akce měla nějakou cenu. Ti ubožáci kolem nás by nezemřeli nadarmo. Shromážděte své muže, poručíku. Odložte zbraně. Budou tady, až se vrátíte.“

„A co mí ranění, pane?“

„Měšťané se o ně postarají, jak nejlépe to půjde. Svoje raněné si vezmu s sebou, protože se obávám, že až sem Winterbourne pošle své vykupitele, zacházeli by s nimi mnohem hruběji.“

„A nyní se k Ludenu Macksovi připojíte?“

„Ne, poručíku. Odvedu své muže na sever. Možná se budu muset stát psancem, ale nebudu dobrovolně bojovat proti králi a jeho mužům. Odložte zbraně a odejděte.“

„Uděláme to, generále. Děkuju vám za rytířské chování.“

Gaise otočil koně. Zamířil k němu Mulgrave. „Mrzí mě to, pane,“ řekl, „ale musíte se na něco podívat.“

Šermíř se vydal přes náměstí. Gaise jel za ním a Jakon Gallowglass, jehož ovládla zvědavost, je následoval.

Gaise sesedl a spolu s Mulgravem zašel do domu vedle skladiště. Jakon Gallowglass se přikradl ke dveřím a nahlédl dovnitř. Tam ležela dvě těla, muž a žena. Muž měl zářivě červenou blůzu, žena jezdecké šaty ze zeleného sukna s aksamitovými lemy. V ruce držela malou pistoli.

Gaise Macon poklekl vedle ženy a zvedl její ruku ke rtům. Sklonil hlavu. Mulgrave generálovi položil ruku na rameno. „Je mi to moc líto, pane."

„Žádal jsem ji, aby mi dala hodinu, Mulgrave. A ji to stálo život."

Jakon Gallowglass spatřil, jak se Šedý duch rozplakal. Tiše se vzdálil ode dveří. Kráčel ulicí a zahlédl Taybarda Jaekela. Seděl na roubení studny a čistil emburleyovku.

„No, přežili jsme," prohodil Gallowglass.

„Někteří z nás. Kammel Bard už tu svou halenu nebude potřebovat. Můj kamarád Banny umřel v jedny zadní uličce. Říkal jsem mu, ať se drží u mě. Poslechl mě a stejně umřel." Taybard si povzdechl a jal se dál leštit zdobený kohoutek své zbraně.

Všude kolem nich leželi mrtví a ranění obou stran.

„S tím tvým kamarádem je mi to vážně líto," poznamenal Jakon.

Poznal, že Taybard trpí, a nejradši by mu položil ruku kolem ramen, jako to Mulgrave udělal pro Šedého ducha. Ale nedokázal to.

Místo toho se otočil a odešel.

Teprve pak si uvědomil, že blůza na něm už nepáchne.

„To je mi ale věc," pronesl nahlas.

Pinance byl pohledný muž, vysoký, se širokými rameny a mužnými rysy. Byl skvělý jezdec, a když teď seděl na svém oblíbeném černém hřebci a obhlížel vojsko na pochodu, nesmírně se těšil z pocitu moci, jíž vládne.

Po této chvíli toužil skoro pětadvacet let. S moidartem nebyli nikdy přátelé. Jejich rodiče a předkové vládli v sousedních zemích celá staletí a celou dobu se spolu handrkovali a navzájem se svorně nenáviděli.

Avšak zášť, již pinance cítil k moidartovi, se nezrodila z nenávisti zděděné po předcích. Vznikla v den, kdy se Rayenna Tremainová provdala za moidarta. Ještě teď, v den slavného vítězství, se mu při vzpomínce na ni stáhl žaludek.

Třebaže by to nikdy před nikým nepřiznal, Rayenna Tremainová byla pinanceho životní láskou. Vroucně ji miloval, až na hranici uctívání, a došel k závěru, že ona cítila totéž.

Když se teď ohlížel zpět se zkušeností svých padesáti let, věděl, že Rayenna byla nezodpovědná a nespolehlivá žena libující si v malých naschválech a větších zradách. Tenkrát však byla bohyní a středobodem jeho života. Moidartovy pozemky a výtěžek z daní dalece převyšovaly ty, jichž požíval pinance a jeho rodina, a ona si manžela vybrala podle toho. A tak se úžasná Rayenna stala paní Eldacreského hradu.

Dva roky nato byla mrtvá, údajně ji zavraždili úkladní vrahové vyslaní proti moidartovi. Takový nesmysl.

Tou dobou se již mnoho severských šlechticů doslechlo o jejím nechutném poměru s jedním klanovým náčelníkem a říkalo si, proč ji moidart neodvrhne. Když dorazila zpráva, že je mrtvá, pinance v hloubi duše věděl, že ji moidart zabil. Tento názor vyslovil před svým otcem, který ho okamžitě zavrhl. „Moidarta samotného bodli a je na pokraji smrti. Ne, synu, zapomeň na to."

V následujících letech sbíral pinance informace. Útočníky nezahlédl jediný strážný. Žádný ze sluhů nespatřil muže prchající ze zámku. Viděli jen uškrcenou Rayennu a pobodaného moidarta. Informace získaná od ranhojiče, jenž raněného pána ošetřoval, celý příběh propojila. Zavražděná prý měla na pravé ruce krev, třebaže na těle neměla žádné řezné rány. Pinance uhádl pravdu. Moidarta nenapadli. Bodla ho jeho žena, když ji vraždil.

Dnes, o pětadvacet let později, za ten ohavný zločin zaplatí. Zaplatí za to, že pinanceho obral o jeho jedinou vyhlídku na skutečné štěstí.

V čele zástupu pochodovalo pět tisíc mušketýrů a zvědové hledali stopy po obranných pozicích nepřítele. Nikde nic. Jak pinance čekal, moidart se klidně stáhl do Eldacreského hradu, protože věděl, že pinance ještě nemá děla. To se ale brzy změní a v několika dnech bude mít moidarta v řetězech.

Zřídkakdy se pinance na něco tolik těšil.

Pod jeho velením vytáhlo dvanáct tisíc mužů a brzy se stane nejmocnějším hrabětem na celém severu. Škoda že budou muset zbořit hradby Eldacre, protože to byl dobrý hrad a bylo by z něj skvělé sídlo vlády. Nechám ho přestavět, rozhodl se.

Podél zástupu přicválal jezdec a přibrzdil koně vedle pinanceho. Když se hrabě podíval na vykupitele v rudém odění, dobrá nálada ho rychle přešla. Neměl ho rád.

„Moidart opustil Eldacre," hlásil sir Sperring Dale.

Pinance se mu zadíval do hubeného obličeje. „Táhne nám tedy vstříc?"

„Ne, můj pane. Prchá na sever s pěti tisíci muži."

Pinance užasl. „Říkal jste, že bude držet Eldacre. Říkal jste, že Eldacre je klíčem k severu a on se ho nevzdá."

„To jsem opravdu říkal, můj pane," přiznal sir Sperring. „Bylo to logické. Sledovali jsme ho a nabyli jsme dojmu, že to je jeho záměr. Jenomže on si najal jistého odporného tvora, který sesílá ohavná kouzla, zabraňující našim mystikům zahlédnout, co se děje uvnitř hradu. Tento tvor očividně spatřil sílu vašich oddílů a přesvědčil moidarta, aby ustoupil. Jsme přesvědčeni, že hodlá hledat pomoc u Rigantů."

„Takže Eldacreský hrad je můj bez boje?" Pinance se zasmál. „Nenávidím ho, ale ještě jsem neviděl, že by jednal jako hlupák nebo zbabělec."

„Není to voják, můj pane. Je to intrikán, zběhlý v politice a věrolomnosti."

„Mně se zdá, že tyhle dvě věci jsou vlastně jedna a tatáž," poznamenal pinance.

„Možná," připustil sir Sperring. „Nicméně jeho ústup má jistou malou přednost. Kdyby se byl pokoušel hrad udržet, mohli jsme my poslat muže na sever, aby navázali rozhovory s Riganty."

„K čemu by to bylo?"

„Ačkoliv to jsou opovrženíhodní barbaři, jimž schází civilizované ctnosti, jsou to bojovníci a jsou jich téměř čtyři tisíce. Lepší by bylo upokojit případné obavy, které by mohli mít, než jim dovolit, aby se spojili s moidartem."

„Za něj klan nebude nikdy bojovat," prohlásil pinance. „Dobré nebe, déle než dvacet let je věšel, mučil a vraždil."

„Ano, byl oporou varlishského lidu. Je ostudné, že se takový muž stal nepřítelem naší rasy."

Pinance pohlédl na vykupitele ve snaze najít nějaký náznak, že žertoval. Nebylo tomu tak. Vykupitel se jako vždy vážil smrtelně vážně.

Když se vojsko přiblížilo k Eldacre, pinance s pěti nejvyššími důstojníky zajel do čela zástupu. Projeli Starými Vrchy na hlavní silnici. Lidé vycházeli z domů a zvědavě je pozorovali. Některé děti dokonce zamávaly vojákům, kteří se usmívali a také jim mávali.

Z jednoho krámku se vynořil vytáhlý muž v černém kabátě a upřeně se na pochodující vojáky zadíval.

„Měli bychom ho okamžitě zatknout a pověsit," prohlásil sir Sperring Dale.

„Kdo je to?" chtěl vědět pinance a pozorně si muže prohlížel.

„Alterith Shaddler. Zrádce a hanobitel."

„Aha, ano, učitel, který bránil tu ženu obviněnou z čarodějnictví. Slyšel jsem o něm."

„Je v něm zlo. Cítím to."

„Dneska nemám náladu někoho věšet, sire Sperringu. Jakmile se usadíme v Eldacre, můžete sem poslat oddíl a vyřídit to s ním."

„Děkuju, můj pane. Moudré rozhodnutí."

Sníh na okolních kopcích již většinou odtál a obloha byla jasná a svěží a sluníčko hřálo. Na východě se sbíraly mraky a do večera bude nejspíš pršet. Pinanceho uklidňovalo pomyšlení, že tuto noc přespí v domě svého ustupujícího rivala.

K hradu dojeli dvě hodiny po poledni a pinance pověřil nižší důstojníky ubytováním mužstva. Mnoho vojáků se usadilo v opuštěných kasárnách. Zbylí si postavili stany na lukách pod jižní hradbou hradu.

Pinance vstoupil do eldacreské tvrze se dvěma oddíly po dvaceti vojácích. Sir Sperring Dale zůstal venku. „Vstoupím tam, až vaši lidé najdou způsob, jak odstranit ta hnusná kouzla. I na tuto vzdálenost mi způsobují bolest."

Vojákům trvalo přes hodinu, než budovu prohledali. Nikdo tam nebyl. Na hradě nezůstal jediný sluha nebo stájník. Dokonce i kobky byly prázdné.

Pinance si nechal do hlavní síně přinést jídlo a pití a s vyššími důstojníky usedl u dlouhého stolu. Tři z jeho generálů byli z rodiny, bratranci, spolehliví muži bez větší představivosti či ctižádosti. Čtvrtý byl jeho synovec Daril, velký, neohrabaný kluk mdlejšího rozumu. Upřímně řečeno, pomyslel si pinance, ani jednomu z nich bych velení v bitvě nesvěřil. Proto si obstaral služby plukovníka Garona Becka. Plukovník byl neurozeného původu, a proto nemohl získat vyšší hodnost, ale byl to schopný voják.

„Takže žádná bitva nebude, strýce," prohodil Daril a z jeho širokého, plochého obličeje vyzařovalo zklamání.

„Dneska ne, Darile. Zítra si můžeš vzít oddíl na sever a zjistit, jak daleko nepřítel utekl. Dnes ale budeme odpočívat a užívat si ovoce našeho prvního vítězství. Až se najíme, prohlédneme si hrad."

„Máš dobrou náladu, strýce."

„To mám. Nepřítel přede mnou utekl. Sedím v jeho křesle jako pán jeho hradu. Ode dneška budou výnosy z daní patřit mně, spolu se vším jeho majetkem a pozemky. Mám náladu přímo vynikající, Darile."

Ta vynikající nálada mu nevydržela ani hodinu.

Lékárník Ramus zavřel dveře svého krámku, zacvakl visací zámek a pomalu vykročil dlážděnou ulicí s malým balíčkem v rukou. Jaro se pomalu blížilo, večery byly o něco světlejší a počasí se rozhodně zlepšovalo.

Cestou se zastavil a prohlížel si čerstvě narozená jehňátka na pastvě, přitulená ke svým matkám. Lidé ho zdravili a on se na ně zdvořile usmíval či se jim klaněl.

Byl to zvláštní den. Skoro každý, kdo zašel do jeho malé lékárny, si chtěl povídat o příchodu pinanceho a jeho vojska a o moidartově odchodu. Ramus vojenským záležitostem pramálo rozuměl, ale byl rád, že je moidart pryč. Ramus nechtěl vidět bitevní pole ani procházet mezi zmrzačenými a mrtvými vojáky.

Vzpomněl si na slova svého otce, pronesená před dávnými lety, ale stále přiléhavá: „Všechny války začínají rozhněvaní starci, ale bojují v nich mladí muži, kteří umírají z důvodů, jimž nerozumějí. Nakonec titíž starci zasednou ke stolům a válka skončí. Nikdo ničeho nedosáhne. Nikdo nic nezíská. Do starých hradů se nastěhují noví lidé a synové mrtvých vytvářejí rodiny připravené naplnit nové hroby na bojištích."

Ramus se snažil válku na jihu nebrat na vědomí. Lidé o ní povídali, když zašli do jeho krámku, a on navenek zdvořile poslouchal, ale nechával slova jít jedním uchem tam a druhým ven. Soustředil se na přípravu léků, sušení a míchání bylinek, slunce na horách a zdravotní stav svých pacientů. Posledních několik dní se nesmírně těšil z jehňat. Seznamovala se se sluncem a větrem a na tenkých nožkách skotačila po pastvinách. Byl to nový život. Jehňata Ramusovi pozvedla náladu.

Došel až k domu jircháře Tomase Cantinase. Zaklepal na dveře. Otevřela mu Tomášova nejmladší dcera Kellae, která zavolala na matku, že venku je nějaký pán. „Jak se jmenuješ?" zeptala se holčička.

„Jsem Ramus."

„Říká, že je Ramus," hlásila.

Z kuchyně vyšla jirchářova žena Lyda. Ramus se uklonil. „Jak se dneska má?“

„Už spí líp, lékárníku, ale pořád ztrácí na váze.“

A ty taky, pomyslel si Ramus při pohledu na její propadlé tváře a zarudlé oči. „Mám nějaké další bylinky. Zmírní bolest a umožní mu spát.“

„Ale nevyléčí ho, že?“

„Ne. Teď už ho nevyléčí nic. Napsal jsem vám, jak bylinky podávat.“

„Nemám peníze, lékárníku,“ podotkla celá rudá.

„Zaplatíte mi, až to půjde,“ uklidnil ji. „Jak spíte vy?“

Lyda se nucené usmála. „Moc dobře ne. Noci jsou pro něj nejhorší. Křičí ze spaní.“

„Zítra přinesu uklidňující nápoj. Dobrou noc.“

Ramus vyšel z domu a dveře se zavřely. Povzdechl si. Život byl na vysočině tvrdý, ale smrt byla ještě tvrdší. Tomáš Cantinas měl šest dětí, malý podnik a rakovinu v útrobách. Nejstaršímu synovi bylo teprve čtrnáct a v řemesle nebude moci pokračovat. Ramus se rozhodl, že zítra navštíví místního řezníka a přemluví ho, aby rodině dodal nějaké maso.

Vrátil se domů.

Tabulkami skla zalitými do olova v oknech v přízemí vycházelo světlo a z komína stoupal kouř. Otevřel dveře. Shula Achbainová, jeho hospodyně, ho přišla přivítat a pomohla mu sundat těžký černý svrchník.

„Posaďte se k ohni,“ nakázala mu. „Donesu vám sklínku svařeného vína.“

Lékárník poděkoval a vděčně se spustil do svého oblíbeného křesla. Shula byla dobrá hospodyně. Před několika lety pracovala pro Maev Ringovou, ale ještě předtím sbírala bylinky pro Ramuse. Život k ní byl tvrdý. Zamilovala se do horala v době, kdy lidé takové sňatky neschvalovali. Neschvalovali? Ramus se usmál. Shula se pro své vlastní lidi, pro Varlishe, stala vyvrhelem. Když ji manžel opustil, se svým synkem Bannym málem zemřeli hladem.

Shula se vrátila a podala mu sklenici horkého vína. Ramus se napil. „Je vynikající,“ pochválil. „Dozvěděla jste se něco o Bannym?“

„On moc nepíše, pane. Je teď v Sheldingu, to je nějaké malé město, a zavládlo příměří. To je dobře.“

„Snad ta válka konečně skončí.“

„Ano, to by bylo skvělé, chybí mi.“

Přistoupila k věšáku a vzala si šál. „Na sporáku je guláš, pane, a ve spíži čerstvý chleba.“

„Děkuju, Shulo. Dobrou noc.“

Když osaměl, trochu si v křesle zdříml. Pak přemýšlel o moidartovi. Bude mu scházet, i jejich debaty o malování. Dokonce se do toho sám pustil, třebaže se nepokoušel o úžasné krajinomalby, které tolik miloval moidart, nýbrž o jednodušší kompozice s květinami a bylinkami. Nebyly moc dobré, ale za poslední rok si všiml jistého zlepšení. Žádný ze svých obrazů moidartovi nikdy neukázal.

Po chvíli začal mít hlad. Už si chtěl jít pro guláš, když na ulici před domem zaslechl dusot kopyt. Vzápětí někdo zabušil na dveře.

Ramus otevřel. Stálo tam několik vojáků.

„Lékárník Ramus?“

„Ano. Někdo je nemocný?“

„Půjdeš s námi.“

„Dneska už jsem skončil, pánové.“

Voják ho uhodil do obličeje. Ramus upadl a narazil na věšák na šaty.

„Uděláš, co se ti řekne,“ štěkl muž, vstoupil do domu a Ramuse zvedl. „Už tak jsi v průšvihu, skrčku, tak si to nedělej ještě horší a nesnaž se mě naštvat.“

Omámeného Ramuse vytáhli z domu a zvedli do sedla vysokého koně. Jeden z vojáků se chopil otěží a Ramus se chytil hrušky. Rychle vyjeli ze Starých Vrchů.

Ramusovi cestou třeštila hlava a byl zcela zmatený. „Už tak jsi v průšvihu, skrčku.“

Jak by mohl? Ramus nikdy nikoho neurazil, ani by se o to nesnažil, protože to dělali jen nevychovanci. Někde se musela stát chyba.

Koně klusali z kopce. Projeli městem Eldacre, kolem kasáren a nahoru na hrad. Tam Ramuse stáhli z koně a odvedli dovnitř. Jeden voják ho vzal nahoru a chodbou, kde se zastavil a zaklepal na dveře.

„Ano?“ ozval se zevnitř pinanceho hlas. Mluví rozzlobeně, pomyslel si Ramus.

Voják otevřel dveře a vtáhl Ramuse dovnitř.

„Jak jste přikázal, můj pane. Tady je ten lékárník.“

„Já vím, kdo to je. Už jsme se setkali. Co můžeš říct na svou obranu, lékárníku?“

„Obávám se, že vám nerozumím, můj pane.“

Pinance přistoupil blíž. V ruce měl jezdecký bičík, jímž Ramuse švihl přes tvář. Hrozně to zabolelo. „Už tak jsem dost rozzlobený. Nebylo by moudré mě dál popouzet.“

„Je mi líto, můj pane. Vážně nevím, co ode mě chcete.“

„Copak jsi slabomyslný? Rozhlédni se kolem.“

Ramus zamrkal. Nechtěl se rozhlížet. Na stojanu uviděl zpola dokončený obraz. Bylo na něm jezero s hrozivými horami v pozadí.

„Ano, můj pane? Tohle je moidartův ateliér. Tady maluje.“

„Ty jsi slabomyslný. Oklamal jsi mě, vysmíval ses mi a teď nevíš, proč jsi tady.“

„Oklamal vás, můj pane?“ Ramus byl zmatený. „V jakém směru?“ Pinance znovu zvedl bičík. Ramus couvl a zvedl ruku, aby si chránil obličej.

„V jakém směru?“ zopakoval pinance rozzlobeně a švihl Ramuse přes předloktí. Lékárník vykřikl bolestí. „V jakém směru? Copak jsi nevěděl, že jsme zapřísáhlí nepřátelé?“

„Ano, můj pane.“

„A přesto jsi mě nalákal, abych koupil jednu z těch jeho mazanic?“

„Ne, můj pane. Přikázal jste mi, ať promluvím s umělcem. Vzpomínáte si? Přišel jste do mého domu a uviděl můj obraz. Řekl jsem vám, že umělec nechce, aby někdo zjistil jeho jméno. Když jste řekl, že si přejete mít od něj obraz, přišel jsem za moidartem a pověděl mu o tom. Namaloval vám překrásný obraz. Nebyla to žádná mazanice.“

„Předpokládám, že ho to pobavilo.“

„Myslím, že ano, můj pane, ale nakonec měl důvod toho litovat.“

„Pouč mě.“

„Zaplatil jste za něj pětadvacet liber. Do roka se jeho obrazy prodávaly za dvojnásobek. Letos se jejich cena znovu zdvojnásobila. Myslím, že ho žralo, že váš obraz má nyní čtyřnásobně vyšší cenu, než za jakou jste ho koupil.“

„Mně je jedno, kolik stojí. Až se vrátím domů, s velkou radostí ho rozsekám šavlí.“

„Proč?“ užasl Ramus.

Bičík dopadl znovu a znovu. Ramus padl na kolena a rukama si kryl hlavu. Ze zápěstí mu začala téci krev a on vykřikl…

Pinance couvl. „Neklaď mi otázky, skrčku. Tvůj život visí na vlásku. Jaký byl tvůj vztah k moidartovi?“

„Je to můj přítel,“ odpověděl Ramus.

Pinance se náhle zasmál. „Tvůj přítel? Moidart nemá žádné přátele. Je to had, chladnokrevný a odporný. Vstaň.“

Ramus se s námahou zvedl. Na obličeji a na rukou měl krev.

„Jak můžeš mluvit o přátelství s takovou zrůdou? Věděl jsi, že zabil svou vlastní ženu? Ten člověk nemá duši.“

„S tím nesouhlasím, můj pane.“

„Pro Pramen, ty jsi ale nestydatý darebák. Copak tě můj bič nepoučil?“

„Ano, můj pane. Vyděsilo mě to. Vy mě děsíte.“

„Tak proč mě pořád rozčiluješ?“

„Myslel jsem, že chcete slyšet pravdu.“

„Takže ty můžeš dokázat, že má duši?“

„Ne, můj pane.“

„Jakou pravdu mi tedy chceš sdělit?“

„Jde o jeho zranění, můj pane. Před mnoha lety utržil ránu do podbřišku. Nikdy se nezahojila. Pak se popálil, když zachraňoval syna před strašným ohněm. Ty popáleniny se mu taky nikdy nezahojily. Není důvod, proč by neměly. Dal jsem mu mnoho bylinkových mastí, které u všech ostatních podporují léčení. Jemu se nehojí, protože on nechce, aby se zahojily. Sám se tak trestá. Muž bez duše by se takhle netrestal.“

„Možná je to trest shůry, trest samotného Pramene. Copak tě to nenapadlo?“

„Ne, můj pane, ale jsem si jistý, že kdyby se Pramen rozhodl trestat tímto způsobem všechny zlé lidi, už bych to viděl. Zlých lidí ve světě není nedostatek, ale většinou se jim zřejmě daří dobře.“

„Nenaznačuješ náhodou, že jsem zlý?“

„Ne, můj pane. Nikdy jsem nikoho neslyšel, že by o vás něco takového řekl. Jste jenom mocný.“

„Slyšel jsi říkat o moidartovi, že je zlý?“

„Ano, můj pane.“

„A přece tvrdíš, že je to tvůj přítel. Muž by si měl přátele vybírat opatrně. Ty jsi to očividně neudělal. Budu předpokládat, že si tě moidart také váží. Takže tě zítra nechám pověsit a budu z toho mít velikou radost.“ Pinance se obrátil k vojákovi, který Ramuse přivedl na hrad. „Odveď ho a najdi pro něj nějaké ponuré a temné místo.“ Podíval se na Ramuse. „Tam si můžeš přemýšlet o přátelství, o zle a o duši.“

Pinance měl problém s usínáním. To bylo vzácné. Obvykle usnul, jakmile položil hlavu na polštář, a upadl do bezesného stavu, z něhož se probouzel plný sil. Této noci však trpěl nočními můrami. V jedné se topil, zatímco mu nějaký mořský živočich zatínal zuby do nohy. Probudil se zalitý studeným potem a v levé noze měl křeč. V dalším snu běžel lesem a pronásledovalo ho něco, nač se ani neodvažoval podívat. Znovu se probudil s trhnutím a napil se vína.

Napadlo ho, že vykupitel měl možná pravdu, když do hradu nevstoupil. Pravděpodobně ho ve spánku sužovali zlí duchové.

Třetí sen byl nejhorší. Ucítil poklepání na čele a otevřel oči a uviděl moidarta, jak sedí u jeho postele. Hubený obličej měl ozářený lampou na nočním stolku.

Něco se mu mihlo před očima. Uvědomil si, že to je dýka. Zavřel znovu oči a snažil se najít záchranu ve spánku.

Dýka ho poklepala po tváři.

„Běž pryč,“ zabručel pinance ospale.

Hrot dýky se mu zaryl do tváře. Bolest byla skutečná. Prudce se probral, a jak sebou trhl, dýka se zanořila trochu hlouběji.

„Skvělé!“ pravil moidart. „Už jsi vzhůru, bratranče?“

Dýka klouzala po tváři a skončila na hrdle. „Jak ses…?“

„Neodešel jsem, bratrance. Jenom mé malé vojsko. Já tu zůstal s několika věrnými. Opravdu jsi dosud neviděl to nejlepší z Eldacreského hradu, víš. Mí předkové tu vybudovali všechny možné tajné chodby, skryté pokoje, schovaná schodiště. Některá místa jsou poněkud stísněná. Občas to bylo velice nepohodlné.“

„Proč jsi mě prostě nezabil ve spánku?“

„Člověk by neměl brát vraždu šlechtice na lehkou váhu, bratrance. Smrt by neměla postrádat důstojnost. Moje bába říkávala, že muž zavražděný ve spánku se bude navěky potulovat v prázdnotě a ani nezjistí, že je mrtvý. Ztracená duše, chceš-li. Nechci, aby se tvá duše ztratila. Tedy, čekal bych, že – na rozdíl ode mne – ty duši máš."

Pinance ztěžka polkl. „Byl jsi u toho, když jsem mluvil s lékárníkem?"

„Ano. Zajímavý mužík, není-liž pravda? Musím přiznat, že mě to trochu dojalo. Stářím asi měknu. U tebe zřejmě stáří zvyšuje hloupost. Až bys ho pověsil, co bys dělal, až bys příště chytil příjici?"

„Tak mě zabij, skonči to, mor na tebe!"

„Opatrně, bratrance. Chceš mě obrat o tak příjemnou chvíli? Pověz, opravdu by ses vrátil domů a zničil můj obraz?"

„Bez váhání."

„Vždyť se ti přece líbil, ne? Vytahoval ses s ním před přáteli. Byl jsi první šlechtic, který zakoupil dílo neznámého malíře. To ty jsi objevil tajemství jeho génia. Šťastné chvíle."

Pinance, ležící na zádech, s moidartovou dýkou opřenou o krční tepnu, byl bezmocný. Nemohl se odkutálet ani zaútočit dřív, než by se mu čepel zaryla do hrdla. „Ano, líbil se mi," přiznal ve snaze koupit si trochu času. „Často jsem pod ním sedával, díval se na něj a přemýšlel o malíři. Nechápu, jak muž, tak plný zla mohl vytvořit takový obraz."

„Záhada, vid?" souhlasil moidart. „No, hezky jsme si popovídali, ale mám plno práce."

„Počkej!" vyhrkl pinance zoufale. Dýka mu přeťala krkavici. Na polštář vystříkla krev. Pinance se snažil zvednout, udeřit, ale opouštěly ho síly.

Těsně před úsvitem vtáhlo moidartovo vojsko potichu zpátky do Eldacre, bez fanfár, bez trubek, a nepokusilo se ani napadnout nepřítele. Vojáci napochodovali na pole pod hradem, kus od kasáren s vetřelci, a začali si stavět stany.

Několik vojáků se na ně přišlo podívat. Poněkud je to zmátlo.

„Takže válka už skončila?" zavolal jeden z nich.

„Nejspíš ano," zněla odpověď.

Nedošlo k žádným šarvátkám, nikdo nezvedl mušketu. Přicházeli další nepřátelští vojáci a pak se objevil i jeden důstojník. „Co se to tu děje?" zeptal se jednoho z mužů.

„Eldacreští hoši se vrátili, pane. Válka skončila."

Důstojník, stejně zmatený jako jeho vojáci, zamířil k místu, kde Galliott Hraničář dohlížel na stavbu stanů.

„Vy, pane! Máte nějaké zprávy?"

„Ne," odpověděl Galliott. „Dostal jsem rozkaz dovést své muže sem. Je tu nějaký problém?"

„Problém?" Důstojník se najednou zasmál. „Byl jsem přesvědčený, že tu máme bojovat s nepřítelem. Vy jste ti nepřátelé, ale teď se tu klidně bavíme. Pomohlo by, kdybychom věděli, co se děje."

„Pravda," přitakal Galliott. „Obyčejní vojáci se vždycky všechno dozvědí jako poslední."

„Pravda pravdoucí."

„Řekli mi, že moidart bude mít zakrátko proslov k vojákům," dodával Galliott.

„Moidart? On snad s pinancem uzavřel mír?"

Galliott pokrčil rameny. „Nevím o nic víc než vy, kapitáne. Jestli mě teď omluvíte, musím dohlídnout na ty stany a nakrmit své muže."

„Samozřejmě. Pokud se něco doslechnete, bylo by od vás laskavé, kdybyste mi to sdělil."

„Dám vám vědět," slíbil Galliott.

Důstojník odešel a probudil několik svých druhů, aby se s nimi poradil o vzniklé situaci.

Nad horami na východě se vynořily první sluneční paprsky a z Eldacreského hradu vyšla malá skupinka lidí. Nesli stůl a podstavce. Zastavili se kousek od stanů pinanceho mužů a položili stolní desku na kozy. Další přinesli křeslo s vysokým opěradlem, které postavili za stůl.

Tou dobou se již probudily stovky pinanceho mužů a postávaly kolem ve skupinkách. Mezi nimi procházelo mnoho Eldacreských, povídali si a probírali nedávné události.

Nakonec se objevil moidart. Na sobě měl blůzu z černé kůže, která se leskla jako hedvábí, šedé kamaše a černé jezdecké holínky. Z hradu vyšel beze zbraně. Za ním šel obrovský chlap s těžkým pytlem přes rameno.

Moidart došel ke stolu a ukázal obrovi, že má pytel položit na něj.

„Pojďte sem, prosím," vyzval vojáky moidart. „Důstojníci dopředu. Muži z Eldacre, ustupte a pusťte své přátele z jihu blíž." Počkal, než se muži přišourají, a pak si vylezl na křeslo. „Jsem moidart," představil se. „Králem jmenovaný vládce severu. Své poznámky zkrátím, abyste je mohli později probrat s kamarády ubytovanými v kasárnách a ve městě. Začnu tím, co vojáky zajímá nejvíc: žoldem. Kolik vám slíbili?" Ukázal na důstojníka v první řadě. Byl to tentýž muž, jenž prve mluvil s Galliottem.

„Tři chaillingy měsíčně pro důstojníky, jeden pro mušketýry a dva pro kavaleristy, pane."

„Už jste nějaké peníze dostali?"

„Ne, pane."

„Dohlédnu tedy na to, aby zítra dostal každý muž celý svůj měsíční žold."

„Děkuju, pane."

„Správné oslovení zní ‚můj pane'. Udělejte tu chybu znovu a nechám vám vyříznout jazyk."

„Ano… můj pane. Omlouvám se, můj pane."

„Tak dál," pokračoval moidart a nešťastníka si nevšímal. „Pinance už vojsko nepotřebuje, ale já ano. Každý, kdo se ke mně bude chtít připojit, ať zůstane tady, až odejdu, a sdělí své jméno kapitánu Galliottovi a ostatním důstojníkům, kteří mu budou k ruce. Nějaké otázky?"

„Ano, můj pane," zavolal jiný důstojník. „Proč už pinance nepotřebuje vojsko?"

Moidart se usmál a kývl na obra. Muž zalovil v pytli, vytáhl pinanceho hlavu a zvedl ji. „Buďte tak laskav, Huntsekkere, a projděte mezi muži," požádal Sekáče moidart. „Ať to všichni vidí."

Huntsekker s hlavou v ruce procházel mezi vojáky. Přitom začala z přeťatých tepen kapat krev. Shromáždění muži mlčeli.

„Věnujte mi pozornost," požádal moidart. „Mám spoustu práce a nemůžu se této záležitosti věnovat celý den. Ti, kteří se ke mně přidají, dostanou, jak jsem slíbil, zítra svůj první žold. Poté budou vypláceni první den každého měsíce. Ti, kteří nechtějí zůstat v mém žoldu, se mohou vrátit domů. Pochopitelně beze zbraní. Předpokládám, že ti, kdo mají na pinanceho území ženy a děti, nebudou chtít zůstat v Eldacre. Odpoledne hodinu před setměním bude na hradě porada důstojníků. Je třeba nahradit ty, jejichž hlavy zůstaly v pytli. Teď vás nechám v klidu se nasnídat, pánové. Případné další otázky vám zodpoví plukovník Galliott."

S tím moidart slezl z křesla a vrátil se do hradu. Huntsekker šel s ním, přičemž stále držel pinanceho hlavu.

Chvíli nikdo nepromluvil, ani se nepohnul. Muži se jen dívali, jak se vládce severu vrací do svého hradu. Na stůl si vylezl Galliott.

„Pánové, prosím o pozornost. Mohli by se ke mně připojit vyšší důstojníci? Musíme probrat vzniklou situaci."

O hodinu později se Huntsekker procházel po cimbuří s Aranem Powdermillem.

„Věřil bys tomu?" zeptal se Huntsekker potřásaje hlavou. „Byl jsem přesvědčenej, že se rozběhnou pro muškety a rozstřílejí nás na kusy. Když řekl tomu důstojníkovi, ať ho oslovuje ‚můj pane', měl jsem srdce až v krku, a když mu slíbil, že mu nechá vyříznout jazyk… no teda! Ten chlap má mosazný koule, to mu teda přiznám."

„Vojáci mají rádi silné velitele," zabručel zasmušile Powdermill.

Huntsekker se po něm ohlédl. „Proč ta sklíčenost? Skoro jsme ztrojnásobili vojsko a náš bezprostřední nepřítel je mrtvej. Řekl bych, že to je vítězství, za jaký mužem být vděčný."

„Já budu vděčný, když budu žít ještě za dva měsíce." Powdermill se opřel o stínku a zadíval se na vojáky dole. Pod hradbou bylo postaveno asi patnáct stolů a za nimi se řadili muži. „Galliott vážně umí organizovat," podotkl.

„Ano, je spolehlivej," souhlasil Huntsekker. „Takže podle tebe jsme dneska vyhráli jen díky tomu, jak silnej je moidart velitel?"

„Nešlo jenom o tohle. Je náramně mazaný. Vojáci mají rádi silné velitele, ale zároveň i pragmatické. První, o čem se zmínil, byl žold. Mrtví muži žold nevyplácejí. Jakmile uviděli pinanceho hlavu, věděli, že tu je jen jeden muž, který jim zaplatí."

„Ty si teda myslíš, že až dostanou peníze, odejdou?"

„Někteří ano. Vsadím se, že se nedostanou daleko." Powdermill ukázal na silnici vedoucí k jihu. Ke Starým Vrchům pochodovali ve dvojstupu moidartovi mušketýři. „Někde podél cesty nachystají past a zabijou každého, kdo se pokusí vrátit."

„Ostatní ale podle tebe zůstanou?"

„Hodně jich to udělá. Většina z nich jsou žoldnéři. Když dostanou včas žold, chlast a děvky, zůstanou. A taky pokud budou vyhrávat. Jedna porážka, a tohle malé vojsko se v několika dnech rozprchne."

„Ty jsi ale pořádně rozmrzelej."

„Ano, jsem. Bojíš se smrti, Huntsekkere?"

Hromotluk se zatahal za stříbrnou rozdělenou bradku. „Moc o tom nepřemejšlím."

„Já si myslíval, že se smrti bojím víc než čehokoliv jiného. Teď už si tím nejsem tak jistý."

„To kvůli tomu snu, co se ti zdál?"

„To nebyl sen," štěkl Powdermill. „To bylo vidění. Viděl jsem město a muže s korunou z paroží. Ne, nebyl to tak docela muž. Nevím, co byl zač. Ale cítil jsem jeho moc, Huntsekkere. Byla nesmírná. Byl to někdo – nějaký tvor – který dokázal ovládat živé i mrtvé."

„Mně to nedává smysl."

„Mně taky ne, ale nebyl to sen. Bál jsem se tak moc, jak jsem si nikdy nemyslel, že se budu bát."

„Tady a teď žádná hrůza není. Obloha je modrá. Oba jsme naživu a máme vojáky. Prozatím jsem s tím spokojenej. Poslyš, neměl bys náhodou upadnout do transu, nebo co to děláš? Moidart chce vědět, co se děje s jeho synem."

„Na to jsem příliš vyděšený, Huntsekkere. Vykupitelům se dokážu vyhnout nebo po nich můžu vrhat zaháněcí kouzla. Ale co jestli na mě čeká ten muž s parohy? Roztrhá mi duši na kusy."

Huntsekker se vyklonil nad cimbuří. „Podívej se na to takhle, Arane. Možná na tebe čeká nějakej muž s parohama. Na druhou stranu, moidart existuje. Sice ti nevyrve duši z těla, ale roztrhá ti tělo na kusy. To je jistota."

„Dostala mě do toho hamižnost," posteskl si truchlivě Powdermill. „Přísahám Prameni, že jestli z toho vyváznu se zdravou kůží, už nikdy nepodlehnu lakotě."

Huntsekker se zasmál. „Jsme to, co jsme, skrčku. Nezměníme se. Teď se dej do práce a najdi něco, co můžeme povědět moidartovi."

13

Galliott Hraničář se zvedl od stolu a udělal místo seržantu Packardovi. Prsty na pravé ruce měl umazané od atramentu a zápěstí ho bolelo, jak celé hodiny psal, na což nebyl zvyklý. Obchodní knihy, které zakoupil ve Wincerově obchodě, byly plné a jména nově přijatých mužů se už zapisovala na volné listy papíru.

A to byl teprve začátek. Noví vojáci musí být přiděleni k důstojníkům, ubytováni, nakrmeni a vyplaceni. Z té logistické noční můry se Galliottovi točila hlava. Poslal jezdce do Eldacre pro úředníky, kteří, jak doufal, obstarají nové

obchodní knihy a pak začnou sepisovat jména a informace.

Získat vojsko bylo moc hezké, ale jeho organizace způsobovala silné bolení hlavy.

Galliott se vydal směrem k hradu. Připojilo se k němu několik pinanceho důstojníků, kteří ho zasypali otázkami, na něž zatím neznal odpovědi.

„Všechno se dozvíte, až se s vámi moidart odpoledne sejde," sliboval jim a udržoval klidný tón a sebejisté chování.

Když se jich konečně zbavil, zašel na hrad a nahoru do své kanceláře. Do moidartova vojska bylo třeba zařadit asi dvanáct tisíc nových mužů. Kromě toho, že museli dostat jídlo a ubytování, budou muset dostat i žold. Pinance mušketýrům dával chailling měsíčně, dva kavaleristům a tři důstojníkům. To bylo o třetinu víc, než moidart platil svým mužům. Proto, aby se zabránilo vzpouře a dezerci, bude nutné zvýšit žold i moidartovým vojákům. Sedmnáct tisíc vojáků, v průměru, řekněme, půldruhého chaillingu měsíčně, přijde eldacreskou pokladnu na kolik? Galliott se posadil ke stolu, namočil brk do kalamáře a začal si na papír psát čísla. Sedmnáct tisíc krát jedna a půl dělalo dvacet pět tisíc pět set chaillingů. Když to Galliott vydělil dvaceti, aby dostal libry, zjistil, že pokladna bude potřebovat 1 275 liber měsíčně jen na žold. Navrch cena za jídlo pro všechny ty muže. Galliott rozzlobeně zahodil brk.

V pokladně bylo jen něco málo přes dva tisíce liber. Daně tuto sumu zvýší zhruba o čtyři sta liber každé čtvrtletí. Za poslední čtvrtletí byly poplatky teprve vybrány, takže potrvá dvanáct týdnů, než budou k maní nové peníze.

Galliott nemusel být počtář, aby poznal, že si moidart tak velké vojsko nemůže dovolit. Slíbil pinanceho mužům, že jim zítra vyplatí první žold. Pak zůstane pokladna skoro prázdná.

Za měsíc už nebude z čeho platit.

Galliott nemohl než obdivovat moidartův plán, jak pinanceho porazit. Byl mistrovský. Avšak úspěch s sebou přinesl obrovské problémy.

Galliott popadl brk a půl hodiny zapisoval své odhady.

Na dveře zaklepal seržant Packard, vstoupil a zasalutoval. Packard byl velký chlap, u vojska odsloužil už dvanáct let, byl poctivý a spolehlivý. Byl tvrdý a chytřejší, než ukazovalo jeho chvástavé, přízemní chování. „Úředníci jsou tady, pane. Řady se zkracujou."

„Jaká je tam dole nálada?"

„Většina vojákuje v pořádku. Pinanceho nemilovali. Ale vedou se řeči. Pár mejch chlapců zaslechlo, jak některý pinanceho muži mluvěj o odvetě."

„To je nevyhnutelné."

„Nenechal jsem je zavřít, pane. Myslel jsem si, že by to vyvolalo problémy."

„To bylo moudré. Většina z nich odejde."

„Jak ty muže zaplatíme?" chtěl vědět Packard.

„Dobrá otázka. Jsem si jistý, že si to moidart promyslel."

„Ano, je to chytrej chlap," zabručel Packard. „Jak věděl, že po nás nezačnou střílet v ten moment, kdy jsme přitáhli k hradu?"

„Myslím, že to nevěděl," odpověděl Galliott. „Bylo to vypočítané riziko. Nepřicházeli jsme s namířenými mušketami. Jenom jsme pomalu napochodovali pod hradby a začali stavět stany. Nijak jsme je neohrožovali. Být to naopak, začal byste střílet na muže, kteří stavějí stany?"

„Asi ne. Myslel bych si, že generálové upekli nějakou smlouvu nebo tak něco."

„Tak vidíte. Nějaké zprávy o tom vykupiteli?"

„Ne, pane. Vypadá to, že zmizel."

„To moidarta nepotěší."

Galliott vstal a poškrábal se na neoholené bradě. Nespal už dvacet osm hodin. Byl k smrti utahaný.

„Vypadáte unaveně, pane."

„Děkuju, že jste mi to připomněl," zavrčel Galliott. „Potřebuju mluvit s moidartem. Dohlídněte na ty úředníky a ať jsou všechny ty knihy a papíry zajištěné."

„Ano, pane. Co se bude dít teď, pane?"

„V jakém směru, seržante?"

„No, zabili jsme pinanceho a jeho generály a máme většinu jeho vojáků. Tak kdo se proti nám postaví? Chci říct, že král bojuje s Ludenem Macksem. Nebude proti nám moct poslat větší vojsko."

„Nezapomenu vyřídit vaše obavy moidartovi," slíbil mu Galliott.

Velký sál Eldacreského hradu se používal zřídkakdy. Jednou ročně, na den Dámy se závojem, se pod jeho klenutým stropem rozléhala hudba a smích, jak se stovky pozvaných hostů z Eldacre a okolí přišly těšit z moidartovy pohostinnosti. Moidart, jenž takové společenské události nesnášel, se objevil vždy jen na začátku, pozdravil se s několika nejdůležitějšími hosty a pak přenechal sál hýřilům.

Teď se tu shromáždilo dvě stě sedm důstojníků. Nebyly tu žádné židle a tři obrovské krby zely prázdnotou. Podél stěn visely v konzolách zapálené lucerny a jejich mihotavé světlo se odráželo na mramorových sochách v mnoha výklencích.

Podlahu zdobila obrovská mozaika zpodobňující koloucha v ostružiní, moidartův rodový erb.

Přítomní důstojníci vytvořili několik skupinek. Jedenačtyřicet eldacreských mužů se shromáždilo kolem Galliotta u východní stěny. Pinanceho muži zůstali stranou. Ve vzduchu bylo cítit napětí a Galliott si až příliš dobře uvědomoval, že nebyl vydán rozkaz pinanceho muže odzbrojit. Všichni důstojníci u sebe měli meče a dýky a mnozí i pistole zastrčené za pasem.

Na severním konci sálu vedlo nahoru na ochoz schodiště a po něm sestoupil moidart. Shromáždění se okamžitě

utišilo a Galliott vrhal po čekajících mužích nervózní pohledy, protože se děsil, že někdo z nich vytáhne pistoli.

Moidart, v plném lesku, v šedé saténové košili s černými hedvábnými lemy, šedých kamaších a vysokých holínkách, zvedl ruku. „Pojďte sem," vyzval důstojníky. „Máme o čem mluvit."

Důstojníci popošli blíž. Galliott, s vyschlými ústy a divoce bušícím srdcem, se postavil dopředu a trochu nalevo a s rukou na pistoli pozoroval ostatní důstojníky.

Moidartovi zřejmě hrozící nebezpečí starosti nedělalo. Chladnýma orlíma očima si prohlížel muže před sebou. „Za prvé, mám zprávy z jihu, pánové. Král je mrtev, zavražděn těmi, kterým důvěřoval." Galliott se konečně přestal bát pokusu o vraždu. Ta zpráva všechny ohromila. Nikdo nepromluvil a moidart nechal svá slova viset ve vzduchu. „V příštích dnech uslyšíte," pokračoval po delší odmlce, „že krále zavraždil Luden Macks při záludném útoku. To není pravda. Krále zabil lord Winterbourne. Nechal ho přibít na kůl a podřízl mu hrdlo při nějakém vykupitelském obřadu. Umíral dlouho a v bolestech. Jeho děti i jeho ženu také zavraždili."

Galliott sledoval tváře kolem sebe. Ticho v sobě neslo téměř nesnesitelné napětí. „Luden Macks je také mrtev," pokračoval moidart. „Když podepsal příměří, věřil ve staré pojetí rytířskosti a cti. Oddíly lorda Winterbourna napadly jeho tábor. Macks padl, když se pokoušel o protiútok. Jeho muži jsou rozprášeni nebo pobiti. Ty z jeho generálů, které zajali živé, upálili na hranici. Na jihu dnes vládne Winter Kay a jeho vykupitelé."

Znovu se odmlčel. „My proto musíme učinit těžké rozhodnutí. Pinanceho svedli na scestí vykupitelé. Namluvili mu, že jsem zradil krále. Většině z vás to také řekli. Proto vás všechny přivedl do mé země. Oklamali ho, podvedli a obelhali. Kvůli tomu zemřel. Vy žijete. Jenom doufám, že jste muži věrní králi a že ho budete chtít pomstít. Je možné, že někteří z vás dokonce sympatizují s úmluvníky. Pokud ano, budete chtít pomstít i Ludena Mackse. Jiní snad touží uniknout blížící se válce. Nebesa, to je pochopitelné. I já sám bych před ní nejradši utekl. Chce někdo z vás odejít?"

Nikdo nepromluvil, ačkoliv se po sobě důstojníci dívali. „Nemusíte se bát, pánové. Žádná věrolomnost se nechystá. Asi dvě stovky mužů se vydaly na pinanceho území. Původně jsem je chtěl nechat zabít cestou domů, ale díky těmto událostem na jejich odchodu nezáleží. Každý z vás, kdo si přeje odejít, tak může bez obav učinit."

„Smím se zeptat, jaké máte záměry, můj pane?" ozval se jeden důstojník. Byl to ten, který prve mluvil s Galliottem. Byl mladý, mohlo mu být asi dvacet, měl plavé vlasy a světle hnědé oči. Nevypadá jako bojovník, pomyslel si Galliott.

„Mým záměrem, mladý muži, je bojovat. Winter Kay přivede svá vojska na sever."

„Ano, můj pane, to se od něj dá čekat. Bude proti nám v obrovské přesile a také si přiveze děla."

„Zcela určitě. Kam tím míříte?"

„Pinance chtěl přivézt děla kvůli obléhání tohoto hradu. Ty kanóny budou na cestě. Bylo by moudré vyslat vojáky, aby je zadrželi dřív, než se dělostřelci doslechnou, co se stalo v Eldacre, a vrátí se domů."

„Výtečný postřeh," souhlasil moidart. „Teď se musíme věnovat rozložení našich sil. Máme tu asi dvě stě nižších důstojníků. Za hradbami čeká sedmnáct tisíc mužů. Budu z vašeho středu potřebovat čtyři generály a dvacet vyšších důstojníků s hodností plukovníka. Za normálních okolnosti bych se s vámi všemi nejdřív důkladně seznámil a věděl bych o vašich přednostech i nedostatcích. Dobře znám jen několik z vás a většinu vůbec ne. Věřím ale, že vy víte, z kterých v tomto sále by byli dobří generálové a plukovníci. Proto mezi vámi vyberete čtyřiadvacet mužů. Těch čtyřiadvacet potom vybere čtyři, z nichž se stanou generálové. Ti se budou za dvě hodiny hlásit mně a plukovníku Galliottovi. Nějaké další otázky?"

Galliott viděl, že jsou, ale nikdo nepromluvil. „Dobře tedy," řekl moidart. „Nechám vás v klidu rokovat, pánové. Volte moudře. Neuvažujte při volbě o povýšení či budoucí odměně. Na tom, jak se dnes rozhodnete, budou záviset vaše životy." Ukázal na mladého důstojníka, který předtím promluvil. „Vy, pane, jak se jmenujete?"

„Bendegit Law," odpověděl důstojník.

„Dobře, Bendegite Lawe, povyšuji vás do hodnosti plukovníka. Kolik mužů budete potřebovat, abyste zabavil děla a dopravil je do Eldacre?"

„Dvě stě by mělo stačit, pane. Pochopitelně jezdectvo."

„Vyberte si muže a vyjeďte, jakmile dáte někomu svůj hlas."

„Ano, můj pane."

Moidart se bez dalšího slova otočil a vyšel nahoru.

Jakmile byl pryč, vypukla vřava. Galliott přešel ke zdi, posadil se na podlahu a zády se opřel o mramorový podstavec sochy. Na několik radostných okamžiků si zdříml. Pak k němu přistoupil jeden z důstojníků. „Jak nejlépe bychom měli volbu provést, pane?" zeptal se.

Galliott si dopřál pomyšlení, že vytahuje pistoli a střílí tazatele do hlavy. Místo toho se jen unaveně zvedl na nohy.

Galliott nebyl jediný unavený člověk na hradě. Huntsekker cestou chodbami cítil všechna svá léta. Bolel ho levý loket, jasné znamení, že bude pršet, a bylo mu u srdce těžko. Powdermillovi nelhal, když říkal, jak je rád, že moidartův plán uspěl. Neřekl mu však, jak už ho unavuje zabíjení. Celý předchozí den strávil schovaný spolu s moidartem v tajných chodbách Eldacreského hradu, kde čekali na noc. Jakmile se nepřátelští generálové odebrali na lože, Huntsekker vyšel ze skrýše. Většinu z nich zabil ve spánku, ale pinanceho synovec se probudil ve chvíli, kdy mu Huntsekker držel nůž nad krkem. Začal se prát, chytil Huntsekkera za zápěstí. Potom začal prosit. „Mám děti!" kvílel. Huntsekker ho stejně zabil.

Kolik jich bylo? přemítal. Kolik mužů jsem pro moidarta zabil? Už před lety ztratil přehled.

Budou na něj všichni čekat v prázdnotě?

Zachvěl se a plahočil se dál k moidartovým komnatám. Únavou a hanbou se mu motala hlava, což byl důvod, proč zapomněl zaklepat, než vstoupil. Místo toho rovnou zvedl závoru, strčil do dveří a šel dál.

Moidart, obnažený do půl pasu, stál u stolu a natíral si zjizvené tělo nějakou světlou mastí. Huntsekker zůstal

ohromeně stát. Moidart měl záda pokrytá podebranými jizvami, svraštělými a vystouplými. Z jako pěst velké jizvy nad pravou kyčlí mu tekla krev. Šlechtic byl natolik ponořen do této činnosti, že si ani nevšiml Huntsekkera, jenž potichu vycouval ven a přivřel dveře. Poté zaklepal.

„Kdo je?“ zazněl velitelský hlas.

„To já, můj pane, Huntsekker.“

„Počkejte!“

Huntsekker přešel na druhou stranu chodby a posadil se na dřevěnou lavičku. Zranění vypadala čerstvě a muselo to příšerně bolet. Dalo se poznat, že se rány táhnou až na prsa, protože si je moidart natíral mastí. Jak, u všech všudy, mohl ten člověk žít?

„Dále!“ zavolal moidart.

Huntsekker vstoupil do místnosti. Moidart si mezitím natáhl šedý hedvábný župan a seděl za stolem. Nádobka s mastí zůstala na stole. Huntsekker si všiml, že je skoro prázdná.

„Už se Powdermill vzpamatoval?“ zeptal se moidart.

„Ano, můj pane. I když se bojí pořád víc. Dobrá zpráva ale je, že lord Gaise vyvázl z tý pasti.“

„Ještě není v bezpečí. Pošlou za ním muže. Potřebuju, abyste se vydal na sever. Urychleně.“

Huntsekkerovi opět poklesla nálada. Koho má zabít teď?

„Ano, můj pane.“

„Žije tam jedna žena, jmenuje se Maev Ringová.“

„Ženy nezabíjím,“ prohlásil Huntsekker. Vyletělo to z něj dřív, než se stačil zarazit.

„Zabíjet ženy? O čem to mluvíte?“

Huntsekker si protřel unavené oči. „Odpusťte, můj pane.“ Povzdechl si. „Smrt už mě začíná unavovat, asi jsem se přeslechl.“

„Chci, abyste jí ode mě doručil dopis. Povíte jí, jak vypadá situace tady, a přesvědčíte ji, že nám jde o stejnou věc. Mohla by být důležitá, Huntsekkere.“

„V jakém směru, můj pane?“

„Je bohatá, a protože jako horalka nemůže své jmění uložit v bance, má nejspíš poschovávané značné množství zlata a stříbra. V dopise ji požádám…“ Moidart náhle zavrtěl hlavou. „V době nedávno minulé bych její majetek prostě zkonfiskoval a ji nechal pověsit. Ale nemá smysl vracet se ke starým zlatým časům. V dopise ji požádám o půjčku.“

„Proč posíláte mě, můj pane? Určitě jsem potřebnější tady. Někteří z pinanceho mužů budou jistě chtít svýho pána pomstít.“

„O tom nepochybuji. Ale na tento úkol se hodíte vy, Huntsekkere. Ona vám věří. Ujistíte ji, že moje slovo platí a že jí splatím každý chailling i s úroky.“

Ale udělá to? pomyslel si Huntsekker.

Všiml si, že na něj moidart upírá své orlí oči. „Pochybujete o mém slově, Huntsekkere?“

„Sloužil jsem vám věrně, můj pane, a vždycky jsem vám byl oddanej. Pochybujete vy o mně?“

„Zatím ne,“ odpověděl moidart opatrně.

„Budu teda mluvit otevřeně. Maev Ringový jsem pomohl kvůli Grymauchovi. Byl to dobrej chlap, hrdina. Slíbil jsem mu, že dokud budu žít, nic se jí nestane. Svůj slib neporuším. Nejsem smířlivej člověk a zničím každýho, kdo jí bude chtít ublížit.“

„Začínáte k stáru měknout, Huntsekkere. Bývaly doby, kdy byste měl dost rozumu, abyste si tohle nechal pro sebe. Ale v tomhle případě na tom nezáleží. Maev Ringové si taky považuju, a máte mé slovo, že jí nikdy – teď ani nikdy jindy – nebudu chtít ublížit.“

„Děkuju, můj pane.“

„Vy jste měl Grymaucha rád?“

„Měl, můj pane. Byl… působivej.“

„Proto jste mi taky lhal ohledně útěku Chaina Shady? Řekl jste, že vás přepadli ze zálohy, ale ve skutečnosti ho zachránil Jaim Grymauch. Svého muže, Boillarda Seetona, jste zabil vy sám, abyste mu zabránil prozradit mi jejich jména.“

„Takže vám to Mulgrave nakonec prozradil. To mě překvapuje, můj pane.“

„Život je plný překvapení, Huntsekkere. Nikdo zřejmě nechtěl Grymaucha potrestat. Ne, nebyl to Mulgrave. Byl to jeden horal, kterého zatkli pro krádež. Snažil se vyměnit život za příběh o tom, jak Chaina Shadu tu noc, kdy přešel most, viděli v Grymauchově společnosti.“

„Jak jste zjistil to o Seetonovi?“ optal se Huntsekker.

„Znám vás, Huntsekkere. Kdyby vašeho muže zabil někdo jiný, pohnul byste i horou, abyste vraha našel. Jelikož jste nic takového neudělal, musel jste ho zabít sám.“

„Umíte překvapit, můj pane. Proč jste mě nenechal oběsit?“

„Inu,“ opáčil moidart s úsměvem, „asi proto, že já – na rozdíl od vás – umím odpouštět.“ Úsměv zmizel. „Což mi připomíná, dojděte pro toho lékárníka. Je v některé kobce. Pusťte ho ven a řekněte mu, že potřebuju další mast.“

Calla Jaceho, velkého vůdce psanců, pohřbili na svahu nad sněmovní síní. Rostly tam duby a jejich listy v létě poskytnou hrobu stín.

K obřadu, který vedl starý válečník Arik Ironlatch, se sešlo přes dva tisíce Rigantů. Arik pohnutě mluvil o tom, čeho Call Jace dosáhl, jak udržel Riganty svorné i v nejtemnější době varlishské nadvlády. Jižní klany kolem Eldacre musely snášet nekonečné ponižování: Žádný horal nesměl vlastnit koně nad čtrnáct pěstí v kohoutku a směl mít pouze

valacha. Žádný horal nesměl ukládat peníze v bance či si vypůjčit sumu větší než pět chaillingů. Každý horal, u něhož by byl nalezen meč, dlouhý luk či puška nebo pistole, byl považován za vzbouřence a oběšen. Díky odvaze a lstivosti Calla Jaceho nebyly tyto zákony na severu nikdy úspěšně prosazovány.

Ironlatch mluvil nějakou dobu a vzpomínal na historky z Jaceho života, z nichž mnohé byly veselé, a posluchači se smáli.

U hrobu stál Jaceho syn Bael, vysoký, pohledný, ryšavý válečník s ponurým, zarmouceným výrazem. Neplakal, protože to bylo zženštilé, ale nedokázal se ovládnout natolik, aby se mu po tvářích nekoulely slzy jako hrachy. Vedle něj byla jeho sestra Chara a její manžel Kaelin Ring. Když vystoupila Bába, aby pronesla slova na rozloučenou, vzala Chara Baela za ruku. Bába promluvila:

„Hledej kruh, světlo najdi,
rozluč se s tělem z masa a krve.
Šedou stezkou se dej,
hleď, kam letí labutě,
srdcem vést se nechej,
domů tě vždy dovede."

Pak do hrobu spustili tělo Calla Jaceho zabalené do rigantského praporce. Rayster stál těsně za hlavní skupinkou a bylo mu těžko u srdce. Naklonil se k němu Fada Talis, štíhlý, mladý horal. „Zúčastníš se shromáždění?" šeptl. Rayster pokrčil rameny a neodpověděl.

Po bitvě u průsmyku před čtyřmi lety Call Jace a Kaelin Ring změnili rigantský způsob boje. Předtím se horalé prostě sešli na bojišti a zaútočili na nepřítele. Tento způsob fungoval dobře celá staletí, kdy nepřítel používal v podstatě stejnou taktiku. Moderní válčení s děly, mušketami a ručnicemi, píkami a kopími vyžadovalo lepší strategii. Jace a Kaelin vojsko dobrovolníků přebudovali, vytvořili kapitány a důstojníky a zvláštní jednotky odborníků a zavedli disciplínu. Rayster byl jedním z důstojníků a velel třem stovkám mužů. Jako takový se zúčastňoval všech porad týkajících se vojenských věcí. Shromáždění ale bylo něco jiného. Klanoví náčelníci a podnáčelníci budou volit nového vůdce. Budou ho brát jako klanového náčelníka? Pochyboval o tom. Neměl žádné jméno.

Pravdou bylo, že mu na tom ani příliš nezáleželo. Volit se bude mezi Baelem a Kaelinem Ringem. Oba to byli dobří a silní muži. V mírové době by Bael, přemýšlivý a všímavý, jako vůdce zajistil, že se Rigantům povede dobře. Pokud se však blížila válka, jak věřila Bába, byl by Bael méně platný než Kaelin Ring, třebaže ne o moc. Bael byl synem svého otce. Měl odvahu, byl inteligentní a v bitvě u průsmyku bojoval dobře. Rayster by souhlasil s volbou kteréhokoliv z nich.

Jak nejbližší členové rodiny začali zasypávat hrob, Rayster pozoroval Bábu. Působila křehčeji než předtím, byla bledá a pod očima měla černé kruhy. Přistoupila k Chaře Jaceové, která otevřeně plakala. Chvíli si povídaly a Chara kývla, načež se sklonila a políbila Bábu na tvář. Rayster popošel blíž. Chara vzhlédla.

„Nemůžu tomu uvěřit," vzlykla.

Rayster ji objal a políbil na čelo. „Odešel dobrý člověk," pravil.

Později, když se shromáždění vydali zpátky ke sněmovní síni a do osady, připojila se Bába k Raysterovi a Fadu Talisovi. Fada odešel, aby měli soukromí.

„Budeš na shromáždění, Raystere," prohlásila Bába.

„Nepozvali mě," namítl.

„Potřebuju tě tam. Nikdo ti v tom nebude bránit."

Podíval se jí do očí. „Vypadáš… jinak," podotkl tiše. „Není ti dobře?"

„Ano, jsem nemocná – nemocná strachem. A jsem rozzlobená, zraněná a zmatená. Cítím se ztracená, Raystere. Jako ještě nikdy předtím."

Rayster ji vzal za ruku. „Nejsi ztracená, Bábo. Jsi mezi svými lidmi. Všichni tě tu milují."

Zatahala ho za ruku a odvedla ho od rozcházejících se truchlících zpátky na kopec. Na vrcholku se tyčily dva kamenné kvádry a další ležely rozlámané na zemi. Na některých kamenech byly vyryté značky, které dnes už žádný horal nedokázal přečíst. Wyrd se na jeden spadlý kámen posadila. Rayster se k ní připojil. „Může jedno zlo zrušit jiné?" zeptala se ho.

„Já nevím, Bábo. O takových věcech nepřemýšlím."

„Věříš, že by se Riganti měli spojit s moidartem?"

„O tom se hodně mluvilo," připustil Rayster. „Kaelin Ring věří, že nepřátelé, kteří přicházejí, jsou zlí. Říkal, že tě budou chtít zabít. Zlým lidem bychom se měli postavit."

„Moidart je zlý člověk."

„Ano."

„A Riganti by se měli spojit se zlem, aby porazili zlo?"

„Já nejsem ten pravý, s kým by ses o tom měla bavit. Já se držím stranou, Bábo, žiju si podle svého. Jsem Rigante. Jsem hrdý na to, že jsem Rigante. Ale ne všechno, co jsme v minulosti udělali, bylo dobré. Když začal Call Jace uplatňovat svou pravomoc nad Černými Riganty, umírali lidé. Někteří z nich byli dobří lidé. Call říkal, že jejich smrti lituje, ale že nejdůležitější je budoucnost klanu. Asi by taky řekl, že menší zlo toho, co udělal, povede k většímu dobru pro Riganty."

„To skutečně řekl," připustila Bába. „Mýlil se."

„Tohle já nedokážu posoudit, Bábo. Jestli se klany rozhodnou bojovat bok po boku s moidartem, budu bojovat,

protože jsem horal. Ale mám takový dojem, že zlo v lidech není neměnné. Kdyby ano, nebyla by naděje na vykoupení ani příležitost ke změně. Podle toho, co Draig Cochland vyváděl, měl být zlý, a přece bránil Charu a děti.“

„Draigovy hříchy nejsou ničím ve srovnání s moidartovými,“ poznamenala Bába. „Ten člověk zavraždil vlastní ženu. Nemilosrdně mučil a zabíjel celých třicet let. Teď bojuje jen proto, že se ho nepřítel pokoušel zabít. Kdyby se mu naskytla příležitost, bez váhání by se s ním spojil a nás všechny zradil.“

„Takže podle tebe se Kaelin mýlí? Že bychom se neměli nechat zatáhnout do téhle války?“

Bába zavřela oči. „Ne. A proto jsem ztracená, Raystere. Nepřítel musí být poražen. Takového ničitele tento svět neviděl dobře dva tisíce let. Jestli uspěje…“ Odmlčela se.

„Ničitele?“ otázal se Rayster. „Toho Wintera Kaye?“

„Ne, on je pouhý služebník. Na shromáždění se dozvíš o skutečném zlu.“

Chvíli seděli mlčky. Pak se Bába zhluboka nadechla a dotkla se oválné spony na plášti, jíž nosil. Kromě malého prázdného kroužku uprostřed nebyla zdobená. Všichni ostatní horalé měli v tom kroužku vyryté jméno své rodiny. „Proč jsi nepřijal Ironlatchovu nabídku na adopci, Raystere? Měl bys jméno. Mohl by ses ucházet o vůdcovství.“

„Jsem spokojený s tím, kdo jsem, Bábo. Rayster Bezejmenný.“ Zazubil se na ni. „Když jsem byl malý, chtěl jsem mít jméno. Ale chtěl jsem, aby to bylo moje jméno. Moje skutečné jméno. Ne něco, co mi někdo dá. Ironlatch má vlastní syny a dcery. Ti ponesou jeho jméno a jeho krev. Tak by to mělo být. Já už dávno přestal pátrat v tvářích starších mužů z klanu a říkat si, který z nich mě asi zplodil. Stačí mi, že jsem Rigante.“

„Ty jsi nejlepší z Rigantů,“ sdělila mu. „Jsem na tebe hrdá.“

Rayster se usmál. „Když jsem byl mladý, myslíval jsem si, že ty jsi moje matka. Vždycky ses o mě tolik starala. Kdykoliv jsi byla na severu, pokaždé jsi mě navštívila a povídala sis se mnou. Škoda že to tak není.“

Wyrd se zamlžily oči. Vzala Raystera za ruku. „Já bych si to taky přála. Kdybych někdy měla syna, chtěla bych, aby byl právě takový jako ty.“ Otřela si slzy a vstala. „Teď musíme jít na shromáždění.“

* * *

Dlouhou síň zaplnila třicítka náčelníků a podnáčelníků Černých Rigantů a zasedla kolem oválného stolu. Za prázdnou židli náčelníka v čele stolu se postavil Arik Ironlatch. Bael se jako obvykle posadil napravo. Vedle něj usedl Potter Highstone. Arik zavolal na Kaelina Ringa, aby se posadil nalevo.

Když se všichni usadili, Arik Ironlatch opřel prázdnou židli o stůl a zůstal stát. Právě když už chtěl promluvit, otevřely se dveře a vstoupil vysoký Rayster, s Bábou od jezera v patách. Arik se na okamžik zatvářil rozpačitě, ale neřekl nic.

Rayster zamířil k protější stěně a klidně se o ni opřel. Vypadal zcela vyrovnaně.

„Přeješ si oslovit shromáždění, Bábo?“ otázal se Ironlatch.

„Ano, to si přeju,“ odpověděla bělovlasá čarodějka. „Musíte poznat tvář svého nepřítele.“

„Myslím, že ji známe,“ namítl Ironlatch. „Kaelin Ring nám řekl, že do našich zemí brzy vpadnou Varlishové z jihu.“

„Kéž by to byla jediná pravda,“ opáčila. „Posaď se, člověče. Tak dlouhé stání ti to artritické koleno neodpustí. Viděla jsem, jak ho při pohřbu odlehčuješ.“

„Nebylo by vhodné sedět na Callově židli. Ne dneska,“ prohlásil. „Postojím.“

„Jak chceš. Pozvala jsem na tohle shromáždění Raystera. Klan neumožňuje volit muži beze jména, ale on musí slyšet, o čem se tu bude mluvit, a musí náčelníkům poradit. Je tu snad někdo, kdo má vůči mému pozvání námitky?“

„Rayster je vítaný všude,“ zabručel Korrin Talis. „Je to můj přítel a opravdový horal.“ Ostatní také souhlasili.

„To je dobře,“ pravila Bába. „Obávám se, že to jsou dnes večer jediná příjemná slova. Je pravda, že vojsko jižních Varlishů vytáhne na vysočinu. To je sama o sobě neveselá zpráva, protože útočníků je víc než obránců, kteří by se jim mohli postavit. Kdyby ale šlo jen o rozšíření varlishské války, poradila bych Rigantům, aby se drželi stranou. Do válek mezi Varlishi nám nic není.“

„S tím souhlasím,“ ozval se Potter Highstone a opřel se na židli.

„Jsem při tobě, Jezevče,“ dodal Korrin Talis.

„Jenže tohle už není jen válka mezi Varlishi,“ namítla Bába. „Působí tu něco nekonečně mocnějšího – nekonečně horšího. Než vám to vysvětlím, musíme se vrátit k našim dějinám. Podle našich pověstí jsme dětmi Seidhe, požehnali nám starší bohové a určili nás za strážce země. Starší báje vyprávějí o válce mezi Seidhe. Někteří z bohů věřili, že lidstvo přinese spásu vesmíru, protože lidé, jako jediná zvířata, dokážou vytvářet zemskou magii, která je v jádru všeho života. Jiní zase lidi považovali za škodnou, která magii požírá rychleji, než ji lze vytvářet, a nakonec zničí veškerý život. Protichůdné názory vedly nevyhnutelně ke střetu. Nejstarší a nejsilnější ze Seidhe, veliký pán Cernunnos, byl vybrán, aby lidstvo vyzkoušel. Přijal lidskou podobu a stal se králem. Mocným králem. Strašlivým vládcem. Uvrhl svět do děsivých válek, v nichž zahynulo velké množství lidí. Cernunnovy výstřelky byly nesmírné. Lidské oběti, hromadné vraždy, vytváření dlaků – tvorů zčásti lidských a zčásti medvědích či vlčích. Znáte pověsti.“

„My tady nemluvíme o pověstech, Bábo,“ zavrčel Arik Ironlatch. „Mluvíme tu o varlishském vojsku.“

„Jen trpělivost,“ požádala jej Bába. „Cernunnos vládl celá staletí. Bral si lidské ženy a zplodil mnoho synů. Jeden z nich, Rigantis, se mu postavil. Došlo k obrovské válce. Nakonec Rigantis dobyl hrad svého otce a jej samotného připravil o hlavu. Cernunnova vláda skončila. Pokud víme, byl to jediný Seidhe, který kdy zemřel. Rigantis odložil korunu a vrátil porobenou zemi porobeným lidem. Zůstal na severu, vychovával své syny a nakonec vytvořil klan Rigantů. To jsou naše pověsti. Zná je každé rigantské dítě.

A tady je tvrdá skutečnost. Vůbec to nejsou pověsti. Cernunnos žil. Cernunnos vládl. Cernunnos přišel o hlavu. Jenomže nezemřel. Jeho tělo bylo spáleno v posvátném ohni a kosti se rozpadly v prach. Ne však lebka. Cernunnos byl Seidhe a Seidhe vzali jeho lebku. Vložili ji do schránky z černého železa a pokryli ochrannými kouzly. Byla ukryta mimo dosah lidí. Po staletí. Nepokoušela jsem se sledovat všechny události následující po onom dni, ale vím, že lebka byla nalezena před pěti sty lety. Lidé, kteří ji našli, si říkali Dežem Bek, krkounští krkavci. Dovedli svět na pokraj zkázy, než

byli svrženi. Lebce dali jméno Kranova koule a tvrdili, že léčí rány a poskytuje vidění. Poté lebka zmizela z dějin, ale asi o dvě stě let později byla přenesena do Shelsansu na druhé straně úzkého moře. Kněží poznali, jaké zlo v sobě má. Snažili se ji zničit, ale dnes už nikdo neví, jak udělat posvátný oheň. Úderům lebka odolala. Nemohli ji rozbít ani rozdrtit, a tak ji schovali v podzemí.

A v Shelsansu lebku našel Winter Kay. Na rozdíl od prvních Dežem Bek, on jen nevyužíval její skrytou energii. On ji krmil. A krmil ji krví. Před několika dny zabil krále a nechal jeho krev stékat na tu starověkou kost. To byla chyba tragických rozměrů. Jak každý z vás ví, králův děd pocházel ze severu. Měl rigantské předky. V králově krvi byly stopy tohoto rigantského dědictví. První Rigante byl synem Cernunna a lidské ženy. V podstatě došlo k tomu, že se na mrtvou kost jeho lebky dostala živoucí část Cernunna – krev jednoho z jeho potomků. To, co dříve byl pouhý ostatek, na němž ulpělo malé množství zemní magie, nyní získalo plné vědomí. Hladoví po životě, po moci. Snaží se vrátit do těla. Touží kráčet po zemi a vládnout jako kdysi. Pokud by k tomu došlo, válka na jihu bude vedle toho vypadat jen jako dětská pranice na louce.“ Odmlčela se a přistoupila ke stolu. Stály tu džbány s vodou a sklenice. Bába si nalila vodu a napila se.

Korrin Talis promluvil jako první. „Chceš říct, že se Seidhe vrátili, Bábo? Copak se právě o tohle posledních osm století nemodlíme? Copak jsi ty sama nemluvila o takovém zázraku?“

„Ano, mluvila,“ přiznala. „Snila jsem, jako většina starců, o návratu starých zlatých časů. Myslela jsem, že nám moudrost Seidhe pomůže vzkřísit zemi. Dnes už chápu, že právě jejich moudrost je vedla k tomu, že nás nechali na pokoji.“

„Takže ty si myslíš, že ten Cernunnos je zlý?“ ujišťoval se Potter Highstone.

Zavrtěla hlavou.

„On přesahuje zlo, Jezevče. Kdyby mravenec dokázal uvažovat tak jako my, nepovažoval by snad za zlé dítě, které ho zašlápne? Považoval by snad býk vedený na porážku pro hostinu o Beltine Riganta, který mu chce podříznout hrdlo, za hodného a laskavého? Cernunnos je zlý podle našich měřítek. Přinese zkázu a děs v měřítku nevídaném celé tisíciletí. Udělá to, protože může a protože ho to přivede blíž k jeho cíli: zničení celého lidstva.“

„Jak se může lebka vrátit k životu?“ chtěl vědět Arik Ironlatch.

„Je Seidhe,“ odvětila Bába. „Nerozumím všem jejich silám. Vím jen, že potřebuje, aby ho přinesli na sever do zemí, kde kdysi vládl. Možná potřebuje rigantskou krev, aby mohl obživnout. Nevím. Vím jen, že mu v tom musíme zabránit. Musíme ho zastavit, jako ho kdysi zastavil Rigantis.“

„To je všechno moc hezké, Bábo,“ řekl Bael, „ale dokážeme to?“ Baelovi táhlo na třicítku, přibíral na váze a velice se podobal svému otci Callu Jacemu. Měl pevnou bradu, zapadlé oči a z jeho chování vyzařovala autorita.

„Otázkou není, zda to dokážeme,“ prohlásila Bába. „Jednoduše se o to musíme pokusit.“

„To nechápu,“ přiznával Bael. „Jestli nemůžeme vyhrát, tak jaký má smysl obětovat se?“

„Jsme Riganti, Baeli. Vždycky jsme stáli proti zlu. Je to náš osud. Jsme děti Seidhe, strážci země. Myslíš si snad, že by Connavar s Cernunnem nebojoval? Myslíš, že by se Rheg obrátil zády, protože by nemohl zvítězit? Jaim Grymauch nemohl vyhrát, když přišel před katedrálu, aby zachránil Maev Ringovou. Padesát vojáků proti jednomu horalovi. Nevěděl, že dav stráže zadrží. Šel na to náměstí, protože musel, protože byl Rigante.“

Bael potřásl hlavou. „Já v nejmenším nepochybuju, že jsme odvážný a ušlechtilý lid. O tom jsem přesvědčený do hloubi duše. Ale Cernunnos je Seidhe a my Seidhe odjakživa uctívali. A taky je, podle tvých slov, Bábo, otec Rigantů. On nás vytvořil. Co když se mýlíš? Co když chce přijít na sever, aby nás znovu vedl. Třeba ty zlaté časy, o kterých jsi mluvila, najdeme ve službě jemu.“

„Ano, to vám určitě slíbí,“ souhlasila Bába. „Některým u tohoto stolu se to možná i splní. Mohli byste se stát novými Dežem Bek. Budete žít dlouho, nebudou vás sužovat nemoci, každé přání se vám splní. Budete zasypaní zlatem a krasavice udělají, co vám na očích uvidí. Líbí se ti to, Baeli?“

„Pochopitelně.“

„Myslíš, že zlo kazí lidi tím, že řekne: ‚Pojď se mnou. Proměním tě v nemilosrdného zabijáka a navěky zatratím tvoji duši?‘ Kdo by přijal takovou dohodu? Zlo kazí, Baeli, tím, že nám slíbí, po čem toužíme, a vykládá nám, že je to dobré. Zlo mluví o tom, že účel světí prostředky. Mluví o vzdáleném cíli, ano, i o zlatých časech. Zlo svádí, Baeli. Nevyhrožuje. Alespoň ne ze začátku. Jak tedy posoudíme Cernunnovy přednosti? Podíváme se na skutečnost. Jeho první vláda byla plná krve, hrůz a hromadné zkázy. A od té doby? První Dežem Bek byli zabijáci a uvrhli svět do války. A dál? Je tu Winter Kay a jeho vykupitelé, kteří mučí, upalují, ničí celé vesnice, zabíjejí muže, ženy a děti. Takoví jsou Cernunnovi následovníci.“

„Se vší úctou, Bábo,“ nedal se Bael, „máme jen tvoje slovo, že něco z toho… z té historie… je pravda.“

Jeho řeč Bábu zasáhla. Podívala se na něj a nenapadlo ji, co na to odpovědět.

„Myslíš, že by Bába lhala?“ vložil se do věci Rayster, ve tváři popelavý. „To odvoláš, Baeli. Okamžitě!“

„Nic takového netvrdím,“ vyštěkl Bael. „Říkám jenom, že názor jedné ženy na světové dějiny nemusí být správný. Nežila v Cernunnově době ani v době těch Dežem Bek. Ti se snažili využít lebku pro své vlastní cíle. To neznamená, že je lebka zlá, stejně jako není zlý meč. Zlý je člověk, který ho drží.“

„Já Bábě věřím,“ prohlásil Arik Ironlatch. „Jestli říká, že musíme bojovat, tak musíme bojovat.“

„Souhlasím,“ přidal se Rayster.

„V tomhle jsem na Baelově straně,“ ozval se Korrin Talis. „Co ty, Kaeline?“

Kaelin Ring odstrčil židli a vstal. Dorazil teprve ráno a ještě na sobě měl cestovní oděv, kazajku z lesklé černé kůže, úzké jelenicové kalhoty a holínky. Oholil se a jizva po ráně šavlí na jeho tváři byla jasně vidět. Prohlédl si muže v síni a nakonec se zastavil u Baela. „Celá léta,“ začal, „wyrd – nebo, jak ji nazýváte tady, Bába – varovala tvého otce před zlem přicházejícím z jihu. Tvůj otec jí věřil. Proto jsme čtyři roky cvičili naše muže. Teď zlo konečně dorazilo. Mě nezajímají

staré pověsti a nemám čas bavit se o podstatě zla nebo o přáních mrtvých bohů. Ale vím, že na sever přitáhne vojsko. Buď moidarta podpoříme, nebo ne. Můžeme bojovat jako klan, nebo nemusíme. Mluvil jsem s wyrd a věřím jí. Proto budu bojovat."

„Nejsi klanový náčelník," upozornil ho Bael. „Nemůžeš rozhodovat o tom, jestli budeme bojovat, nebo se stáhneme."

„Já neříkal ‚my', Baeli. Řekl jsem, že já budu bojovat. Budu bojovat, protože je to správný. Vykupitelé – nebo jejich pohůnci – zavraždili Finbarra Ustala a jeho rodinu. Zabili Senlika Carpentera. Pokoušeli se zabít mou ženu a syna. Bez ohledu na všechno ostatní to jsou mí nepřátelé na život a na smrt."

„Moji ale ne," prskl Bael.

„Byli by nepřáteli tvého otce," poukázal ostře Kaelin.

Bael vyskočil. „To není pravda! Můj otec Bábě taky věřil. Tvrdila mu, že nepřítelem je moidart. Teď nám vykládá, že bychom měli bojovat po moidartově boku. Co bude příště, Havrane? Báby si vážím. Neúnavně našemu klanu pomáhala tady i na jihu. Ale není neomylná. Už se jednou zmýlila. Proč by nemohla dvakrát?"

„Překrucuješ fakta, Baeli," odsekl Kaelin. „Bába věděla, že se blíží zlo. Předpokládala, že bude vycházet z moidarta. To bylo přirozené. A nezmýlila se. Zlo dorazilo."

Vedle Kaelina se postavil Arik Ironlatch. „Posaď se, mládenče. Začínáme předbíhat událostem. Jenom jeden muž může říct, jestli klan půjde do války. A tím je zvolený klanový náčelník. Tak udělejme to, proč jsme sem přišli, a zvolme si vůdce."

Obrátil se k Bábě. „Paní, řekla jsi, co jsi chtěla, a my tě vyslechli. Teď je čas, abychom pokračovali." Obrátil se k Raysterovi. „A protože budeme volit a Rayster nemá hlas, musí taky odejít. Přál bych si, aby to tak nebylo. Vlastně znova opakuju svou nabídku, že Raystera formálně adoptuju a dám mu své jméno. Měl by přijmout, pak by mohl volit spolu s ostatními náčelníky."

Rayster se starému válečníkovi uklonil. „Prokazuješ mi velkou čest, Ariku. Být tvým synem, byl bych na to hrdý. Ale nejsem jím. Takže odejdu a budu věrně sloužit tomu, koho zvolíte. Můžu ale před odchodem ještě něco dodat?"

„Můžeš," svolil Ironlatch.

Rayster se podíval na Kaelina a Baela. „Teď se na sebe hněváte," pravil tiše. „To mě zarmoutilo, protože jste oba skvělí muži. Byl jsem u toho, když jste spolu bojovali, když ti Bael udělal tu parádní jizvu. Byl jsem u toho, když jste si později potřásli rukama a stali se bratry. Vy jste bratři. Záleží vám na sobě i na klanu. Nedovolte, aby se mezi vás něco postavilo. Všichni jsme Riganti – i když třeba máme odlišné názory."

S tím vyšel z místnosti. Bába se vydala za ním.

Uvnitř zavládlo ticho.

„Byli navrženi čtyři muži," promluvil konečně Arik Ironlatch. „Bael Jace, Kaelin Ring, Korrin Talis a já sám. Vzdávám se na základě vysokého věku. Děkuju těm, kteří si na mě vzpomněli. Volit má právo třicet mužů. Dvanáct dalo svůj hlas Kaelinu Ringoví, dvanáct Baelovi, čtyři mně a dva Korrinovi. Jak je naším zvykem, hlasy byly odevzdané tajně. Teď ale potřebujeme vidět ruce."

„Rád bych odstoupil," ozval se Korrin Talis.

„Budiž. Kolik z vás chce dát hlas Baelovi Jacemu?"

„Počkejte!" zvolal Kaelin Ring a znovu vstal. „Už jsem řekl, že se chci vydat na jih a bojovat s nepřítelem. Pokud bude Bael souhlasit, že Riganti vstoupí do války, tak taky odstoupím. Jestli souhlasit nebude, zůstanu."

Bael se na Kaelina překvapeně podíval a pak se otočil na Arika Ironlatche.

„Co říkáš, Baeli Jace?" zeptal se Arik.

Bael se zhluboka nadechl a přelétl zrakem muže u stolu. Znal muže, kteří hlasovali pro něj, i ty, kteří dali hlas Kaelinovi. Otázkou bylo, kolik hlasů mohl čekat od zbývajících šesti, již chtěli jako vůdce klanu vidět Korrina nebo Arika. Potter Highstone byl jedním z těch, kdo dal hlas Korrinovi. Druhým byl určitě sám Korrin. Oba jejich hlasy bych měl dostat já, usoudil Bael, i když Potter Kaelina Ringa vždycky vychvaloval. Hrome, jak to mám vědět? Baelův osud z největší pravděpodobnosti rozhodne jediný hlas. Bael se Kaelinovi podíval do očí. Z jeho vyrovnaného výrazu nic nevyčetl.

Bael měl dvě možnosti: zkusit štěstí, že dostane dost hlasů, nebo přijmout vůdcovství s podmínkou, že Riganti vytáhnou do války.

Bael Jace byl pragmatik stejně jako jeho otec. Vstal a postavil se za náčelnickou židli. „Přijímám nabídku Kaelina Ringa. A protože nejsou žádní další kandidáti, ujímám se místa svého otce." Odtáhl židli a posadil se. „A než se začneme bavit o válce v Eldacre, došel by někdo pro Raystera? Jeho moudré rady budeme potřebovat."

14

Když Mulgrave zkontroloval stráže, posadil se k táborovému ohni. Někteří muži už spali, jiní posedávali v malých skupinkách a tlumeně spolu rozprávěli. Gaise Macon se vydal sám do lesa. Mulgrave byl rád, protože s ním v této chvíli nechtěl mluvit. Nevěděl by, co říci.

Po bitvě u Sheldingu odvedl Gaise přeživší vojáky na severovýchod a obešel tak děla. Postupovali rychle, přestože měli více než čtyřicet raněných. Zatím zemřeli další tři muži, ale zraněním nejspíš jich podlehne ještě víc.

Gaise vyslal zvědy. Jeden z nich se druhý den vrátil se zprávou o malém zástupu mušketýrů a asi padesáti jezdcích postupujících na jihovýchod. Gaise se jim nepokoušel vyhnout. Jakmile zprávu přijal, vzal si dvě stě mužů a urychleně jim vyjel vstříc. Boj byl krátký a krvavý. Gaise kavaleristy objel a provedl bleskový útok na ohromené mušketýry. Ti se vzmohli na jednu roztřesenou salvu, než se eldacreští muži ocitli mezi nimi a rozsekali je na kusy. Mnozí se chtěli vzdát, ale Gaise rozkázal nebrat zajatce, takže byli na místě pobiti, většina ještě se zdviženýma rukama. Poté Gaise obrátil svou

pozornost k jezdcům. Pokoušeli se uprchnout a vjeli do léčky, kterou Gaise uchystal. Taybard Jaekel, Jakon Gallowglass a padesát dalších mušketýrů jezdce postříleli. Boj skončil v několika minutách. Jednoho důstojníka zajali, mladého muže, vysokého a pohledného. Na starost ho dostal Lanfer Gosten.

Gaise k nim dojel s Mulgravem po boku. „Tohohle jsme chytili, pane," hlásil Lanfer.

„Bylo na mém rozkaze něco, čemu jste nerozuměl, Gostene?" zeptal se Gaise Macon chladně.

„Pane?"

„Říkal jsem žádné zajatce."

„Ano, pane, ale…"

Gaise Macon vytáhl z pouzdra u sedla pistoli a natáhl kohoutek. Mladý důstojník to uviděl a otevřel ústa, aby něco řekl. Gaise Macon zvedl pistoli a ranním vzduchem práskl výstřel. Důstojník se zapotácel, tvář mu zalila krev a on se zhroutil na zem.

„Prohlédněte těla," přikázal Gaise Macon chladně. „Vezměte všechno, co by mohlo být užitečné. Do hodiny buďte připravení vyrazit."

Otočil koně a odjel pryč. Vojáci za ním užasle hleděli, Mulgrave zůstal.

„Mrzí mě to, pane," omlouval se Lanfer Gosten. „Myslel jsem, že ne…"

„Neomlouvejte se, Lanfere," zarazil jej Mulgrave. „Neudělal jste nic špatného. Teď splňte rozkaz a prohledejte mrtvé."

„Ano, pane. Co to s ním je?"

Mulgrave neodpověděl.

Do setmění urazili dalších dvacet mil a v jakési malé vesnici získali zásoby. Gaise za jídlo zaplatil. Mulgrave se mu většinu cesty vyhýbal, ale jak se přiblížili k lesu, v němž nyní tábořili, zajel k mladému válečníkovi. „To nebylo příliš ušlechtilé, pane," podotkl.

„Zítra uhneme na severozápad a pojedeme podél řeky. Po cestě jsou osady. Těžce zraněné tam budeme muset nechat. Zpomalují nás."

„Uklidněte se, můj pane," radil Mulgrave.

„Nejste můj kněz, Mulgrave."

„Ne, pane. Jsem váš přítel."

„Tak buďte přítel. Nepotřebuju lekce o ušlechtilosti. Dneska ne." Gaise pobídl bělouše a odcválal.

Když teď Mulgrave seděl u ohně, dělal si starosti. Věřil – doufal by asi bylo přesnější – že vražda Cordelie Lowenové mladého šlechtice dočasně vyvedla z míry. Ale byla to pravda? Gaise mu vyprávěl, jak se bojí, že bude stejný jako jeho otec, jak musí neustále ovládat démony ve své duši. Nebyli tito démoni právě vypuštěni?

Mulgrave vyrostl v Shelsansu. Tam se dozvěděl o zvláštní dualitě, která střídavě pozvedává a sráží lidskou duši. „Každý člověk je schopen velké lásky i velké nenávisti," říkával jeho otec. „Všichni jsme – ze spirituálního hlediska – zároveň andělé i démoni, kteří v nás neustále bojují. Když to pochopíš, překonáš to. Nesnaž se ospravedlnit nenávistné myšlenky. Prostě je přijímej jako něco, co patří k lidským vadám, a jdi dál." Jeho otec byl laskavý, milující muž. Když rytíři oběti povraždili obyvatele Shelsansu, Mulgrave toužil udělat jim a jejich rodinám to samé. Ale neudělal to. Držel se, nakolik jen dokázal, stezky, kterou mu otec ukázal.

Do téhle války jsem se neměl zaplést, pomyslel si. Zkazila mi duši.

V myšlenkách se vrátil k Ermalu Standfastovi. Malý kněz uprchl ze Sheldingu, protože věděl, jaká hrůza se blíží. Uprchl ve strachu. Mnozí by ho označili za zbabělce a opovrhovali by jím kvůli tomu. Ne však Mulgrave. Kdyby byli všichni lidé jako Ermal, nebyly by žádné války, zaslepující nenávist ani vražedná pomsta. Povzdechl si. A nebylo by ani hrdinství, nesobecká odvaha, žádná síla čelící ponuré krutosti života. Kdyby byli všichni jako Ermal, kdo by se vrhl do rozvodněné řeky, aby zachránil dítě, nebo vstoupil do domu zasaženého morem, aby pečoval o nemocné a umírající?

. Přistoupil k němu Taybard Jaekel a podal mu plecháček s horkým čajem.

„Děkuju," řekl Mulgrave.

Voják kývl a odešel pryč. Mulgrave vypil čaj a vstal. Pomalu procházel táborem mezi raněnými. V Sheldingu ztratili víc než stovku mužů. Toho dne zemřelo ještě čtyřicet dalších. Zůstalo jich ani ne tři sta a mnozí z přeživších byli ranění.

Do svahu vyjel jezdec. Mulgrave mu vyšel vstříc. Vzpomněl si, že to je Able Pearce, mladý muž z Eldacre, syn ševce. Pearce sklouzl ze sedla.

„Nějaké stopy po nepříteli?" zeptal se Mulgrave.

„Ne, pane. Zajel jsem do vesnice a šel do krčmy. Povídalo se tam, že krále nechal zabít Luden Macks."

„Cože?"

„Luden Macks prý porušil příměří a poslal do Baracumu malý oddíl. Zabili krále i s celou rodinou. Lord Winterbourne vytáhl proti Ludenu Macksovi a krále pomstil."

„To je nesmysl."

Able Pearce pokrčil rameny. „Slyšeli to od vojáků, co tamtudy projížděli."

„Odpočiňte si, Pearce. Najdu generála a sdělím mu, co jste říkal."

„Mělo by to znamenat, že je po válce, ne?"

„Obávám se, že pro nás ne. Lord Winterbourne nás chce zabít."

„Z tyhle války už je mi zle," zabručel Pearce. „A dneska ještě víc. Nelíbí se mi, když někdo střílí muže, kteří se vzdávají. Není to správný."

„Odpočiňte si," zopakoval Mulgrave.

Pearce odvedl koně k ostatním a Mulgrave se vydal do lesa. Gaiseho Macona našel, jak sedí na kopci a oči upírá k severu.

Vzhlédl a uviděl Mulgraveho. „Co je nového?" zeptal se.

„Král je mrtvý, i celá jeho rodina. Stejně tak Luden Macks.“

„To mě nepřekvapuje. Winterbourne to plánoval od samého začátku. Už to dává smysl. Národ je rozdělený občanskou válkou, rozervala ho a zničila králova marnivost a vzpoura jednoho urozeného pána. Obliba krále poklesla, stejně jako reputace Ludena Mackse jako ochránce obyčejných lidí. Lidi už to nekonečné vraždění unavilo. Volají po někom, kdo ho dokáže ukončit, ať to bude kdokoliv. Winterbourne tu válku protahoval, Mulgrave. Mohli jsme vyhrát už před lety. Protahoval ji, protože to sloužilo jeho záměrům. Kdyby krále zabil už před dvěma lety, vyvolalo by to obrovský rozruch. Kdyby porazil Mackse, král by znovu získal korunu a Winterbourne by byl zase jen dalším bohatým pánem. Teď má zemi – i korunu, pokud ji bude chtít. Má všechno. A nikdo není dost mocný, aby se mu mohl postavit.“

„Povídá se, že Macks porušil příměří a zabil krále,“ podotkl Mulgrave.

„Skvělý tah. Winter Kay – šlechetný mstitel. To by potěšilo i samotného moidarta.“

„Určitě z toho bude mít radost,“ souhlasil Mulgrave. „Stejně jako by zatleskal, kdyby vás viděl, jak střílíte bezbranného zajatce.“

Gaise Macon se před odpovědí zhluboka nadechl. Když promluvil, nedokázal zcela potlačit hněv. „Napínáte pouta přátelství až na nejzazší mez, Mulgrave.“

„Ne, pane. To vy jste je napnul, když jste ze mě udělal spoluviníka při vraždě.“

Gaise Macon se drsně zasmál. „Zemře jeden člověk a je to vražda. Zemře jich tisíc a je to válka. Co bude příště, Mulgrave? Budeme si tu dokazovat, kolik andělů může tančit na špičce jehly?“ Gaise se zvedl. „Choval jsem se tak, jak by šlechtic měl. Zůstal jsem v Sheldingu, když mi všechny instinkty říkaly, abych sebral své muže a zběhl. Riskoval jsem smrt, protože jsem měl pocit, že to je čestné. Ale žádná čest v tom není, Mulgrave. Winter Kay a jeho vykupitelé jsou vraždychtivá chátra. Čest je pro ně jen slovo, zvuk, který nic neznamená. A protože jsem se držel cti, Cordelie je mrtvá. Políbila mě, Mulgrave. Otevřela mé srdce. Podala mi ruku a utěšila mě.“ Pomalu se odmlčel a Mulgrave poznal, že zápolí s emocemi. Gaise se otočil a zadíval se k severu.

„A po čem toužíte teď, můj pane?“ zeptal se tiše Mulgrave.

„To je docela jednoduché, příteli.“ Vzhlédl. „Předpokládám, že nás pořád sledují, takže se moje slova dostanou do správných uší. Neodpočinu si, dokud nebude Winter Kay a všichni jeho vykupitelé mrtví. Najdu si jednoho každého z nich, byť by to trvalo sebedéle. Všichni zemřou.“

„Ten důstojník dneska nebyl vykupitel. Byl to mladý muž, který poslouchal rozkazy.“

Gaise si povzdechl a uvolnil se, napětí z něj vyprchalo. Ale zvláštně zbarvené oči se mu třpytily nenávistí.

„Až se dostaneme do Eldacre, měl byste odejít z mých služeb. Tam, kam potom půjdu, bude jenom krev a smrt. Ty, kdo se mi postaví, zničím, nebo oni zničí mě. Nikdo nebude žádat o smilování, a nikdo ho ani nedostane. Každý vykupitel zahyne, stejně jako každý muž, který jezdí či pochoduje pod jejich praporcem. Každý, kdo jim dodává píci a vodu pro koně. Každý, kdo poslouchá jejich rozkazy. Najdu si je a vyhubím jako škodlivou havěť.“

„A jak se potom budete lišit od Wintera Kaye? Budete bojovat zlem proti zlu?“

„Ano,“ odpověděl Gaise Macon.

Když se přede dvěma dny objevil zářící Kranův obraz, vznášející se nad lebkou a umírajícím králem, seděli vykupitelé jako omráčení a z tváří jim vyzařoval náboženský zápal. Všichni zakusili příval energie vycházející ze zářící postavy. Energie je zalila, zvedla jim náladu a dodala sílu tělu.

U Wintera Kaye to bylo jiné. Jak se zlaté světlo zformovalo do podoby nesmírně přitažlivého muže se zlatými vlasy, jen užasle přihlížel. Vzápětí ho přepadl příšerný strach. Jako všichni fanatikové, ani on v životě nikdy nezapochyboval, byl cílevědomý a ctižádostivý a celé léta kul pikle a plánoval, jak se stát králem. Kranova koule byla jen prostředkem ke splnění tohoto cíle.

Ve chvíli, kdy se postava objevila, se všechny Winterovy jistoty, jichž se tak pevně držel, rozplynuly jako mlha, když na ni zasvitne slunce.

A když promluvila, vynechalo mu srdce. „V den mého znovuzrození bude vám všem požehnáno, mé děti,“ řekla, načež zmizela stejně rychle, jako se objevila.

V podzemním sále se rozhostilo ticho a Winter Kay na sobě cítil oči všech. „Vůle koule budiž naplněna,“ vypravil ze sebe.

Poté přistoupil ke krví zalité lebce, zakryl ji černým sametem a vrátil do železné schránky. Chvíli tam stál a díval se do otevřených očí mrtvého krále. Jediný z vykupitelů se nepohnul ani nepromluvil. Winter Kay měl sucho v ústech.

Obrátil se zpět ke svým následovníkům. „Jděte, bratři moji,“ vyzval je, a samotného jej překvapilo, že mluví stejně velitelským tónem jako vždy, třebaže měl vyprahlé hrdlo a třes v končetinách. „Sejdeme se tady za tři dny a já vám vysvětlím, jakou záhadu jste právě viděli.“

Popadl železnou truhličku a vyšel ze sálu. Nejradši by byl běžel. Cestou do schodů a ke svým komnatám byl blízek panice. Zamkl dveře, padl na pohovku a černou schránku položil na nízký stolek před ní.

Točila se mu hlava a dělalo se mu špatně od žaludku. Instinktivně natáhl ruku, aby zvedl víko schránky. Kdykoliv se předtím cítil méně silný, stačilo mu, aby položil ruku na lebku, a pocítil příval energie. Teď ale byl nervózní, měl strach a na schránku se jen díval. Dlaně měl zvlhlé potem a musel si je otřít o kamaše.

„Proč se mě bojíš?“ uslyšel ve své hlavě hlas.

Winter Kay sebou trhl, vyskočil a srdce mu divoce bušilo.

„Uklidni se, smrtelníče. Nic zlého se ti nepřihodí.“

„Kdo jsi?“ chtěl vědět Winter Kay, a už nemluvil velitelsky, nýbrž plačtivě a vyděšeně.

Mysl mu naplnil tichý smích. „Vůle koule budiž naplněna. To se mi líbilo. Ty víš, kdo jsem, Wintere Kayi. Navštívil jsi mě mnohokrát. Žel, ve tvých žilách neproudí má krev a tvé vědomí si nedokázalo podržet vzpomínky. Když jsem teď

silnější, bude to jiné.“

„Jak to, že se mnou teď dokážeš… mluvit?“

„Ten ubožák, kterého jsi obětoval, měl ve svých žilách stopy mojí krve. Ale ptal jsem se, proč se bojíš?“

„Já se nebojím ničeho!“

„Hezky řečeno. Dávám přednost tomu, když mí sluhové mají kuráž.“

„Já nejsem ničí sluha.“

„Pravda. Všichni lidé budou sloužit tobě, Wintere Kayi. Mne nebudou než uctívat. Vyndej mou lebku z té prokleté schrány. Udělej to hned.“

„Ne, to neudělám.“

„Ach, smrtelníče, zklamal jsi mě a to není moudré. Beze mě žádný trůn nezískáš. Tví nepřátelé se spojí a svrhnou tě. Beze mne budeš žít jen tak dlouho jako obyčejný člověk. K čemu by ti to bylo, i kdybys své nepřátele porazil? Zbývá ti stěží dvacet let.“ Znovu zazněl ten smích. „Ne, Wintere Kayi, ty mě z této železné komnaty vysvobodíš, protože já nabízím nesmrtelnost. A jen já tě dokážu ochránit před mužem se zlatým okem.“

„Já žádnou takovou ochranu nepotřebuju,“ štěkl Winter Kay. „Ten muž bude zítra za úsvitu mrtvý.“

„Mluvíš o Gaisem Maconovi? Uvidíme. Čekal jsem celá staletí, smrtelnice. Mohu počkat ještě o trochu déle. I když ti teď povím, že až za mnou příště přijdeš, potrestám tě za tvou neposlušnost. Bude to bolet, Wintere Kayi. Ale potom ti odpustím a ty mi budeš věrně sloužit.“

Té noci Winter Kay neusnul. Místo toho vstoupil do transu a vyslal svého ducha nad Shelding. Tam spatřil, jak zrádce vykládá Gaisemu Maconovi o železném kruhu, který se kolem něj stahuje. S tichým vztekem se díval, jak Macon svolává své jezdce a vyjíždí k jihu.

Winter Kay se vrátil do svého těla, rychle naškrábal zprávu Macymu, zapečetil ji a vyslal jezdce tryskem vstříc kavalerii.

Později dopoledne dorazily zprávy o naprosté porážce Ludena Mackse. Generál se pokusil o zoufalý protiútok a byl zastřelen, když vyjel se svými vojáky. Úmluvníci byli rozprášeni a demoralizováni. Kavaleristé pronásledovali jejich prchající oddíly.

Radost Wintera Kaye z této zprávy byla krátkodobá. Sir Sperring Dale se spojil s Erisem Velroyem a pověděl mu o absurdních událostech na Eldacreském hradě. Moidart zabil pinanceho a jeho generály a přivlastnil si jeho vojsko. Na severu se nyní volně potulovalo sedmnáct tisíc povstalců.

A mělo být hůř.

Gaise Macon unikl z pasti a zabil Macyho.

Winter Kay se vrátil do svých komnat a zadíval se na černou truhličku. Třesoucíma se rukama zvedl víko a vyndal do sametu zabalenou lebku. Když se pokoušel látku sundat, držela na lebce, jak ji přilepila sražená krev. Winter Kay samet odtrhl a hodil na podlahu. S lebkou v dlaních se posadil na pohovku.

„Potřebuju tvou pomoc,“ zašeptal.

„Ovšemže, můj služebníku,“ zněla odpověď. „Ale nejdřív bolest, kterou jsem ti slíbil.“

Štíhlým tělem Wintera Kaye projel oheň. Hlava se mu zvrátila, snažil se vykřiknout, ale z hrdla mu žádný zvuk nevyšel a bolest sílila. Začal se třást. Uprostřed čela mu naběhla a pulsovala velká žíla a svaly horní části trupu se mu stáhly prudkou křečí. Jako by se mu do kůže zabodávaly ohnivé jehly a škrábaly mu o kosti.

A pak to zmizelo. Winter Kay se zhroutil na pohovku.

„A nyní ti tvou neomalenost odpouštím, Wintere Kayi. Tady je tvá odměna za předchozí věrnost.“

Tentokrát se Winteru Kayovi podařilo vykřiknout. Mysl mu zaplavila radost a zakoušel extázi, jíž se v jeho životě dosud nic nevyrovnalo. Veškeré napětí a obavy zmizely a nahradil je pocit dokonalého zdraví a duševní pohody.

I ten zmizel a Winter Kay zůstal omámený a slabý.

„Budeš mne odteď poslouchat, Wintere Kayi?“

„Ano, můj pane. Vždycky.“

Ve dnech po vraždě neozbrojeného důstojníka Mulgrave s Gaisem Maconem příliš často nemluvil. Cesta byla nabitá nebezpečím a nikdo kromě Gaiseho nevěděl, kterým směrem se ráno vydají. Gaise Mulgravemu řekl, že vytáhnou k severozápadu, ale za úsvitu je vedl k severovýchodu. Mulgrave to pochopil. Gaise věděl, že je vykupitelé dokážou sledovat. Tuto informaci však nesdělili mužstvu a vojáci začínali být z neustálých změn směru a zdánlivě matoucích cest, jež Gaise vybíral, popletení.

Za soumraku pátého dne zajel k Mulgravemu Able Pearce. „Šedý duch dělá mužům starosti,“ poznamenal.

„On ví, co dělá, Pearce. V tom mi věřte.“

„Věřím, pane. Ale změnil se. Povídá se, že se zamiloval do generálovy dcery.“

„O tom se nebudeme bavit. Řeknu jen, že ho její smrt silně zasáhla. Stejně tak smrt eldacreských mužů, které odvedl na jih.“

„Ničemu z toho nerozumím,“ přiznal Able, „proč si naši vlastní vojáci mysleli, že zběhneme?“

„Lhali jim. O moc víc vám toho neřeknu. Lord Winterbourne chce lorda Gaiseho zabít. Proč? Sám nemám nejmenší tušení.“

„To on nám chtěl odvést ty civilisty po bitvě u Nollenby,“ poznamenal Able. „Chtěl je zabít, ale lord Gaise mu to nedovolil.“

„Ano, to je on. Winter Kay.“

„Myslíte, pane, že kvůli tomu to všechno vzniklo?“

„Možná. Nemá smysl pokoušet se v tom vyznat, Pearce, stejně jako nemá smysl snažit se najít logiku v šílenství a

pitomosti této války. Zapomeňte na důvod jeho nenávisti a soustřeďte se jen na to, jak zůstat naživu. Jestli přežijeme tuhle noční můru, budeme mít potom čas přemýšlet, proč nás do toho vůbec zatáhli."

„Tam v Sheldingu zabili spoustu mých kamarádů. Dobrých chlapů. S většinou z nich jsem vyrůstal. Chodili jsme spolu do školy. Rád bych, aby to co nejdřív skončilo."

„V tom s vámi budu ochotně souhlasit."

Gaise Macon vybral tábořiště na řídce zalesněném kopci s dobrým výhledem na jihozápad. Byli vysláni zvědové. Mulgrave vybral místo pro koně. Zvířata byla unavená, sílu jim vysál omezený čas na krmení v posledních pěti dnech. Mulgrave věděl, že by jim pomohla zásoba obilí a pořádný jednodenní odpočinek.

Ale nebylo pravděpodobné, že by na to došlo.

Po setmění byly zapáleny ohně na vaření a tři sta mužů eldacreské kumpanie se usadilo k omezeným dávkám.

Mulgrave se šel poohlédnout po Gaisem Maconovi. Našel ho na vrcholku kopce, odkud znovu hleděl k severu. Černý Voják ležel vedle něj na zemi, hlavu položenou na Gaiseho botě.

„Támhle je, Mulgrave," poznamenal a ukázal ke vzdálené hoře se sněhovou čepicí, „Caer Druagh. Rád ji zase vidím. Zítra bychom měli, bude-li to vůle Pramene, dorazit do opuštěné osady Tři Potoky. Víte, že se tam narodil král Connavar?"

„Ano, pane, slyšel jsem. Leží poblíž lesa Stromu přání."

„Ano. Napadlo mě, že se tam zítra utábořím. Rád bych se prošel mezi těmi stromy. Viděly tolik historie."

„Lidé, kteří tam žijí, se lesu stále vyhýbají," podotkl Mulgrave.

„Myslí si, že staří temní bohové snědí jejich děti, že?"

„Ne, pane. Vyhýbají se mu z úcty. Pro Riganty je les Stromu přání výjimečný. Tam Connavar vytáhl kouzelného koloucha z ostružiní a dostal darem seidheský nůž. Právě tam Connavar a jeho syn našli poslední z bohů, Morrigu, a odnesli ji k tajné bráně do nebe."

„Znáte keltské bajky dobře, Mulgrave. Pochybuju, že tam tenkrát byli nějací bohové a kouzelné nože. Vypravěči tuze rádi přikrašlují příběhy o hrdinech trochou mystiky."

„Asi budete mít pravdu. Vrátím se a počkám na hlášení zvědů. Mám vám sem poslat nějaké jídlo?"

Gaise se na něj pozorně zadíval. „Ztratil jsem vaše přátelství?"

„Ne," odvětil Mulgrave smutně. „I když bych si přál, aby ano."

Kaelin Ring a Rayster doprovázeli v měsíčním světle wyrd do lesů nad Svatým paloukem a zadívali se na jezero Ptačího žalu. Hladina byla klidná, noční obloha bez mráčku a zářily na ní hvězdy. Wyrd toho během dlouhé cesty z poradní síně moc nenamluvila, jen Kaelina a Raystera požádala, ať jdou s ní.

Oba válečníci ji následovali dolů na úzkou pláž, na níž ležela její malá loďka.

U loďky se zastavila a obrátila se k mužům. „Jste nejlepší z Rigantů," pravila. „Pamatujte si to. Až budou všichni kolem vás páchnout zlými skutky, držte se svých rigantských způsobů." Na oba se s láskou zadívala. Kaelin Ring, tmavooký a zádumčivý, vášnivý muž neustále se snažící ovládnout svou bouřlivou povahu. A Rayster, plavovlasý a modrooký, skromný a vyrovnaný, a přece obdařený tichou odvahou, s níž se postaví přívalu zla. Byli jako noc a den, slunce a měsíc Rigantů.

„Půjdeš s námi na jih?" zeptal se Rayster.

Zavrtěla hlavou a pohladila ho po tváři. „Budu na vás myslet, horale."

„Proč jsi nás chtěla dnes večer vidět, wyrd?" chtěl vědět Kaelin.

Povzdechla si. „Rozhlédněte se kolem sebe. Všimněte si hor kolem vás, ticha a krásy jezera. Nadechněte se vzduchu, svěžího a chladného, provoněného prvními jarními květinami. Tohle je země, jaká by měla být. Noste ji v srdci."

„Chtěla jsi, abychom bojovali se zlem, wyrd," řekl Kaelin, „ale teď jsi zřejmě smutná, že Bael s tím tažením na jih souhlasil."

„Samozřejmě že jsem smutná, horale. Riganti jsou mi drazí. Jsou pro mě víc než život. Nyní mnoho z nich zemře." Svěsila hlavu, odvrátila se a zadívala se na jezero. „Bael měl pravdu, víš. Zmýlila jsem se. Cítila jsem nebezpečí a věřila jsem, že to je moidart. Bolí mě, když vím, že Riganti budou bojovat po jeho boku. Je mi odporný. Kdyby byl jen obyčejný varlishský pán, mohla bych jím opovrhovat pro jeho krutost a zášť. Jenže to tak není. Pochází z rodu Connavara a Rhega, stejně jako ty, Havrane. Proto je jeho zlo v mých očích ještě horší. A teď bude tenhle netvor ochráncem Rigantů." Potřásla hlavou a na chvíli se odmlčela, než se k nim obrátila zpátky. „Pozvala jsem vás sem nejen proto, abyste pocítili mír a krásu této posvátné země. Chystáte se vstoupit do války. Často se říká, že válka v lidech probouzí to nejlepší i nejhorší. Tahle válka bude ošklivá. Pošpiní duše těch, kdo v ní budou bojovat, a i změní i ty nejsilnější. Válka dělá z lidí zvířata. Riganti se nesmějí stát zvířaty. Magie této země je už tak dost slabá. Válka ji vyčerpá ještě víc. Čím méně jí bude, tím děsivější budou skutky válečníků. Nadcházející hrůzy pošpiní duše všech, kdož se jich zúčastní. Budou vás hryzat červíci nenávisti a zloby. Uvidíte zlé skutky a pocítíte to, co budete považovat za oprávněný hněv. Tento oprávněný hněv je ale lež. Musíte poznat, co je zač: podvod, trik, jenž má umožnit, abychom se stali stejně hnusnými, jako jsou ti, s nimiž bojujeme. Bude-li to vůle Pramene a oba přežijete příští dny, snažte se, abyste se sem vraceli bez hanby na duši. Buďte Riganti a řiďte se svým srdcem."

„Kde budeš ty, Bábo?"

„Zítra budu daleko odsud. Pozítří budu zpátky, abych mohla odvést Feargola na místo, kde na něj čeká jeho osud."

„Bude tam v bezpečí?" otázal se Kaelin.

„Ne, Havrane. Ti obdaření nadáním nejsou na tomto světě nikde v bezpečí."

„Kdy se vrátí?"

„Nevrátí se. Neboj se. Bude ho vychovávat a učit jeden můj přítel, muž, který vyučil i mě. Dospěje v zemi plné magie,

kde lidé zůstávají věrní zemním duchům. Je to nádherná země, Havrane. A Feargolovým osudem je pomáhat při její ochraně.“

„Jsou tam Varlishové?“ vyptával se Rayster.

„Ještě ne, ale najdou ji. Budou se chtít hrabat v hlíně kvůli kovům, rvát zemi kvůli dřevu a bohatství. Je to jejich způsob. Ale to není náš problém. My se musíme soustředit na toho seidheského pána a jeho přisluhovače.“

„Myslíš, že je porazíme?“ otázal se Kaelin.

„Musíme, Havrane.“

„Jak můžou lidé porazit seidheského boha?“

„Dokud se nenavrátí do těla, je jenom silou s malou magií. Pokud někdy vkročí na zemi, bude neporazitelný. Mávnutím ruky dokáže zničit vojsko. Jeho tělo bude odolávat zbraním z obyčejného kovu. Meče ho nezraní, kulka z muškety neprorazí jeho kůži.“

„A proto ho přinášejí na sever? Aby se vrátil do těla?“ zeptal se Kaelin.

„Ano. My jsme jeho potomci. Riganti jsou vytvořeni z jeho krve.“

„A tím, že nás zabije, získá život?“ zjišťoval Rayster.

„Nechápu dobře proces jeho vzkříšení,“ přiznala wyrd. „Možná ho rigantská krev posílí. Možná je tady na severu nějaké tajné místo, odkud může čerpat magii. My můžeme jenom porazit vojska, která ho chrání. Pak snad přijdeme na způsob, jak lebku zničit.“

„Jestli odolá zbraním, jak ho vlastně tenkrát připravili o hlavu?“ chtěl vědět Rayster.

„Zbraně z obyčejného kovu mu neublíží. Jeho syn Rigantis ho prý zabil zlatým mečem. Rigantis byl z poloviny Seidhe, a tak našel způsob, jak prorazit jeho kouzelnou ochranou. Vydala jsem se po starých stezkách a pokoušela jsem se uvidět pravdu za těmi bájemi. Je to na mě příliš daleko. Požádala jsem svého přítele Riamfadu, aby tu cestu vykonal, ale ani on – on, který je duch – nedokázal proniknout mlhami času. S jistotou víme jen, že Cernunnos nesmí dosáhnout vzkříšení.“

„A kvůli tomu musíme bojovat po moidartově boku,“ řekl Rayster. „Moc se mi to nelíbí. Dá se mu věřit?“

„Ne,“ připustila wyrd. „Změní strany ve chvíli, kdy si bude myslet, že je to pro něj výhodné. Ale můžete věřit jeho synovi. Houstne kolem něj temnota, ale nezradí vás. Tím si jsem jistá.“

„Chci se na něco zeptat,“ ozval se Kaelin.

„Vím na co, a tentokrát se neptej,“ opáčila wyrd. „Udělej, co bude v tvých silách, abys ho udržel naživu, Havrane. Bouřlivák je důležitý. Musí přežít.“

„Proč?“

„Kéž bych to věděla. Mnoho stezek budoucnosti je mi uzavřeno. Cernunnos a Bouřlivák jsou nějak propojení, ale nedokážu zjistit jak. Až se s ním zítra setkám, možná to zjistím.“

Maev Ringová hnětla v kuchyni těsto, když na dveře zaklepal Draig Cochland a vstoupil. Maev podrážděně vzhlédla. Nebyla ráda, že Chara zloději nabídla práci na Ironlatchi.

„Někdo přijíždí,“ ohlásil Draig. „Nelíbí se mi.“

Nad tím se Maev usmála. Muž, který se nelíbí Draigu Cochlandovi? Ten stál určitě za vidění. Otřela si ruce do sukně a vyšla za velkým horalem přes světnici na dvorek. K brance přijížděl Huntsekker Sekáč. Jeho mohutné tělo vypadalo na koni nepatřičně.

„Ty ho znáš?“ zjišťoval Draig Cochland.

„To je Sekáč.“

Cochland tiše zaklel a Maev z jeho hlasu zaslechla strach. „Neublíží ti,“ slíbil. „Mám meč.“

Maev se po něm podívala. „Ty mě budeš chránit, Cochlande?“

„Budu. Jak nejlíp dokážu.“ Vykročil, ale Maev ho popadla za ruku.

„To je v pořádku, Draigu. Je to přítel.“

Úlevou se narovnal. „Díky Prameni za to,“ vydechl. „Už jsem si myslel, že je po mně.“

Huntsekker sesedl a otevřel branku. „Dobrý odpoledne, Maev Ringová,“ pozdravil.

Maev řekla Draigovi, ať převezme Huntsekkerova koně, a sama odvedla Sekáče do domu. Posadil se za borový stůl.

„Hrozně nerad jezdím,“ zabručel. „Nikdy jsem nezvládl ten rytmus.“

„Vypadáš unaveně,“ poznamenala. „Donesu ti něco k jídlu a pití.“

Odešla do kuchyně, opláchla si z rukou mouku a nakrájela pro Huntsekkera čerstvý chleba a sýr. Jídlo mu zanesla a nalila mu sklenku červeného vína. Vděčně se napil.

Maev se posadila naproti němu. V jeho přítomnosti se necítila dobře. Zvláštním způsobem jí připomínal Jaima Grymaucha. Vyzařovala z něj stejná nezdolná síla. Tady však veškerá podobnost končila. Jaim byl jako přátelský medvěd, kdežto Huntsekker byl mnohem chladnokrevnější a nebezpečnější. Přesto si v jeho přítomnosti víc uvědomovala, že je žena.

„Co tě přivádí tak daleko na sever?“ optala se.

„Posílá mě moidart. S dopisem.“ Sáhl do kapsy dlouhého medvědího kabátu a podal jí balíček. Maev rozlomila pečeť a přečetla si obsah dopisu. Potřásla hlavou a usmála se.

„Chce si ode mě půjčit peníze? To je bizarní.“

„Má potíže,“ zabručel Huntsekker.

„Co mně na tom záleží? Ten muž zabil mého bratra. Je to řezník horalů.“

„Ano, já vím. Ale Jaima nezabil.“

„Cože?“

„Věděl, že Chaina Shadu přede mnou zachránil Jaim. Sám mi to řekl. Věděl, že jsem o tom lhal. A stejně nic neudělal."

„Proč?"

„Ať se propadnu, jestli to vím, Maev. Je to zvláštní člověk." Huntsekker se zatahal za oba prameny své stříbrné brady. „Táhne proti nám vojsko. Zabili jsme pinanceho a jeho muži jsou s náma. Ale stejně budem stát proti trojnásobný – možná čtyřnásobný – přesile. V pokladně není dost peněz, aby vojsku vystačily na dýl než pár týdnů."

„Takže on po mně chce, abych mu financovala jeho válku? Copak si myslí, že se mi někde na statku povalují dva tisíce liber?"

„Myslí si, že máš někde poblíž schovaných dvanáct tisíc."

Maev byla šokována, ač to nedala najevo. Moidart se zmýlil, ale jen o pár set liber.

„Co myslíš ty, Huntsekkere?"

„O tvým majetku? Nevím. Je mi to celkem jedno. Jsi mazaná ženská, Maev. Všechno, čeho se dotkneš, se mění ve zlato. Nepoznal jsem nikoho podobnýho."

„Myslela jsem o moidartově žádosti."

Huntsekker dopil víno. „Nevím. Sloužím mu už moc dlouho. Nemám ho rád. Myslím, že jeho nemá rád nikdo, možná až na toho lékárníka."

„Takže on ti neřekl, že mě máš zabít, když odmítnu?"

Huntsekker rozzlobeně vzhlédl. „Ne, neřekl. A kdyby to udělal, byl bych ho na místě zabil. Slyšelas, co jsem slíbil Jaimovi. Dokud jsem naživu, nikdo ti neublíží. Nedávám svý slovo jen tak do větru, Maev Ringová."

„Tak proč poslal tebe? Proč ne Galliotta? Proč ne oddíl vojáků, aby mě mučili, dokud jim neřeknu, kde možná mám nebo nemám zakopaný svůj poklad?"

„Asi si myslel, že mně budeš věřit. Není důvod, proč bys měla."

„Je chytrý," připustila Maev. „Tobě věřím, Huntsekkere. Víš proč? Protože tě můj Jaim měl rád. Měl spoustu chyb, ale byl to skvělý chlap. Nechal tě naživu. Vynadala jsem mu kvůli tomu. Myslela jsem, že to bylo hloupé. Myslela jsem, že půjdeš rovnou za moidartem a že Jaima zatknou a pověsí. Ale měl pravdu. Byl jsi hodný jeho důvěry. Jsi hodný i té mojí. Jestli si myslíš, že bych moidartovi měla ty peníze půjčit, tak to udělám."

„Bohové, ženská, tohle na mě neházej!"

„Mám to udělat, Huntsekkere? Zradí mě?"

Huntsekker si dlouze povzdechl. „Jestli ano, zabiju ho za to."

„Tak dobře. Půjčím mu ty peníze. A pojedu s tebou na jih, abych se přesvědčila, že je utratí moudře."

„Cože? Neříkal nic o tom, že tě mám přivízt na jih."

„Sám jsi řekl, že jsi nikdy nepoznal nikoho s takovým nadáním, jako mám já. Bude muset své vojsko nakrmit, zakoupit prach a kule, meče a pistole. Bude potřebovat všechny možné zásoby. Zkrátka, bude potřebovat proviantního důstojníka. Spolu mu doručíme peníze na vojsko, on ale bude potřebovat víc. V Eldacre a okolí není obchodníka, který by nevěděl, že moje slovo platí. Obstarám mu zásoby a zajistím, aby se mi investice vrátila i s úroky."

„S tím nebude souhlasit!"

„Právě naopak, Huntsekkere. On v to doufá."

Uprostřed lesa Stromu přání panovalo ticho. Prastaré menhiry, z nichž stály už jen tři, vrhaly v měsíčním světle na vrcholek kopce dlouhé stíny. Ostatní kameny ležely na zemi, popraskané a rozlámané, a význam run vyrytých do zlatavého kamene byl již dávno zapomenut. Po jednom spadlém kameni přeběhl černý brouk a nožičky ho nesly přes zapsaná moudra, jimž nikdy neporozumí.

Na kratičký okamžik mezi dvěma stojícími kameny zazářilo jasné světlo. Pak se objevila malá žena. Zavrávorala, ale vzpamatovala se.

Wyrd zůstala stát, počkala, až ji přejde slabá nevolnost, a zadívala se na tiché stromy. Nohy se jí trochu podlamovaly, a tak se posadila na kámen. Zahlédla cupitajícího broučka, který rychle zmizel ve stínech.

Zhluboka se nadechla. Začínala ji bolet hlava a v ústech měla sucho.

Opodál zazářila koule světla a jí se na okamžik zvedla nálada, protože si myslela, že je to Riamfada, a jeho přítomnost ji vždy potěšila. Pak se světlo zvětšilo a získalo podobu mužské hlavy s korunou z paroží.

Muž měl pohlednou tvář a v bystrých očích mu jiskřila inteligence. Usmál se na ni.

„Když jsem přijal lidskou podobu," poznamenal, „z bran se mi vždycky obracel žaludek."

„Jestli jsi mě přišel zabít, tak si poslu ž," odsekla wyrd. „Nechci s tebou mluvit."

„Naneštěstí zatím nemám sílu zkrušit tvé tělo, Caretho." Světlo se rozšířilo ještě víc a vzápětí se objevil vysoký muž. „Vzpomínám si, kdy tyhle lesy byly jen maličkou částí hlubokého hvozdu. Tady jsem se učil dýchat vzduch a běhat."

„Co chceš, Cernunne?"

„Od tebe? Nic. Jen jsem cítil energii brány a chtěl jsem vědět, kdo ji použil. Tak trochu jsem doufal, že to bude někdo z mých starých přátel, třeba Morrigu."

„Ti už všichni odešli. Stejně jako bys měl odejít ty."

„Předpokládám, že odcházeli v zoufalství," pravil. „Jednou si je zase najdu. Přesvědčím je, aby se sem vrátili a podívali se, jak má svět vypadat."

„A jak by měl vypadat?"

„Bez lidí."

Wyrd mlčela a snažila se sebrat myšlenky. „Komu pak budeš vládnout? Kdo bude tančit a umírat na tvé přání? Kde si najdeš zábavu a rozkoš?"

„Myslíš, že mě těší dívat se, jak lidé umírají?"

„No ovšem.“

„Asi máš pravdu. Dítě šlapající po mravencích. Tak jsi to říkala. Kéž by to bylo tak prosté. Tyto lesy kdysi překypovaly magií. Země byla neuvěřitelně úrodná. Teď je to jen hlína a stromy se snaží přežít. Kam se ta magie poděla, Caretho?“

„Nechci s tebou mluvit. Představuješ všechno, čím opovrhuju.“

„Ale to ne! Já představuji všechno, po čem jsi vždy toužila. Dívala ses, jak lidé znesvěcují zemi. Modlila ses, aby se Seidhe vrátili a ochránili ji. A teď jsem tady.“

Wyrd se zmocňoval hněv, ale snažila se ovládnout. „Jsi horší, než můžou kdy lidé být. Za tvé vlády docházelo jen k mučení, válkám a smrti.“

„Vy lidé žijete tak krátkou dobu. Proto můžete zažít jen chvíli. Nic víc nevidíte. Člověk je ničitel, Caretho. Člověk požírá magii. Pohlcuje životní sílu světa tou svou nenávistí a malicherností, vilností a chamtivostí. Když jsem se poprvé setkal s člověkem, byl to tvor, který se teprve nedávno naučil stát vzpřímeně. Dorozumíval se vrčením. A přece jsme v něm my duchové viděli velký potenciál. Byl schopen velké lásky. Pozorovali jsme ho a ke svému úžasu jsme také viděli, že dokáže rozmnožovat magii světa. To Seidhe nedokázali. My se zrodili z magie a mohli jsme ji používat, ne však vytvářet. Představ si naši radost, Caretho. Tady byl tvor se schopností přetvořit vesmír. Žárlili jsme na něj? Nikoliv. Snažili jsme se ho vést, pomáhat mu se vyvíjet. Brzy – inu, podle vašich měřítek za několik set tisíc let – jsme si všimli potíží. Ano, člověk dokáže tvořit magii. Ale též ji dokáže odčerpávat. Nenávist, závist a chtíč magickou energii promarňují. Někteří Seidhe poznali, že člověk je největším nepřítelem vesmíru. Já mezi nimi nebyl. Já stále věřil, že může dosáhnout velikosti. Já, Morrigu a několik dalších jsme přijali tělo a kráčeli mezi lidmi. Našli jsme takové jako ty, Caretho. Povzbuzovali jsme vás. Obdařili jsme vás nadáním a mocí. Celou věčnost jsme se vám snažili pomáhat. Ale nedokázali jsme překonat jednu velkou vadu. Jeden člověk jako ty může strávit celý život vytvářením magie, ale jeden zlý člověk ji dokáže jediným zlým skutkem v mžiku pohltit. Pokus selhal. Někteří, jako Morrigu, to odmítali vzít na vědomí. Dívala se, jak člověk zničil tisíc světů v rozlehlém vesmíru, a přesto stále doufala, že na jednom dosáhne potenciálu, po němž toužila. Na tomto světě. Ale i ona je pryč. Rozhlédni se kolem sebe, Caretho. Kde je její odkaz? Hladomor, smrt, válka a zkáza. V duších lidí hnisá nenávist a les Stromu přání v sobě nemá už žádnou magii.“

„Pořád tu jsou místa s magií,“ namítla wyrd.

„Ovšemže jsou. Na její úplné zničení je zapotřebí víc než jen pár lidských pokolení. Viděla jsi Uzamatte?“

Wyrd pokleslo srdce.

„Ano. Je nádherné.“

„Kdysi tak vypadal i les Stromu přání.“

„Kolem Uzamatte žijí lidé, kteří ho krmí magií,“ podotkla. „Nevysávají ji.“

„Ach, Caretho, kdyby jen všichni lidé byli jako ty. Jednoho dne, a bude to brzy, se lidé z této strany oceánu vydají přes mocné moře. Objeví divy tamních zemí a budou se tam chtít usadit. To není proroctví. Totéž se událo na dalších světech, jejichž dějiny jsou téměř dokonalým odrazem dějin tohoto světa. Dorazí noví osadníci. Začnou umírat. Lidé, kteří tam žijí, se nad těmi ubohými poutníky slitují. Přinesou jim jídlo. Projeví jim lásku. Na oplátku, jak budou ubíhat staletí, bude jejich láska splácena vražděním, smrtí a zradou. Tito přistěhovalci se rozlezou a začnou – za několik set let – požírat magii, na jejíž vytvoření bylo zapotřebí milion let. Rozryjí zemi a porazí velké stromy. Začnou vyrábět jedy a znečistí řeky. Tak to lidé dělají, Caretho. Lidstvo je, jaké je. Dělá, co dělá. Lidstvo je morová rána.“

„Tak proč se chceš vrátit, Cernunne?“

„Přece abych lidstvo zničil, pochopitelně. Abych jej vyhladil na celé planetě. Pomůžu člověku hrát ty jeho odporné hry, vyvíjet zbraně, zdokonalit jeho vražednou povahu. Pak na světě zavládne mír.“

„Nemůžeš zničit celé lidstvo válkou,“ namítla wyrd.

„Ale můžeš. Člověk bude časem schopen vytvořit zbraně, které vyhubí celé národy. Já jenom jeho vynalézavost trochu urychlím.“

„Proč mi to vykládáš, Cernunne?“

„Možná ani bůh nemá rád, když zůstane nepochopen.“

„Já tě pochopila. Nedělej si iluze. Ty a Seidhe jste vzali tvora s ohromným potenciálem a začali jste ho utvářet podle obrazu svého. Vy jste stvořili člověka takového, jaký je. Jestli jsme morová rána, tak je to vaše dílo. A nevěřím, že Morrigu odcházela ze zoufalství z lidí. Věřím, že odešla, protože, jak jsi říkal, Seidhe nedokážou vytvářet magii. I oni ji pohlcují. I oni jsou tudíž parazité. Takže mě ušetři svého obsáhlého vysvětlování, proč chceš přispívat k nenávisti, která nás sužuje. Ty nejsi bůh, Cernunne. Jsi jenom další smutný, zmučený tvor stravovaný vztekem a potřebou ospravedlnit své činy. Riganti tě zastaví. A ještě lépe, najdeme způsob, jak ochránit náš svět a magii obnovit. Porazíme své démony.“

Cernunnos se zasmál, ale nebyla v tom žádná zloba. „Taková slova bych čekal od někoho s mou krví v žilách. Jdi tedy, Caretho. Vyhledej mladého Gaiseho Macona. Zjistíš, že to, co jsem říkal, je pravda. Stravuje ho nenávist. I kdyby mě dokázal porazit – což nedokáže – nakonec všichni prohrajete. Může vyhrát jedině tak, že bude ještě děsivější než to, čemu čelí. A on to ví.“

„Modlím se k Prameni všech věcí, aby ses mýlil.“

Znovu se zasmál, a tentokrát z jeho smíchu zaznívala hořkost. „I já se kdysi modlil k té ochromené a senilní síle. Už ale ne. Přeji ti, ať se ti dobře daří, příbuzná moje. Bojuj ten svůj chrabrý, předem prohraný boj. Kdyby byli všichni jako ty, nebylo by nutné v tomhle pokračovat.“

Světlo pohaslo. Wyrd se s námahou zvedla na nohy.

Přemohlo ji zoufalství velké jako hora a ona sklesla zpátky na kámen.

Znovu se objevilo světlo. Tentokrát s ním přišel pocit klidu a s ním jí vyhrkly slzy.

„Slyšel jsi ho?“ zeptala se.

„Ano,“ zazněl Riamfadův hlas v její hlavě.

„Všechno, co říkal, mělo punc pravdy, Riamfado. Dokázali jsme, že jsme pro svět morovou ranou.“

„člověk je tvor složitý, Caretho. I ty jsi mluvila pravdu. Stvořili nás Seidhe ke svým vlastním účelům.“

„Říkal, že Uzamatte bude zničeno, jeho magie bude za několik krátkých století pohlcena.“

„Proto tam odvedeme Feargola. Uděláme, co je v našich silách, abychom tu zemi ochránili. Vrať se domů. Vrať se k jezeru Ptačího žalu.“

„Musím mluvit s Bouřlivákem.“

„Teď není vhodná chvíle. Temnota v jeho duši by ti byla přítěží. Já s ním promluvím. Odvedu ho do jeskyně. Nakonec, když si to tak vezmeš, se to hodí.“

„Nedovol, aby přešel ke zlu, Riamfado,“ prosila wyrd. „Vkládám do něj tolik nadějí.“

„Drž se jich. Nyní tu jsou dvě války: jedna je vedena mečem a děly na zemi a druhá probíhá v citových údolích Bouřlivákovy duše. My dva se nemůžeme zúčastnit ani jedné. Vrať se domů a připrav Feargola.“

Kývla. „Dáš mu ten dar, i když bude zlý?“

„Je jeho osudem ho získat.“

„Cítím se tak ztracená, Riamfado,“ posteskla si a znovu se jí začaly po tvářích řinout slzy.

„Nejsi ztracená. Jsem tu s tebou.“ V té chvíli pocítila teplo, jako by byla opět malá holčička v matčině náruči. Vzpomněla si na malou chýšku, v níž spolu přebývaly, a na malý kamenný krb. Jednou v noci, když malou Carethu trápil zlý sen, odnesla ji matka ke krbu a posadila se na předložku. Na plechu leželo asi deset sušenek se skořicí. Matka ji pevně objala a podala jí sušenku ještě teplou z pece.

Caretha se nikdy necítila tak milována jako v té chvíli.

Byla to vskutku vzácná chvíle.

Teplo se vytratilo. Riamfada byl pryč a ona věděla, že je opět sama.

Náhle ucítila vůni skořice. Podívala se dolů a na kameni vedle ní ležela kulatá, zlatavá sušenka. Zvedla ji a zakousla se do ní. Pak se usmála.

„Děkuju, Riamfado,“ zašeptala.

15

Gaise Macon spal špatně. Probudil se ve svém stanu těsně před svítáním. Na okamžik mu v mysli ulpěly útržky snů: Cordelie Lowenová se naklání a líbá ho, rty má promodralé, oči bez života.

Zachvěl se a posadil.

Odhodil pokrývky a vstal. Voják vedle něj se zavrtěl, zvedl velkou hlavu a zívl, přičemž předvedl pořádné zuby. Gaise ho překročil a vyšel ze stanu. Několik vojáků už zapalovalo ohně, ale většina ještě spala na holé zemi, co nejblíž troskám, aby se aspoň trochu chránili před nočním větrem.

Gaiseho napadlo, jak osada asi vypadala za Connavarových časů. Prý tu byla kovárna, kde královi Železní vlci získali svou zbroj. Žili tu Ruathain a Bendegit Bran. Uprostřed trosek vyčníval pařez mohutného dubu. Když ještě žil, říkalo se mu Nejstarší strom. Byl srdcem mnoha rigantských slavností. Před dvěma sty lety ho pokáceli Varlishové ve snaze udusit klanovou kulturu. Asi v té době začaly vycházet romány, v nichž se psalo, že Connavar byl vlastně varlishský princ, který se vydal na daleký sever, aby vedl tamní barbary.

Gaise zašel k vratkému mostu přes jeden ze tří potoků. Rozhlédl se po troskách kolem sebe a po okolních kopcích. Stejnými kopci se procházel Connavar se svými bratry Braefarem – zrádcem – a Bendegit Branem. Tady se seznámil se svou první láskou. Gaise si nevzpomínal na její jméno, ale vzpomněl si, že byla matkou válečného krále Rhega. Ty kopce viděly tolik historie.

Na jednom z nich zápasil Connavar s medvědem, aby zachránil svého chromého kamaráda Riamfadu.

Gaise zatoužil, aby byl příběhy studoval důkladněji. Jako malý v úžasu naslouchal vyprávění o seidheských bozích a magii a později, když o něco povyrostl, čítal tajemná dobrodružství muže, jenž začal být později známý jako Conn Varský, který se vyspal s bohyní a zplodil poloboha jménem Rheg. Alterith Shaddler zbavil báje pozlátka a předložil mu historickou perspektivu založenou na lidových pověstech Rigantů.

Přes most zavál chladný vánek. Gaise se vrátil zpátky do tábora.

Mulgrave spal vedle zbytků nízké zídky. Když si Gaise vzpomněl na žal v jeho očích, pocítil lítost. Přes všechny své vlohy nebyl Mulgrave muž stvořený pro bitvy a války. Nepřítele tak zlého jako Winter Kay bylo možné vyřídit jen jedním způsobem: zabít jeho i všechny, kdož mu slouží. Smést je i vzpomínku na ně z povrchu země. Když Gaise Macon uviděl nehybné, mrtvé tělo Cordelie Lowenové, zmocnil se ho nesmírný hněv. Nedokázal ani zůstat a pohřbít ji. Nechal ji ležet vedle mrtvého otce a odvedl své muže ze Sheldingu.

Jaký jsem byl hlupák, říkal si, když jsem se nechal ovlivnit představami o cti a rytířství. Moidart by se nikdy nedostal do takové pasti. On by své muže odvedl při první známce Kayovy zrady a neseděl by na místě jako obětní beránek čekající na porážku.

Cordelie se mu snažila povědět, ať odejde, ale on neposlouchal. Kdyby to byl udělal, ona by ještě žila, stejně jako dvě stovky eldacreských mužů, kteří mu věřili, že je povede. Seděl by Connavar na zadku a čekal, až ho zavraždí? Mluvil by Rheg o cti a dobré víře?

Gaise zašel ke koním a nasedlal si svého bělouše. Přistoupil k němu Lanfer Gosten. „Zvědové nikde neviděli žádné oddíly, pane,“ ohlásil.

„Vezměte Vojáka a dejte mu nažrat. Brzy se vrátím,“ opáčil Gaise.

Gosten zahákl prsty za hafanův obojek. „Ano, pane. Můžu se zeptat, kam jedete?“

„Do lesa Stromu přání. Vždycky jsem se tam chtěl podívat.“

„Ano, pane.“

Gaise odjel. Slyšel, jak Voják štěká. Pes chtěl běžet za ním. Gaise se ohlédl. Lanfer Gosten se snažil psa udržet. Jakmile Gaise vyjel na kopec, štěkání ustalo. Valach cestou přes vrchol klopýtl. Gaise ho zpomalil z klusu do kroku. Kůň byl unavený, šel pomalu. „Brzy si odpočineš,“ slíbil mu Gaise a poplácal ho po elegantním bílém krku. Na kopcích ležel sníh už jen na několika málo místech a vycházející slunce začínalo hřát jako na jaře.

„Zvědové nikde neviděli žádné oddíly, pane.“

Ale brzy přijdou, pomyslel si Gaise. Winter Kay přivede své vojsko na sever.

Gaise bělouše zastavil a ohlédl se na Tři Potoky. Na jednom z těchto vršků bojoval Rheg s varlishskými nájezdníky. Podle některých pramenů mu pomohli psanci a zachránili Connavarovu matku Merii.

Gaise příběhy o Rhegovi a jeho otci Connavarovi miloval. Jejich rozporuplný vztah odrážel vztah Gaiseho a moidarta. Gaiseho pohnulo až k slzám, když se dočetl, jak se Rheg vrátil a v okamžiku, kdy Connavar umíral, se s otcem usmířil. Jako malý by se byl tuze rád usmířil s moidartem. Byl by dal deset let života, jen kdyby se na něj otec usmál a objal ho. Ale to se nemělo stát. Moidart ve svém opovržení vytrval.

Gaise zahnal myšlenky na otce a dojel k lesu. Překvapilo ho, že vypadal stejně jako každý jiný les. Rostly tu duby, platany, břízy a buky. Nebylo na nich nic tajuplného. Co jsi čekal? zeptal se sám sebe. Draky chrlící oheň? Jednorožce? Seidheské panny v bílém odění?

Když se přiblížil k lesu, vyšel mu ze stínu vstříc mladý muž. Byl plavovlasý a na sobě měl dlouhý, šedý, obnošený kabát. Kamaše a holínky měl z laciné látky a kůže. Zřejmě neměl žádné zbraně. Gaise se zadíval mezi stromy za ním.

„Dobré ráno,“ pozdravil mladý muž.

„I vám. Vy tu někde bydlíte?“

„Ne. Už ne. Kdysi jsem tu žil.“

„Tady v těch lesích?“

„Nějakou dobu. Narodil jsem se ve Třech Potocích.“

„Posledních sto let tam žádná osada není.“

„Já vím,“ odvětil mladý muž. „Smutné, že? Taková úrodná země.“

„Co tu pohledáváte?“ chtěl vědět Gaise.

„Čekal jsem na tebe, Bouřliváku. Mám pro tebe dar.“

Gaise přiměl koně couvnout a z pouzdra u sedla vytáhl pistoli. „To je od vás laskavé, cizince,“ pronesl chladně. „Ale já žádné dary nepotřebuju. A odkud vlastně znáte mé rigantské jméno?“

„Tohle není past, Gaise Macone. Wyrd chtěla přijít sama, ale jsem tu místo ní já. Uklidni se. Neublížím ti.“

„Tvrdě jsem se poučil, že to, co lidé říkají a co dělají, se často náramně liší. Vstaňte a obraťte se. Chci vidět, že nemáte žádné zbraně.“

Mladý muž poslechl a rozhrnul si kabát, aby bylo vidět, že nemá schované nože ani pistole.

„Kdo jste?“ zeptal se Gaise.

„Jsem Riamfada.“

Gaise se zasmál. „Na svůj věk vypadáte dobře, kováři.“

„Nebyl jsem kovář. Vyráběl jsem šperky, brože a spony a taky několik prstenů. Teprve po smrti jsem se naučil kovat meče. Ale vyrobil jsem pouze jediný, Gaise Macone. Jen jediný. Vykoval jsem ho pro svého přítele Connavara.“

Gaise se znovu rozhlédl, hledaje nějaké známky po schovaných mužích. „Jste zábavný chlapík. Ale jestli si chcete hrát na součást seidheské pověsti, měl jste se obléknout lépe. Vzít si třeba starodávnou kónickou přílbu nebo sešívaný plášť. Mohl byste konečně přejít k věci? Co ode mě chcete?“

„Byl jen jeden sešívaný plášť, a já ho nenosil. Jak jsem říkal, mám pro tebe dar. Je v lese. Máš dost odvahy, abys mě doprovodil?“

„Odvahy, člověče? Chcete snad říct, že v něm ještě pořád straší Seidhe?“

„Ne, Gaise Macone, nikdo v něm nestraší. Seidhe už tudy nechodí. Já sám jsem tu nebyl celá staletí. Nyní mi to připadá jako smutné místo. Magie téměř zmizela. Sesedneš a půjdeš se mnou?“

„Na mou hlavu je vypsaná odměna a vojáci na mě spoléhají. Byl bych hlupák, kdybych šel do temného hvozdu sám s nějakým cizincem, zvlášť když je to očividně šílený cizinec, který předstírá, že je mrtvý. Připadám vám jako hlupák?“

„Připadáš mi jako člověk obtížený zármutkem, Bouřliváku. Ne, nepůsobíš jako hlupák. Tady ti nikdo neublíží, ale chápu tvé obavy.“

„Co je to za dar?“

„Pojď a uvidíš,“ pravil mladý muž.

Gaise se zasmál, sesedl a přivázal bělouše ke keři. „Nebudete nic namítat, když si vezmu pistoli?“

„Vůbec ne.“

Mladý muž zašel do lesa. Gaise ho následoval. Půda tu byla měkká. Gaise se náhle zarazil. Mladý muž po sobě nezanechával stopy.

„Počkejte!“ zavolal Gaise a mladý muž se obrátil. „Nevytváříte na zemi stopy.“

„Poněvadž jsem už dávno mrtvý a podoba, kterou vidíš, je jen iluze. Můžu získat pevné tělo, ale stojí to energii a námahu a v podstatě to ničemu neposlouží. Pokud by tě to uspokojilo, mohl bych si vyčarovat kónickou přílbu.“

„Vy jste duch?“

„Asi ano, jistým způsobem. Znepokojuje tě to?“

„Musím přiznat, že ano,“ připustil Gaise. „Jste opravdu Riamfada?“

„Opravdu.“

„A znal jste velkého krále?“

„Znal jsem ho. Naučil mě plavat.“

„Plavat? Slyšel jsem, že jste byl mrzák.“

„Nesloužily mi nohy. Conn mě nosíval k Riguanským vodopádům. Zjistil jsem, že ve vodě se dokážu postrkovat rukama. Byl to nejúžasnější pocit. Nikdy jsem na něj nezapomněl. Conn byl dobrý člověk. S nemocným mrzákem se nikdo jiný nezahazoval.“

„On je tady taky?“

„Nemyslím. Ale o posmrtném životě duchů toho vím jen málo. Klidně by mohl být duch.“

Riamfada šel dál a Gaise za ním. Po chvíli se duch zastavil a ukázal na hustou spleť ostružiní. „Odsud Conn vysvobodil toho koloucha. Tím si získal oblibu Morrigu. Vyděšený chlapec v kouzelném lese, a on se přesto zastavil, aby pomohl vyplašenému kolouchovi.“

„Tohle se mi určitě jen zdá,“ zabručel Gaise.

„Pojď, musíme ještě o kus dál.“ Riamfada pokračoval v cestě a došel k vysoké skále. Šel dál a zmizel v kamenné stěně. Gaise se zastavil. „Jen pojď dál, Bouřliváku,“ vyzval jej Riamfada, „je to jen další iluze.“

Gaise natáhl ruku. Nedotkl se však kamene. Zhluboka se nadechl, udělal krok a ocitl se v úzké jeskyni. Hořely tu dvě starověké lucerny. Riamfada stál u protější zdi. O ni se opíral starodávný meč, jaký kdysi nosívali do bitvy rytíři. Dlouhá čepel byla mírně zahnutá a leskla se jako nejjasnější stříbro. Po celé délce byly vyryté keltské runy. Jílec byl ze zlata, stříbra a ebenu. Černá záštita měla podobu dubových listů a na zlatém oblouku byla medvědí hlava. Hlavice byla ze stříbra s překrásně vypracovaným kolouchem lapeným v ostružiní.

Gaise popošel blíž a klekl si, aby na zbraň lépe viděl. Byla přenádherná. „Tohle je jediný meč, který jsem kdy vyrobil,“ poznamenal Riamfada. „Nemám rád zbraně, způsobují smrt. Toto je dar pro tebe, Bouřliváku.“

Gaise vstal a couvl. „Nehodilo by se to. Nejsem Rigante. Jsem syn varlishského pána, dobyvatele. Měl by ho dostat někdo jako Kaelin Ring nebo Call Jace.“

„Toto je Meč v bouři. Kdo jiný by ho měl nosit než Bouřlivák?“

„Je to rigantský poklad. Nemám právo si ho vzít.“

„Díky svému otci máš i rigantskou krev. Pocházíš z Connavarova rodu. A kdo má větší právo nabídnout ti tento dar než ten, kdo ho vyrobil?“

„Neuměl bych ho používat, Riamfado. Je obrovský a neohrabaný a pro moderní jezdectvo se nehodí.“

„Zkus ho, Gaise.“

Gaise Macon zdráhavě položil ruku na jílec. Pro jeho ruku byl příliš velký, a přece, když kolem něj obepjal prsty, jako by se zmenšil. Zvedl meč. Byl překvapivě lehký. Gaise zamrkal. Záštita se zúžila a zlatý oblouk se mu stočil kolem ruky. Čepel se ve světle zachvěla a zeštíhlela. Ve chvilce Gaise třímal jezdeckou šavli. Medvěd zmizel a místo něj tu byl vzpínající se kůň obklopený zlatými oblaky.

Riamfada ukázal na Gaiseho šavli, která se vysunula z pochvy a spočinula na zemi. „Zasuň zbraň do pochvy, Bouřliváku.“

Gaise poslechl. Dokonale zapadla. „Prosekne každou zbroj a nikdy nebude potřebovat brousit. Čepel se neztupí, ani se na ní neudělají zuby, a dokud ji budeš nosit, žádný vykupitelský duch tě neuvidí. Lidské oči tě spatří, ale pro ty, kteří tě budou chtít špehovat duchovníma očima, budeš neviditelný. Runy na čepeli jsou staré a mocné. Kdysi se jim říkalo ochranná kouzla. Dokud budeš mít tuto čepel u boku, žádný démon ti neublíží. A teď už bys měl jít. Moidart tě bude potřebovat, a než Winter Kay přivede své vojsko na sever, je třeba hodně vykonat.“

„Pomůžete nám v té válce?“

„Ne. Budu doprovázet jedno dítě na velmi vzdálené místo. Tam ho vychovám a poučím o té divukrásné zemi. Potom i já opustím tuto zemi a vyhledám duchovní říši.“

„Zemřete?“

Riamfada se usmál.

„Já už jsem zemřel, Gaise. Mého ducha přijali Seidhe a dali mi nový život. Ale nejsem nesmrtelný a čas se mi krátí. Ničeho nelituji. Viděl jsem nepopsatelné divy a poznal lidi, nad nimiž moje srdce zaplesalo. Někteří – jako Conn byli válečníci, jiní byli mystikové, básníci, sedláci a dělníci. Jeden byl učitel. Tito lidé a jejich životy mě povzbudili. Až opustím tento svět, možná je opět uvidím. Možná ne. Ale my dva se již na tomto světě nesetkáme, Gaise Macone. Kéž se ti dobře daří.“

Svět se rozmazal a potemněl. Gaise Macon zavrávoral a málem upadl. Natáhl ruku a opřel se o kmen stromu. Bílý kůň zaržál, jak ho ten náhlý pohyb polekal. Gaise zamrkal. Opět stál na kraji lesa Stromu přání. Nebyla tu žádná jeskyně, žádné ostružiní ani žádný záhadný cizinec.

„Kat aby to spral, nakonec to byl sen,“ pronesl nahlas. „Jsem unavenější, než jsem si myslel.“ Vytáhl z pochvy šavli.

V ranním slunci zazářily keltské runy a zlatá záštita se zaleskla.

Gaise vrátil čepel do pochvy a vyhoupl se do sedla.

„Děkuju, Riamfado!“ zavolal. Nedostalo se mu odpovědi, i když měl pocit, že se zdvihl vánek a šustí ve větvích nad ním.

S mávnutím ruky otočil koně a vyjel zpátky ke Třem Potokům.

Lékárník Ramus seděl před moidartovou pracovnou, do níž neustále chodili lidé a zase vycházeli ven. Ještě nikdy na hradě nezažil takový ruch a shon. Cestou do Eldacre potkal tisíce vojáků. Někteří pochodovali v zástupech, jiní nacvičovali manévry. Po silnicích hrkotaly povozy a káry, většinou přivážely zásoby, na některých však prchaly k

severu vyděšené rodiny. Klepy jen bujely. Král se rozhodl přesunout hlavní město na sever a Eldacre se stane střediskem války. Král je mrtev a moidart vyhlásil válku jeho vrahům. Ale všichni věděli, že pinance je mrtvý a že jeho hlavu ukázali jeho vlastním vojákům. K lékárníkovu úžasu ten krutý čin zřejmě udělal na spoustu lidí velký dojem.

„S naším moidartem si nezačínejte," prohlašoval hrdě pekař, když si Ramus kupoval svůj každodenní bochník chleba. Další lidé v pekařství souhlasili. „Mazaný chlap," dodával někdo. „Když pinance vytáhl na sever, ukousl si větší sousto, než mohl zvládnout."

„Měl slepičí mozek," řekl pekař.

„To jo, ale moidart použil jeho hlavu," poznamenal další muž a ostatní se rozesmáli.

Ramuse mátlo, že takový čin může vyvolat veselí.

O moidartově bravurním kousku nic nevěděl. Sám čekal celou noc a den ve vlhké, tmavé kobce, prochladlý a vyděšený. Když se dveře konečně otevřely a dovnitř proniklo světlo, vykřikl hrůzou.

„Mlčte, člověče!" štěkl Huntsekker. „Jste volný."

„Volný?"

„Ano. Polezte ven a přestaňte fňukat. Hrozně mě bolí hlava a kravál mě rozčiluje."

Ramus se vypotácel ven. Nenabídli mu jídlo ani dopravu, a tak se vydal sám pěšky do Starých Vrchů. Cesta mu trvala něco přes dvě hodiny. Od moidarta nepřišly žádné zprávy. Cestou domů minul skupinku vojáků. Dva z nich znal. Ti mu pověděli o vraždě pinanceho a jak moidart získal nové vojsko.

Tehdy zjistil, že se vše odehrálo před svítáním. Jeho však nechali ve vězení až téměř do setmění. Doma okamžitě ulehl a spal skoro čtrnáct hodin. Pak se snažil vrátit ke své práci. Uvařil si kamilkový čaj, aby si uklidnil nervy, a věnoval se přípravě tinktur, krémů, mastí a balzámů.

Do lékárny přišel Alterith Shaddler a stěžoval si na bolení zubů. Ramus ho prohlédl a sdělil mu, že bolavý zub bude muset ven. Alterithovi se v očích objevil strach.

„Bolest nesnáším moc dobře, lékárníku. Není na to nějaký jiný lék?"

Ano, pomyslel si Ramus, kdyby pinance přežil, už by vás nic nebolelo. Byli by vás oběsili vedle mě. „Ne," řekl Ramus. „Je mi to líto. Můžu vám dát něco na otupení bolesti, ale jen se to zhorší. Bude lepší vytrhnout ho ještě dnes. Můžu to udělat hned."

„Promyslím si to," přislíbil Shaddler.

„Ať vám to netrvá moc dlouho."

Po třech dnech se Ramus zase cítil ve své kůži. Pak přišlo předvolání od moidarta.

Ramus seděl tiše, brašnu s balzámy na klíně. Prošel kolem něj plukovník Galliott, ale nic neřekl. Vypadal hrozně unavený. Od chvíle, kdy ho Ramus viděl naposledy, jako by zestárl o deset let. Za ním kráčel štíhlý mladý muž s plavými vlasy. Ramus slyšel, jak ho jeden moidartův sluha oslovuje jako Bendegita Lawa.

Čas se vlekl. Ramus dostal žízeň. Zastavil proto procházejícího sluhu a požádal o něco k pití. „Někoho pošlu," slíbil muž a odběhl. Nikdo nepřišel.

Po třech hodinách se shon kolem něj trochu utišil. Sluhové zapalovali lampy. Ramus zahlédl muže, jehož předtím požádal o vodu, a svou žádost zopakoval. „Hned vám ji donesu, lékárníku," řekl muž omluvným tónem a tentokrát se vrátil. Ramus mu poděkoval a žíznivě se napil.

Zaslechl své jméno a zamířil ke dveřím. Objevil se další sluha a ohlásil ho. Ramus vstoupil.

Moidart seděl za stolem, na němž ležela hromada papírů. Opřel se v křesle a přivřené oči upřel na lékárníka. „Přinesl jsi balzámy?"

„Ano, můj pane."

„Dobře, tak tam jen tak nestůj. Nemám na to celý den. Přines mi je."

Ramus přistoupil ke stolu a položil na něj brašnu, z níž vyndal tři voskem uzavřené nádobky. Na každé byl ručně malovaný štítek s pečlivě napsaným návodem. Moidart jednu zvedl. „Tyhle děláš jen pro mě, vid?"

„Jistě, můj pane."

„A děláš to už celá léta."

„Ano, můj pane."

„Divím se, proč na každou nádobku tak pečlivě píšeš návod. Po takové době už vím, jak je používat."

„Ano, můj pane."

„Mluvíš jako papoušek," zabručel moidart. „Posaď se, Ramusi. Uklidni se. Dneska tě nikdo nepověsí."

„Přijde do Eldacre válka, můj pane?" zeptal se Ramus, když se usadil v křesle.

„Obávám se, že ano. Hloupější a marnotratnější podnik ještě nikdy nikdo nevymyslel. Pole nikdo neoseje, bude málo jídla, nikdo nebude platit daně – kromě výrobců mečů a střeliva."

„A mnoho lidí přijde o život."

„Ano. Pracující lidé přestanou pracovat. A jak se ti vede po tom setkání se smrtí?"

„Jsem v pořádku, můj pane. A vy?"

„Mám bolesti, ale ty mám pořád. Nemám čas malovat a chybí mi to. Nahoře v kopcích je jeden zbořený kostel. Leží kousek od Zimního sídla. V pozdním odpoledni ho překrásně ozařuje zapadající slunce. Chtěl jsem to přenést na plátno."

„To bych rád viděl, můj pane."

„Můj syn se vrací domů. Vyvázl ze zrádné léčky a probojoval si cestu na svobodu."

„Muselo se vám velice ulevit."

„Ano. Potřebuji teď dobrého velitele kavalerie. To bude vše, lékárníku."

„Ano, můj pane," řekl Ramus a zvedl se.

„Obávám se, že už nebudu více malovat, pročež nebude nutné, abys nadále chodil na hrad. Příště si pro masti pošlu jezdce."

„To nerad slyším, můj pane. Snad změníte názor, až válka skončí."

Moidart však už obrátil pozornost k papírům na stole a neodpověděl.

Huntsekker nerad jezdil, ale v této chvíli by pod sebou raději měl koně. Místo toho řídil po úzké silnici vůz se čtyřspřežím. Vedle něj seděla Maev Ringová. Vzadu na voze, ukrytých pod pytli s obilím, leželo osm velkých dřevěných truhlic. V každé bylo za dvě stě padesát liber stříbrných chaillingů. Podle příkazů Maev Ringové je Huntsekker předchozího večera vykopal. Pořádně se nadřel, než je vytahal ze země. Každá vážila jako dospělý muž.

Huntsekker byl náramný silák, ale než odtahal truhlice z lesíka na statek a naložil je na vůz, dalo mu to pořádně zabrat. Když se konečně vrátil do domu, vděčně se svezl do křesla. Ruce se mu ještě třásly z toho, jak zvedal poslední truhlice na vůz. „Myslím, že menší truhly by byly lepší," řekl Maev Ringové.

„Můj Jaim by je naložil bez problémů," poznamenala.

„Vsadím se, že by remcal víc než já," opáčil Huntsekker. „Jaim Grymauch odjakživa nerad pracoval, teda pokud nešlo o kradení býků."

Maev Ringová se rozesmála. Jako by přitom omládla, a Huntsekker znovu uviděl krásku, jakou musela před lety být. Hrome, pomyslel si, ještě dnes je krásná až dost!

„Máš pravdu," pravila Maev s úsměvem. „Ukrutně by si stěžoval a klel, že si zničí záda."

„Proč jsi je zakopala?" zeptal se Huntsekker.

„Horalka s tolika penězi? Za co bych je utratila, Huntsekkere? Investovala jsem v životě do hodně podniků. Každý mě stál spoustu peněz, ale výdaje se mi vždycky vrátily desateronásobně. Zřejmě vydělávám peníze rychleji, než je dokážu utrácet."

„Od tebe to zní jako stížnost. Většina lidí by za takový nadání dala levou ruku."

„Ano, tohle je přesně ten způsob uvažování, který ukazuje, proč to nadání nemají. Člověk nezbohatne tím, že riskuje končetiny. Potíž s mužskými je v tom, že jsou při podnikání posedlí pýchou. Ta je často zaslepuje, takže nevidí vlastní nedostatky. Vydělávat peníze je snadné. Kdybych byla Varlishka, už bych měla palác a král by ze mě nejspíš udělal vévodkyni. Jako Rigantka nesmím používat banky ani vlastnit větší pozemek. Tak svoje zlato zakopávám. A od Jaimovy smrti používám menší truhličky."

„Škoda že jsme nevykopali ty," zamumlal Huntsekker.

„Vyrazíme za rozbřesku," oznámila mu. „Můžeš přespat v Kaelinově pokoji. Je nahoře nalevo od schodů."

Huntsekker se moc nevyspal. Zdálo se mu o Maev Ringové a o jejím úsměvu, a když se probudil, byl celý nesvůj.

Když teď seděli vedle sebe na kozlíku, cítil vůni jejích vlasů.

„Nejsi zrovna hovorný," podotkla Maev.

„Nemluvím, když nemám co říct."

„Jak si vzpomínám, byl jsi kdysi ženatý."

„Dvakrát. První žena mě opustila, když jsem vstoupil do armády. Druhá mi zemřela. Už je to šestnáct let. Selma. Byla to hodná holka."

„To jsi byl ještě mladý. Proč ses znovu neoženil?"

„Proč ses ty nevdala?" opáčil.

„Kéž bych to udělala," povzdechla si.

„Za Grymaucha?"

„Ovšemže za Grymaucha," štěkla. „Co je to za hloupou otázku."

„Nefungovalo by to," poznamenal.

„Nechtěl bys mi to vysvětlit?" otázala se Maev chladně.

„Ne. Ani ne."

„Začínáš mě vážně rozčilovat."

„To bys měla od hloupýho chlapa čekat," odsekl.

„Neřekla jsem, že jsi hloupý. Řekla jsem, že ta otázka je hloupá. To je rozdíl. Jestli jsem tě urazila, tak se omlouvám."

Povoz dorazil k mírnému stoupání. Huntsekker plácl zadní pár opratěmi. „Nesejde na tom," zabručel. „Umím bejt stejně hloupej jako každej jinej chlap. Nikdy jsem si nehrál na chytrýho. Jaim taky ne."

„Nikdy jsem nepochopila, proč sis ho oblíbil. Ukradl ti býka a zabránil ti zabít Chaina Shadu. Myslela bych si, že ho budeš nenávidět."

„Já k lidem nechovám nenávist. Nikdy. A nedokážu ti vysvětlit, proč jsem ho měl rád. Jeho měl prostě každej rád. Galliott o něm mluví často. Když jeho mušketýři Jaima zastřelili, nesl to těžce. Dva dny se snažil Jaima najít a zatknout ho, aby mu zabránil objevit se tam."

„Ano, lidi ho měli rádi," přitakala Maev. „Ale brzo na něj zapomněli. Parsha Willetsová tvrdila, že ho miluje, ale Jaim nebyl mrtvý ještě ani dva roky, a ona se klidně provdala za toho kupce se suknem."

„Ty jsi ale zatraceně tvrdá ženská," prohlásil Huntsekker. „Já za Parshou Willetsovou chodíval. Byla to náramně dobrá děvka. S ní to za ten chailling vždycky stálo."

„Děkuju, že jsi mi to řekl."

Huntsekker si její jízlivosti nevšímal. „Viděl jsem se s ní dvě noci po Jaimově smrti. Zašel jsem k ní domů. Seděli jsme a povídali si. Poznal jsem, že nemá náladu na obchody. Měla takovej nepřítomnej pohled. Hodně pila a plakala. Ze začátku toho moc neřekla, ale já tam seděl a mlčel a ona se rozpovídala. Spousta šla mimo mě. Láska a tak. Pak si začala šlapat na jazyk. Z obličeje jí úplně zmizela barva. Když omdlela, věděl jsem, že není jenom namol. Došel jsem pro

lékárníka. Moc milej mužík. Pokoušel se ji probudit a něco do ní nalil. Začala zvracet. Odnesl jsem ji do postele. Lékárník u ní ještě chvíli poseděl. Já čekal dole. Když sešel dolů, vzal si skleničku, ze který pila, namočil prst do toho, co zbylo, a olízl. Řekl mi jméno toho svinstva, akorát že já ho zapomněl. Prostě když si toho vezmeš víc, je to jed. Parsha Willetsová se pokusila zabít. A ohledně toho, že se vdala za kupce, přeju jí to. Dělat kurvu se pro ženu jejího věku už nehodí. Vsadím se, že Jaim by řekl to samý."

Maev chvíli mlčela.

„Nikdy jsem proti ní nic neměla. Jistým způsobem jsem jí záviděla. Teda ne její život. Jenom to, že ona s Jaimem… měla něco, co jsem já neměla. Bylo od tebe laskavé, že jsi jí pomohl."

„A tebe to překvapuje?"

„Nemělo by? Laskavost si lidi obvykle s někým ve tvém povolání nespojují."

„Myslíš se sedlákem?"

„Víš moc dobře, jak to myslím, Sekáči. Zabíjíš pro moidarta. Nepochybuju o tom, že tomu hnusnému biskupovi jsi po soudu zakroutil krkem ty."

„Některý úkoly jsou příjemnější než jiný," připustil Huntsekker.

Rozpršelo se a Maev nad kozlík natáhla plátěnou stříšku. Opřel se do ní vítr a jeho svištění a bušení dešťových kapek do plachty další hovor znesnadnilo. Pro Huntsekkera to byla úleva.

Naneštěstí déšť nevydržel dlouho. Huntsekker začínal mít obavy z toho, až se utáboří na noc.

„A jak se z tebe vlastně stal lovec lidí?" zeptala se.

„Už jsem to zapomněl. Bylo to dávno."

„Líbí se ti to?"

„Občas. Je to změna, život na statku je hrozně jednotvárnej. Většina lidí, co jsem honil, byli samí vrahové nebo zloději nebo znásilnili nějakou ženu."

„A to tvoje zaměstnání ospravedlňuje?"

„Nemusím se před nikým ospravedlňovat."

„Tak proč to děláš?"

„Nebesa, ženská, kdybych měl na vybranou mezi tímhle rozhovorem a vosím hnízdem v uchu, beru ty vosy."

Maev se rozesmála. „Ty se necháš snadno rozčílit, Sekáči. Jsi vždycky tak popudlivý?"

Huntsekker neodpověděl. Na silnici před nimi se objevili tři muži a čekali na ně. Jeden z nich měl přes rameno mušketu, druzí dva za pasem zastrčené pistole.

„Dobrý večer," pozdravil muž s mušketou, když Huntsekker přitáhl opratě.

„I tobě, příteli. Teď ustup, nechtěl bych, aby ti kolo přejelo přes nohu."

„Hezký vůz," odtušil muž. „Pořádný. Co vezete?"

„Zopakuju ti, chlapče, co jsem říkal, kdybys byl náhodou hluchej nebo blbej. Ustup."

„Nejsi zrovna moc vstřícný, staříku. To je tady velká chyba." Popadl mušketu,

Huntsekker v té chvíli sáhl do medvědího kabátu pro pistoli, natáhl kohoutek, zamířil muži na hlavu a stiskl spoušť. Mušketýr odletěl dozadu a zhroutil se. Druhý muž vytrhl z opasku pistoli. Huntsekker se už chystal seskočit z vozu, když vedle něj práskl výstřel. Trhl sebou. Druhý muž vykřikl bolestí, protože ho do ramene zasáhla kulka z pistole. Zbraň mu vypadla z prstů. Třetí muž pomalu zvedl ruce. Huntsekker se otočil doleva. Maev Ringová držela dvě malé pistole a z hlavně jedné z nich stoupal kouř.

Huntsekker se na oba přeživší přísně podíval. „Už jsme tu skončili?" zeptal se.

Oba muži kývli.

„Dobře. Podejte mi pistole a mušketu."

Nezraněný mladý muž jeho příkaz splnil. Huntsekker hodil zbraně dozadu na vůz. „Měl bys kamaráda odvíst k nejbližšímu ranhojiči," poradil mu. „Ta kulka vtlačila do rány látku a špínu. Nejspíš ho vyřídí sněť."

Švihl opratěmi a projel kolem obou loupežníků. Kola zakřupala přes tělo prvního muže.

„Jak jsi, pro všechno na světě, chtěl porazit tři ozbrojené chlapy jednou pistolí?" chtěla vědět Maev.

„Řekl jsem si, že když střelím prvního, ty druhý dva umluvíš k smrti." Díval se, jak Maev vrací pistoli zpátky do koženého vaku u svých nohou.

„Je div, že ses ve svém povolání dožil tak vysokého věku," poznamenala. Huntsekker se zatahal za obě špičky bradky. „Všimla jsem si, že to děláš, když jsi nervózní," upozornila jej Maev.

Do Eldacre to bude vážně dlouhá cesta.

Winter Kay vždycky oplýval neklidnou energií a sám se dřel víc než ostatní. Od smrti krále se to zhoršilo tak, že jeho důstojníci jen žasli. Téměř nespal a celý den i celou noc si u sebe držel oddíl jezdců, kteří rozváželi zprávy vyšším důstojníkům a vzdálenějším oddílům.

Tři dny po vraždách ovládali vykupitelé hlavní město a všechny velké přístavy. Poslední zbytky poraženého vojska úmluvníků byly zničeny a mnoho jejich stoupenců na jihu bylo zatčeno a bez soudu pověšeno. Oddíly vykupitelů v celé zemi zavedly vojenský zákon a moc Wintera Kaye se stáhla kolem národa jako železná pěst.

V Baracumu přeorganizovával vojsko, aby bylo připravené vytáhnout na sever. Když bude mít zabezpečený týl, bude si moci na sever vzít šedesát tisíc mužů. Z Eldacre dorazil sir Sperring Dale a z jeho hlášení bylo zřejmé, že moidart nyní má asi osmnáct tisíc mužů včetně nových rekrutů. Jasnovidní zvědové vykupitelů také podali zprávu o dvou tisících Rigantech, kteří se vydali na jih, aby se k němu připojili.

Winter Kay se zajímal o všechny stránky současného tažení, od obstarávání zásob potravin a nezbytného vybavení po výcvik a verbování důstojníků. Často svolával strategické porady a celé hodiny prohlížel hlášení s podrobně

sepsanými přípravami. Se staršími důstojníky studoval mapy severu a vyžádal si odhady počtu obyvatel a informace o zásobovacích cestách vzbouřenců.

„Toto bude vyhlazovací válka," sdělil svému štábu. „Sever zůstane holý. Neušetříme jediného vzbouřence. Zničíme jejich zemi a zajistíme, že nás už nikdy nebude žádná vzpoura strašit. Vybírejte si své muže pečlivě. Vyřaďte ty se slabší povahou. Muži, kteří vyrazí na sever, musí být jako vlci, divocí a neústupní."

Vyzařovala z něj sebedůvěra, a zprávy, že jeho jasnovidní zvědové už Gaiseho Macona nedokážou najít, ho navenek nijak nerozrušila. „Získal démonický amulet nebo něco takového," prohlásil. „K ničemu mu nebude." Pokusy zabít ducha toho odporného malého magika, který pomáhal moidartovi, se také nesetkávaly s úspěchem, třebaže Winter Kay už zjistil jeho totožnost. Aran Powdermill, uctívač démonů a mystik.

Powdermill nedokázal proniknout jasnovidným kruhem kolem Baracumu, a kdykoliv jeho ducha odhalili, rychle zmizel. Byl jen protivný, nic víc, třebaže kolem Eldacre vytvořil ochranná kouzla a moidart se mohl se svými generály radit potají. Ochrana však měla jen omezený účinek, neboť titíž generálové pak museli rozkazy předat svým důstojníkům za hradbami a tyto rozkazy byly vyslechnuty a sděleny Winteru Kayovi.

Tažení na sever mohlo začít teprve za pět týdnů, až budou shromážděny zásoby. Winter Kay tohoto času využil moudře a posílil svůj vliv na národ. Prohlásil se vrchním ochráncem říše a vydával edikty a prohlášení, sliboval obnovu, svolání velkého shromáždění a změny zákonů, jakmile bude nepřítel poražen. Oznámil, že usiluje o nalezení skutečného dědice zavražděného krále, a až bude objeven, bude opět nastolen nový zlatý věk míru a harmonie. Národ do hloubi duše znechucený válkou tyto zprávy přivítal s nadšením.

Winter Kay také rozšiřoval zprávy o ukrutnostech spáchaných ohavným moidartem a jeho zrádným synáčkem Gaisem Maconem. Macon byl mezi těmi, kdo zavraždili krále. Jeho zajetí je nanejvýš důležité a pro každého, kdo přinese jeho hlavu Winteru Kayovi, byla vypsána odměna dva tisíce liber ve zlatě.

Galliott Hraničář byl na pokraji zhroucení. Moidartovo vojsko čelilo víc než jen jednomu problému. Za necelé dva týdny vypukne hlad. Potraviny potřebné k nakrmení osmnácti tisíc mužů v Eldacre prostě tak brzy po dlouhé zimě nebyly.

Galliott vyslal pícovníky, aby prohledali venkov, a kdekoliv to půjde, nakoupili dobytek, a hlavní skladiště v Eldacre byla k velkému rozhořčení majitelů zrekvírována. Rychle byl zaveden přídělový systém. To již mezi obyvateli Eldacre vyvolalo značnou nevoli. A až dojde jídlo, ještě se to zhorší.

Eldacre bylo jedním z hlavních dodavatelů dobytka, pšenice a ovsa pro královské vojsko. Mnoho kupců na obchodě zbohatlo, jenže to zároveň znamenalo, že ve skladech na severu zůstalo jen omezené množství zásob. Vše bylo okamžitě odesíláno na jih, kde se zboží prodávalo za dvojnásobnou cenu než v Eldacre. Hrabivost a touha po bohatství se nyní, kdy bylo nutné nakrmit sever, nebezpečně obrátila proti místním. Nebyly tu žádné pořádné zásoby a jídlo se dosud přiváželo přes tři pobřežní města na východě a některé potraviny do Eldacre dorazí až za měsíc. Příliš pozdě a příliš málo.

Pokud se mělo nakrmit vojsko, budou hladovět obyvatelé. Bude-li mít vojsko hlad, lidé budou zotročeni či povražděni.

Když dorazila Maev Ringová, byl Galliott s rozumem v koncích. Zavolali ho do moidartovy pracovny. Jak vstupoval, zakopl a narovnal se. Maev Ringová seděla naproti moidartovi. Galliott si všiml jejího ustaraného výrazu, když k němu vzhlédla. „Jste v pořádku, kapitáne?"

„Teď už plukovník," opravil ji moidart, „a je jenom unavený."

„Ano," zamumlal Galliott, „unavený."

„Madam Ringová se ujme zásobování," sdělil mu moidart. „Najděte jí vhodnou kancelář a byt. Bude mít hodnost vrchního zásobovatele."

„Žena?" užasl Galliott.

„Jste vskutku všímavý, plukovníku. Opravdu je žena. Vy jste o tom snad pochyboval?"

„Ne, můj pane. Chtěl jsem říct… že ve vojsku nikdy žádná žena nezastávala vyšší hodnost."

„Pokud já vím," podotkl moidart, „ještě nikdy si žádné vojsko nevybíralo své důstojníky samo. Zjistil jsem, že jsem novátorský člověk. Podle mého odhadu bude zásobování v příštích třech týdnech klíčové. Je proto důležité, abychom měli zásobovatele, který zajistí, že nedojde ke katastrofě. Navrhuji, abyste generálu Ringové našel pracovnu, seznámil ji se situací a šel si odpočinout. Vypadáte jako chodící mrtvola."

„Ano, můj pane." Galliott zavedl Maev Ringovou do své pracovny. Ze stolu se sypaly papíry až na podlahu.

„Povězte mi, co jste zatím udělal," požádala ho Maev Ringová.

Galliott zívl a snažil se posbírat myšlenky. Nastínil jí přídělový systém a řekl jí o pícovnících a snaze nakoupit dobytek a maso.

„K Eldacre ženou dva tisíce kusů dobytka," sdělila mu Maev Ringová. „Je období bahnění, takže masa nebude nedostatek. Sedlákům za jejich plodiny dáme dlužní úpisy, za které na požádání dostanou peníze. Největším problémem je obilí, ale to zvládneme. Dejte mi seznam nejvýznamnějších vývozců v Eldacre. Se všemi si promluvím."

„Už jsem s nimi mluvil. Na skladě nic nemají."

„Kde je majetek, tam je i cesta, Galliotte. Vy jste s nimi mluvil jako voják, který jim chce zabavit zboží a tak jim zmenšit zisky. Já s nimi promluvím jako obchodnice a slíbím jim bohatství. Zjistíte pak, že tu je k mání nejmíň třikrát tolik potravin."

Přistoupila ke stolu, zvedla jeden papír a pročetla si ho. „Jděte si odpočinout, Galliotte. Já zůstanu tady a vyřídím to papírování. Vraťte se za tři hodiny a začneme s plánováním."

Příjezd Gaiseho Macona do Eldacre vyvolal hotové pozdvižení. Vjel do města se svými unavenými muži, pověřil Mulgraveho, aby se jim postaral o ubytování, a sám vyrazil na hrad. Vedle jeho koně klusal velký černý pes.

Občané i vojáci se zastavovali a dívali se, jak projíždí kolem, spanilý mladík se zlatými vlasy na velkém bílém koni. V dobře padnoucí jezdecké blůze z tmavošedého hedvábí, vysokých jezdeckých holínkách a světle šedých kamaších vypadal každým coulem jako kavalerista. Nedíval se napravo nalevo a jásot, který se občas ozval, jak ho lidé poznávali, nebral na vědomí.

Za hradbami sesedl, zanechal bělouše v péči podkoního a se psem po boku vstoupil do tvrze. Hafan klusal vedle něj a vrhal výhružné pohledy na každého, kdo se ke generálovi přiblížil.

Gaise vyšel po schodech nahoru a zastavil se před pracovnou svého otce. Otevřel dveře. Moidart vzhlédl a vstal. Tvářil se bezvýrazně. „Trvalo ti, než ses vrátil," poznamenal a obešel stůl. Když přistoupil ke Gaisemu, pes vycenil zuby a zavrčel. Moidart se na něj podíval a luskl prsty. „Sedni!" rozkázal mu. Pes se okamžitě posadil.

„Slyšel jsem, že jste získal pinanceho vojáky."

„Pravda."

„Vyslal jste oddíly do pinanceho zemí?"

„Ne. Zatím ne."

„Je to nezbytné. Získáme tak novou zásobovací frontu a navíc druhou linii obrany. Mělo by se to udělat hned dnes. Je tu příliš mnoho vojáků, kteří jen posedávají kolem a nemají nic na práci. Kolik mužů máme?"

„Necelých osmnáct tisíc, ale čekám, že nám Riganti pošlou vojsko."

„Až Winter Kay dorazí, bude mít víc než padesát tisíc vojáků. Dvacet tisíc jezdců, pětadvacet tisíc mušketýrů a pikynýrů a asi dvě stě děl."

„Už se třesu," zabručel moidart. „Sklenku vína?"

„Ano, to bych si dal."

„Předpokládám, že to v Sheldingu bylo těžké. Tvá osobnost očividně získala tvrdou slupku. To rád vidím."

„Tvrdou slupku?" opáčil Gaise chladně. „Hezky řečeno. Ale jste na omylu. Já měl vždycky tvrdou slupku. To jen vy jste ji neviděl, stejně jako jste neviděl nic z toho, co jsem kdy udělal. Dělávalo mi starosti, že svého syna nemilujete. Dělávalo mi to starosti a navíc jsem si myslel, že jsem vás něčím urazil. Teď mě to už nezajímá. Vy mě nemáte rád, otče, a mně se zase hnusíte, stejně jako všechno, co jste kdy zastupoval. Když jsme si to vyjasnili, čeká nás společný nepřítel. Povedu vaše vojsko a na veřejnosti budu plnit vaše přání. Ale ve skutečnosti tu od teď velím já."

„Aha, takže ses stal novým moidartem?"

„To jsem nikdy nechtěl. Ne, pane, jsem voják. Rozumím válce a umím bojovat. Vadí vám na tom něco?"

Moidart přistoupil k příborníku a do dvou číší nalil víno. Jednu podal Gaisemu a pes znovu zavrčel.

„Hezké zvíře," poznamenal moidart.

„Byl bych vám vděčný, kdybyste ho nezastřelil."

„Aha, takže ta nehoda tě pořád ještě trápí. Nechtěl jsem tvého psa zabít, Gaise. Dobrého psa si vážím a Voják byl jeden z nejlepších. Ale to už je minulost. Jestli mi vadí, že povedeš vojsko? Ovšemže ne. Jak jsi říkal, jsi válečník – Šedý duch, jak jsem slyšel. Opravdu barvité. Vnukneš mužům sebedůvěru a povzbudíš je. Máš ještě u sebe Mulgraveho?"

„Prozatím. Touží odejít z mých služeb."

„Proč?"

„Má měkké srdce."

„Ano, všiml jsem si toho, když byl v mých službách. Není zabiják od přírody. Posaď se."

Moidart se vrátil ke svému křeslu a Gaise usedl naproti němu. „Jak se podle tebe válka vyvíjí?"

Gaise se napil vína a postavil číši na stůl. „Winter Kay je schopný generál. Díky svým vykupitelům bude vědět, kolik máme mužů. Bude se snažit naše oddíly rozdělit. Proto sem nejspíš vyšle tři kolony. Jeden oddíl potáhne podél východního pobřeží, aby nám odřízl zásobovací cesty od moře. Druhý přijde ze západu přes pinanceho území. Hlavní nápor půjde přímo z jihu a bude namířený přímo na Eldacre. Ten bude postupovat nejpomaleji, protože s sebou bude mít děla. Soudím, že ostatní oddíly budou tvořené jezdeckými jednotkami s podporou mušketýrů. Budeme se jim muset postavit, a to bude znamenat oslabení naší obrany. Nejspíš taky pošlou napřed oddíl nájezdníků a pokusí se nás vylákat z hradeb. Nájezdníci budou mít za úkol vyděsit civilisty a snížit morálku obyvatelstva."

„Ten Winter Kay vypadá jako schopný chlapík," podotkl moidart. „Překvapuje mě, že mu trvalo tak dlouho, než úmluvníky porazil."

„On je nechtěl porazit. Protahovat válku se mu hodilo do krámu. Králova obliba poklesla, což znamenalo, že v době, kdy ho Winterbourne zabil, už byli lidé připravení na změnu a nijak ho neoplakávali."

„Velmi schopný chlapík. Člověk by ho skoro obdivoval."

„Jsem si jistý, že být to jinak, z vás dvou by se stali nejlepší přátelé," podotkl Gaise. „Málem mě dojalo, když jsem se doslechl, že jste se stal jeho nepřítelem poté, co mě chtěl nechat zabít."

Moidart se usmál. „Jakkoliv bych se rád hřál ve slunci tvého uznání, měl bych ti připomenout, že jsem se stal jeho nepřítelem poté, co chtěl nechat zabít mě. Ale na tom nesejde. Budeš se muset sejít se štábními důstojníky. Nechám je na večer svolat do sálu. Mezitím pošlu oddíl do pinanceho zemí. Kolik mužů bychom měli vyslat?"

„Dva tisíce, víc zatím nemůžeme postrádat," odpověděl Gaise, „ale z krátkodobého hlediska by to mělo stačit. Jak dobří jsou vaši generálové?"

„Nemám nejmenší tušení," přiznal moidart. „Vybrali se sami. Lépe znám jenom Galliotta. Je výborný organizátor, ale obávám se, že válečný velitel není. Ostatní jsou pinanceho velitelé."

Gaise problém zvážil. „Galliottův synovec Hew slouží pode mnou. Je odvážný a dobrý kavalerista. Povýším ho a postavím do velení toho oddílu. Nižší důstojníky si může vybrat sám. Většina mužů by měla být z Eldacre. Jestli

dovolíme pinanceho mužům vrátit se domů, spousta jich zběhne.“

„Souhlasím,“ řekl moidart a Gaise se zvedl k odchodu.

„Pozoruhodná šavle,“ poznamenal moidart, když se slunce zalesklo na zlatém záštitném oblouku. „Kde jsi ji vzal?“

„Od mrtvého muže.“

„Smím se podívat?“

Gaise vytáhl blyštící se šavli a jílcem napřed ji podal moidartovi. „Ten mrtvý zřejmě nechal na hrušku vyrýt náš rodový erb. Je to moc hezký kousek. Co znamená ten vzpínající se kůň v oblacích?“

„To znamená Bouřlivák.“

Moidart se zatvářil zmateně.

„To je moje rigantské dušejméno.“

„Malebné, a přece poetické. Asi bych si měl taky jedno pořídit.“

„Podle mě z povahy věci vyplývá, že dušejméno vyžaduje duši, otče.“

Moidart se zasmál nahlas. „Jsi už druhý v několika dnech, kdo poukázal na mé nedostatky v této věci.“ Vrátil Gaisemu šavli. „A ty bys měl vyhledat Hewa Galliotta. Zařídím schůzku štábních důstojníků.“

Gaise Macon zasunul šavli do pochvy a vyšel z místnosti. Pes vyběhl za ním.

Moidart chvíli zamyšleně stál. „Já mám dušejméno,“ zašeptal nakonec.

Jakon Gallowglass byl spokojený. Přežil útok na Shelding i následný útěk na sever. Najedl se ve stínu Eldacreského hradu a zjistil, kde bydlí příjemná kurva, na niž utratil poslední chailling. Omluvila se mu, že ho nechala čekat, zatímco obsluhovala předchozího zákazníka. Jakonovi to nevadilo. Hrané sténání a výkřiky, které zaslechl, jen podpořily jeho nedočkavost.

Plně uspokojený se procházel nočními ulicemi Eldacre a pomalu se vracel k táboru západně od hradu, kde stály stovky stanů. Mimoděk ho napadlo, kdy mu asi vyplatí příští žold, když vtom si všiml, jak z kopců kluše zástup tmavě oděných mužů.

Když se muži přiblížili, pozorně si je prohlédl. Všichni měli pod světle modrými a zelenými plášti černé kožené kazajky a u pasu krátké, těžké šavle. Mnoho z nich neslo mušketu a všichni měli za pasem pistole a na druhé straně opasku pochvy s dlouhými tesáky. Gallowglass byl bojovník a jiného bojovníka poznal od podívání. Tihle muži byli zvláštní. Byli hubení, měli tvrdý pohled a pohybovali se plynule a s jistotou. Starý Tamor říkal, že „vypadají jako orli“. Gallowglass to plně pochopil až teď, když viděl, jak válečníci míří k hradu.

Vstříc jim vyšel plukovník Galliott. Gallowglass se posadil na nízkou zídku a přes rameno se ohlížel na nově příchozí. Muži mezi sebou nežvanili. Několik se jich po něm kouklo a on z jejich pohledů cítil chlad.

Od zástupu se oddělil jeden válečník a sešel se s Galliottem. Nepotřásli si rukama, jen spolu klidně rozmlouvali. Gallowglass se na muže zadíval. Byl svalnatý a tmavovlasý. Neměl mušketu, jen za pasem zastrčené dvě stříbrné pistole. Oba muži se chvíli bavili, pak Galliott ukázal na místo u potoka kus za táborem. Tmavovlasý válečník promluvil s jiným a ten zástup odvedl. U potoka si muži začali stavět tábor. Galliott s vůdcem zašli na hrad.

Gallowglasse napadlo, že zajde k potoku za nově příchozími, ale nakonec se rozhodl, že to neudělá. Nevypadali příliš vstřícně.

Místo toho se vrátil do tábora a snažil se rozpomenout, který že to stan má společný s Taybardem Jaekelem a Lanferem Gostenem. Většina stanů byla zavřená. Gallowglass do několika nahlédl, ale pokaždé šel dál. Právě když se rozhodl, že zaleze do nejbližšího zatraceného stanu, v němž bude místo, zahlédl o kus dál Taybarda z jednoho stanu vycházet. Gallowglass mu zamával a vydal se za ním.

„Našel jsem děvku,“ hlásil mu. „Byla náramně dobrá.“

„Potřebuju čůrat,“ zabručel Taybard.

„Já taky.“

Společně došli k hradbě a vyprázdnili si měchýře. „Jaký to je být zase doma?“ zeptal se Jakon.

„Já nejsem doma,“ namítl Taybard.

„O čem to mluvíš?“ podivil se Gallowglass a zavazoval si předek kamaší. „Odsud přece pocházíš, ne?“

„Ano. Odsud pocházím.“

Taybard odešel a Gallowglass se za ním díval. Od Sheldingu se hrozně změnil. Smrt Kammela Barda a Bannyho ho změnila způsobem, jaký Gallowglass nechápal. Ve válce lidé umírají. Tak to v životě chodilo. Vlastně většina mužů, které Gallowglass na začátku války poznal, už byla pod zemí. Starý Tamor padl první, ustřelili mu obličej. Poznali ho jen podle červeného mateřského znaménka vzadu na krku. Jeho smrt Gallowglasse rozesmutnila, ale nezačal z toho být divný.

Všiml si, že se Taybard nevrátil do stanu, nýbrž kráčí podél hradby. Gallowglass se rozběhl za ním.

„Počkej,“ vyhrkl. „Kam jdeš?“

„Jen se procházím.“

„Chceš být sám?“

„Je mi to jedno.“

„Ty bys bez svý flinty nikam nešel.“

„Ne. Když ztratíš pušku, skončíš na šibenici.“

„Co to s tebou, hrome, je, Jaekele? Jsi opilej?“

Taybard se znenadání posadil na zem. „Nejsem opilý,“ řekl. „Jenom chci jít domů.“

„My jsme doma.“

„Včera jsme prošli kolem mýho domu. Akorát že už nevypadal jako můj dům. Nic už není stejný, Gallowglassi. Staré

Vrchy, Eldacre, Pětipolí… všechno se změnilo.“

„Myslíš jako, že se tu staví nový domy?“

„Ne, všechny jsou stejný. Ale už to není domov. Chci, aby všechno bylo jako dřív. Chci vidět Bannyho a slyšet ho, jak žertuje. Chci slyšet, jak si Kammel Bard pořád na všechno stěžuje.“

„Jsou mrtví, Jaekele. Ty nejseš.“

„Já vím, že jsou mrtví. Vím, že nic už nebude jako dřív. Jenom jsem si myslel, že až se vrátím domů, zbavím se… nevím, co jsem si myslel.“

„Měl by ses vyspat. Spánek ti prospěje. Od Sheldingu jsi toho moc nenaspal.“

„Asi se trochu projdu.“

Taybard vstal a odešel. Gallowglass ho následoval.

Přiblížili se k místu, kde se utábořili nově příchozí. Už tu hořely ohně a kolem nich posedávaly skupinky mužů.

Taybard Jaekel si jich nevšímal a šel dál.

„Tohle je rigantský tábor,“ poznamenal někdo. „Vy Varlishové se radši držte co nejdál.“

„Já jsem Rigante,“ ohradil se Taybard Jaekel. „Řekla mi to. Řekla –“

„Mně je fuk, co říkala,“ štěkl muž a vyskočil. „Táhni pryč, ty smraďochu jeden všivá.“

Gallowglass popošel blíž. „Tak Rigante, jo?“ optal se. „Tak si dávej bacha, Rigante, nebo ti utrhnu hlavu a nachčiju do tý díry.“

„Wyrd říkala, že jsem z Fiallachova rodu,“ pronesl Taybard Jaekel bezvýrazně. „Byl to generál, víš. Sloužil králi Connavarovi. Moc toho o něm nevím. V knížkách nic nestojí. Vlastně ani nevím, kdo jsem. Už nic nevím.“ Rozhostilo se ticho. Jaekel tam jen tak stál, ztracen ve chmurných myšlenkách.

Objevil se jakýsi vysoký, světlovlasý muž a přistoupil ke Gallowglassovi. „Co se tvému kamarádovi přihodilo?“ zeptal se.

„Asi viděl moc mrtvejch.“

Muž, jenž je prve urazil, došel k Taybardovi. Byl vysoký, rysy měl ostře řezané, vysoké čelo s výraznými kouty a vlasy ostříhané nakrátko. „Napij se.“ Nabídl Taybardovi malou, kůží potaženou čutoru. Taybard si zhluboka přihnul.

„Posaď se,“ vyzval Taybarda a už nemluvil rozhněvaně. „Povím ti o Fiallachovi a jeho Železných vlcích. Pak zjistíš, kdo jsi a odkud pocházíš.“

Taybard se poslušně posadil a muži se rozesadili v kruhu kolem něj. Gallowglass stál zcela zapomenut opodál, ale povídání o Fiallachovi si vyposlechl. Byl to dobře odvyprávěný příběh o drsném, nafoukaném muži, který se nejdřív snažil Connavara zabít, ale nakonec mu sloužil věrně až do smrti. Během vyprávění Riganti Taybardovi neustále podávali své lahvice. Když došlo na to, jak Fiallach padl v boji, Taybard se rozplakal. Muž vedle něj mu řekl, ať si lehne. Taybard poslechl. Ve chvilce usnul. Někdo přes něj přehodil pokrývku. Gallowglass zůstal, kde byl, protože si nebyl jistý, co má dělat. Vypravěč se tiše zvedl. Ostatní ho napodobili a nechali spícího muže ležet.

Vypravěč prošel kolem Gallowglasse a vybídl jej, ať jde za ním. Když poodešli kousek od Taybarda, Rigante se Gallowglassovi podíval do očí. „Takže ty mi utrhneš hlavu, co?“

„A nachčiju do díry,“ doplnil Gaise.

Muž se zasmál. „Nemáš náhodou taky rigantskou krev?“

„Jestli mám, tak mi to nikdy nikdo nesdělil. Čím jste ho to opili?“

„Uisge. Pořádně se prospí, a až se probudí, bude mít pocit, že mu vystřelili hlavu z kanónu.“

„Proč jste to pro něj udělali?“

„Byl nešťastný a wyrd řekla, že je Rigante. My wyrd známe jako Bábu od jezera. Jestli řekla, že je Rigante, tak je Rigante. My se o svý lidi staráme. Já jsem Korrin Talis. A ty?“

„Jakon Gallowglass.“

„Nech kamaráda u nás. Dáme mu snídani a pošleme ho zpátky k vám.“

„Rád bych tu s ním zůstal.“

„Jenže to nemůžeš,“ podotkl Talis s vlčím úsměvem, „protože ty jsi smradlavej Varlish, a jestli mě neposlechneš, budu ti muset utrhnout koule a udělat ti z nich přívěsek na krk.“

Gallowglass se rozesmál. „Dobrou noc, Korrine Talisi.“

„I tobě, Jakone Gallowglassi.“

16

Kaelin Ring šel za Galliottem na hrad. Vyšli po širokém schodišti a Kaelin Ring se zastavil a zadíval se na obraz překrásné mladé ženy stojící vedle vysokého bělouše. Kůň byl stylizovaný, měl příliš malou hlavu, ale žena byla mimořádně realistická. „Moidartova babička,“ poznamenal Galliott. „Krasavice, že?“

„Ano. Připadá mi povědomá.“

„Gaise Macon má stejně zvláštní oči. Už jste se setkali, že ano?“

„Jednou.“

„Jsem rád, že je zpátky. Nebesa vědí, že jeho schopnosti budeme potřebovat. Pojďte. Není dobré nechat moidarta čekat.“

Kaelin stiskl rty, ale neřekl nic a následoval Galliotta do moidartových komnat.

V místnosti byli dva muži. Moidart v bílé saténové košili s kolouchem v ostružiní – rodovým znakem – vyšitým na prsou, tmavých kamaších a holínkách, a Gaise Macon. Gaise měl šedý jezdecký kabátec s rozstřiženými rukávy. Byl dobře střižený, jen trochu obnošený. Na pravém rukávu byla stará skvrna od krve.

Galliott se poklonil moidartovi a odešel. Kaelin vstoupil do komnaty. Moidart zůstal sedět, ale Gaise Macon vstal, přistoupil ke Kaelinovi a napřáhl ruku. Byl hubenější, než když ho Kaelin poprvé viděl tenkrát ve Starých Vrších. Tenkrát zabránil Taybardovi Jaekelovi, aby Kaelinovi do nechráněného těla vrazil nůž. Bylo to tak dávno.

Kaelin Ring přijal podávanou pravici.

„Rád vás zase vidím, Ringu," pozdravil Gaise Macon.

„Viděl jsem, že jste přivedl necelé dvě stovky mužů," podotkl moidart.

„Dalších osmnáct set je na cestě. Budou tu do tří dnů."

„To už je lepší zpráva," řekl moidart. „Nevěděl jsem, že vy dva jste se již setkali."

„Je to už dávno, otče. Jak si vzpomínám, má pan Ring skvělý levý hák. Tenkrát mi prozradil, že ho to naučil ten šampión Jaim Grymauch. Možná si vzpomenete na horala, který porazil varlishského šampióna."

„Vzpomínám si na něj," odtušil moidart a zvedl se z křesla. „Teď vás nechám, abyste se lépe seznámili. Zítra za úsvitu je schůzka štábních důstojníků. Budete vítán, pane Ringu."

Kaelin si všiml, že otcovo prohlášení Gaiseho Macona překvapilo. „Se vší úctou, otče, myslel jsem, že budete chtít s panem Ringem mluvit o jeho mužích."

„V této chvíli ne. Měli byste si promluvit. Zjistíte, že máte hodně společného. Dobrou noc, pane Ringu."

Kaelin mu kývl.

„Ach, mimochodem, vaše teta Maev je nyní generálem mého vojska. Novota, viďte?"

Kaelin se nepokoušel zakrýt ohromení. „Generálem?"

„Má na starosti zásobování," vysvětlil mu Gaise Macon. „Otec má poslední dobou zvláštní smysl pro humor."

„Máš pravdu," přiznal moidart. „Zjistil jsem, že život je téměř vždy tak tragický, až je téměř zábavný. Ale v tomto případě jsem ji nejmenoval snadno. Jako jeden z mých generálů bude mít moc, jakou obyčejný zásobovatel nepožívá. Uvidíme se na poradě, pane Ringu. Až tu skončíte, Gaise, přijď za mnou a Powdermillem nahoru."

S tím odešel. Kaelin si pozorně prohlížel plavovlasého kavaleristu a snažil se najít nějakou podobnost. Jelikož svého otce nepoznal ani neviděl žádný jeho obraz, neměl podle čeho srovnávat. Byli stejně vysocí, ale tady veškerá podobnost končila. Kaelin měl hranatou bradu a tmavé oči. Gaise Macon vypadal jako šlechtic, jímž ostatně byl, měl dokonale tvarované, asketické kosti a orlí nos.

„Je na mně něco, co vám dělá starosti?" zeptal se Gaise.

„Ne,"

„Měl jsem dojem, že civíte."

„Otci se moc nepodobáte," podotkl Kaelin.

„Něco, zač jsem vděčný. Říkal jste, že Rigantů přijdou dva tisíce?"

„Do tří dnů."

„Nejsem si jistý, jak je nejlépe využít. Moderní válčení vyžaduje disciplínu a pevné velení. Rozumíte?"

„Jsem si jistý, že to zvládnu, když budete mluvit pomalu a zřetelně."

„Nesnažil jsem se urazit vaše muže, Ringu."

„To byste neměl, Macone."

Gaise si přejel rukou přes obličej a zamířil k příborníku, na němž stála karafa s vínem. „Zřejmě míříme opačným směrem, příteli. Nedal byste si trochu vína?"

„Ne."

„Vím, že Riganti jsou skvělí bojovníci. Vím, že před několika lety rozdrtili vojsko mého otce. Nemám nejmenší pochybnosti o tom, jak jsou dobří v boji muže proti muži. Chci říct, že pokud nebudou mít disciplínu, rozsekají je na kusy. Tuhle válku nevyhraje jeden útok. Budeme muset útoky koordinovat a mít jednotný cíl. Toho dosáhneme, pokud budeme mít plán akcí a budeme se moct spolehnout na to, že každá jednotka bude přesně plnit rozkazy."

„To chápu," opáčil Kaelin. „A mí muži taky."

„Ten plán může kupříkladu vyžadovat, aby Riganti náhle zaútočili a pak zdánlivě v panice ustoupili, takže si nepřítel bude myslet, že vyhrál. Tak nepřítele vlákáme do pasti. Musím vědět, že se na vás můžu spolehnout a že moje rozkazy do puntíku splníte."

„Bojového psa nenasedláte," zabručel Kaelin Ring.

„Co to znamená?"

„Teď bych si dal to víno, jestli můžu."

„Ovšem," pravil Gaise Macon, naplnil číši a podal ji horalovi.

Kaelin se napil. „Je dobré, jen trochu mladé." Postavil číši na stůl. „Je to jednoduché. Riganti jsou bojovníci, tvrdí a nesmiřitelní. Muži, které jsem přivedl, jsou nejlepší. Každý z nich je odvážný a neústupný. Prosekají se přes každý nepřátelský oddíl, jaký jim předhodíte. Sdělte nám místo, které máme udržet, a my ho budeme bránit do posledního muže. Nemusíte se bát, že by Riganti utekli z bojiště. My zůstaneme. Ale nejsme vojáci. Vaše chytré plány, vaše obchvaty a léčky budou muset provádět ti, kteří jsou v takovém způsobu boje cvičení. Jak jsem slyšel, máte dvanáct tisíc mužů z vojska pinanceho. Jsou to námezdní vojáci. Budou za vás bojovat jen tak dlouho, dokud budou přesvědčení, že vyhrajete, a jen tak dlouho, dokud dostanou zaplaceno. Máte šest tisíc Eldacreských, kteří se udrží, aspoň nějakou dobu, protože to jsou dobří bojovníci a nemají kam utýct. A máte Riganty. Ještě to nevíte, ale Riganti jsou vaší nadějí. Můžeme být buď kladivem, nebo kovadlinou, ale ničím mezi tím. Využijte nás moudře."

„Jelikož je nepřátel třikrát – možná čtyřikrát – víc než nás, budu muset využít všechny muže moudře," podotkl Gaise. „Přemýšlel jste o té invazi?"

„Myslím, že pošlou předsunutý oddíl a pokusí se nás vylákat. Kdybych byl Winterem Kayem, poslal bych dva oddíly, jeden na východ a druhý na západ od Eldacre. Ale největší problém jsou ti zatracení vykupitelé a jejich

schopnost pozorovat nás. Galliott říká, že když jsme na hradě, nemůžou nás vidět. Budeme muset tu ochranu roztáhnout nad všechny jednotky, až se budou přesouvat. Jinak bude jedno, jak hezký vymyslíte plán. Stejně zjistí všechno, co budeme chtít podniknout."

„Přesně to si myslím taky. Pracujeme na tom. Proto je otec s Powdermillem. On je něco jako magik. Ale o tom si můžeme promluvit zítra. Otec jmenoval generály. Po poradě bych rád slyšel váš názor na ně."

„Myslíte, že je nejmenoval moudře?"

„To bych neřekl. Jakkoliv ho nesnáším, lidi umí posoudit dobře."

Kaelin se zasmál. „Jeho není snadné si oblíbit, třebaže mě překvapuje, že vy to cítíte stejně. Moidart mi zavraždil otce. Mám důvod ho nenávidět. Jaký důvod máte vy?"

„Moje důvody jsou jen moje, ale nechci se vás nějak dotknout, Kaeline. Děkuju, že jste přivedl Riganty do Eldacre. Připojí se k nám i wyrd? Mohla by nám pomoct proti vykupitelům."

„Ne. Prosil jsem ji, aby šla s námi. Říkala, že její nadání se pro válku a smrt nehodí."

Gaise potřásl hlavou a tváří se mu mihlo podráždění. „Podle toho, co víme, stojíme proti duchovi seidheského boha. Nepřipadá vám zvláštní, že zloduši můžou použít všechny své síly k ničení, kdežto světci nikoliv?"

Kaelin pokrčil rameny. „Možná jsou právě díky tomu svatí."

„Tohle bych taky rád věděl. Wyrd mi pomáhala a radila mi. Udělala to proto, že jsem Bouřlivák a ona se spoléhá, že nás zachráním. Spoléhá na to, že budu bojovat. A spoléhá na vás a na Riganty. Copak se už tím války neúčastní? My můžeme zabíjet a pošpinit si duše pro ni a její sny, ale ona sama sebe neposkvrní. Dává vám to smysl?"

„Ani se nesnažím to pochopit," přiznal Kaelin. „Nejsem světec. Řekla mi, že se zavázala nepoužívat svou moc k tomu, aby ubližovala jiným. To mně stačí."

„Já taky nejsem svatý, Kaeline Ringu. Kdybych měl tu moc, všechny bych je okamžitě zabil."

Kaelin se mu podíval do zvláštně zbarvených očí. Měl dojem, že v nich – jen na kratičký okamžik – zahlédl záblesk šílenství.

„Vysvětlete mi to ještě jednou," požádal moidart.

Aranovi Powdermillovi došla trpělivost. „A k čemu? Za jednu noc vás zásadám magie nenaučím." Z únavy byl troufalejší než obvykle, ale už když to vypouštěl z úst, stáhl se mu žaludek. „Odpusťte," vyhrkl. „Nechtěl jsem se vás dotknout."

„Uklidněte se, Powdermille. V současné době vás potřebuji. Menší nezdvořilost lze prominout. Ale nebylo by dobré si na to příliš zvykat." Moidart se začal procházet po malé místnosti. „Ochranná kouzla, která jste rozmístil kolem tvrze, dokážou zadržet vykupitele, ale je nutné je neustále obnovovat."

„Ano, můj pane. Kouzlo je jako živý tvor. Narodí se, zestárne a zeslábne a nakonec vyprchá."

„Co je zdrojem jejich energie?"

„V této chvíli já, můj pane. Proto jsem tak vyčerpaný."

„A svou magii doplňujete pouze odpočinkem?"

„Ne tak docela, můj pane."

Otevřely se dveře a vstoupil Gaise Macon. Kývl Powdermillovi, přistoupil ke krbu a natáhl ruce k plamenům.

„Nikdy jsi neměl rád zimu," poznamenal moidart.

„Dnes už mi nevadí," opáčil Gaise. „Přiblížili jsme se nějak k řešení?"

„Zatím ne. Powdermill mi právě vysvětloval, jak se vyvolávají kouzla. Pokračujte, pane Powdermille."

„Svou energii a nadání můžu použít na malá kouzla. Ale nikdy jsem nedokázal udržet tvar těch velkých."

„Tvar?" optal se Gaise.

„To se nesnadno vysvětluje, můj pane. Představte si kejklíře, který do vzduchu vyhazuje tři míčky. Je obratnější než většina ostatních lidí. To, co dělá, je zábavné a chytré. Teď si představte pět míčků. Tento muž je velice šikovný. Udržet všechny ty míčky ve vzduchu vyžaduje nesmírné soustředění, kterému odpovídá jen jeho výjimečná koordinace pohybů. Moje ochranná kouzla jsou jako trik s pěti míčky. Vytvoření většího kouzla, řekněme takového, které by stačilo na zakrytí celého Eldacre, by bylo jako žonglovat se sto míčky naráz. Takové nadání nemám. Neudržím naráz v hlavě slova zaklínadel ani nedokážu uvést do rovnováhy rytmus slov moci."

„Něco tu schází," podotkl moidart.

„Schází, můj pane?"

„To doplňování energie. Sešlete kouzlo. To chvíli žije, pak zemře. Nahradíte ho. Říkal jste, že kouzla vycházejí z vašeho nadání."

„Ano, můj pane."

„Ale vykupitelé vaše nadání nemají."

„Ne. Oni využívají energii té seidheské lebky."

„Mohou čerpat z vnějšího zdroje."

„Správně, můj pane."

„Vy ale takový zdroj nemáte. Vaše nadání vychází zevnitř."

„Ano, můj pane."

„Narodil jste se se schopností ovládat energii, která je kolem nás?"

„Ano."

Moidart se na něj pozorně zadíval. „A nepoužíváte nic, abyste ji posílil?"

Powdermill se mu nedokázal podívat do orlích očí. „Mám amulet, kterému požehnala Dáma se závojem. Ten moje nadání zvětšuje."

„Nebojte se, Powdermille. Já vám ho neseberu. Zeptám se na tohle: Kdybyste měl Kranovu kouli, zvýšila by se vaše moc?“

„Ano, můj pane.“

„A dokázal byste vytvořit kouzlo, které by zakrylo celé Eldacre?“

„To nevím, můj pane. Ale rozhodně bych dokázal vyvolat větší kouzla, než můžu v této chvíli.“

„Katedrála je plná svatých relikvií. Třeba by se některá z nich hodila,“ navrhl moidart.

„Ne, můj pane,“ odpověděl ponuře Powdermill. „V katedrále už jsem byl. Tam jsou jenom padělky a podvrhy. Jednou jsem se byl podívat ve Varingas na posvátný závoj. Když jsem použil své nadání, zjistil jsem, že je to jenom kus gázy. Obraz obličeje na něm vyrobili tak, že na látku použili kysličníky železa. Předměty prostoupené skutečnou magií jsou vzácné.“

„Pořád ještě nechápu, v čem je podstata magie,“ přiznal moidart. „Tvrdil jste, že magie je jako živý tvor. Jak je tedy možné, že magie z vašeho amuletu nevyprchá, kdežto z vašich kouzel ano?“

„Na to mám jenom svoje teorie, můj pane,“ vysvětloval Powdermill. „Jedna, která je podle mě nejblíž pravdě, se týká podstaty magie. Ta se nějakým způsobem rodí ze slunečního světla a ovlivňuje živé tvory. Mému amuletu požehnala Dáma se závojem. To z něj udělalo nádobu pro kouzla. Viděl jste někdy ty zvláštní kousky železa, které přitahují jiné železo?“

„Magnety jsem viděl,“ ujistil jej moidart.

„Myslím, že amulet funguje stejně, vytahuje magii ze vzduchu, ze slunečního světla. Nevím, jak to probíhá. Vím jenom, že se sám obnovuje. Na některých místech se doplní rychleji. Například lesy mají zřejmě větší sílu.“

„Zkusil jste krev?“ chtěl vědět moidart.

„Jednou jsem obětoval kuře, ale skoro jsem při tom ten amulet zničil. Tenhle kousek nevyžaduje oběti, můj pane.“

„Škoda.“

„Ano, můj pane.“

„Mimo hrad zřejmě s těmi vykupiteli nebudeme moct nijak bojovat, mám pravdu?“

„Neznám žádný způsob, jak toho dosáhnout, můj pane.“

„Jediné, co potřebujete, pane,“ ozval se Gaise Macon, „je silný zdroj magie?“

Oba muži se obrátili ke zlatovlasému válečníkovi. „Ano, můj pane,“ odvětil Powdermill.

„Něco seidheského?“

„Správně, sire.“

Gaise Macon vytáhl Meč v bouři a položil ho na stůl. „Použijte své nadání a vyzkoušejte tohle, pane Powdermille.“

Aran Powdermill se užasle podíval na Gaiseho. „Je to moderní šavle.“

„Využijte svůj talent, člověče.“

Aran se zhluboka nadechl a zavřel oči. Natáhl ruku a zlehka se dotkl zlatého jílce. Ztuhl a prudce se nadechl.

„To je Connavarův meč,“ šeptl. „Dobré nebe, jak jste k němu přišel?“

„Zřejmě mu ho dal jeden mrtvý,“ poznamenal moidart.

„Mrtvý jménem Riamfada. Můžete využít jeho magii, pane Powdermille?“

„Potřebuju čas na přípravu, můj pane. Tohle je… pozoruhodné. K nezaplacení.“

„Zapomeňte na cenu,“ štěkl moidart. „Dokážete s ním seslat kouzlo?“

„Ovšemže ano, můj pane,“ přitakal Powdermill.

Mulgrave se procházel ve světle hvězd po zelené louce. Neměl tušení, jak se sem dostal, a vlastně ani kde je.

Měl dojem, že slyší zurčení vody, a uvědomil si, jakou má žízeň. Ten zvuk přicházel odněkud zleva. Vydal se za ním a zahlédl starý mlýn, jehož kolo se pomalu otáčelo, jak se do lopatek opírala voda z náhonu. Velice se podobal mlýnu v Shelsansu, kde pracoval jeho otec. V létě Mulgrave často běhával podél řeky a nosil otci jídlo, které mu uvařila matka. Otec se vždy vynořil ze skladiště vedle mlýna, posadil se a mlčky se se synem najedli. Ještě teď vzpomínky na ty dávné klidné dny naplňovaly Mulgraveho směsicí smutku a radosti.

Vydal se k mlýnu a zpola doufal, že tam najde otce. Místo toho uviděl bělovlasou stařenu, o níž se mu poslední dobou tak často zdávalo. Žena se k němu obrátila a vybídla ho, ať si k ní přisedne.

„Už můžete mluvit?“ zeptal se jí.

„Vždycky jsem mohla mluvit, Mulgrave. Jenže ty jsi mě neslyšel.“ Poklepala mu na prsa. „Ten malý amulet, který ti dal Ermal Standfast, obsahuje zemní čáry. Ne moc, ale stačí, aby se Rigante dokázal spojit s cizincem.“ Říkala to s úsměvem.

„Je Ermal v pořádku?“

„Ovšemže je. Muži jako Ermal jsou vždycky v pořádku. Kdykoliv se objeví nebezpečí, utečou a schovají se.“

„Dobře udělal. Kéž bych taky mohl utéct a před vším se schovat. To, co vidím, nenávidím, a opovrhuju tím, čím jsem se stal.“

„Láska nás často zavede na cestu, po níž cestujeme neradi,“ opáčila. „Láska je občas břemenem. Ale stále je zapotřebí si jí vážit.“

Mulgrave zvedl kámen a hodil ho do řeky. „Vidím v něm sebe,“ vysvětloval. „Po tom masakru mě chvíli vychovával jeden bezcitný pár, který mě zneužíval. Nevím proč, ale když jsem jim utekl, přišlo mi zatěžko někomu věřit. Potom jsem potkal Gaiseho a v jeho očích jsem zahlédl stejný tajný zármutek. Chtěl jsem, aby našel štěstí, které mně nebylo dáno. Chtěl jsem, aby měl ženu a rodinu a poznal radosti života. On se místo toho vydal po temné stezce.“

„Osvobodil medvěda,“ vysvětlovala wyrd smutně. „To je prokletí jeho rodu. Dokážou z nich být velikáni, ale uvnitř mají strašlivou šelmu. Pokud ji ovládnou, jsou z nich hrdinové. Když ona ovládne je, stanou se z nich… moidartové a

podobní zloduši.“ Povzdechla si. „Nemám právo je kritizovat. Teď už ne.“

„Vy jste snad taky někoho zabila?“ zeptal se Mulgrave.

„Ne přímo. Přesvědčila jsem Riganty, aby vytáhli do Eldacre. Mnoho z nich bude zabito. Možná všichni. Udělala jsem několik prvních váhavých krůčků na cestě k zatracení. Věříš, že spáchání malého zla, aby se zabránilo většímu, je ospravedlnitelné?“

„Nevím,“ přiznal Mulgrave. „Kdysi jsem si myslel, že by bylo dobré, kdyby moidarta uškrtili už v kolíbce. Teď bojuje proti zlu. Nevím, co to znamená. Jenom bych si přál, abych se toho sám nemusel zúčastnit.“

„Já vím,“ zašeptala wyrd. „Kdysi jsem snila o tom, že přivedu Seidhe zpátky, aby vedli lidi a obnovili magii země. Pak bych mohla celý život léčit lidi a podporovala je, aby konali dobro. Až bych zemřela, zanechala bych po sobě svět lepší, než byl předtím. Teď jsem přiměla lidi, které miluju, aby se zúčastnili války, která má zabránit Seidhe návratu na tento svět, do války, v níž budou střílet, bodat a zabíjet. Cernunnos má možná pravdu. Možná jsme plemeno, které nestojí za záchranu.“

Chvíli seděli mlčky a dívali se, jak se sluneční světlo odráží od říční hladiny, a naslouchali šplouchání mlýnského kola.

„Jste věštkyně, paní? Vidíte budoucnost?“

„Jen záblesky, šermíři. Dvacet let vím, že Gaise Macon bude držet v rukou naši budoucnost. Věděla jsem, že na tom bude záviset budoucnost Rigantů. Nevěděla jsem, jak nebo proč se to stane. Zmýlila jsem se v tom, že tím zlem bude moidart. Teď vidím něco jiného. Vidím tebe, Mulgrave. Gaise Macon tě požádá o službu. Zlomí ti to srdce.“

„Já už mám srdce zlomené. Odmítnu ho. Nechci mít nic společného s jeho zlem.“

„K tomu, aby tě vyhledal, ho nepovede zlo. Vidím ho, jak na sobě má sešívaný plášť. To znamená, že převahu bude mít jeho rigantské dědictví, ne šelma, která ho nyní ovládá.“

„O co mě požádá?“

„Nevím. Ale požádá tě o to tady. U této řeky. Kde ho nikdo jiný neuslyší. Zařídím to, protože to je můj osud.“

Noví generálové a plukovníci se už čtyři dny scházeli s Gaisem Maconem a moidartem a rozebírali bojovou strategii. Gaise si domluvil další schůzky, aby muže lépe poznal a posoudil, v čem jsou dobří. Většina z nich byli zkušení důstojníci, kteří rozuměli strategii a logistice. Tři byli výjimeční. Kaelin Ring měl bystrou mysl, a přestože působil přímočaře, velmi dobře rozuměl lidské povaze. Bendegit Law, jediný důstojník jmenovaný přímo moidartem, již prokázal, zač stojí, když při útoku na východě, při němž nebyla prolita jediná kapka krve, získal padesát děl. Byl to rozený velitel a jeho muži ho měli v oblibě. Garon Beck byl voják z povolání, který sloužil ve třech válkách v zámoří a pinance ho najal, aby mu cvičil pěchotu. V žilách mu nekolovala ani kapka urozené krve, a proto nikdy nezískal hodnost vyšší než plukovník. Beck byl přímočarý a mohutně stavěný muž středního věku a při poradách toho moc nenamluvil, ale když promluvil, hovořil přímo a šel rovnou k jádru problému, který řešili.

Když porada skončila, Gaise ji probral s moidartem. Jakkoliv ho neměl rád, byly jeho postřehy ostré jako břitva.

„Na Becka se můžeš spolehnout,“ prohlásil moidart, když spolu seděli v pracovně s okny otevřenými severním hvězdám. „Nepotřebuje se nějak prosazovat a neprovede žádnou zbrklost. Radil bych, abys ho jmenoval svým zástupcem.“

„Souhlasím. Zítra musím odjet na jih. Nechám tady Beckovi na starosti výcvik. Kdo by měl podle vás vést východní oddíl? Galliott?“

„Ne,“ odmítl moidart. „Galliott není připravený velet v bitvě. On je důstojník do mírových časů a skvěle rozumí byrokracii. Nemá mozek válečníka.“

„Kaelin Ring a jeho Riganti?“

„On by se hodil,“ připustil moidart, „ale pochybuji, že ho chceš opravdu poslat.“

„Ring říkal, že jsou nejlepší z nejlepších,“ podotkl Gaise. „Vy s tím nesouhlasíte?“

Moidart se opřel v křesle. „Hrozím se Rigantů. Odjakživa. Mohli dobýt svět. Jsou to nejlepší válečníci, jaké jsem kdy viděl. Ale jejich největší problém je, že na válku nejsou připravení. Na bitvy ano. Budou bojovat jako ďasi. Pak se budou chtít vrátit domů, zasít obilí a chovat dobytek. V tomto případě však má Ring pravdu. Jsou nejlepší, jaké máme. Podle mého bychom měli naše plány postavit na nich.“

„Tak kdo půjde na východ?“ zeptal se Gaise.

Moidart se na něj chvíli jen díval. „Začíná tě tížit zodpovědnost, chlapče?“

„Nejsem chlapec, otče. Už ne. Ale máte pravdu, cítím váhu zodpovědnosti. Je to přece přirozené.“

„Pochopitelně. Teď se snažíš něco z té váhy shodit. To nejde. Potěšilo mě, když jsi řekl, že já budu jen nastrčená figurka. Tak by to mělo být. Mladý lev si protahuje svaly. Teď musíš zjistit, jestli máš i vytrvalost a sílu vést ostatní. K tomu se musíš smířit s tím, že na vrcholku hory je osamění. Můžeš požádat o radu. Můžeš vyslechnout nápady ostatních. Ale konečné rozhodnutí je jen a jen na tobě. Tvoje je jediné slovo, na němž záleží. Úspěch a sláva, porážka a smrt, to všechno budou přičítat tobě. Takže mi teď pověz, co si myslíš o ostatních generálech.“

Gaise se zhluboka nadechl. Chtěl se hádat, postavit se otci. Měl v hlavě zmatek. Místo toho vstal a začal přecházet po místnosti. „Jsou spolehliví, ale bez fantazie.“

„Potřebuješ na východě někoho temperamentního a lehkomyslného?“

„Ne,“ přiznal Gaise. „Východ stejně dlouho neudržíme.“

„Tak co potřebuješ?“

„Potřebuju muže, který zvládne organizovaný a odvážný ústup, udrží muže v pořádku a přinutí nepřítele zpomalit.“

„Někoho, kdo nezpanikaří.“

„Správně.“ Gaise se náhle uvolnil. „Na východě potřebuju Becka.“

„Dobrá volba.“

„Tak proč jste souhlasil, když jsem říkal, že Beck bude držet Eldacre?“

„Jsi velitel, Gaise. Lidé mají sklon s veliteli souhlasit. Tak to prostě chodí.“

„Tohle není hra, otče.“

„Ovšemže je. Nejstarší hra na světě. Osvědčil ses v bitvě, vedl muže v útoku. Tato hra je jiná. Tuhle těžko vyhraješ jedním hrdinským útokem. Bude to, jako když vlčí smečka honí jelena. Půjde o plánování, manévry, je nutné nepřítele utahat a zastavit ho přesně ve chvíli, kdy bude nejslabší. Půjde o rafinovanost a klam. Winter Kay je výborný stratég. Myslí si, že je vlk. Má pravdu. My jsme jako ten jelen. Abys vyhrál, musíš udělat jelena z něj.“

Gaise přistoupil k oknu a zadíval se na hory zalité měsíčním světlem.

„Uvědomujete si, že to byl nejdelší rozhovor, jaký jsme kdy vedli?“

„Já toho moc nenamluvím. A teď není vhodná chvíle na sentimentalitu.“

Gaise se zasmál. „Sentimentalitu? Ach, otče. Nemáte ani tušení. Úžasně hovoříte o strategii a velení. Rozumíte lidem a víte, co je pohání. Máte aspoň matné tušení, co pohání mě?“

„Ne, a ani mi na tom nezáleží,“ odsekl moidart a vstal.

„Proč jste kvůli mně té noci vůbec riskoval?“ zeptal se Gaise.

Moidart ztuhl. „O čem to mluvíš?“

„Zámek hořel. Ti, kdo mohli, unikli do noci. Vy jste byl jedním z nich. Když jste zjistil, že mě nikdo nevynesl ven, vběhl jste do té hořící budovy. Našel jste mě v kolébce. Zabalil jste mě do pokrývky a proběhl se mnou kouřem a plameny. Když jste vyskakoval z okna v poschodí, hořely vám šaty. Jediné zranění, které jsem utržil já, byla malá spálenina v obličeji. Vy jste skoro zemřel. Proč jste to pro mě udělal, když mě tak očividně nenávidíte?“

Moidart došel ke dveřím a otevřel je, ale ještě se ohlédl přes rameno. „Jsem Jestřáb ve vrboví,“ řekl.

A byl pryč.

Tři dny cesty na jih od Eldacre se Kaelin Ring a sedm set Rigantů utábořili na vysokém hřebeni nad dlouhým, zalesněným údolím. Nezapálili žádné ohně a Kaelin si k sobě zavolal své rádce. Mezi nimi byli Rayster, Korrin Talis a Potter Highstone.

Dříve toho dne zahlédli postupující kolony varlishské kavalerie a jejich zvědy. Riganti, podle rozkazu Gaiseho Macona, se drželi mimo dohled, stáhli se do lesa a nechali nepřítele v klidu projít.

Na sever mířilo několik tisíc mužů spolu se zásobovacími vozy a dvaceti děly, téměř přesně podle předpovědi Arana Powdermilla. Kaelina však potěšilo, že posily netvoří rytíři oběti, nýbrž vojáci ze čtvrtého a pátého královského pluku. Mnoho pěšáků ze čtvrtého bylo zverbováno z vězení. Byli tvrdí a suroví. Nemálo ukrutností spáchaných ve městech úmluvníků bylo přičítáno právě jim. Kavalerie byla sestavena z ostřílených veteránů a rekrutů z jihu. Oddíl vedl vykupitelský rytíř Sperring Dale. Všichni Maconovi generálové ho znali. Přijel do Eldacre s pinancem, ale hned po pinanceho zavraždění utekl. Nikdo ho neměl rád a nikdo nevěděl, jestli je dobrý důstojník. Věděli jen, že hovořil hlavně o trestu a smrti pro nepřátele jejich věci. Masakr v Barsteadu, kde zaživa upálili ženy a děti, prý vypukl na jeho popud. Ale nikdo se ho na to nezeptal, takže to mohla být jen povídačka.

Kaelin Ring byl poslední dva dny neobvykle napjatý. Nepochyboval o tom, že Riganti se nepříteli dokážou postavit. Starosti mu dělalo, jestli nepřítel pořád dohlédne do zemí na severu. Gaise Macon ho ujistil, že bylo sesláno velice mocné kouzlo a že je nikdo nemůže sledovat. „Jak to můžeme vědět?“ zeptal se Kaelin.

„Tvrdí to Aran Powdermill. A jemu já věřím.“

„Já ho ani neznám. Co když vytáhneme na jih a oni nás zmasakrují dřív, než zjistíme, že to tak není?“

„To je pravda,“ přitakal Gaise s úsměvem. „Ale, jak se říká, je jen jeden způsob, jak to zjistit.“

A tak byli tady, na hřebeni jižně od nepřítele. Kaelin měl rozkaz zblízka sledovat předsunutý oddíl, dokud nedorazí do opuštěné osady Tři Potoky třicet mil na sever odsud. Tam se na ně chtěl Gaise vrhnout. Riganti je měli překvapit útokem zezadu.

„Zřejmě prošli bez nehody,“ poznamenal Korrin Talis. „A podívej, stavějí si tábor.“

„Ano, ale my se budeme mít na pozoru. Stáhneme se z hřebene a najdeme si dvě tábořiště. Raystere, chci, abys to prohlídl na jihu. Pottere, ty zůstaneš tady a budeš sledovat jejich tábor.“

„Už prošli kolem nás, Kaeline,“ namítl Rayster. „Co mám hledat?“

„Pokud to šlo, počítal jsem muže, co šli na sever. V tom oddíle bylo podle mýho asi čtyři tisíce mužů. Ten Powdermill, co mu Bouřlivák tolik věří, říkal, že jich má být šest tisíc. Tak kde jsou ty další dva tisíce?“

„Tohle není dobrý místo, kde se nechat chytit mezi dvěma vojsky,“ pravil Korrin. „Ne, když je nás akorát sedm set.“

Noc ubíhala a Riganti leželi na studené zemi a spali lehkým spánkem. Kaelin si na chvíli zdříml, ale nedokázal usnout. Těsně před východem slunce vzbudil Korrina Talise a rozkázal mu, ať připraví muže na pochod.

Když se Riganti probudili, Kaelin uviděl Raystera. Přibíhal do tábora.

„Blíží se k nám patnáct set mužů, Kaeline. Jsou jen asi půl míle odsud na jih.“

„Dej nabít zbraně,“ přikázal Kaelin Korrinu Talisovi. „A pošli někoho vystřídat Pottera.“ S Raysterem v patách se rozběhl do lesa.

Těsně předtím, než dorazili na hřeben, se Rayster ocitl vedle něj. „Hele!“ Ukázal do šera. Údolím pod nimi postupovaly tři zástupy ozbrojených mužů. Měli na sobě šedé blůzy čtvrtého královského pluku, muškety měli připravené a bodáky nasazené. Postupovali v útočné formaci a mířili k lesu.

V té chvíli se něco pohnulo po Kaelinově levici.

Past sklapla dobře. Čtyři muži v tmavém odění a s noži v rukou se pohybovali rychle. Oběti měly být ochromené rychlostí útoku. Většina mužů by byla, dokonce i většina rigantských mužů. Rayster se vrhl doprava a Kaelin doleva.

Jeden z útočníků šel k zemi, když ho Rayster zasáhl pěstí do brady. Kaelin popadl dalšího a postrčil ho, až narazil do svého kamaráda. Raysterovi se podařilo vytáhnout šavli, kterou vrazil útočníkovi do prsou. Muž zachroptěl bolestí. Kaelin neměl dost místa, aby tasil šavli, a tak vytáhl lovecký tesák a sekl jím útočícího nepřítele přes obličej. Čepel sklouzla po čelisti a rozťala krkavici. Útočník padl a muž za ním se rozběhl do bezpečí v údolí. Rayster pustil šavli, popadl tesák a hodil. Čepel muže zasáhla do šíje a on klopýtl a upadl. Rayster k němu doběhl a vrazil nůž hlouběji, než ho vytáhl.

První muž, kterého Rayster praštil, se pokoušel zvednout. Kaelin k němu přiskočil a rozťal mu hrdlo.

Postupující muži dole dorazili k úpatí hřebene.

„Jdeme," vyhrkl Kaelin.

Rayster sebral šavli a následoval Kaelina do lesa.

Na plánování měli málo času, a jak se Kaelin hnal k hlavnímu oddílu Rigantů, přemýšlel jako o závod. Zavolal si Korrina Talise a rychle mu vylíčil, co viděl. K hřebeni na jihu pochodovalo patnáct set mužů.

Z lesa na jihu se vynořili čtyři Riganti a doklusali k místu, kde se radili Kaelin s Raysterem a Korrinem. Jeden z nich byl Korrinův bratr Fada.

„Potter je mrtvý," hlásil. „Podříznutý krk. Poslali do lesa zabijáky. Celé jejich vojsko na nás táhne od severu."

Ocitli se ve svěráku.

„Musíme na východ," radil Korrin. „Tam je otevřený prostor. Můžem je obejít a rozprchnout se. Později se sejdem s Maconem u Stromu přání."

„Viděl jsi nějakou jízdu?" zeptal se Kaelin Fady.

„Ne, Kaeline. Akorát pěchotu."

„Kavalerie bude na východě a čeká právě na tohle. Jakmile se objevíme, vyrazí proti nám. Na západ to taky nejde. Tam bychom se dostali do údolí, odkud se nedá uniknout. Ne. Musíme bojovat."

„Tak budeme bojovat," prohlásil Korrin.

„Vezmi si polovinu mužů na sever a drž svah," přikázal mu Kaelin. „Já vyřídím ty na jihu a pak ti přijdu na pomoc."

„Tři sta padesát proti čtyřem tisícům. Hlavně si pospěš, bratranče. Vyhlídky jsou prachbídný – dokonce i pro Riganty."

Kaelin se rozběhl mezi horaly. „Každý druhý muž za mnou!" křikl a zamířil k jihu. Než se Riganti dostali na hřeben, nepřátelští mušketýři už byli v polovině svahu.

„K palbě salvami připravit!" zařval Kaelin. Riganti se okamžitě rozestoupili podél hřebene, zaklekli a namířili muškety. „Pal!" Do postupujících řad udeřila vražedná salva. Přední řadu smetla, ale druhá opětovala palbu a pak se rozběhla. Riganti chladnokrevně dobili a vystřelili druhou salvu. „Odložit muškety!" křikl Kaelin. „Útok!"

Riganti s děsivým bojovým pokřikem tasili šavle a pistole a vrhli se ze svahu na překvapené mušketýry. Těm jejich velitelé řekli, že mají nad nepřítelem velkou početní převahu a že jejich útok bude překvapivý. Teď byli sami napadeni. Riganti z bezprostřední blízkosti vystřelili z pistolí, načež se na zbylé nepřátele vrhli se šavlemi a noži. Varlishští mušketýři byli tvrdí chlapi, ale ještě nikdy nestáli proti někomu tak divokému a nelítostnému, jako byli Riganti.

Přesto se pokusili udržet formaci a bránit se. Měli výhodu většího počtu a byli vyzbrojení mušketami s bodáky. Jenže postupovali ve volné rojnici a ne v sevřených řadách. Riganti vrazili mezi ně. I ti horalé, které zasáhl bodák, ještě dokázali zabít muže, který ho držel. I těžce krvácející zabíjeli znovu a znovu, dokud nebyli rozsekáni na kusy.

Kaelin Ring, s mečem a loveckým tesákem, se prosekal první řadou. Vyhnul se výpadu bodáku a bodl mušketýra do prsou nožem, načež se otočil a jinému rozsekl hrdlo šavlí. Rayster se držel u něj a rozháněl se dvěma šavlemi.

Mušketýry zachvátila panika jako plameny rozdmýchané větrem v suchém houští. Otočili se a prchali a cestou odhazovali muškety. Riganti se hnali za nimi a po desítkách je sráželi k zemi.

Kaelin Ring zvedl roh, který měl u pasu, a třikrát zatroubil. Riganti se zastavili a odklusali zpátky k němu. „Naši kamarádi nás potřebují," oznámil jim. „Nechte je běžet. Dobijte zbraně."

Cestou nahoru na hřeben se Kaelin ohlédl. Z patnácti set mušketýrů na začátku útoku zůstaly na nohou necelé dvě stovky. Svah byl posetý těly mrtvých a umírajících. Bylo mezi nimi mnoho Rigantů.

Korrin Talis na severním konci lesa ustoupil a nepřítel pronikl mezi stromy a horaly pronásledoval. Kaelinovi muži se vložili do pranice. Chvíli se boj přesouval sem a tam, nakonec se však začala prosazovat rigantská zuřivost. Vytlačili nepřítele z lesa na otevřené prostranství. Boj byl zuřivý, muž stál proti muži. Do údolí se od východu přihnala nepřátelská jízda a zamířila do svahu. Pěšáci prchali zpět řadami postupujících kopiníků.

Pak se ozvaly polnice.

Z lesa na severu se vynořil zástup zeleně oděných mušketýrů. Než vojáci zaútočili na nechráněný nepřátelský tábor, rozestoupili se do bojové řady.

Kopiníci zastavovali koně a ohlíželi se. Vzápětí otočili koně a odcválali vstříc novému nepříteli. V té chvíli se na dohled přiřítil Gaise Macon se dvěma tisíci jezdci. Eldacreští mušketýři vypálili do řad kopiníků salvu a jízda udeřila na jejich bok. Formace se rozpadla a kopiníci byli ve chvilce obklíčeni.

Zprvu pocítil Kaelin příliv nadšení, potom se však zachmuřil. Připojil se k němu Rayster. Košili měl celou od krve. „Jsi zraněný?" zeptal se ho Kaelin.

„To není moje krev," odvětil Rayster chladně.

„Vezmi si pár chlapů, posbírejte raněné a připravte mrtvé k pohřbu."

„Je náramně divný, že se tu takhle objevili," poznamenal Rayster. „Měli být třicet mil odsud."

„Jo, mě napadlo to samý."

Varlishové dole v údolí se snažili uprchnout, ale daleko se nedostali. Gaise cválal mezi nimi a šavle se mu v ranním sluníčku blýskala. Bitva se ve chvilce změnila v útěk a útěk v masakr.

Kaelin se otočil a zamířil do lesa. Korrin Talis měl dvě lehčí zranění: jedno na levé paži a druhé na pravém stehně. Seděl na padlém stromě.

Kaelin si k němu přisedl. Korrin tiše zaklel.

„Fada je mrtvý, Kaeline. Byl to dobrý kluk. Mámin miláček. Pořádně ji to zasáhne. Byl vedle mě. Kulka ho zasáhla do spánku. A bude mi chybět Jezevec. Učil mě chytat ryby, když jsem byl kluk. Lososy. Lovil je holýma rukama."

„Dneska jsme ztratili hodně mužů, příteli."

Kaelin vstal a procházel mezi raněnými. Asi hodinu chodil mezi Riganty. Ztratili sto osmdesát dva muže a dalších dvě stě třicet sedm bylo raněných. Většina raněných se uzdraví, ale ještě asi dvacet jich zemře. Dnes položilo život dvě stě Rigantů. Kaelin se snažil potlačit hněv.

Kolem poledne vyjel Gaise Macon na hřeben. Sesedl z koně a přistoupil ke Kaelinovi. „Měl jste pravdu, Kaeline," pravil se zářivým úsměvem. „Vaši muži jsou nejlepší z nejlepších. Nebesa, skoro jste je rozsekali na kusy i bez pomoci."

„Ztratil jsem dvě stě mužů. Byl byste tak laskav a řekl mi proč?" opáčil Kaelin.

Gaise Macon se přestal usmívat. „Tohle je válka. Muži umírají. Ale dosáhli jsme velkého vítězství."

„Žádný ochranný kouzlo nebylo. Oni věděli, kde jsme. Nechal jste mě odvíst moje lidi do pasti."

„Kouzlo tu je, ale sahá jen kousek za Strom přání. Ano, nechal jsem vás vejít do pasti. Vzal jsem vás za slovo, Kaeline. Využil jsem Riganty moudře. To jsem udělal. Nikdo jiný by se nedokázal udržet tak skvěle jako vy. Výsledkem je, že jsme téměř rozdrtili jejich předsunutý oddíl. Zvítězili jsme a to naše muže povzbudí."

„Mohl jste mi to říct."

„Ne. Promyslete si to. Kdybych to byl udělal, byl byste jednal jinak. Byl byste rozvinul muže do silnějšího obranného perimetru. Důvod, proč padli do mé pasti, byl ten, že věřili, stejně jako vy, strategii, na níž jsme se dohodli. Už chápete?"

„Ale ano, Bouřliváku, chápu to. Oklamal jste nepřítele a oklamal jste mě a vyhrál jste. Teď pochopte tohle: Jestli se ještě někdy pokusíte oklamat Riganty, zabiju vás a pak odvedu svoje muže na sever."

„Máte mé slovo, že se to už nikdy nestane," ujistil ho Gaise Macon.

„Tvoje slovo, Varlishi, je psí hovno na mý botě."

S tím odešel dohlédnout na pohřeb rigantských mrtvých. Odpoledne se natáhl na zem a trochu se prospal. Probudil ho Rayster. „Co se děje?" zeptal se ospale.

„Něco, co bys měl vidět," sdělil mu horal.

Kaelin se zvedl a následoval Raystera nahoru na hřeben. Shromáždilo se tam množství Rigantů – a pozorovali něco dole. Kaelin se protáhl dopředu.

Do hlíny v údolí byla zatlučena spousta kůlů, stovky kůlů. Na nich byly naražené hlavy mrtvých varlishských vojáků. A krvavé dílo pokračovalo.

„Jako les mrtvých," vydechl Korrin Talis. „Proč to dělají?"

„Aby vystrašili vojáky, kteří přijdou po nich," vysvětlil mu Kaelin. „Přijdou sem s tím svým velikým vojskem a uvidí hnijící hlavy svých kamarádů. To jim prozradí, že válka bude zuřivá a vražedná a bez slitování."

„Je to hrůza," vyhrkl Rayster. „Stydím se, že se toho účastním."

„Tihle Varlishové v sobě nemají žádnou lidskost," dodával Korrin Talis.

Dívali se, jak po stezce dole přijíždí vůz s dalšími kůly a dalšími hlavami. Kaelin se odvrátil. „Pohřběme naše mrtvé a vraťme se do Eldacre," navrhl.

17

Za soumraku rozeslal Gaise Macon rozkazy pátracím oddílům, aby přestaly hledat varlishské opozdilce a vrátily se do zabraného nepřátelského tábora. Měl by se radovat, protože vítězství to bylo vskutku velkolepé. Čtyři tisíce osm set nepřátelských vojáků padlo, ukořistili čtyři tisíce mušket, patnáct vozů se zásobami a dvacet nepoužitých děl. Byly tu také stany, nástroje, šavle, nože, pistole – a to všechno jim mohlo pomoci.

Jediná malá potíž vznikla s útěkem Sperringa Dalea a jeho důstojníků. Ti se skutečného útoku nezúčastnili a odcválali z tábora při prvních známkách eldacreského protiútoku. To však Gaiseho Macona na duši netížilo. „Tvoje slovo, Varlishi, je psí hovno na mý botě."

Gaise se snažil zahnat tu vzpomínku z unavené mysli. Nedokázal to. Jak by se cítil on, kdyby tentýž trik proti němu použil, řekněme, sir Winter Kay během občanské války? Ale co jiného mohl udělat, aby dosáhl takového vítězství? Kdyby byl bojoval ušlechtilejším způsobem, možná by byl vyhrál, ale ztráty by byly mnohem větší. Mrtvých a pohřbených by bylo mnohem víc Rigantů.

Moidart měl pravdu. Velení přinášelo samotu. Všude kolem sebe měl šťastné a spokojené muže. Vítěze. A navíc k němu nyní vzhlíželi jako k dobyvateli. Byl Šedý duch, neporažený a nepřemožitelný.

Také zjistil, že se může spolehnout na dva ze svých nových generálů, Ganleyho Konina a Ortise Mantilana, protože ti daný rozkaz splní. Koninova kavalerie provedla svůj úkol dokonale a Mantilanovi mušketýři prokázali odvahu během počátečního útoku na nepřátelské kopiníky.

Zamyslel se nad moidartovým štěstím. Žádného z těchto mužů si nevybral, a přece Beck, Konin a Mantilan, kteří nikdy předtím tak velkým jednotkám neveleli, ukázali, že jsou k nezaplacení.

Co by si o tom pomyslel Mulgrave? Při vzpomínce na přítele se ho zmocnil smutek. Mulgrave byl zpátky v Eldacre. Ještě spolu od návratu domů nepromluvili. Gaisemu nesmírně scházel.

Gaise, sedící ve stanu, v němž ještě nedávno bydlel Sperring Dale, zapálil lucernu a mimoděk se probíral věcmi, které tu po sobě vykupitel zanechal: náhradní košile a kamaše, karmínový plášť a několik knih. Jedna byla kniha básní, druhá

evangelium Persise Albitanea. Nad ním se Gaise usmál. Co mohla vrahounovi a surovci jako Sperring Dale dát slova muže oddaného lásce a míru? Připadala mu zábavná?

Před očima se mu objevila tvář a ze vzpomínek se vynořil sladký hlas. „Asi vás políbím, Gaise Macone.“ Zasténal a zvedl se. Čím víc se snažil na Cordelii Lowenovou zapomenout, tím víc ho zabolelo, když mu na mysli nečekaně vytanul její obličej.

Miloval ji? Popravdě, ani nevěděl. A teď už to nikdy nezjistí.

Na vchod do stanu padl stín. Gaise vzhlédl. „Kdo je to?“ zavolal.

„Powdermill, můj pane. Můžu vstoupit?“

„Pojďte dál.“

Malý mužík se protáhl dovnitř a zakřenil se, takže mu byly vidět zlaté zuby. „Pořád ještě utíkají k jihu. Žádný jiný oddíl v dohledu není.“

„To je dobře. Zvládl jste to skvěle, pane Powdermille.“

„Potrvá týdny, než sem dorazí další vojsko.“

„Ano. Chtěl jste ještě něco jiného?“

Powdermill neklidně přešlápl a zalétl pohledem k šavli se zlatým jílcem.

„Jen jsem chtěl… chtěl jsem si ještě jednou sáhnout na ten meč, můj pane.“

„Posložte si,“ vybídl jej Gaise.

Powdermill přistoupil k šavli, která ležela v pochvě na zemi. Dřepl si a zlehka položil ruku na jílec. „Je to úžasný kousek. Úžasný,“ zašeptal.

Gaise si všiml, že mužík má v očích slzy. „Co cítíte, když se té šavle dotknete?“ zeptal se.

Powdermill si povzdechl, narovnal se a obrátil se ke Gaisemu.

„Nejde o to, co cítím, můj pane, ale co vidím. Connavar nebyl tak vysoký, jak říkají pověsti. Byl stejný jako Kaelin Ring nebo vy. Nevypadal jako bůh. Byl to člověk. Dělal chyby. Bál se a trápily ho pochybnosti. Většinu života ho tížila dvě břemena. Miloval dvě ženy. Jedna zemřela, protože nedodržel slib. Seidhe ho varovali, že nikdy nesmí porušit slovo, jinak se někomu, koho miluje, přihodí něco strašného. Connavar se chvástal, že on svoje slovo nikdy neporušil a taky neporuší. Jenže to udělal.“

„A jaký slib porušil?“

„Řekl své ženě, že bude doma, aby ji vzal na vyjížďku, a místo toho trávil čas se svou první láskou. Jeho žena si vyjela bez něj a byla zavražděna.“

„Tenhle příběh jsem nikdy neslyšel.“

„Connavar si to hrozně vyčítal a strašně se rozčílil. Sám vyjel do vesnice, ze které vrahové pocházeli, a všechny pobil, každého muže, ženu a dítě. Pak vesnici vypálil do základů.“

„A to všechno víte z toho, jak jste se dotkl meče?“

„Ano, můj pane, a mnohem víc.“

„Já necítím nic, jen že je lehký a dokonale vyvážený.“

„Vy nejste jasnovidec, můj pane. Nadání je občas požehnání, občas prokletí. Meč je požehnání. Vytvořil ho muž s nesmírnou láskou v srdci.“

„Riamfada.“

„Ano, můj pane.“

„Viděl jste, jak Connavar zabíjí toho medvěda?“

„Viděl jsem, jak s ním bojuje, můj pane. Ale on ho nezabil. To dokázal jeho otčím Ruathain. Connavar toho medvěda nedokázal nikdy zabít. Medvěd byl pořád v něm.“

„Medvěd byl v něm?“ Gaise byl zmatený.

„Jistým způsobem, můj pane. Ten medvěd představoval Connavarovu temnou stránku. Nikdy ho nedokázal přemoct, i když s ním většinu svého života tvrdě bojoval. Nikdy si neodpustil smrt své ženy, ale nejvíc litoval toho, že povraždil ty vesničany. Tehdy se v něm projevil medvěd.“

„Toho medvěda chápu,“ poznamenal Gaise Macon. „Občas je to nezbytné.“

„Když to říkáte, můj pane.“

„Přijďte za mnou, pane Powdermille, kdykoliv se budete chtít dotknout mého meče. Rád bych se o Connavarovi dozvěděl víc.“

„Děkuju, můj pane.“

Powdermill se uklonil a odešel.

Gaise se na několik hodin ponořil do zařizování potřeb svého vojska a sešel se s Ganleym Koninem a Ortisem Mantilanem. Raněné ráno odvezou do Eldacre, ale Gaise a jeho vojsko zamíří na severozápad do zemí bývalého pinanceho, kde se měli spojit s Hewem Galliottem a jeho muži a probrat obranu.

Bude to také příležitost obhlédnout si případná bojiště v té oblasti a zjistit, co na novou vrchnost říkají místní. Pinance, stejně jako moidart, nebyl oblíbený, nicméně lidé potřebovali ujištění, že jsou v bezpečí. Bylo důležité, aby se nepovažovali za porobené.

Když Konin s Mantilanem odešli, Gaise se pokusil usnout, ale hlavu měl plnou problémů nadcházející války. Uprostřed noci se zvedl z lůžka a znovu rozsvítil. Chvíli si četl ve verších, jež našel mezi věcmi Sperringa Dalea. Do stanové plachty se opíral vítr a plamínek lucerny se mihotal. Gaiseho z toho rozbolely oči, a tak knížku odložil a zívl.

Najednou se rozhostilo naprosté ticho. Ani větřík nezafoukal a z tábora venku nezazněl jediný zvuk. Ani kůň nezaržál, ani větvička nezapraskala. Lucerna už nepoblikávála. Gaise se zvedl ze skládacího plátěného křesílka a zadíval se do plamene. Ten se ani nehnul.

Gaise přistoupil ke vchodu, odhrnul chlopeň a zadíval se na tábor. Všechno bylo, jak být mělo. Muži spali, hlídky tiše stály, uvázaní koně dřímali vestoje. Ne, není to, jak by to být mělo, uvědomil si Gaise. Hlídky se vůbec nepohnuly. Nikde se nic nehýbalo. Vyšel do noci a kráčel mezi muži. Přistoupil k jednomu strážnému a postavil se přímo před něj. Voják upřeně zíral před sebe. Když se k němu Gaise naklonil, ani nemrkl.

„Ty hlavy na kůlech byl dobrý nápad," poznamenal kdosi. Gaise se prudce otočil. Neměl u sebe šavli, ale měl svůj nůž. „To nebudeš potřebovat, příbuzný." Dvacet stop od něj stál vysoký muž. Měl dlouhé zlaté vlasy a na sobě staromódní, po kolena dlouhou světle zelenou halenu vyšívanou zlatou nití. Nohy měl holé a byl bos.

„Kdo jste?" chtěl vědět Gaise a popošel blíž k tomu – zvláštnímu muži.

„Jsem tvůj předek, Bouřliváku. Podívej se na mě. Copak nevidíš vzájemnou podobu?"

Gaise se mu podíval do očí. Jedno měl smaragdově zelené a druhé teple zlaté. „Vy jste Connavar?"

Muž se zasmál.

„Ne. On byl jen dalším z mých dětí. Já jsem Cernunnos, otec Rigantů. Moje děti si dnes vedly dobře. Všichni jsou to bojovníci."

„Tohle je nějaký trik," prskl Gaise. „Vy jste nepřítel."

„Ne, Gaise. Já jsem s nepřítelem. A protože zatím nemám tělo, nemohu si příliš vybírat, kdo mě ponese a kam."

„Co ode mě chcete?"

„Chci být tvým přítelem, Gaise. Jsi pro mě důležitý. Jsi součástí mého osudu, jen to ještě nevíš. Posaďme se a promluvme si. Odpovím ti na všechny tvoje otázky. Jestli chceš, můžeš zavolat toho malého mága. Uslyší, co říkám, a zaručí se za mou pravdomluvnost."

„To posoudím sám," opáčil Gaise.

„Dobře. Vždycky jsem dával přednost hovoru mezi čtyřma očima." Rozhořel se malý ohýnek a zlatovlasý muž se k němu posadil.

Gaise vrátil nůž do pochvy a připojil se k němu. „Dáváte moc vykupitelům, není-liž pravda?"

„Je to naprostá pravda. Umožňuji jim, aby ty své ubohé mozečky používali s větším soustředěním."

„Proč?"

„Víš, jak dlouho jsem přebýval v železné truhle? Tisíce let. Jen sám s vlastními myšlenkami. Winter Kay mě našel. Snažil jsem se s ním hovořit, ale v podstatě mi nebyl k ničemu. Není v něm nic rigantského. Od chvíle, kdy zabil toho nešťastného krále a nechal jeho krev stékat na rozkládající se kosti mé lebky, je to snazší."

„A vy ho teď vedete na sever, aby nás zničil?"

„Ne, on mě přináší na sever. To on bude zničen. Když mi dovolíš, abych ti pomohl."

„Proč to chcete?"

„Sever je můj domov, Bouřliváku. Kdysi jsem tam měl palác, třebaže se před tisíciletími, když roztály ledy, potopil na dno jezera. Zplodil jsem Riganty. Bral jsem si lidské ženy a jedna z nich mi porodila Rigantise, mého milovaného syna. Jakou radost jsem měl z jeho síly a odvahy. Riganti vděčí za své jméno a svůj klan mému synovi. Ale jen díky mně jsou – stejně jako ty – zvláštní. Máš v sobě stopy mé krve. Seidheské krve. Dotkla se tě magie. Chci být mezi svými lidmi, Gaise."

„Abyste jim vládl."

„Ovšemže jim budu vládnout. Jsem bůh. Umíš si představit vládce s lepšími předpoklady?"

„A co když nebudou chtít, abyste jim vládl?"

„Ale budou. Všichni chtějí mít silné vůdce. A nade mne silnějšího není. Já jsem jejich otec. Dal jsem jim život. Mohu jim dát nesmrtelnost. Ti, kteří budou kráčet po mém boku, budou žít téměř tak dlouho jako já."

„Nabízíte mi nesmrtelnost, abych vám mohl sloužit."

„Žel ne, Gaise. Ty sloužíš jinému účelu. Kéž by se to dalo změnit, ale, jak jsem říkal, je to osud. Ty jsi nádoba, která mi umožní vrátit se do života. Zkrátka, já se stanu tebou."

„A já zemřu?"

„Ano."

„Služba vám nepůsobí příliš přitažlivě."

„Slíbil jsem ti pravdu, Bouřliváku. Já ti život nevezmu. Ty mi ho dáš ze své vlastní vůle. Uchopíš mou lebku do svých rukou a požádáš mě, abych se vrátil."

„Proč bych to dělal?"

„Abys vyhrál, Gaise Macone. Abys zachránil životy těch, které miluješ. Abys nepřítele nadobro zničil. Až přijmeš lebku, staneš se na několik hodin bohem. Budeš mít veškerou moc, jíž jsem kdysi vládl já. Za tu dobu budeš moci udělat, co se ti zlíbí."

„Proč byste mi ten čas dával?"

„Nebudu mít na vybranou. Plně ovládnout tvé tělo, naplnit ho esencí mého bytí, mi potrvá několik hodin. Ale v těch hodinách budeš Seidhe, Gaise Macone. To bude můj dar. Do té doby si můžeš být jistý, že vykupitelům neukážu, jak proniknout kouzlem, které Powdermill seslal. Tuto válku povedou lidé. Na to ti dávám své slovo. A teď tě nechám odpočívat. Odpočinek je pro lidi ze všeho nejdůležitější. Mysl musí být vnímavá."

Zlatý muž vstal. „Dnes jsem byl na Riganty hrdý," prohlásil.

„A co se stalo s tím vaším milovaným synem?" zeptal se ještě Gaise.

„Rozhodl se pro život člověka a zemřel ve 322 letech."

Gaise z jeho hlasu zaslechl smutek. „Takže jste si byli blízcí?"

„Byli, dokud mi neusekl hlavu. Nechal se svést. Je to známý příběh, Gaise, který ty pochopíš lépe než ostatní. Otcové a synové, rozmíšky a střety. Přírodním zákonům se nevyhnou dokonce ani bohové. Ach, to mi připomíná. Tehdy v

Eldacre jsi otci položil otázku. Odpověděl ti na ni vyhýbavě.“

„Vy dokážete ochrannými kouzly proniknout?“

„No ovšem. Jsou nepatrná. Vykupitelé to ale nesvedou, tak se neboj. Nesděluji jim, co vidím. Zeptal ses svého otce, proč tě vynesl z plamenů. Chtěl bys vědět proč?“

„Ne.“

„Také to vysvětluje, proč jste si vy dva nikdy nebyli blízcí, třebaže jsi jeho lásku v dětství zoufale potřeboval.“

„Tak proč tedy?“ ustoupil Gaise.

„Tvá matka měla poměr s jedním horalem, Lanovarem, otcem Kaelina Ringa. Měl zlaté vlasy a jedno oko zlaté a druhé zelené. Když ses narodil a moidart uviděl tvoje oči, uvěřil, že jsi plodem ženiny nevěry. Byl by tě zabil, nebýt malého červíčka pochybností.“

„Moje babička měla stejné oči.“

„Správně. A tak se od té doby trápí a nikdy se nedozví, jestli jsi jediný syn, jakého kdy bude mít, nebo jestli jsi syn muže, který mu nasadil parohy. Ale když zámek obklopily plameny, zachoval se, jak by se otec zachovat měl. Hrdinsky. Instinktivně. Jako Rigante.“

„A je můj otec?“

„Opravdu to chceš vědět?“

Gaise zaváhal a pak si povzdechl. „Ne.“

„Loučím se s tebou, Bouřliváku. Až se příště setkáme, dám ti, oč požádáš. I když tě nejdřív navštíví wyrd. Rozkošná žena. Kdybych jen byl o tisíc let mladší a živý… no dobře. Přinese ti něco, co je mé. Opatruj to do chvíle, než to budeš potřebovat.“

„Proč by pro vás wyrd něco dělala?“

„Protože musí, Bouřliváku. Ať vyhraje, nebo prohraje, toto je i její osud.“

Duch zmizel.

V následujícím měsíci se obě strany mohly přetrhnout. Moidart na severu verboval muže a nechal Galliotta a Mulgraveho dohlížet na výcvik. Winter Kay na jihu začal sbírat tři vojska, každé o síle větší než dvacet tisíc mužů. Masakr vojáků Sperringa Dalea vykupitele rozrušil a zemí se šířily příběhy o ukrutnostech spáchaných těmi „hnusnými severním barbary“.

Winter Kay nyní vedl pomstychtivou svatou válku proti zloduchům, kteří zabili krále.

Vyslal do zemí pinanceho předsunutý oddíl. Gaise Macon ho zahnal. Získal čtyři sta varlishských zajatců. Všechny do jednoho nechal oběsit a pak jim srazit hlavu. Posledního nechali naživu, posadili ho na vůz naložený hlavami jeho druhů a poslali ho na jih. Následovaly další šarvátky. Boj byl krutý a surový. Žádná strana nebrala zajatce.

O výstřelcích Gaiseho Macona mluvili všichni severní vojáci. Postarší generál Garon Beck kvůli tomu zvlášť přijel z východu za moidartem. Oba muži se od sebe překvapivě lišili. Moidart byl štíhlý, s jemnými kostmi, v dokonale ušitých šatech z nejlepší látky. Beck byl podsaditý, měl kulatá ramena a široký, plochý obličej a velké ruce prozrazující rolnický původ. Měl na sobě obyčejný světle zelený kabát od uniformy s erbem s kolouchem v ostružiní. Rukávy mu byly trochu krátké. Přes poněkud zvláštní zjev z něj vyzařovaly tělesná síla a cílevědomost.

„Jsem otevřený člověk, můj pane,“ řekl, „a z téhle řezničiny se mi obrací žaludek.“

„Poslalo to důraznou zprávu, Bečku.“

„To je pravda, můj pane, ale když odhlídnem od hranic civilizovaného chování, je to taky špatné z vojenského hlediska. Nepřítel, který ví, že se může vzdát a budou s ním pak zacházet slušně, se spíš vzdá, než když ho čeká taková hrůza. Když budou vědět, že je čeká jistá smrt, budou bojovat o to tvrději.“

„A co naše oddíly, generále Becku? Jaký mají názor na mého syna?“

„Úplně ho zbožňují, můj pane.“

„Takže, jak říkáte, pokud odhlédneme od hranic civilizovaného chování, je naše morálka vysoká?“

„Ano, můj pane.“

„Jsou to nebezpečné časy, generále. Do měsíce můžeme být všichni mrtví. Můj syn podniká drsné kroky. Stejně jako vy, i já bych dával přednost lidštějšímu zacházení s nepřítelem, protože nakonec se z nepřátel musejí stát přátelé. V tomto případě je náš nepřítel zvlášť krutý. Již to dokázal, když zavraždil vlastního krále. Jistě také víte o vraždění, k němuž za občanské války došlo ve městech jako Barstead. Pravdou je, že máme nedostatek potravin a mužů. Zajatce by bylo třeba krmit a hlídat. Každý živý zajatec by nás obíral o naše skrovné zásoby.“

Garon Beck si povzdechl. „Ano, můj pane, to je jistě pravda. Ale stejně se mi to nelíbí.“

„Kdykoliv můžete z mých služeb odejít, generále. Velice nerad bych vás ztratil, ale musíte se řídit svým svědomím.“

Generál zavrtěl hlavou. „Jste první šlechtic, který mi dal příležitost prokázat, co umím, v nejvyšším velení. Nevadilo vám, že nemám urozenou krev. Musím vám ten dluh splatit, můj pane. A to taky udělám. Budu vám věrně sloužit a v případě potřeby za tuto věc položím život.“

„Hezky řečeno, generále. Teď si jděte odpočinout, než se vrátíte na východ. Vypadáte unaveně.“

Když odešel, vynořil se z tajných dveří Huntsekker. „Ještě pořád ho mám dneska v noci zabít, můj pane?“ zeptal se.

„Ne, změnil jsem názor.“

„To jsem rád. Líbí se mi.“

„Žijeme vážně v divné době, Huntsekkere. Slyšel jste, jak mi sliboval věrnost?“

„Ano, můj pane.“

„Hrome, myslel to vážně. Každé slovo.“

„Myslím, že máte pravdu.“ Huntsekker se náhle zasmál.

„Co je tu legračního, Sekáči?“

„Posledních pár týdnů jsem chodil po městě a vyřizoval pochůzky pro Maev Ringovou. Mluvil jsem se spoustou lidí. Vás se vždycky báli, můj pane. A vždycky si vás vážili. Víte, že jste teď oblíbenej? Lidi vás mají rádi. Mluví o vás s láskou.“

„Začíná se ze mě stávat sympatický chlapík,“ zabručel moidart. „Taková otrava.“

„Chápu, proč to může člověka naštvat,“ poznamenal Huntsekker.

„Nebesa, Sekáči, byl to snad žert?“

„Malej, můj pane.“

„Zkuste je nedělat. Jaká je Maev Ringová?“

„Protivná. Zásoby zvětšila čtyřikrát, a ty, který nepodlehnou jejímu kouzlu a příslibům bohatství, navštívím já. Nesmím jim vyhrožovat, jenom jim doručím dopis, ve kterým je žádá o lepší spolupráci. Pochopitelně mi taky řekla, ať si s sebou vezmu kosu.“

„Chytrá ženská. Opravdu ji obdivuji. Měl byste se s ní oženit, Sekáči. Potřebujete manželku.“

Huntsekker byl zděšen. „Ta ženská má jazyk, co prosekne i ocel. Víte, že se teď stará o toho zabijáckýho psa, co si ho přivedl váš syn? Chová se k ní jako štěně. Stačí slovo a on si sedne. Ona luskne prsty a on si lehne. Nic takovýho jsem nikdy neviděl. Nevím, jestli ji ten pes miluje nebo jestli je z ní strachem bez sebe. Řekl bych, že to druhý.“

„Mohli byste se vzít v katedrále. Já bych přivedl nevěstu.“

Huntsekker zakroutil hlavou a upřeně se na moidarta zadíval. „Změnil jste se, můj pane. Vážně mě to znepokojuje.“

„Asi k stáru měknu.“

Na další dva týdny boje ustaly. Pinanceho země nenapadly žádné nové oddíly a z východu přicházely běžné zprávy. Do měst na pobřeží dorazily zásoby a Garon Beck zařídil konvoje do Eldacre. Gaise Macon odjel se svými dvěma tisíci jezdci na jih, ale na žádné nepřátelské vojáky nenarazil.

Když přišel útok, byl náhlý a vražedný. Na východ se nahrnulo třicet tisíc vojáků a prorazilo obranou Garona Becka. Ten se zkušeně stáhl a muže přeskupil, ale boj byl lítý a on byl zatlačován stále blíž k Eldacre. Gaise Macon mu na podporu vyslal Kaelina Ringa a Riganty a sám vyčkával. Druhé vojsko, s děsivými rytíři oběti v čele, vrazilo jako kopí do země pinanceho. Hew Galliott se pokusil o protiútok, ale jeho muži byli obklíčeni a téměř vybiti. Hewa samotného zajali a veřejně rozpárali. Gaise Macon provedl několik bleskových nájezdů a rytíře dočasně zastavil. Pak se i on stáhl, aby mohl muže přeskupit.

Do Eldacre dorazily další dva tisíce Rigantů pod vedením Baela Jaceho. Moidart je poslal za Gaisem Maconem a jeho kavalerií. Generálové Konin a Mantilan zůstali v Eldacre se šesti tisíci muži a Bendegitem Lawem a jeho padesáti děly.

Bitvy na východě a západě zuřily po tři dny. Beck a Riganti nepříteli způsobili těžké ztráty, ale nedokázali mu zabránit, aby je kousek po kousku nezatlačoval k městu. Gaise Macon na východě zoufale bojoval, aby rytířům zabránil v postupu.

Pak přišla zpráva o třetím vojsku, tentokrát pod vedením samotného Wintera Kaye, přicházejícím od jihu. Dvacet tisíc mužů a dvě stě děl.

„Myslím, že bychom měli naplánovat opuštění Eldacre,“ navrhl Huntsekker, když se s moidartem procházeli po hradbách.

„Nesouhlasím,“ namítl moidart. „Na sever od nás už nic není. Riganti jsou tady a bojují s námi. Útěk by jen urychlil nevyhnutelné. Můžete odejít, Huntsekkere. Já zůstanu. Možná budu dokonce i bojovat.“

„Máte revma v pravý ruce, můj pane. Pochybuju, že se dokážete ohánět mečem moc dlouho.“

„Tak si vezmu pistole. Je to moje země, Huntsekkere. Ať se propadnu, jestli uteču jako nějaký ubožák.“

Pak se stalo něco překvapivého. Jižní vojsko Wintera Kaye se znenadání zastavilo. Zvědové hlásili, že se zastavilo u lesa Stromu přání a zdrželo se tam dva dny.

Winter Kay se probudil s prudkou bolestí hlavy a nevolností. Seděl dlouho do noci s lebkou v klíně a pročítal hlášení svých generálů. Eris Velroy pomalu postupoval na východě a měl těžké ztráty. Snažil se vtáhnout nepřítele do velké bitvy, avšak z Garona Becka se vyklubal prohnaný protivník. Pak tu byli ti zatracení horalové. Velroy konečně prorazil a už je chtěl obklíčit, když Riganti zaútočili a probili se jeho řadami. Velroy ustoupil a povolal těžkou kavalerii. Než dorazila, Riganti zmizeli v lesích. Z původních třiceti tisíc mužů, které odvedl na východ, jich bojeschopných zůstalo jen asi dvanáct tisíc. I na straně nepřítele byly oběti. Podle Velroyova odhadu přišel o polovinu mužů. Zbývalo jich tedy něco mezi čtyřmi a pěti tisíci. Nebude to stačit, aby Velroyovi zabránili v postupu, ale bylo to víc než dost, aby útočníkům způsobili těžké ztráty. Na západě se rytířům oběti vedlo jen o málo lépe. Pravda, dobyli pinanceho hrad, ale Gaise Macon dosáhl několika menších vítězství a hlavní oddíl uvízl asi třicet mil od Eldacre. Kavalerie Gaiseho Macona, rozdělená do vysoce pohyblivých útočných jednotek, jednou napadla týl a příštího dne křídla. Ztráty v řadách rytířů nebyly zanedbatelné. Nicméně s každým dnem se obě armády o něco přiblížily k Eldacre.

Plán byl v podstatě prostý. Tři vojska se dostanou k městu, sevřou je jako v železné pěsti a rozdrtí obránce. Útoky od východu a od západu odlákají muže od středu a Winter Kay poté udeří jako kopí a povede své vykupitele v nečekaném výpadu proti hradu.

Kvůli tomu muselo dvacet tisíc jeho mužů proniknout nejméně na dvacet mil k Eldacre.

Jenže oni nepostupovali.

Winter Kay se na kavalci posadil. Hlava mu třeštila a v ústech měl sucho. Byl vyčerpaný, zcela bez energie. Teprve tehdy si uvědomil, že je úplně oblečený a má zablácené boty, takže si umazal pokrývky. Zadíval se na své holínky. Bylo nepředstavitelné, že šel spát v tomto stavu. Jasně si vzpomínal, že se několik hodin před východem slunce svlékal.

Důrazně si přetřel spánky. Žíly měl pod prsty jako dráty.

Na skládacím stolku stál džbán s vodou. Winter Kay ho zvedl a zhluboka se napil. Voda měla nakyslou kovovou pachuť. Existoval jen jediný jistý způsob, jak si pročistit hlavu. Vstal z kavalce, přistoupil k železné truhličce a otevřel víko. Šok ho zasáhl jako rána pěstí do břicha. Dostal křeč.

Železná schránka byla prázdná.

Winter Kay se otočil a rozhlížel se po stanu. Po lebce nebylo nikde ani stopy.

Zapomněl na bolest hlavy, doklopýtal ke vchodu do stanu a odhrnul chlopeň. Venku stáli na stráži dva vykupitelé.

„Kdo byl uvnitř?“ zaječel Winter Kay. Oba muži stáli jako opaření. Winter Kay se před svými muži ještě nikdy neobjevil tak rozrušený. „Odpovězte mi, mor na vás!“

„Nikdo, můj pane,“ odpověděl první. „Stojíme tu na stráži, co jste se vrátil.“

„Vrátil?“

„Ano, můj pane. Z vyjížďky.“

„O čem to mluvíte? Z jaké vyjížďky?“

Muži se po sobě podívali. Pak promluvil druhý vykupitel. „Těsně před úsvitem jste mi, můj pane, přikázal, abych vám osedlal koně. Odjel jste na sever.“

„Lháři!“ zavřískl Winter Kay a udeřil muže pěstí do obličeje tak silně, že ho srazil na zem. Vytrhl z pochvy dýku a klekl si k ležícímu vykupiteli. „Pověz mi pravdu, nebo zemřeš!“

„To je pravda, pane můj!“

Nůž se muži zabodl do pravého oka. Vystříkla krev a muž se ve Winterově sevření kroutil jako had. Nůž mu zajel do mozku a vykupitel sebou ještě jednou trhl a znehybněl. Winter Kay vyškubl nůž z rány a otočil se k prvnímu muži, jenž zděšeně couval.

„Pravdu, nebo taky zemřeš!“

„Co chcete, abych řekl, můj pane? Řeknu, co budete chtít!“

„Jenom pravdu!“

„On vám říkal pravdu. Nechal jste si dovést koně a odjel jste. Všichni vás viděli. Kapitán se vás ještě ptal, jestli s sebou chcete stráž, ale vy jste si ho nevšímal.“

Winter Kay zůstal nehybně stát. Nůž mu vypadl z prstů. „Co jsem nesl?“

„Černý pytel, můj pane. Myslím, že sametový. Je to pravda, přísahám!“

„Měl jsem ho, i když jsem se vrátil?“

„Nevzpomínám si… Počkejte! Ne, pane, neměl. Pamatuju se, jak jsem vám pomáhal ze sedla. Vypadal jste velice unavený a my si říkali, jestli nejste nemocný.“

„Sežeňte mi koně a najděte někoho, kdo umí číst stopy,“ rozkázal mu Winter Kay.

O dvě hodiny později vstoupili Winter Kay a jeden pěšák do lesa Stromu přání. Podrost byl hustý a Winter Kay musel sesednout a přivázat koně k větvi. Následoval muže hlouběji do lesa, dolů ze svahu a nahoru k prastarému místu plnému popadaných menhirů.

Stopař poklekl a prohlížel měkkou prsť kolem kamenů. „Přišel jste sem, můj pane. Tady se s vámi setkal někdo s menšíma nohama. Nejspíš žena, ale mohlo to být i dítě. Pak jste se vrátil.“

„Kam odešla ta žena?“

Stopaři trvalo celé věky, než obešel vrcholek kopce. „Z toho kopce nevedou žádné čerstvé stopy kromě vašich, můj pane.“

„Podívej se znovu.“

Nervózní stopař poslechl a vrátil se se stejnou historkou.

„Chceš mi říct, že tu byl ještě někdo, kdo neodešel?“

„Ne, můj pane. Ona opravdu odešla. Jenom po sobě nenechala stopy. Musela si velice pečlivě vybírat cestu po kamení. Něco najít mi chvíli potrvá.“

„Jak dlouho?“

„Může to být skoro celý den.“

„Potřebuješ další muže?“

„Ne, můj pane. Jenom by to tu rozdupali a ještě stopování ztížili.“

„Zjisti, kam odešla. Závisí na tom tvůj život.“

„Ano, můj pane.“

Winter Kay odešel. Chvíli bloudil mezi starými stromy, ale nakonec našel svého koně a vrátil se zpátky do tábora. Mrtvého vykupitele mezitím odnesli a před vchodem na něj čekali dva jiní strážci. Oba vypadali znepokojeně.

Vojsko čekalo celý den. Stopař se nevrátil ani v podvečer a Winter Kay vyjel se čtyřmi muži a dalším stopařem, aby ho našli.

Druhý stopař obešel vrcholek kopce a klekl si, aby lépe viděl na zem.

Po hodině, když už padala tma, se vrátil k Winteru Kayovi.

„Našel jsem jeho stopu, můj pane. Utekl k východu.“

„Jaké další stopy jsi našel?“

„Žádné, můj pane. V tom kamenném kruhu jsou ženské stopy, ale žádné takové nevedou k němu ani z něj.“

Winter Kay se znovu vrátil do tábora. Byl úplně bez sebe. Poprvé po mnoha letech nevěděl, co dělat. Zmocňovala se ho panika.

Celou noc proseděl ve stanu, roztřesený a vystrašený, a odmítal se sejít s důstojníky.

Koule byla pryč. Brzy se ocitne v rukou nepřátel. Ti její moc použijí proti němu.

V záchvatu paniky ho ze všeho nejdřív napadlo dát vojskům rozkaz stáhnout se ze severu, aby unikla nebezpečí. Ale

k čemu by to bylo dobré? Gaise Macon by posbíral muže a s mocí koule by vytáhl na jih proti němu. Ne, jeho jedinou nadějí bylo válku co nejrychleji vyhrát, dřív, než se nepřátelé naučí ovládat kouzla a čáry koule. Trochu se uklidnil. Kranos nedovolí, aby ho využívali takoví ubožáci. Vykupitelé jsou jeho praví následovníci. Kranos je miluje a ochrání je.

„Ochrání mě," pronesl Winter Kay nahlas. Zavřel oči a modlil se ke Kranovi: „Pane, ukaž mi cestu. Pomoz mi v hodině nouze nejvyšší."

Odpovědělo mu pouze ticho.

Winter Kay seděl sám.

Někdy během noci usnul a ve spánku znovu viděl svou zapomenutou jízdu do lesa Stromu přání a dlouhou chůzi ke stojícím kamenům. Tam čekala drobná žena se světle modrým a zeleným šálem. Vlasy měla v měsíčním světle jako stříbro.

„Dej mi to," řekla.

A on jí podal sametový vak. Když si ho stařena brala, otřásla se.

Winter Kay se díval, jak odchází zpět ke stojícím kamenům. Vzplálo jasné světlo a žena byla pryč.

Probudil se s výkřikem a vyskočil. Chvíli se hrabal v batohu u stěny stanu, vytáhl několik papírů a brk a zazátkovaný kalamář. Napsal zprávy svým generálům a zavolal si jezdce.

Na obkličovací manévr nebyl čas. To by mohlo trvat celé týdny. Svolá všechny své oddíly a rozdrtí Eldacre v jediné rozhodující bitvě. Pobije nepřátele a znovu získá lebku.

Když bylo vojsko rozdělené, neměl Gaise Macon, podle čeho by přesně odhadl ztráty, jež utrpěly eldacreské síly za posledních pět dní, ale dalo se předpokládat, že budou těžké. Z oddílu, který vyslal na západ, padla více než polovina můžu a polovina zbývajících byla více či méně zraněná. Navíc byli vojáci k smrti vyčerpaní.

Nepřítel měl také děsivé ztráty. Přesto bylo nepřátelských vojáků stále nejméně třikrát víc, než měl k dispozici Gaise. Věděl, že i s jeho odvážnými a občas dokonce poněkud neuváženými útoky bude při takovém úbytku nakonec vojsko k nepotřebě.

Přednedávnem zahnali na útěk oddíl těžké kavalerie, jen aby rytíři oběti vzápětí zatlačili zpět je. Gaise otočil muže a uhnul doleva. Jeho mušketýři do útočníků střídali salvami, dokud je nepřinutili se stáhnout. Každý jiný oddíl by byl uprchl z bojiště, ne však rytíři. Ti obrátili těžké oře a v pořádku ustoupili. Gaise odhadoval, že nepřítel v tomto střetu ztratil šest set mužů, ale on sám dvě stě sedmdesát. Takový poměr byl stále ve prospěch Varlishů.

Utábořili se na vrcholku kopce a jeho zbývajících dvanáct děl mířilo na louku mezi dvěma výběžky lesa. Gaise Macon vyslal zvědy, aby zjistili pohyby nepřátel. Vlastně to ani nebylo zapotřebí. Jejich plán byl zřejmý a děsivě účinný. Pomalu se blížili k Eldacre a neúprosně Gaiseho zatlačovali zpět. Totéž se dělo na východě. Během několika týdnů už moidartovým silám poskytne útočiště jen samotné město. Jezdectvo nebude k ničemu a vojáci se budou muset stáhnout na hrad. Nebudou si moci obstarávat zásoby a nepřátelé je vyhladoví.

Bylo to nesmírně rozčilující. Gaise měl dost mužů, aby nepříteli způsobil děsivé škody, ale ne dost, aby si zajistil vítězství.

Dorazily také zprávy o tom, že Winter Kay a další vojsko o síle dvaceti tisíc mužů táhnou od jihu. Konin a Mantilan je na dlouho nezadrží.

Ke Gaisemu stojícímu vedle děla přistoupil Lanfer Gosten. „Dalších dvanáct, pane," oznámil. „To není špatné."

„Bude to horší, Lanfere," opáčil Gaise. Dvanáct zběhů za jednu noc neohrozí jeho bojovou připravenost, ale vojsko začne brzy krvácet. Čím dále na sever ustoupí, tím častější dezerce budou.

„Předpokládám, že nepřítel taky ztrácí muže," snažil se ho utěšit Lanfer.

„Ano," souhlasil Gaise.

„Kdyby neměli ty zatracený rytíře, tak jsme je vyřídili," pokračoval Lanfer.

„Jenže oni mají ty zatracené rytíře," povzdychl si Gaise. „A to jsou skvělí bojovníci."

„Ale nevedem si proti nim zas tak špatně, pane."

Gaise položil druhému muži ruku na rameno. „Ne, příteli, můžeme na sebe být hrdí. A v budoucnu si povedeme stejně dobře."

Gaise zašel ke koním a osedlal si kaštanového hnědáka. Bělouše pod ním předevčírem zabili. Sjel dolů ze svahu a vydal se do tábora Baela Jaceho a jeho Rigantů. Ti od svého příchodu bojovali chladnokrevně a vyrovnali se každému nepřátelskému oddílu – včetně rytířů. Z dvou tisíc přišli o osm set mužů a každý ze zbývajících nyní měl dvě muškety, pistole, nože a šavle.

Bael Jace mu vyšel vstříc a pozdravil ho. Když Gaise sesedal, nikdo se neusmíval, ani ho nevítal. Jace měl obvaz kolem hlavy, z něhož mu prosakovala krev a stékala mu po pravé straně obličeje.

„Co je nového?" zeptal se rigantský vůdce.

„Zatím nic. Jen jsem se chtěl podívat, jak se vám daří."

„Dobře, Bouřliváku. Nikdy nebylo líp."

„Zítra se stáhneme. Asi čtyři míle na východ je místo, které se dá dobře bránit, vysoký hřeben a před ním volné prostranství."

„Jak říkáte."

„Chci, abyste se svými muži při ústupu strážil pravé křídlo. Odtamtud přijde útok. Já budu držet kavalerii v záloze a přijedu vám na pomoc."

„Dneska v noci jsem viděl pár vašich mužů utíkat na východ. Zahodili muškety."

„Škoda že jste je nezastavili."

„To není můj problém, Bouřliváku. Když chce někdo odejít, ať si klidně jde.“

„Všiml jsem si, že neodešel žádný Rigante.“

„Nezastavil bych je, ani kdyby chtěli jít. Bojují ve válce, kterou nemůžou vyhrát.“

Gaiseho to podráždilo, ale snažil se nedat to najevo. „Vždycky je tu naděje na vítězství, ať už to vypadá jakkoliv.“

„Ano, to je pravda,“ přiznal Jace, „jenže v tomto případě je náš osud v rukou nepřítele. Možná nejsem takový stratég, jako byl můj otec, ale vím, co vím. Jak to zatím vypadá, zabijeme dva jejich chlapy na jednoho našeho. A jelikož jich je nejmíň třikrát víc než nás, nepotřebuju být učenec, aby mi došlo, že až my budeme všichni mrtví, jim pořád ještě pár tisíc vojáků zbude.“

„Copak už nelze povolat žádné další Riganty?“

„Ano, doma je ještě pár tisíc válečníků, Bouřliváku, a tam taky zůstanou. Nedovolím, aby tady na jihu klan vyhubili. Zůstalo tam dost mužů, aby ubránili průsmyky, a pochybuju, že nepřítel bude chtít pokračovat dál na sever po tom, jak jsme jim tady dali zabrat.“

Gaise se nad tím zamyslel. Bylo to moudré. „Bez vás Rigantů bychom se nikdy tak dlouho neudrželi. Chci, abyste věděl, že vám jsem vděčný.“

„Nebuďte. Nepřišli jsme kvůli vám. Přišli jsme, protože wyrd řekla, že bychom měli. Nesejde mi na tom, jestli Eldacre padne. Je mi jedno, jestli vaše a moidartova hlava skončí naražené na kůlech. Jste nepřátelé mého lidu. Zarmucuje mě, že mí muži umírají kvůli vaší věci.“

Gaise chvíli mlčel. „Mám v sobě rigantskou krev, Baeli, a klanu si velice vážím. To víte. Proto mi říkáte mým rigantským dušejménem.“

„Ano, a proto vámi taky tak opovrhuju. Jste skvělý bojovník, Gaise Macone. Viděl jsem jen pár lepších. Jste neohrožený a své muže vedete dobře. To je vaše rigantské dědictví. Kvůli tomu bych na vás byl hrdý. Jenomže vy zabíjíte bez výčitek a bez slitování a usekáváte hlavy bojovníkům a sázíte je jako les smrti. Vraždíte muže, kteří zvednou ruce, a koupete se v krvi. To je vaše varlishské dědictví. Vidět Varlishe dělat tyhle věci je už tak dost zlé, ale od nich to nakonec očekáváme. Vidět, jak tohle páchá muž s rigantskou krví, je víc než nechutné.“

V té chvíli Gaiseho Macona posedlo něco temného a chladného. Nebyl to hněv. Podíval se na rusovlasého horala a uvolnil se. „Před osmi sty lety vedl Rheg Riganty do města Kamene. Porazili vojska. Svět byl jejich, mohli s ním naložit, jak by se jim zlíbilo. Rigantské zásady a zákony, představy o cti a odvaze, mohli to vnutit všem lidem. Rheg místo toho odvedl klany zpátky přes moře do Druažských hor. Riganti nechtěli vládnout. Poctivou pravdou je, Jace, že na to neměli žaludek. Historie nám ukazuje jeden drsný a železný fakt: Ti, kteří nevládnou, jsou sami ovládáni. Kdysi se Keltové potulovali zemí, silní a svobodní. Teď je z nich bezvýznamný, porobený lid držící se několika skal na dálném severu. Až budu chtít lekci v tom, jak se nechat porazit, přijdu za vámi, Jace.“

Vyhoupl se do sedla a vyjel z rigantského tábora zpět na hřeben.

Dole se objevil cválající jezdec. Jeden ze zvědů. Gaise zůstal sedět na koni a počkal na něj. Zvěd byl mladý, plavovlasý, a než dorazil na hřeben, byl jeho kůň zpěněný a uštvaný.

„Stáhli se, můj pane. Míří k jihovýchodu.“

„Cože?“

„Je to pravda. V plné formaci i se zásobovacími vozy.“

Gaise se nehýbal. Byla to léčka? Snažili se ho obejít? Nedávalo to smysl. Útok ze tří stran jim zajišťoval vítězství. Proč tedy tak náhle změnili plány? „Sežeňte si čerstvého koně a sledujte je,“ přikázal zvědovi. „Držte se zpátky. Pošlu za vámi další jezdce. S každou hodinou se jeden z nich vrátí s hlášením. Je to jasné?“

„Ano, můj pane. Myslíte, že ustupují? Že jsme vyhráli?“

„To ukáže čas.“

18

Kaelin Ring běžel přes rozstřílenou dědinu. Při běhu se krčil, protože v lese na jihovýchodě se ukrývali nepřátelští ostřelovači a někteří z nich byli náramně dobří střelci. U nízké zídky padl na břicho a popolezl podél ní, než se zvedl a vyrazil přes krátké, otevřené prostranství.

Nikdo nevystřelil.

Garon Beck a jeho vyšší důstojníci byli v pobořeném kostele. Vitráže byly vyražené a loď byla plná barevných skleněných střepů. U oken si mušketýři zřídili střelecké plošiny a na druhém konci kostela se ranhojič a jeho pomocníci starali asi o stovku raněných.

Kaelin zamířil k Beckovi. Generál výrazně zhubl, tváře měl propadlé a vypadal mnohem starší než dřív. Na spáncích a nad čelem se mu v tmavých vlasech objevila bílá barva. Kaelin si uvědomil, že si předtím vlasy barvil, aby vypadal mladší. Mimoděk zauvažoval, kolik je vlastně Beckovi let. Když Kaelin vstoupil, generál vzhlédl.

„Právě jsme probírali, kam ustoupit a kdy,“ oznámil Beck Kaelinovi. „Mají oddíl kavalerie, který prorazil našimi řadami. Jen Pramen ví, kde je teď.“

„Většina je mrtvá, zbytek se rozprchl,“ sdělil mu Kaelin. „Polapili jsme je v lese na jihu.“

„To se mi skutečně ulevilo.“ Beck na oltář rozložil mapu. „Pokud vím, tak odsud až do Eldacre není žádné místo, které by se dalo pořádně bránit. Většinou je to rovina. Pokud ustoupíme, budeme cestou vystavení na milost a nemilost každému rychlejšímu oddílu.“ Kaelin si třel ránu v levém rameni. Bodák zajel hluboko. Už ztratil cit v konečcích prstů levé ruky a každý pohyb ho bolel. Krvácelo to celé věky a přes hrudník a do podpaždí mu zasahovala tmavá podlitina.

„Doufám, že si to necháte prohlídnout,“ podotkl Beck. „Nechci, aby se vám to zanítilo.“

„Každý ráno si to mažu medem,“ odtušil Kaelin. „Bude to v pořádku. Pokračujte.“

„Podle mého nejlepšího odhadu nám zbývá asi šest tisíc bojeschopných mužů. Pokud máme úspěšně ustoupit, budeme potřebovat houževnatý zadní oddíl, aby nám je udržel od těla.“

„Moje Riganty.“

„Jen jestli chcete, Kaeline. Nejspíš to bude pořádně nebezpečné. Bojovníky potkávám celý život, a ještě nikdy jsem neviděl někoho, kdo by se vyrovnal vašim horalům. Pokud máte pocit, že už jste dokázali dost, zůstanu tu sám s plukem mušketýrů.“

Kaelin se zeširoka usmál. „Líbíte se mi, generále,“ prohlásil. „Zatraceně se mi líbíte! Budu vám hlídat záda.“

„Kdybychom měli o pár tisíc mužů víc, pokusil bych se tu udržet. Je to nejlepší místo k obraně, co jsem viděl za celá léta. Ale jestli tu zůstaneme, obklíčí nás a odříznou nám zásobování.“

„Jaký je plán?“

„Je zamračeno. Stáhneme se v nejhlubší noci a co nejtišeji. Vy se svými Riganty zůstanete do zítřejší noci a odrazíte je. Čtyřiadvacet hodin by nám mělo stačit.“

„A co pak?“ chtěl vědět Kaelin. „Na východě už nám zásobování odřízli. Západní fronta se drží jen tak tak. Myslíte, že ústupem vyhrajeme?“

Beck zavrtěl hlavou. „Ne. Jenom přežijeme o něco déle.“

„A co těžce ranění?“

„Vezmu jich s sebou, co nejvíc to půjde, ale nemáme vozy. Hodně jich budeme muset nechat tady.“

„Aby je povraždili,“ poukázal Kaelin.

„Ano, to je rub celé věci. Macon si klidně může narážet hlavy na kůly, ale nepřítele to jen povzbudí, aby se choval stejně. Navíc stojíme proti vykupitelům a jejich pohůnkům, a ti nejsou zrovna vyhlášení svým soucitem.“ Beck si povzdechl. „Nerad vás o to žádám, Kaeline. Budu upřímný. Šance, že vyváznete živí, je skutečně mizivá.“

„Možná, generále,“ připustil Kaelin tiše. „Ale mám tady devět set rigantských bojovníků. Vsadil bych je i proti pěti tisícům nepřátelských vojáků.“

„To já taky. Naneštěstí jich je asi patnáct tisíc. Máte dost prachu a kulí?“

„Spoustu. Ale ne moc jídla.“

„Nechám vám, co budu moct. Jenom čtyřiadvacet hodin, Kaeline, a pak se můžete ztratit. Radil bych vám, abyste se vrátili domů.“

„Opatrujte se, generále,“ řekl Kaelin a uchopil muže za ruku.

„Vy taky, Kaeline. Velet Rigantům pro mě bylo potěšením.“

Kaelin došel ke vchodu, připravil se, přeběhl přes otevřené prostranství a praštil sebou za zídku. Při dopadu mu ramenem projela bolest a cítil, jak mu rána zase krvácí. Nevšímal si toho a plazil se dál, až se dostal do opuštěné budovy za tržištěm.

Tam na něj čekal Rayster s padesáti muži.

„Co se děje?“ chtěl vědět horal.

„Vojsko se stahuje do Eldacre.“

„Bylo načase,“ zabručel Rayster.

„My zůstaneme jako zadní voj na čtyřiadvacet hodin.“

„To budou dlouhý hodiny,“ poznamenal Rayster suše.

Doplazil se k nim Korrin Talis. „Zřejmě odvolali svý ostřelovače,“ hlásil.

„Všiml jsem si,“ opáčil Kaelin. „Ale nesmíme polevit v pozornosti. Musíme se víc roztáhnout. Zítra musíme vypadat jako mnohem větší oddíl.“

„Jestli se moc roztáhneme, nedokážeme soustředit palbu,“ namítl Rayster.

„Řekněte mužům, že jakmile začne soustředěný útok, ať ustoupí do kostela a domů okolo. Bránit se budeme tam.“

„Třeba nám Bouřlivák znovu přicválá na pomoc,“ podotkl Korrin.

„Tentokrát ne. Jděte a promluvte s muži. Řekněte jim, že jestli chce někdo odejít, klidně může. Všichni máme doma rodiny. Měli by aspoň dostat šanci vrátit se k nim.“

„Udělám to,“ slíbil Korrin, „ale nikdo neodejde.“

„Já vím.“ Kaelin se náhle zasmál. „Kdyby mi někdo řekl, že nastavím krk, aby se varlishští vojáci mohli stáhnout, vysmál bych se mu do očí.“

„Někteří z nich jsou dobří mládenci,“ řekl Korrin. „I když to jsou Varlishové. A Becka mám rád. Vsadím se, že v sobě má něco z horala.“

Korrin odešel, aby mužům předal rozkazy. Rayster zůstal s Kaelinem. „Co dělá rameno?“

„Bolí.“

„Měl jsi štěstí. Lekl jsem se, že tě bodl do srdce.“

„Skoro.“ Kaelin se zazubil. „Naštěstí pro mě byl poblíž ten kluk z Eldacre.“

„Ano, to bylo štěstí. Doufejme, že nám vydrží. Rád bych znovu viděl jezero Ptačího žalu. Miluju to tam.“

„Je to krásný místo, to je pravda.“

Kaelin si lehl na záda. Tvrdá země mu připadala měkká jako péřová matrace. Ležel tam a myslel na muže, který ho zachránil.

Nepřátelští mušketýři málem prorazili. Riganti přiběhli a s pomocí Eldacreských je zatlačili zpět. Jak nepřítel ustupoval, jeden z mušketýrů se rozběhl na Kaelina a vrazil mu bodák do ramene. Kaelin upadl. Mušketýr nad ním stál, připravený zarazit mu zkrvavený bodák do srdce. Jeden mladý eldacreský dobrovolník po něm skočil a srazil ho k zemi.

Zazněl výstřel. Eldacreský mladík se otočil a zhroutil se. Nepřátelský mušketýr se znovu zvedl. Kaelin vytáhl emburleyovku od pasu a střelil ho do hlavy. Pak popolezl k mládenci z Eldacre. Kulka ho zasáhla těsně pod hrudní kost.

Rána příliš nekrvácela a mládenec byl popelavý v obličeji. Objevil se vedle něj Rayster a poplácal umírajícího mladíka po rameni.

„Děkuju ti za odvahu," vydechl Kaelin.

„Mám ženu a děti," zašeptal muž. „Přežiju to?"

„Ne, chlapče." Rayster mu nelhal. „Ta rána je smrtelná."

„Takže budu hořet," škytl. „Pramen mě spálí."

„Nebudeš hořet," uklidňoval ho Kaelin. „Takový udatný mladík, co bojuje za svou vlast. Nesmysl."

„Udělal jsem… něco zlého."

„To my všichni," utěšoval ho Rayster. „Ale dneska jsi položil život za muže, kterého jsi ani neznal. To se počítá."

„Já ho znám. Je to Kaelin Ring. Jednou jsem ho viděl v Černé Hoře."

„Často jsem tam jezdíval," pravil Kaelin. „Ty jsi sloužil v kasárnách?"

„Ano, ale viděl jsem tě na procházce s tvou ženou. Byl jsem s rodinou. Zamával jsem ti. Pamatuješ? Bylo to u potoka."

„Ano," odpověděl Kaelin, třebaže si vůbec nevzpomínal. „Řekni mi svoje jméno, a jestli přežiju, najdu tvou rodinu a povím jim, co jsi dneska vykonal."

Muž mu pošeptal své jméno, pak se vzepjal a popadl Kaelina za paži. Rána po bodáku zabolela jako ďas, ale Kaelin to na sobě nedal znát.

„Budu hořet za to, co jsem udělal," vyhrkl muž se slzami v očích. „Řekni jí, že jsem byl opilý. Řekni jí, že mě to mrzí. Řekni jí…" Sesul se na zem, tělem mu projela křeč a zemřel.

Kaelin si sundal ruku mrtvého z lokte. Ještě když usínal, myslel na mladíkovu smrt.

Rayster ho za svítání vzbudil a Kaelin se posadil. „Copak oni neustoupili?" zeptal se. „Neslyšel jsem žádný vozy."

„Nikde se nic nepohnulo," odvětil Rayster. „Beck zřejmě změnil názor. Nepřítel už možná pronikl za nás." Pootočil se ke kostelu. „To je ale pitomec!" štěkl a ukázal na důstojníka klidně kráčejícího po nechráněném prostoru.

Když se přiblížil ke Kaelinovi, zamával mu.

„K zemi!" zavolal na něj Kaelin.

Muž se zazubil a došel k ležícím Rigantům. Tam si dřepl. „Zvědové hlásili, že nepřítel odtáhl k jihozápadu. Les je prázdný. Žádní ostřelovači, žádná pěchota, žádná děla."

„Kde je Beck?"

„Generál mě poslal pro vás. Je v kostele. Na mou věru, pane, je to zázrak, že?"

Kaelin neodpověděl. Rychle přeběhl volné prostranství a zamířil ke kostelu. Právě když se k němu blížil, vyšel ven Beck. K zalesněnému svahu za kostelem přijížděl oddíl eldacreské kavalerie.

„Je to nějaký jejich plán, jak nás odříznout?" chtěl vědět Kaelin.

„Těžko," odpověděl Beck. „Opustili výhodné postavení a stáhli se. Tím, že míří na jihozápad, také uvolnili východní zásobovací linii. Z vojenského hlediska to nedává nejmenší smysl."

„Co uděláme?"

„Budeme se držet, dokud z Eldacre nedostaneme další rozkazy. Právě se na nás usmál Pramen, Kaeline Ringu. Nevím proč a nezáleží mi na tom. Třeba je moidart věřící člověk."

„Jestli ano, tak to rozhodně není víra pro mě."

Druhý den po překvapivém ústupu jižních vojsk si moidart svolal své generály do Eldacre na strategickou poradu. Zvědové hlásili, že nepřátelská vojska se stahují na místo asi čtyřicet mil jižně od města a přeskupují se. Vojsko mělo podle odhadu ke čtyřiceti pěti tisícům mužů a bylo o hodně menší, než si moidart dovolil doufat.

Přesto jeho síly stále čelily značné přesile.

Porada se konala v moidartových komnatách s okny obrácenými k jihu. Na jasné modré obloze svítilo slunce a jeho světlo dovnitř dopadalo vysokými okny. Kolem stolu seděli Garon Beck, Gaise Macon, Kaelin Ring, Ganley Konin a Ortis Mantilan. Bael Jace a Bendegit Law byli na výzvědách na jihu.

Ganley Konin promluvil první. Byl to štíhlý, zdvořilý muž, jenž dvacet let sloužil ve Varingas v kněžském rouše a vojákem se stal teprve po vypuknutí občanské války, kdy si zakoupil hodnost v jezdecké jednotce. Dokázal, že umí využít terén, a byl neustále povyšován až do hodnosti plukovníka. Po hádce s nyní mrtvým lordem Fersonem byl převelen do pinanceho vojska na severu. „Mně se, pánové, zdá, že máme chvíli na oddych. Nic víc než to. Nic neukazuje, že by nepřítel hodlal odtáhnout na jih. Podle mého názoru brzy vyrazí s plnou silou proti městu."

„Souhlasím," přidal se Garon Beck. „Nerozumím jenom tomu, proč to udělali. Winterbournův plán fungoval. Nebyli bychom se udrželi déle než pár týdnů."

„Podle mě je to takhle," promluvil moidart. „Powdermill, náš jasnovidec, hlásí, že po duších vykupitelů není nikde ani stopy. Nejdřív si myslel, že Kranova koule se vyčerpala a potřebuje obnovit síly. Tak to ale není. Vykupitelé ji už nemají. Zkrátka, Winter Kay teď nemá žádné zvláštní síly. Zpanikařil a postavil kolem sebe vojsko jako hradbu."

„Takže je teď vhodná chvíle na něj udeřit," navrhl Kaelin Ring.

„Mít o několik tisíc vojáků víc, souhlasil bych s vámi, mladíku," řekl Garon Beck. „Pravdou ale je, že my prostě nemáme dost mužů, abychom zaútočili tak rychle, jak by bylo zapotřebí. Pokud se to dá říct, máme asi jedenáct tisíc mužů schopných boje a další dva tisíce rekrutů, kteří nepoznají jeden konec muškety od druhého. Mít ještě týden, získali bychom další muže a mohli vycvičit ty, co už máme. Jenže my podle mého názoru další týden nemáme."

Následně promluvil Ortis Mantilan. Dvacet let velel mušketýrům. Byl to pomenší, podsaditý muž s kšticí kudrnatých, prošedivělých vlasů. „Rád bych věděl dvě věci," začal. „Za prvé, jak lord Winterbourne přišel o Kranovu kouli, a což je ještě důležitější, kde je koule teď? Jestli je tak mocná, jak se povídá, určitě bychom ji mohli využít taky."

„Mám ji já," řekl Gaise Macon. V místnosti se rozhostilo ticho. Všichni upřeli oči na mladého generála. „Nemůžeme – nesmíme – ji použít. To by znamenalo vypustit do světa mnohem větší zlo než cokoliv, co přinese Winterbourne."

„Proč to neudělali oni?" zeptal se moidart.

„Nemohli. My můžeme. Lebka je poslední pozůstatek po jednom seidheském pánovi jménem Cernunnos. On se teď snaží vrátit k životu."

„Je to jenom kouzelná relikvie, nic víc," namítl moidart. „Winter Kay její energii využíval. My můžeme taky."

„Je to víc než jen relikvie, otče, věřte mi. Cernunnův duch žije. Mluvil jsem s ním. Taky jsem vyslechl wyrd, která mi lebku přinesla. Cernunnos je víc než jen zlo. Nesmíme mu dovolit vrátit se."

„Ona ti dala tu lebku?"

„Ano, otče."

„Jak ji získala?"

„Winter Kay jí ji odevzdal v lese Stromu přání."

Moidart zakroutil hlavou. „Tak nám třeba prozradíš, proč by dělal něco tak neuvěřitelně pitomého."

„Cernunnos ho posedl a přinutil ho to udělat. Bůh potřebuje rigantskou krev, aby mohl znovu ožít. Proto Wintera Kaye přiměl vytáhnout na sever."

Gaise všem pomalu a pečlivě vysvětlil všechno, co mu o Cernunnově historii pověděla wyrd. Jak kdysi uvrhl svět do války a jak mu jeho vlastní syn Rigantis srazil hlavu zlatým mečem. Důstojníci mlčky poslouchali.

Když Gaise Macon skončil, ozval se Kaelin Ring. „O tom Cernunnovi nic nevím, ale znám wyrd. Když něco řekne, je to pravda. Jestli říká, že tomuhle bohovi nesmíme dovolit žít, tak mu to dovolit nesmíme."

„Nemluvil jsem o tom, že mu dovolíme žít," podotkl moidart. „Winter Kay přišel na způsob, jak tu magii využít. Proč nemůžeme udělat totéž?"

„Stačí se podívat na Wintera Kaye," upozornil Ganley Konin. „Podívejte se, co napáchali jeho vykupitelé. Byli jen samá zrada, vraždění, masakry a upalování. Jsou to odporní lidé a jejich skutky nás všechny zahanbují. Skončili bychom se stejně černým srdcem jako oni?"

Moidart ho přerušil. „Nemáme čas na teologické rozpravy ani na filozofické debaty o povaze zla. Muži se zabíjejí celá staletí, aniž by bylo nutné klást za to vinu nějakým lebkám nebo relikviím. Protože ale můj syn tak neoblomně trvá na tom, že tuto zbraň nesmíme použít, přejděme k praktičtějším věcem. Jak my s třinácti tisíci muži porazíme nepřítele?"

Další hodinu to probírali, a když porada skončila, žádný jasný plán neměli. Gaise toho moc nenamluvil. Když důstojníci odcházeli, moidart syna požádal, ať zůstane.

Když osaměli, nalil si moidart číši vína. „Co jsi mi neřekl?" otázal se Gaiseho.

„Jak to myslíte?"

„Zatraceně, chlapče, tady jsi vojenský velitel. Když ses vrátil, dal jsi to jasně na srozuměnou. A přece jsi tu teď mlčky seděl, zatímco méně schopní muži tlachali a rozebírali neproveditelné plány a absurdní taktiku. Tak oč jde? Pověz mi to."

Gaise se na otce podíval a zhluboka se nadechl. „Cernunnos chce mě. Potřebuje mě, abych vzal lebku a nějak ji přijal do sebe. Pak získá moje tělo a vrátí se."

„Proč tebe?"

Gaise chvíli mlčel. „Podíval jsem se mu do tváře, otče. My dva máme stejné oči. Jsme jako… bratři. Možná proto."

„Tyhle řeči o zlu a dobru mě nudí až k slzám," prohlásil moidart. „Tvrdíš, že lebku nelze zničit. Takže jestli nás porazí, stejně ji získají. Pokud je ten tvor opravdu nějaký starověký bůh, klidně si najde jiného muže s rigantskou krví. To je nevyhnutelné." Moidart si nalil druhou číši vína. „I když proč chce někdo s božskou mocí vládnout lidem, to je jiná otázka. Myslel bych si, že bůh může trávit čas nějakým lepším způsobem."

„On chce vyhubit lidstvo, otče. Věří, že jsme pro zemi morovou ránou, že jsme nezkrotní divoši a zůstaneme jimi a že s trochou času zničíme nejen sebe, ale i celý svět."

„Začínám ho mít rád," podotkl moidart. „Často mám stejný pocit. A kde je vůbec wyrd? Hodila by se nám její pomoc."

„Vrátila se na sever. Nechce mít s válkou a umíráním nic do činění. Obávám se, že jsem ji zklamal."

„Život je plný zklamání. Můžu se na tu lebku podívat?"

„Ne, otče. Pokusil byste se s Cernunnem dohodnout. Máte to v povaze. Proto jsem ji schoval."

„V tom případě bys měl, Gaise, vymyslet způsob, jak porazíme nepřítele."

V příštích dvou dnech to na kraji Eldacre kypělo činností. Gaise Macon si jako bojiště vybral řadu nízkých kopců táhnoucích se asi půl míle na východ a na západ od travnaté pláně. Muži přisekávali kůly, ostřili je a zaráželi do země na svazích kopců, aby zabránili útokům jízdy. Další kopali jámy a schovávali do nich děla. Unavení vojáci s krumpáči a lopatami vykopávali dlouhé zákopy pro mušketýry. Další kopáče sem nahnali z Eldacre, třebaže je ani nemuseli příliš nutit. Většina z nich se přihlásila dobrovolně.

Stovky rodin si v obavách z nadcházející bitvy a jejího výsledku balily věci a odcházely do poměrného bezpečí na vysočině.

Gaise se neúnavně dřel. Dohlížel na budování opevnění a rozmístění kanónů. Zrovna projížděl podél zákopů, když zahlédl Mulgraveho a Kaelina Ringa, jak pracují bok po boku. Se skupinkou Rigantů plnili plátěné pytle hlínou, zavazovali je a na rovince mezi kopci stavěli nízkou zídku.

Gaise si všiml, jak se po něm Mulgrave podíval. Pak jeho starý přítel jen odvrátil zrak, aniž by se aspoň usmál. Gaise z toho byl nešťastný. Otočil koně a opatrně vyjel na kopec, přičemž se vyhýbal zaraženým kolíkům.

Nahoře stál generál Beck s mladým Bendegitem Lawem. Odhadovali dostřel děl a ukazovali vojákům, jak mají podél cesty, kudy bude postupovat nepřítel, rozmístit malé bílé kolíky.

Gaise sesedl. Bylo tu umístěno patnáct děl asi dvanáct stop od sebe. „Až přitáhnou se svými děly, budeme mít kratší dostřel," posteskl si Beck. „Tohle jsou osmiliberky. Dostřelí přinejlepším na dvě stě padesát yardů. Rytíři mají patnáctiliberky. To už jsou pořádné kusy. Můžou do nás střílet nejmíň z půlmílové vzdálenosti. Postaví je támhle na ten kopec," dodal a ukázal k jihu.

„Zvědové hlásí, že mají víc než stovku děl," podotkl Gaise, „ale nevím, kolik z těch patnáctiliberek sem dostanou. Šestnáct jsem jich na západě zatloukl."

„Škoda že jste je nezískal, pane," povzdychl si Beck.

„Hrome, mělo mě to napadnout," zabručel Gaise.

Beck se zatvářil rozpačitě. „Odpusťte, pane. Vím, že to byl bleskový nájezd a nemohl jste udělat nic jiného, než je zatlouct. Promluvil jsem neuváženě."

„To je v pořádku, Bečku," uklidnil ho Gaise. „Já bych byl rád, kdybych je mohl přivézt. Byly to hezké kousky, krásně odlité. Ale neměli jsme skoro ani čas zatlouct hřeby, než rytíři vyrazili do protiútoku."

Odpoledne se na opevnění přijel podívat moidart. Když dorazil na nádherné bílé klisně, někteří vojáci zajásali. Moidart si jich nevšímal a celou dobu se bavil s Beckem.

Gaise, unavený po dvou dnech neustálé práce a plánování, zajel do tábora svých mužů. Lanfer Gosten převzal jeho koně a Gaise odešel do svého stanu, kde si lehl a trochu se prospal.

Za soumraku ho Lanfer probudil a podal mu hrnek teplého čaje. Gaise se vděčně napil. „Už se vrátili zvědové?" zeptal se.

„Ano, pane. Nepřítel je v pohybu. Měli bychom je uvidět zítra. Ach, a skupina Rigantů zajala několik vojáků. Právě je vyslýchají."

„Až prozradí, co vědí, nech je zabít," rozkázal Gaise.

„Ano, pane."

Gaise vyšel ze stanu. Pálily ho oči. Nedaleko tekl potok a on k němu zašel a ošplíchal si obličej studenou vodou. Pak si nechal přivést koně a odjel do tábora mušketýrů Ortise Mantilana za kopci na východě. Chvíli hovořil s Mantilanem, rozebírali, co by mohl nepřítel udělat. Potom Gaise vyšel na vrcholek opevněného kopce a zahleděl se k jihu. Mantilan tam přišel za ním.

„Hádám, že udělají větší obchvat z východu a vrhnou se na nás ze dvou stran," podotkl Mantilan. „Bude těžší zadržet je na delší dobu. Byl bych spokojenější, kdyby na východní svahy mířilo ještě aspoň šest děl."

„Kdybychom měli dalších šest děl, milerád bych vám je předal," odtušil Gaise. „Budete mít v záloze Baela Jaceho a Riganty. Nevolejte je, dokud nebude situace opravdu zoufalá. Budou tu také jezdecké oddíly, které se jim postaví do cesty, pokud se pokusí uhnout na východ."

Mantilan se zasmál. „Musím říct, že z Baela Jaceho mi naskakuje husí kůže," poznamenal a pohrábl si kudrnaté vlasy. „Pořád mám pocit, že mi kouká na hlavu a nejradši by mi ji usekl."

„Nemá rád Varlishe," zabručel Gaise. „Ale bude bojovat."

„To já vím, pane. Tihle Riganti jsou děsivá cháska. Jestli nepřítele vyděsí aspoň z poloviny tak, jako děsí mě, mohli bychom dokonce vyhrát."

„Dobrý nápad." Gaise se zadíval na bojiště. Ke kopcům na jihu to bylo šest set yardů otevřeného prostranství. Zformují se na kopcích, připraví děla a začnou s ostřelováním. Pak zaútočí pěchota na dvou frontách. Těžká kavalerie pomine svahy se zaraženými kůly a projede středem. Gaise tam nechal zbudovat dvě stě yardů dlouhou hradbu z pytlů s hlínou, naskládaných do výšky čtyř stop, za nimiž budou volnou pláň hájit mušketýři. I tato nízká hradba ale bude v dostřelu děl. „Vy a vaši muži budete pod prudkou palbou," řekl Mantilanovi. „Až to začne, stáhněte většinu mužů ze svahů. Až přestane dělostřelba a začne útok, přeskupíte se."

Na noční obloze začaly blikat první hvězdičky. Gaise se vrátil do tábora a snědl řídký guláš s chlebem. Přišel za ním Lanfer Gosten. Gaise vzhlédl a všiml si, jak je starší muž ustaraný.

„Co se děje, Lanfere?"

„Nemohl jsem uposlechnout vaše rozkazy, pane."

„Cože?"

„Riganti nám odmítli vydat své zajatce."

Tři zajatci byli mladí muži v červených kabátcích se žlutými šerpami třetího pluku královské pěchoty. Jeden byl skoro ještě kluk, seděl na zemi, třásl se a třeštil oči na mohutné Riganty, kteří se sešli kolem táborového ohně. Řekli jim, ať si sednou a čekají, jak se věci vyvinou.

Všichni tři věděli, jak se „věci vyvinou". Byli mezi prvními, kteří cestou na sever uviděli les hlav. Vrány vyklovaly oči a ozobaly maso na tvářích. Na zemi mezi kůly se kolébalo mnoho mrchožroutů přecpaných k prasknutí.

Nejmladší ze zajatců, třináctiletý Klouzal Wainwright, se rozplakal. Nechtěl na tu hlídku do lesa jít. Celou dobu měl nedobrý pocit, který teď považoval za zlou předtuchu. Když se na ně Riganti vrhli – vynořili se zdánlivě odnikud – žádný z deseti mužů z patroly nedokázal ani jednou vystřelit. Sedm jich zemřelo během chviličky. Mládenec a dva muži sedící vedle něj odhodili zbraně a zvedli ruce nad hlavu.

Rigantský vůdce, zuřivý zabiják s jizvou na tváři, přistoupil blíž. Klouzal si už myslel, že přichází jeho poslední chvilka, a pevně zavřel oči. Nic se nestalo.

S druhými dvěma muži je odvlekli lesem po úzké stezce. Po hodině cesty dorazili sem do tábora. Muž s jizvou se je vyptával na jejich jednotku a pluk. Ptal se na jména důstojníků a chtěl vědět, jak jsou dobří. Tolik otázek, na něž chlapec neznal odpověď. Jak měl vědět, jak dobří jsou důstojníci? Připojil se k pluku teprve pět dní před začátkem invaze. Zalhal o svém věku a přihlásil se v Baracumu, protože docházelo jídlo a jeho rodina si nemohla dovolit kupovat

potraviny. Za podpis dostal dva chaillingy, které odevzdal matce.

Klouzal tohle všechno pověděl tomu zabijákovi, jenž ho bez poznámek vyslechl.

Potom do tábora dorazila jiná skupina. Byl s ní starší muž s laskavým výrazem, ve světle zeleném kabátci s kolouchem v ostruží ve znaku na prsou.

„Máte mi předat zajatce," prohlásil. „Na rozkaz Gaiseho Macona."

Chlapec pocítil příval naděje. Dal by cokoliv, jen aby se dostal z rukou těchhle drsných, nebezpečných chlapů.

„Nám se jejich společnost líbí," opáčil Jizva.

„Máme své rozkazy, generále Ringu."

„Dostali jste rozkaz vzít tyhle kluky a zabít je. Dneska ne, pane Gostene. Svou touhu po krvi můžete ukojit zítra, až začne bitva. Dneska žádný zabíjení nebude."

„My netoužíme po krvi," namítl Gosten. „Jenom máme své rozkazy, pane."

„Některé rozkazy by se neměly splnit. Nikdy. Myslíte si, že až předstoupíte před Pramen všech věcí, on tuhle omluvu pro vraždu přijme?"

„Pravděpodobně ne, pane. Pro nás válečníky asi nebude mít použití. Ohlásím to generálu Maconovi. Přál bych si, aby to tím skončilo, ale pochybuju o tom."

Vojáci v zeleném odtáhli. Jizva chlapci ani jeho druhům nic neřekl, ale jiný muž jim přinesl jídlo. Byl vysoký a štíhlý a vlasy mu předčasně zbělely. „Jenom klid, mládenci. Jsem kapitán Mulgrave a tady jste u Rigantů. Nikdo vám neublíží."

„Opravdu ne, pane?" zeptal se chlapec. „Řekli nám, že vraždíte všechny zajatce. Useknete jim hlavy a narazíte je na kůly."

Důstojník vážně přikývl. „Já vím, ale támhle ten muž je Kaelin Ring. Jeho muži mu říkají Havran. On nikomu nedovolí, aby vás popravil. Ani nikdo z jeho mužů. Jsou sice nebezpeční bojovníci, ale v tomhle mi můžete věřit: Nejsou to vrahové. Najezte se a odpočiňte si. A udělejte, co se vám řekne."

„Uděláme, pane."

„Jak se jmenuješ, chlapče?"

„Klouzal, pane. Totiž Brene. Brene Wainwright."

„Nějak si nejsi jistý," podotkl muž s úsměvem.

„Odjakživa mi říkali Klouzal. Vzniklo to první den, co jsem šel do školy. Matka mi vyrobila střevíce, ale nebyly moc dobrý. Podrážky byly moc hladký a pořád mi podkluzovaly."

„Důkladně to vysvětli svým kamarádům, Klouzale. Neutíkejte – ať se stane cokoliv. Jenom tu tiše seďte."

S tím vstal a odešel si promluvit s Havranem.

O dvě hodiny později, když už byla obloha plná hvězd, přijeli do tábora jezdci. Chlapec se ohlédl a viděl, že muž s laskavým výrazem je zpátky. Před ním jel zlatovlasý jezdec a další muži na koních je následovali.

Havran jim vyšel vstříc a s ním značný počet Rigantů. Všichni si nesli muškety.

„Předejte vězně," rozkázal zlatovlasý jezdec.

„Muži, kteří přicházejí vraždit, nejsou v mým táboře vítaný, Bouřliváku."

Jezdec projel kolem Havrana. Podíval se na Klouzala a sáhl pro jednu z pistolí, které měl u sedla. Klouzal věděl, že teď zemře. Muž měl tvrdý výraz neředěné nenávisti. Klouzal od něj nedokázal odtrhnout oči. Stáhl se mu žaludek. Muž vytáhl pistoli z pouzdra. Klouzal se chtěl otočit a utíkat, ale byl úplně ztuhlý hrůzou.

„Vystřel a já tě zabiju," pronesl Havran, vytáhl z opasku stříbrnou pistoli s dlouhou hlavní, natáhl kohoutek a namířil na jezdce.

Zlatovlasý muž otočil koně a zamračil se na něj. „Jste ochoten riskovat všechno, zač jsme bojovali, všechno, zač zemřeli vaši muži, abyste zachránil tyhle neřády?"

Jezdci, kteří dorazili se zlatovlasým, také vytáhli pistole. Riganti zvedli muškety. Klouzal jen stál s otevřenou pusou a vůbec ničemu nerozuměl. Proč jsou tito muži ochotní bojovat spolu kvůli třem nepřátelům?

Vedle Havrana se postavil kapitán Mulgrave. „Takže jsme zřejmě udělali celý kruh. Jak si vzpomínám, není to tak dávno, co jsem stál vedle jiného ušlechtilého mladého muže. Do jeho tábora přijel Winter Kay a požadoval, aby byli zajatci popraveni. On odmítl. Byl jsem na něj hrdý. Nebesa, Gaise, nikdy by mě nenapadlo, že se dožiju dne, kdy se z vás stane stejné zvíře, jako je Winterbourne. Mezi vámi dvěma už není žádný rozdíl. Je mi špatně, když to vidím."

„Mně je zase špatně z toho," odtušil Gaise, „když vidím, jak rychle zapomínáte. Winter Kay nechal povraždit naše muže. Nechal zavraždit Cordelii. Muži jako tihle ji zbavili života."

„Ji do toho nezatahujte," řekl mu Mulgrave. „Její smrt z vás vraha neudělala. Vy jste se prostě poddal temnotě. Vypustil jste medvěda a on teď chytil do řetězů vás. Podívejte se, kde jste, Gaise. Podívejte se na muže kolem sebe. Lanfer Gosten je z toho nesmírně nešťastný. Začernil jste mu duši stejně jako sobě samému. A támhle vidím Taybarda Jaekela. On nemá rád zabíjení. Co to těm dobrým mužům děláte? Jaké démony se z nich snažíte stvořit?"

„Snažím se vyhrát válku proti zloduchům. Copak to nevidíte?"

„A tu vyhrajete, když zabijete tady ty tři kluky?"

Klouzal viděl, jak zlatovlasý jezdec upírá zrak přímo na něj. Zamrkal. Ten člověk měl zvláštní oči. Jedno bylo skoro zlaté. Mulgrave popošel blíž ke Klouzalovi. „Je mu třináct, Gaise. Přidal se k vojsku, protože jeho rodina hladověla. Dostal dva chaillingy, které dal své matce. Jmenuje se Klouzal. Povězte nám všem, jak vyhrajeme tím, že budeme zabíjet děti."

Jezdec jako by se v sedle zmenšil a napětí z něj vyprchalo. Bez dalšího slova otočil koně a odjel z tábora.

Mulgrave se obrátil na zajatce. „Prospěte se. Zítra vás nejspíš pustí nebo vás zachrání vaši kamarádi. Nejspíš jste ti největší šťastlivci v kraji. Nebudete muset zítra zemřít."

„Děkuju vám za to, co jste mu řekl, pane," vyhrkl Klouzal.

„To, co jsem řekl, mu zlomilo srdce, chlapče," odvětil Mulgrave.

* * *

Během noci různé oddíly eldacreského vojska zaujaly postavení. Kaelin Ring a osm set Rigantů se odplížili k zátarasu z pytlů strážícímu otevřenou pláň mezi kopci. Už došlo k několika střetům s nepřátelskými předsunutými zvědy a Rayster dostal kulku do levého lokte. Museli ho odvézt zpátky do Eldacre s asi dvacítkou ostatních Rigantů, kteří uvázli v křížové palbě.

Kaelin seděl zády opřený o hradbu z pytlů s hlínou a zadíval se na křoví asi tři sta stop daleko. K němu si přisedl Korrin Talis. „Myslím, že Rayster už tu ruku nebude moct nikdy používat," podotkl.

„Ošklivý zranění," souhlasil Kaelin.

„Myslíš, že tenhle plán vyjde?"

„I kdyby vyšel, nebude to stačit," povzdechl si Kaelin.

Do svahu napravo se vydal oddíl mušketýrů a ostrostřelců. Korrin Talis zahlédl Taybarda Jaekela a zamával. „Nevěděl jsem, že ho znáš," poznamenal Kaelin.

„Podle Báby je potomkem Fiallacha."

Kaelin se usmál. „A proto byl v táboře, když jsem se vrátil z porady s moidartem?"

„Přišel s Gallowglassem. Byl na tom bídně, Kaeline. Dali jsme mu pocit, že je doma."

„Tím, že jste ho opili?"

„Pití je dobrej lék. Škoda že teď nejsem sám namol. V Eldacre nezůstala ani kapka uisge. Vyzkoušel jsem jejich pivo. To budu radši pít koňský chcanky."

Kaelin vzhlédl k noční obloze. Na východě se sbíraly temné mraky. „To se přežene," hádal Korrin Talis a Kaelin se zasmál.

„Netušil jsem, že umíš tak dobře předpovídat počasí."

„To proto, že jsi vyrostl mezi změkčilejma Varlishema, Havrane. Neměl jsi možnost vypěstovat si cit pro zemi. Mrak se žene rychle. Zítra ráno bude na východním pobřeží mokro."

Kaelin se zadíval na hliněný val. Téměř všichni rigantští válečníci spali.

„Asi se k nim přidám," rozhodl se Korrin Talis, natáhl se na zem a přehrnul plášť přes své dvě muškety. Ve chvilce oddychoval z hlubokého spánku a začal chrápat.

Kaelina zase pobolívala rána v rameni. Prsty levé ruky mu cukaly. Zamnul si je a opřel se hlavou o pytle s hlínou. Spánek nepřicházel. Zato vzpomínky ano. Dětství strávil poblíž těchto kopců. Do staré školy, kde ho Alterith Shaddler při mnoha příležitostech vyplatil rákoskou, to byla necelá hodinka cesty. Tenkrát toužil po tom, stát se válečníkem. Hodlal jednou Shaddlera zabít. Jaim ho před takovými nápady varoval. A měl pravdu. Shaddler riskoval život při obraně Maev Ringové, když ji obvinili z čarodějnictví. Kaelin si uvědomil, že život má zvláštní sklony ke zvratům. Za oněch časů byl největším nepřítelem zlý moidart. Teď, jak sám cynicky předpověděl, se z něj stal hrdina. A Kaelin Ring, syn muže, jehož moidart zavraždil, nasazoval život v jeho službách. Kdo to mohl předvídat? Dokonce ani wyrd, již vždy považoval za studnici moudrosti, nad událostmi posledních měsíců žasla.

A dnes večer Kaelin namířil pistoli na muže, který je možná jeho bratr. A byl by ji i použil. Byl by Gaiseho Macona sestřelil ze sedla.

Pro tři neznámé varlishské vojáky.

Kaelin si povzdechl. Všechno to bylo šílené. Zatoužil po návratu na Ironlatch, chtěl obejmout Charu a dívat se, jak si malý Jaim hraje na louce. Vzpomínka na syna mu znovu připomněla muže, jehož jméno chlapec nosil. Napadlo ho, co by asi téhle válce říkal Jaim Grymauch. Pak se usmál. Kdyby tu Jaim byl, ležel by na zemi a spal stejně tvrdým spánkem jako Korrin Talis. Jaim nebyl člověk, který by si dělal zbytečné starosti s věcmi, jež nemohl ovládat. Každý den prožíval naplno a radoval se z každého doušku vzduchu, který nabral.

Kaelin se obrátil, povytáhl se a vyhlédl za provizorní hradbu. Uviděl, jak nepřátelé vytahují na kopec děla. V dohledu jich bylo už čtyřicet. A další byla na cestě.

Celé údolí působilo podivně klidným dojmem, měsíc je zaléval čistým stříbrem. V několika hodinách bude naplněno svištěním kulí a nářkem umírajících.

„Spi, troubo," napomínal sám sebe. „Brzo budeš potřebovat všechny síly."

Na západním svahu seděl v úzkém zákopu Taybard Jaekel s Jakonem Gallowglassem po boku. Zákopy byl nápad generála Becka. Jakmile začne dělostřelba, většina mužů se z kopců stáhne do poměrného bezpečí dole v údolí. Několik mužů tu ale zůstane, aby sledovali pohyby nepřítele. Zákopy byly pro ně. Taybard nechápal, jak mu úzká díra vyhrabaná v blátě zachrání život, ale o rozkazech generálů nemělo smysl pochybovat.

Taybard byl neklidný. Svou pušku emburleyovku měl připravenou a do kohoutu vsadil nový křesací kamínek. Čtyřicet olověných kulí, jež měl v sumce u pasu, si ulil Taybard sám a vyleštil je brusným papírem, aby odstranil veškeré nedokonalosti. Cítil váhu sumky. Zítra, jestli přežije celý den, přidá na svůj stále se prodlužující seznam mrtvých nejméně třicet dalších duší. Taybard by byl ze všeho nejradši zahodil pušku a řekl Gallowglassovi: „A dost, moje dny zabíjení skončily." Bez ohlédnutí by pak odešel z bojiště.

Po ničem jiném netoužil. Jenže to by znamenalo nechat na Lanferovi, Jakonovi a Šedém duchovi, aby vybojovali jeho boj za něj. Taybard Jaekel uvízl mezi přáním uprchnout a požadavky věrnosti a cítil se ztracený.

„Jsi v pořádku, Jaekele?" zeptal se Gallowglass.

„Přestaneš se mě už na to konečně ptát?" Od té noci v rigantském táboře se kolem něj Gallowglass motal jako starostlivá kvočna. „Nic mi není. Jsem studený jako kámen."

„Ještě že jsme tak blízko Rigantů," usoudil Gallowglass. „Neumím si představit, že se přes ty parchanty někdo

dostane.“

„Rád bych věděl, jak to dělají,“ utrousil Taybard.

„Dělají co? Bojujou? Hádám, že k tomu se prostě narodili.“

„Ne, to jsem nemyslel. Chci říct, jak to, že tak surově zabíjejí, a přece si zachovávají takovou… ušlechtilost? Když nám nedovolili zabít ty zajatce, byl jsem na ně hrozně hrdý.“

„Podle mě jsou praštěný, jestli chceš něco vědět. Jakej to má smysl? Zabiješ je na bojišti nebo v táboře. Pořád jsme zabijáci. Bylo by od Kaelina Ringa rozumný zastřelit Šedýho ducha kvůli třem chlapům, který ani nezná? Mohli jsme kvůli tomu prohrát válku. Ne, měl jim dovolit, aby si ty zajatce vzali.“

„Nesouhlasím s tebou, i když mě nenapadá žádný pořádný důvod proč,“ prohlásil Taybard. „Prostě vím, že to bylo správný.“

„Na vojáka jsi dost divnej,“ podotkl Gallowglass. „Nechápu, kam do toho zapadá, co je správný a co ne. Povinností vojáka je zabíjet nepřítele. Ti muži byli nepřátelé. Konec příběhu. Nejde o to, co je správný. Jde o pravidla. Válečný pravidla říkají, že se zajatcema se má zacházet s úctou.“

„Ale to pravidlo bylo vytvořený, poněvadž je to tak správný.“

„Já mám dost potíží unýst mušketu, prach a kule. Nepotřebuju žádný další břemena, děkuju pěkně. Zejtra zabiju každýho zmetka, kterej se ke mně od jihu přiblíží. A až pak vyhrajem, půjdu si najít nejlepší kurvu z celýho Eldacre.“

„Nenapadlo tě, Jakone, že možná nevyhrajeme, a i kdybychom vyhráli, že možná v tý bitvě padneš?“

„Ne, já nepadnu,“ odtušil Gallowglass. „Myslel jsem si, že padnu v Sheldingu. Byl jsem o tom přesvědčenej. Když jsem přežil tam, tak přežiju všechno, co proti nám použijou. A jestli prohrajeme, uteču do hor a přečkám to nejhorší. Až se věci trochu utiší, proplížím se do Eldacre a najdu si nejlepší kurvu ve městě.“

Taybard se uvolnil a usmál se. „Tobě vážně nezáleží na tom, jestli v téhle bitvě zvítězí dobro, nebo zlo?“

„Ne, dokavaď –“

„Jsou kolem nějaký děvy,“ dokončil za něj Taybard.

„Správně.“

Kolem proklusal jezdec na bílé klisně. Gallowglass se za ním otočil. „To byl moidart?“ zeptal se.

„Ano.“

„Prve jsem ho neviděl, ale prej má krásnýho šimla. Na válečnýho koně mi připadá kapku jankovitej.“

„Pochybuju, že se moidart zúčastní bitvy,“ usoudil Taybard. „Už není žádný mladík.“

Moidart klusal přes údolí, projel kolem křoví za opevněním, kde byli umístění Riganti, a pokračoval za kopce, kde tábořila původní eldacreská kumpanie.

Gaise Macon seděl u potoka s generálem Beckem a probírali nadcházející bitvu. Moidart k nim dojel a sesedl.

Beck se zvedl a uklonil se. „Smíte pokračovat, pánové,“ řekl moidart a připojil se k nim.

„Už jsme skoro skončili, otče,“ pospíšil si Gaise. „Teď už se nedá dělat nic jiného než bojovat.“

„Rozhodl jsem se, že se zúčastním bitvy,“ prohlásil moidart.

„To by bylo nemoudré, otče,“ namítl Gaise. „Plány jsou dokončené a každý zná své místo.“

„Mýlím se, nebo se dá předpokládat, že nejtěžší útok půjde proti Beckovu hřebeni?“

„To očekávám,“ souhlasil Gaise.

Moidart se obrátil k Beckovi. „Zvedlo by mužům náladu, nebo by jim naopak podkopalo morálku, kdybych se postavil do jejich středu?“

„Pozvedlo by jim to náladu, můj pane.“

„To je tedy moje úloha. Nejsem voják, Becku, a nebudu se snažit někomu velet nebo odporovat rozkazům, které vydáte vy.“

„Bude mi ctí mít vás mezi námi, můj pane, ale bojím se o vaše bezpečí.“

„Už na mě stříleli. Připojím se k vám před svítáním. Teď bych, s vaším dovolením, rád prohodil několik slov se svým synem.“

„Ovšemže, můj pane. Dobrou noc,“ pozdravil Beck, uklonil se a odešel.

„Proč to děláte, otče?“ zeptal se Gaise.

„Protože je to rozumné. Jsi skvělý generál kavalerie, Gaise, ale jsi příliš lehkomyslný a troufalý. Je pravděpodobné, že tě zítra zabijí, až povedeš útok. Tím přijdeme o ohnisko odporu. Beck, Mantilan a ostatní začnou jednat nezávisle. Obránce začne opouštět bojovný duch. Faktem je, že díky své genialitě jsi příliš důležitý. Pokud půjdu s Beckem, budou se muži moct shromáždit kolem mě.“ Pokrčil rameny. „Možná to nebude k ničemu. Uvidíme.“

Gaise zavrtěl hlavou. „Beckovi jste lhal. Vy jste voják a jeden z nejnadanějších velitelů, jaké jsem kdy poznal.“

„Máme to v krvi, Gaise. Varlishi i Riganti jsou bojovníci. Naši předkové vedli války odnepaměti. A vyhrávali je. Navíc jsme utvářeli společenstva a dokázali je udržet pohromadě. Jsme vládci, Gaise. Jsme mocní. Zítra na to nezapomínej.“

„Snažte se zůstat naživu, otče.“

Moidart se usmál. „Nezáleží mi na tom, jak to se mnou dopadne. Můj čas už téměř vypršel. Pokud vyhrajeme – a jelikož nás teď nikdo nemůže slyšet, řeknu, že máme šanci stěží jedna ku dvaceti – odstoupím jako moidart a předám povinnosti tobě.“

„Proč? Co budete dělat?“

„Malovat hory,“ odpověděl moidart.

„Co to znamená?“

„Pro mě to znamená hodně,“ odtušil Gaiseho otec, vrátil se ke své klisně a nasedl. „Zítra se snaž, chlapče. Budu tě sledovat kritickým okem.“

„Na tom se nic nezměnilo,“ poznamenal Gaise a uvědomil si, že to vůbec neznělo zahořkle.

Aran Powdermill se nepovažoval za zrádce. Nesloužil moidartovi z oddanosti. Byl najat, aby vykonal jistou službu, a pak přinucen sloužit dál. Moidart mu dal jasně najevo, že kdyby využil svých práv svobodného občana a odešel, vydal by se za ním Huntsekker a usekl by mu hlavu. Ne, tady nemohlo jít o zradu. Právě naopak, usoudil Powdermill. Obětí zrady se stal on, když moidart porušil slovo a nedovolil mu odejít.

Navíc by nic takového nedělal, kdyby se moidart a jeho syn neusnesli na takové hlouposti. Gaise vlastnil lebku, pravděpodobně nejmocnější kouzelnou relikvii ve známé historii. Jak ji tedy mohl nevyužít? Zabijí je, nepřítel zvítězí a lebka znovu padne do rukou Winteru Kayovi. To bylo nevyhnutelné.

Proč by neměl Aran z této pohromy něco získat?

Dávalo to dokonalý smysl.

Vzpomněl si na poslední rozhovor s moidartem, k němuž došlo včera odpoledne.

„Lebka je schovaná někde na hradě. Dokážete ji najít?“

„Ne, můj pane,“ zalhal Powdermill. „Lord Gaise má Meč v bouři. Ten mě oslepuje. Neříkal ale, že je lebka příliš nebezpečná?“

„Nic není příliš nebezpečné,“ opáčil moidart. „Když ji ale nenajdete, celá věc tím končí.“

Pravdou bylo, že Aran nechtěl moidartovi lhát. Udělal to z náhlého popudu. Částečně to byla i pravda. Když Gaise lebku ukryl, chránil ho Meč v bouři. Ale jakmile odešel, Aran ucítil energii vycházející z lebky schované na hradě. Přitahovala ho jako magnet. Aran miloval magii, a dokud se nedotkl Meče v bouři, nikdy neměl v ruce tak velkou mocí obdařený předmět.

Když moidart a Gaise opustili hrad, vzal Aran lucernu, vyšel nahoru a nalezl nyní nepoužívané komnaty, v nichž Gaise strávil většinu svého dětství. Odhrnul prošlapaný koberec před lůžkem, poklekl a prohlížel si podlahu. Vytáhl nůž, zastrčil čepel mezi dvě prkna a zapáčil. Uvolněné prkno zaskřípalo. Aran ho třesoucíma se rukama zvedl. I přes látku cítil moc, jaká z lebky vyzařuje.

Nyní byl zpět ve svém pokoji a lebku měl položenou v klíně. Cekal, že se spojí s Cernunnovým duchem, ale nic se nestalo. Přesto však cítil, jak se jeho vlohy zvětšují a nabírají na síle. A s tím si uvědomil, že má v rukou věc mnohem mocnější, než bezpečně zvládne.

Nejdřív chtěl uprchnout z hradu i s lebkou. To už nebylo možné. Syrovou energii, jež z ní vycházela, by nikdy nedokázal skrýt pod ochranná kouzla. Vycítili by ji i ostatní magikové. Našli by ho válečníci a zmocnili by se lebky. Znovu se pokusil spojit s Cernunnem. Nic. Ne, uvědomil si, ne tak docela. Vycítil, že ho Seidhe slyšel, ale nevšímá si ho.

Zavřel oči, vznesl se nad ztemnělé bojiště a zadíval se na muže čekající na obou stranách. Odsud viděl formace, dva hlavní hřebeny, na nichž zaujali postavení Beck a Mantilan, a pěšáky řídce rozmístěné za pytli s hlínou či v zákopech. Na křídlech čekaly jezdecké oddíly.

Nepřátelské síly byly rozdělené do tří velkých divizí. Z této výšky bylo jasně vidět, že Winter Kay má naprostou převahu.

To posílilo Powdermillovo odhodlání. On sám nedokázal sílu lebky bezpečně ovládnout, ale kdyby našel způsob, jak lebce posloužit, mohl by na tom pořád ještě vydělat. Pokud se Cernunnos vrátí do života, bude potřebovat vyznavače. Powdermillův duch zalétl do středu nepřátelského tábora. Ve vzduchu nenarazil na ducha jediného vykupitele. Žádný z nich neměl vrozené nadání. Lebka je krmila, stejně jako nyní krmila jeho.

Powdermill popolétl nad stany důstojníků a hledal Winter a Kaye.

Konečně ho našel, jak stojí na hřebeni vedle obrovského děla. Díval se na nepřátelské opevnění. Powdermill ho chvíli pozoroval. Velice se podobal moidartovi, měl stejné drsné patricijské rysy i stejné orlí oči. Avšak v tomto muži Powdermill vycítil slabost, pochybnosti a strach, jež u moidarta scházely.

Powdermill soustředil své zesílené schopnosti a promluvil. Winter Kay se otočil jako na obrtlíku. „Kdo je tu?“

„Kranův služebník, můj pane.“

Winter Kay couvl s rukou položenou na rukojeti dýky s tenkou čepelí.

Powdermill se soustředil a nechal svého ducha ve tmě slabě zazářit. „Mám, po čem toužíte. Mám to, co vám bylo ukradeno.“

„Přines mi to. Dostane se ti slušné odměny.“

„Je to na Eldacreském hradě, můj pane. Právě teď to držím v rukou.“

„Tohle je nějaký moidartův trik, aby mě mučil.“

„To ne, můj pane. Jsem Powdermill. Musel jsem moidartovi sloužit, vyhrožoval mi smrtí, když neposlechnu. Teď mám kouli a chci sloužit vám.“

„Proč bys to dělal?“

„Něco chci a jen vy mi to můžete dát.“

„Co to je?“

„Meč Gaiseho Macona. A chci dál sloužit lordu Kranovi.“

„Ty chceš meč?“

„Není to ledajaký meč, můj pane. Je to starodávná zbraň, ukovaná za časů kouzel.“

„Slibuji, že ho dostaneš. Přines mi lebku.“

„Nemůžu ji přinést, můj pane. Mezi Eldacre a vámi leží moidartovy síly. Sám se přes ně nedostanu. Až vyhrajete bitvu, budu na Eldacreském hradě a vy dostanete lebku.“

„Potřebuji ji hned,“ štěkl Winter Kay.

Powdermill z jeho hlasu zaslechl zoufalství. „Tady ve městě je jen pár bojeschopných mužů, můj pane. Hrad sám je v

podstatě prázdný. Nanejvýš dvacet vojáků, starců, kteří se nehodí pro službu v poli, tucet ranhojičů a pomocníků pečujících o raněné a Maev Ringová s několika duchovními. Jestli vyšlete malý oddíl, který obejde bojiště a přijede přímo na hrad, nikdo ho nezastaví."

„Maev Ringová?"

„Je moidartův zásobovatel."

„Čarodějka, která zapříčinila smrt mého bratra Gayana? Ona je na hradě?"

„Ano, můj pane."

„A ty chceš Maconův meč?"

„Ano, můj pane, a sloužit vám a Kranovi. Nechci umřít, a jestli jsem to pochopil správně, tak ti, kdo slouží seidheskému pánovi, získají nesmrtelnost."

„Vyšlu ten oddíl, Powdermille. Jestli budou tvé činy odpovídat tvým slovům, tvé přání ti splním."

S blížícím se ránem náhle zaduněla děla na jižním hřebeni a velké hlavně vychrlily oheň. Taybard Jaekel sklouzl do zákopu. Padesát yardů pod hřebenem vybuchla zem. K nebesům vylétl oblak hlíny a prachu. Vzduchem se neslo strašlivé ječení. Na Taybarda a Jakona se sypaly kovové úlomky a kusy drnu.

Taybard se ohlédl na moidarta, celého v černém až na stylizovaný kyrys z leštěného stříbra, stojícího vedle Becka. Lord klidně došel na hřeben a zadíval se na krátery vyryté v zemi.

„Brzy se zaměří správně," poznamenal.

„Ano, je čas ustoupit, můj pane," radil Beck nervózně.

Beck vykřikl rozkaz a dva tisíce mušketýrů se stáhlo z hřebene. Asi padesát mužů zůstalo, schoulili se v úzkých zákopech. Beck přistoupil k zákopu, kde se krčili Taybard s Jakonem. „Přečkejte to, chlapci, a dejte nám znamení, až vyrazí jejich pěchota."

Padesát děl znovu vypálilo. Beck sebou praštil na břicho a vklouzl vedle Jakona Gallowglasse. Do svahu pod hřebenem necelých třicet yardů daleko zabušily obrovské dělové koule, některé naplněné výbušninami. Taybard cítil, jak se země pod ním při nárazu chvěje. Nad hlavou mu přeletěly kůly vytržené ze země. „Pochybuju, že budou mít víc než dvacet kulí na dělo," usoudil Beck. „Spíš míň."

„Proč?" chtěl vědět Gallowglass.

„Váha. Patnáct liber na kuli, to je tři sta liber na kanón. Padesát kanónů. To dělá patnáct tisíc liber. Přes nerovný terén utáhne dvojspřeží na voze –"

„Chápu, kam míříte, generále," přerušil ho Gallowglass. „Neměl byste –"

Děla zahřměla. Muži na hřebeni se přikrčili co nejvíc. Kolem nich létala hlína. Taybardem to mrštilo na Becka.

Pršelo na ně bláto a kamení.

„Je čas, abyste šel, generále," prohlásil Gallowglass a vyplivl hlínu.

„Za chvíli se uvidíme," sykl Beck, vylezl ze zákopu a zamířil na druhou stranu kopce.

„Tohle rozhodně není vojákování," vrčel Gallowglass, vyhlížející ze zákopu. Na protějším hřebeni viděl muže nabíjející dělo. Náhle v dálce zahřměl výbuch a jedno dělo se rozletělo na kusy. Jakon se díval, jak se obrovská hlaveň zvedá dobře deset stop nad zem. „Cha!" zavýskl Gallowglass. „Dobře jim tak!"

Ostatní děla vyplivla kouř a oheň. Gallowglass zaklel a vrhl se na zem. Tentokrát se už nepřátelští dělostřelci zastříleli. Po celém hřebeni vyletovaly do vzduchu chocholy hlíny. Třicet stop nalevo od Taybarda a Gallowglasse se ve vzduchu roztrhl jeden granát a kolem zasvištěly šrapnely. Do Taybarda zabušily hroudy hlíny. Pak vedle něj dopadlo ještě něco jiného. Zvedl oči a uviděl část lidské ruky.

Taybard ji popadl a vyhodil ze zákopu. Ve vzduchu se válel kouř a prach. Taybard zvedl hlavu a snažil se proniknout uměle vytvořeným šerem. Jako by na hřeben padla mlha. Zaslechl výstřel z dalšího děla a trhl sebou, než si uvědomil, že to přišlo od východu a kule nemířila na Beckův hřeben.

Gallowglass vedle něj zakašlal a odplivl si. „Vidíš něco?" zeptal se.

„Už nevidím ani děla," sdělil mu Taybard.

V příštích minutách vypálila děla další čtyři salvy. Ticho přicházející po výbuších narušoval křik raněných.

Tou dobou začal Taybard mezi salvami pomalu počítat. Dělostřelci byli dobří. Pokaždé, když Taybard napočítal dvacet osm, zadunění v dálce ohlásilo další vražedný útok z oblohy.

„Kolik zatím?" vyptával se Gallowglass a Taybard se v počítání ztratil.

„Osm, myslím. Možná devět."

Taybard zahlédl pohyb nalevo. Ze zákopů se škrábali vylekaní muži. Dva odhodili muškety. Taybard cítil, jak se strach šíří.

V té chvíli se objevil moidart. Ruce měl sepjaté za zády, jako by si vyrazil na procházku.

Prchající muži se zastavili. „Měli byste se držet při zemi," poznamenal moidart a prošel kolem nich. Vojáci zaváhali a pak se vrátili zpátky do zákopů. Zvedl se vítr. Moidart se přiblížil k Taybardovi s Jakonem. Ti se posunuli a udělali mu místo. „Už to dlouho nepotrvá," poznamenal lord.

Vítr zesílil a kouř a prach se začínaly rozptylovat.

Taybard přimhouřil oči a vyhlédl do oparu. Dole v údolí uviděl pochodující řady vojáků v červených kabátech s mušketami v rukou. Byly jich tisíce.

„Je čas zavolat naše chlapce," vyhrkl Gallowglass a vylezl ze zákopu.

„Ještě ne," zarazil ho moidart.

Ostatní muži dostali stejný nápad. Moidart na ně zavolal. „Zůstaňte, kde jste! Přijde ještě jedna salva." Poté vstal a klidně přešel přes rozrytý hřeben, než jim zmizel z dohledu.

Gallowglass za ním zíral, načež se ohlédl na postupující armádu. Vojáci už byli dvě stě yardů od hřebene. V té chvíli zrychlili krok. Sluneční světlo se odráželo od bodáků.

„Myslím, že tady budeme potřebovat trochu pomoct," zamumlal Gallowglass.

V té chvíli zahřměla děla znovu. Hřeben byl rván na kusy. Síla výbuchu způsobila, že dvanáct stop velký kus úbočí sklouzl dolů.

„Jak, do sedmi pekel, věděl, že vypálej ještě jednu salvu?" zeptal se Gallowglass.

„Doufali, že nás zasáhnou víc, až se pohrneme bránit hřeben," vysvětlil mu Taybard, zvedl svou v pokrývce zabalenou emburleyovku a rozvázal tkanice, které pokrývku přidržovaly.

Za ním se na zničený hřeben vyškrábaly dva tisíce mušketýrů a zaujaly předem určený trojřad. Objevil se Bendegit Law se svými dělostřelci a tahali soudky s prachem. Nepřátelské salvy zničily osm z dvaceti obranných kanónů. Další čtyři byly poškozeny. Bendegit Law své muže řídil klidně a obratně. Dělostřelci přitáhli osm fungujících děl, nabili je a čekali.

Taybard už útočníkům viděl do tváří. Jak se hnali do kopce, byli zachmuření a odhodlaní. Taybard zvedl svou ručnici a natáhl kohoutek. „Přední řada, vpřed!" zařval generál Beck. Šest set mužů z přední řady zaujalo postavení. „Zamířit!"

Když se na hřebeni objevili mušketýři, rudě odění útočníci zaváhali. Pak se rozběhli.

„Pal!"

Šest set mušketýrů vystřelilo. Nad vrcholkem kopce zaviní kouř. „Druhá řada, vpřed!" zavelel Beck. První řada ustoupila dozadu, aby muži mohli dobít, a druhá řada zaujala místo první. Tento manévr byl novinkou, kterou Beck vymyslel a jeho muži ji už několik týdnů nacvičovali. Ve většině bitev, jichž se Taybard zúčastnil nebo je viděl, bylo záměrem využít plné síly salvy a potom dobít. Tato neustávající palba byla mnohem účinnější.

Druhá řada vystřelila do váhajících útočníků. Na zemi už ležely stovky nepřátelských vojáků. Přeživší však pokračovali v běhu a přeskakovali těla mrtvých a umírajících.

„Třetí řada, vpřed!" zakřičel Beck. „Pal!"

Někteří vojáci dole začali střílet do kopce a k zemi šly desítky eldacreských mužů.

První nepřátelé už byli skoro nahoře, když Bendegit Law nařídil vypálit z děl. Výbuch smetl první řady nepřátel.

Taybard to vše pozoroval jako ve snu. Sám dosud nevystřelil. Hřeben zakrýval kouř jako pokrývka z mlhy, a když první řada vystřelila další salvu, Taybard nepřítele ani neviděl. Gallowglass vedle něj zuřivě dobíjel.

Druhá řada opět předstoupila, ale tentokrát jim Beck palbu nenařídil.

Znovu se zvedl vítr a odnesl kouř. Svah byl pokrytý těly v červených kabátech. Přeživší ustupovali.

K Beckovi přistoupil moidart. Taybard ho zaslechl, když říkal: „Třebaže bych nerad, aby to vypadalo, že se vměšuji, Bečku, nebylo by moudré se stáhnout? Obávám se, že brzy přijde další salva."

„Jistě, můj pane, to je dobrá rada."

Obrátil se k mužům. „Po řadách, ustoupit pod kopec!"

Muži nezareagovali dost rychle. Obrovské patnáctiliberky v dálce zaduněly. Eldacreští muži se rozběhli. Ve vzduchu nad nimi se roztrhly dva granáty a k zemi šla více než stovka mušketýrů.

Taybard ani Gallowglass se ze svého zákopu nepohnuli a znovu je zasypala hlína.

19

Kaelin Ring sledoval ta jatka z hřebene. Po chvíli přenesl zrak na travnatou pláň přímo na jihu. Z té strany dosud žádný útok nepřišel. Další zástupy nepřátelských mušketýrů postupovaly proti západnímu hřebeni. Kaelin si všiml, jak se moidart a obránci vracejí na pozice.

„Nechtěl bych být tam nahoře," poznamenal Korrin Talis.

Kaelin zvedl hlavu nad pytle s hlínou a znovu se zadíval k jihu. Pod protějším svahem se řadili jezdci. „Už moc dlouho čekat nebudeme," usoudil. „Rytíři se formují."

„Kolik?" chtěl vědět Korrin Talis.

„Nemůžu sloužit. Je tam moc kouře. Řekl bych tak čtyři tisíce. Všichni vědí, co dělat?"

„Jasně že to víme," štěkl Korrin Talis. „Nejsme pitomci."

Z kouře se vynořila masa nepřátelských pěšáků. Zaútočili na východní hřeben, jejž držel Mantilan. Riganti pod velením Baela Jaceho mu běželi na pomoc.

„Tady jsou," ozval se Korrin Talis.

Kaelin se znovu vrátil k jihu. Rytíři v kyrysech, které se ve slunečním světle jasně blyštěly, se hladce seřadili. Jejich první řada se roztáhla na čtvrt míle. Za ní se rovnaly další řady.

„Působivá cháska, co?" zamumlal Korrin Talis.

V dálce zazněla polnice a rytíři naklusali. Když se dostali na tři sta yardů od nepřátel, pobídli koně do cvalu.

„Riganti!" vykřikl Kaelin Ring. Osm set rigantských mušketýrů pozvedlo zbraně. Rytíři zaútočili, pod kopyty jejich válečných ořů se třásla země.

„Pal!" zařval Kaelin.

Útočící jezdce zasáhla první salva. Muži se hroutili v sedlech a koně padali. Riganti odhazovali prázdné muškety a chápali se nabitých.

„Zamířit! Pal!"

Do nepřítele udeřila druhá salva, ale nezastavila ho.

„Ústup!" křikl Kaelin.

Riganti nechali muškety ležet a rozběhli se ke křoví asi sto kroků daleko.

Rytíři se hnali cvalem a šavle se jim blýskaly. První koně dorazili k hliněnému valu a přehoupli se přes něj. Riganti se vraceli a rytíři se na ně s válečným pokřikem vrhli.

Jakmile prchající Riganti proběhli mezi křovím, náhle se otočili, znovu se seřadili a vytáhli z opasků pistole.

V té chvíli v jamách vyhrabaných za křovím spustila palbu dvacítka děl. Každé dělo bylo nabité kulemi do mušket – Gaise Macon je nazýval kartáče. Místo oddílu vysoce disciplinované útočící kavalerie tu vzápětí byla jatka plná pokroucených mrtvol a zohavených mužů. Jezdci, kteří přežili hrůzu první dělové salvy, pobízeli koně dál.

Děla vypálila druhou salvu. Muži i koně padali k zemi.

Rytíři přesto neustoupili.

„Vpřed!“ zvolal Kaelin Ring.

Riganti zaútočili, přelézali mrtvé a raněné. S pistolemi a šavlemi se vrhli na jezdce.

Zprava přijížděl Gaise Macon s tisícovkou eldacreských kavaleristů a udeřil na nepřátelské křídlo.

Kaelin odrazil prudký sek jezdeckou šavlí, přiskočil, popadl jezdce za kyrys a strhl ho ze sedla. Jezdec při pádu pustil zbraň a tvrdě dopadl na zem. Kaelin ho bodl do hrdla. Mužův kůň se náhle vzepjal a předními kopyty zasáhl Kaelina do zraněného ramene. Mladý Rigante upadl. Hned se zase škrábal na nohy. Přeživší rytíři se zaměřili na Maconovu lehkou kavalerii. Kousek dál Kaelin zahlédl Gaiseho Macona, který srazil jednoho muže ze sedla a pobídl koně dál do středu bitky. Pak jeho kůň klopýtl a padl k zemi. Macon vykopl nohy ze třmenů a seskočil. Zamířili k němu dva rytíři. Kaelin vytáhl druhou pistoli a střelil po prvním jezdci. Kulka rytíře zasáhla doprostřed čela. Gaise Macon se vrhl na druhého, sehnul se pod jeho šavlí a svou čepelí mu prorazil kyrys. Muž přepadl doprava. Gaise ho shodil ze sedla, levou rukou se zachytil sedlové hrušky a vyhoupl se koni na hřbet. Chopil se otěží, otočil ukořistěného koně a opět se vrhl do útoku.

Když Riganti neustoupili a Maconova kavalerie se drala dál, přeživší rytíři konečně ustoupili. Obrátili koně a odcválali do bezpečí mezi své.

Kaelin a Riganti se mezi padlými vrátili na pozice za hliněným valem a dobili si muškety.

Dělostřelci za nimi znovu nabili kanóny a pak se rozběhli mezi rytíře a dorazili raněné. Kaelin Ring se snažil neslyšet téměř nelidský řev smrtelně raněných. Nikdy si Varlishů příliš nevážil a překvapilo ho, že se ho jejich smrt a utrpení tolik dotýká. Zadíval se na bojiště. Měl dojem, že mrtvých je nyní víc než živých.

A ten strašlivý den pokračoval.

Rayster zasténal bolestí z amputované levé ruky. Taková ukázka slabosti ho podráždila, a když mu ošetřovatel ovazoval kauterizovaný pahýl obvazem napuštěným v medu a víně, zaskřípal zuby.

Obličej se mu leskl potem a čelist ho bolela, jak se tvrdě zahryzl do koženého řemene, který mu ranhojič dal mezi zuby. „Můžu vám dát něco na zmírnění bolesti,“ poznamenal ošetřovatel, změkčilý muž s velkýma, přátelskýma očima. Rayster zavrtěl hlavou. Na odpověď neměl sílu. Měl co dělat, aby nezačal ječet bolestí.

Zabořil hlavu do polštáře. Poté co odmítl narkotika, jež mu nabídl ošetřovatel, hodinu bojoval s bolestí. Z dálky slyšel dělostřelbu. Zvedl se. Všude kolem něj byli ranění a mezi nimi přecházeli přepracovaní ošetřovatelé.

Rayster se postavil a zavrávoral. Přiskočil k němu ošetřovatel. „Co si myslíte, že děláte, člověče?“

„Kde mám plášť?“ Do očí mu kapal pot. Konečně zahlédl svůj plášť na hromadě pod oknem.

Ošetřovatel mu ho podal. Pod ním ležely Raysterova pistole, šavle a nůž. „Postarám se vám o to, horale, slibuju. Zbraně vám nikdo neukradne.“

Rayster si od něj vzal plášť a pokusil se přehodit si ho přes ramena. S jednou rukou to bylo těžké a otevřít rigantskou sponu na něm zhola nemožné. Zadíval se ošetřovateli do vlahých očí. „Přehoďte mi ten plášť přes ramena,“ požádal ho. „Tady já neumřu.“

Muž se zatvářil, že se chce hádat, ale pak Raysterovi obratně položil plášť na ramena a rozepnul oválnou bronzovou sponu. „Tyhle jsem už viděl,“ poznamenal. „Obvykle je v terči vyryté jméno.“

Rayster neodpověděl. Vstal a zakymácel se, ale pak se sehnul, zvedl svou pistoli a zastrčil si ji za opasek. „Připněte mi meč,“ řekl. Ošetřovatel poslechl. Raysterovi se najednou udělalo mdlo a ztěžka se posadil.

Ošetřovatel si k němu přisedl. „Jste silný,“ začal, „ale ztratil jste spoustu krve. Potřebujete si chvíli odpočinout a nabrat síly. Tělo je pozoruhodné. Uzdraví se a vy se naučíte dělat všechno, co potřebujete, i když jste přišel o ruku.“

„Ruka mě nezajímá,“ zavrčel Rayster. „Mám tam kamarády.“

„V tomhle stavu jim moc nepomůžete.“

Rayster si neochotně zase lehl. Kupodivu i přes bolest na chvíli usnul. Když se probudil, cítil se silnější, třebaže jen o trochu. Vstal a přinutil se projít mezi raněnými. Ostatní ranění Riganti byli někde v západním křídle hradu. Rayster několik z nich našel. Měli těžká zranění a všichni byli v bezvědomí, protože si nechali podat narkotikum. V západním křídle to bylo zvláštně cítit a Raysterovi se z toho pachu zvedal žaludek. Došel k otevřeným dveřím a vyšel na chodbu. Ta byla plná mrtvých těl uložených do řad.

Rayster šel dál. V další chodbě zahlédl sedět asi dvacet Rigantů. Dva, stejně jako on, skončili s amputacemi. Jeden ztratil ruku a druhý měl zakrvácený obvaz na levém lýtku. Většina ostatních měla obvázané rány na trupu a jeden přišel o oko. Muž s amputovanou levou rukou Raystera zahlédl a zavolal na něj: „Zřejmě jsme měli oba štěstí, co, Raystere? Levačka mi nikdy moc nesloužila.“

Rayster k nim došel. Zmáhala ho únava, a tak se svezl na zem a posadil se. „Tobě nikdy moc nesloužila ani pravačka, Connale.“

Connal Ironlatch se zazubil. „Věřil bys tomu, že nám chtěli sebrat zbraně? Táta by mě zaživa stáhl z kůže, kdybych se vrátil bez svýho oblíbenýho meče.“

„Ano, namíchlo ho, když mu Bael řekl, že má zůstat doma,“ zabručel Rayster. „Ještě nikdy jsem ho neviděl tak

naštvaného.“

Zvenčí zaznělo dunění kopyt na kameni. Pak se ozval výstřel a někdo vykřikl bolestí.

Winter Kay nepocítil strach už tak dlouho, že ho to teď málem zlomilo. Celá léta se považoval za mocného muže, který ovládá ostatní a jen si nechává pomáhat od kouzelné lebky. Když mu došlo, že jeho moc pochází od Krana a že je ve skutečnosti úplně obyčejný, téměř to neunesl.

Neměl tušení, jak vést bitvu proti Gaisemu Maconovi, nevěděl nic o celkové strategii. Podíval se na terén, vysoko položená místa i svahy za hřebeny, a viděl jen louky, kopce a údolí. Kdyby měl lebku, stačil by mu jediný pohled na bitevní pole, aby okamžitě rozpoznal důležité oblasti.

Winter Kay zoufale toužil získat lebku znovu do svého vlastnictví.

Poté co k němu promluvil Powdermillův duch, rozhodl se, že vyšle Erise Velroye a stovku vykupitelů, aby provedli rychlý nájezd na Eldacre a lebku získali zpět. Velroy byl ochotný nájezd provést, ale poukázal na to, že kdyby z bojiště odjela stovka mužů, nepřítel by si toho určitě všiml a vyslal by za ním své jezdce. Menší oddíl by mohl uniknout pozornosti. Winter Kay souhlasil. Nezáleželo mu na tom, kolik mužů do Eldacre pojede, hlavně pokud dostanou lebku.

Pak se ho zmocnila paranoia. Co když si Velroy bude chtít nechat lebku pro sebe? V mysli mu zahlodal červíček pochybností. „Povedu ten oddíl sám,“ oznámil Velroyovi. „Třicet vykupitelů by mělo stačit.“

„A kdo potom povede bitvu, můj pane?“ chtěl vědět Velroy.

„Vy. Nemělo by to být náročné, můj milý Velroyi. Máme obrovskou přesilu.“

„Ale co plán bitvy?“

„Vždycky jste byl vynikající stratég, Velroyi. Teď je čas se předvést.“

„Jsem poctěn, můj pane. Já… vám děkuju za důvěru do mne vloženou.“

„Jakmile získám lebku, vrátím se a posoudím, co jste tu zatím vykonal.“

„Ano, můj pane.“

To se odehrálo těsně před úsvitem. Winter Kay se třiceti vykupiteli vyrazil k jihozápadu. Objeli les a zamířili do kopců nad Eldacre. Tady zastavili koně a sesedli. Winter Kay si prohlížel město dlouhým zdobeným dalekohledem. Nikde nebylo ani stopy po vojácích.

Po chvíli z dálky zazněla dělostřelba. Bitva začala.

Winter Kay byl rozpolcen mezi touhou sjet do města a proniknout do hradu a obavami, že se jedná o past. Seděl mezi stromy a v ústech měl sucho. Jeho muži byli nervózní. Všichni byli trochu nesví, protože nikdo z nich už celé dny neobdržel energii koule. Horší bylo, že i Winter Kay je nyní viděl v jiném světle. Své vykupitele od začátku považoval za elitu, za silné, cílevědomé muže, nejlepší z Varlishů. Teď se na ně podíval a viděl, jak se bojí. Se sílu zvyšující magií lebky a mystickými výhodami, jež díky ní měli, bývali elitou. Dnes byli jen – stejně jako on – vyděšenými muži.

Winter Kay si znovu prohlédl hrad. U brány zahlédl stráž.

„Jedeme, můj pane?“ zeptal se jeden z jeho vykupitelů.

Winter Kay vstal. Než získal lebku, býval voják a dobrý šermíř. Tenkrát mu odvaha nechyběla, aspoň tak si to říkal.

„Ano. Jedeme.“

Nasedl na koně a vedl svých třicet mužů dolů z kopce a do města. Nejeli nijak rychle. Na ulicích potkali několik měšťanů, ale ti si jich většinou nevšímali. V posledních týdnech viděli tolik cizích vojáků, že ve vykupitelích ani nepoznali nepřítele. Winter Kay se pomalu uklidňoval. Projeli kolem obrovské katedrály. Tehdy se Winter Kay přestal bát, strach nahradil hněv ze vzpomínek. Tady zemřel jeho bratr Gayan, zabil ho nějaký horal během zrušované popravy jakési čarodějnice. A ta čarodějnice si našla útočiště na Eldacreském hradě.

Najde lebku a pomstí bratrovu smrt.

Oddíl jezdců odbočil doprava a zamířil k hradu. Pod hradbami stála spousta stanů a mezi nimi bylo vidět množství raněných. Někteří byli celí obvázaní a další měli na zlomených končetinách přiložené dlahy. Winter Kay si jich nevšímal a pobídl valacha do brány.

Když projížděl branou, vzhlédl k němu postarší strážný, ale na nic se neptal.

Pak z vrátek vyšel důstojník s podsaditým vojákem za patami. Důstojník zamířil k jezdcům a tvářil se popleteně. „Hledáte moidarta?“ zeptal se.

„Hledám Arana Powdermilla,“ sdělil mu Winter Kay.

„Jsem plukovník Galliott. Snad vám dokážu pomoct. Vy jste od Koninovy jednotky?“

„Ne, plukovníku,“ odtušil Winter Kay. „Já jsem lord Winterbourne.“ Důstojník sáhl po pistoli za pasem, ale Winter Kay už měl ruku položenou na pažbě. Rychle pistoli vytáhl a vystřelil. Kulka Galliotta zasáhla do prsou a on s výkřikem upadl. Podařilo se mu vytáhnout pistoli a vypálit. Jezdce po Winterově pravici zasáhla kulka do obličeje a srazila ho z koně. Podsaditý voják, jenž přišel za Galliottem, tasil šavli a hnal se na Wintera Kaye. Jeden z vykupitelů navedl koně mezi ně a zblízka střelil vojáka do krku.

Prásknul další výstřel a jiný vykupitel vykřikl bolestí a zhroutil se v sedle. Postarší strážný za nimi vypálil z muškety. Několik vykupitelů ho střelilo. Winter Kay sesedl. Nechal devatenáct mužů hlídat nádvoří a s devíti zbývajícími se hnal do tvrze. Objevili se dva sloužící, ale když uviděli ozbrojené muže, obrátili se na útěk.

Winter Kay prvního dohonil a popadl ho za ruku. „Kde je Aran Powdermill?“ zeptal se.

Sluha ukázal na hlavní schodiště. „Nahoře. Čtvrtý pokoj zleva, pane.“

„A Maev Ringová?“

„Ta je taky nahoře, ale napravo na konci chodby.“

Winter Kay odstrčil sluhu stranou a vydal se po schodech nahoru. Cestou zařval: „Powdermille, kde jsi?“

Na ochoze se otevřely dveře a z nich vyšel malý mužík se dvěma zlatými zuby. Překvapeně zamrkal a pak na Wintera

Kaye mávl. Ten se se svými vykupiteli rozběhl chodbou.

„Nečekal jsem, že přijdete osobně, můj pane," vyhrkl Powdermill.

Winter Kay si ho nevšímal a vstoupil do pokojíku. Když na ořechovém stole uviděl sametový pytel, zasténal radostí. Proběhl kolem Powdermilla, přiskočil ke stolu, otevřel pytel a uctivě položil ruce na prastarou kost. Pocítil příval energie a veliký klid. Poklekl před lebkou a políbil ji. V hlavě se mu projasnilo. Vstal a obrátil se k Powdermillovi. „Dodržel jste slovo, pane Powdermille. Smíte mi sloužit a získáte meč Gaiseho Macona. Teď mě doveďte za Maev Ringovou."

Když Huntsekker přecházel sem a tam zbrojnicí, byl rozčilený. Ráno chtěl opustit Eldacre a odvést Maev Ringovou na sever. Ona souhlasila, že půjde, ale tvrdila, že potřebuje nějaký čas, aby tu dokončila svou novou práci. Musela napsat nějaké dopisy. Dopisy, pro Pramen! Svět se rozpadal a ona musí psát dopisy!

Až budou dopisy napsány, bude třeba je doručit. Takový nesmysl. Vytáhnou vůz a budou jezdit po městě, když se nepřítel stále blížil.

Měl bych odejít, říkal si Huntsekker. Vrátit se na statek. Zapomenout na tu ženskou.

Právě tohle uklidňující pomyšlení ho rozčilovalo. Protože ačkoliv byl tento plán navýsost rozumný, nemohl se jím řídit. Ve všech velkých hrdinských příbězích, které Huntsekker vyslechl jako malý kluk, hrdina dámu v nesnázích nikdy neopustil. Obával se, že na základním pojetí nic nemění ani fakt, že v jeho případě se jedná o pořádnou semetriku.

Pokoušel se utišit rostoucí hněv prohlížením starodávných zbraní.

Bylo tu vystaveno několik překrásných mečů a nožů. V moidartově rodině se dědily po celá pokolení. K vidění tu byly dlouhé rytířské meče určené k boji ze sedla a těžší u hrotu, aby měl švih větší sílu, šaršouny s masivními čepelemi, určené k proseknutí plátové zbroje. Právě takový meč měl Jaim Grymauch onoho dne před katedrálou. Huntsekkerovým oblíbeným však byl kratší zdobený meč, jenž byl nalezen v hrobce jednoho kamenického generála, překrásný kousek s jílcem vyřezaným ze slonoviny a železnou čepelí lesknoucí se jako stříbro. Kratší meče byly v líté bitvě rozhodně mnohem nebezpečnější. Když ještě Huntsekker vojákoval, koupil si lovecký tesák s čepelí téměř stopu dlouhou. Tesák mu čtyřikrát zachránil život.

Procházel mezi vystavenými zbraněmi a mimoděk si prohlížel píky, kopí, kyrysy i celé zbroje. Pak zahlédl prázdné místo, kde kdysi visel úzký stříbřitý kyrys, který měl moidartův děd ve své první klanové válce. Právě jej si moidart vybral včera večer, než vyjel na bojiště.

Huntsekkera ani náhodou nelákalo jet tam s ním.

Ne že by to po něm moidart žádal. Nedošlo na žádné dlouhé loučení, na přátelská slova ani na proslovy na rozloučenou. Moidart Huntsekkerovi přikázal, ať mu připne kyrys, a pak si vybral čtyři pistole.

„Už vás tu nepotřebuji, Huntsekkere."

„V tom případě se vrátím domů, můj pane."

„Vezměte s sebou Maev Ringovou. Po bitvě vám nechám poslat vaši mzdu," pronesl moidart jen s nepatrným náznakem úsměvu.

„Děkuju, můj pane. To je od vás moc laskavý."

A moidart odešel.

Huntsekker tu nyní stál ve svém medvědím kabátě s nabitými pistolemi za pasem a čekal, až jedna ženská s řádně nabroušeným jazykem dopíše svoje dopisy.

Prostě za ní zajdu a za límec ji vytáhnu z kanceláře. Při té představě se zasmál.

Z nádvoří zazněla střelba. Huntsekker se otočil, pak zaklel a rozběhl se.

Když na nádvoří zahřměly výstřely, Maev Ringová otevřela přihrádku u stolu, vytáhla malou pistoli a strčila si ji do tajné kapsy v těžké šedé cestovní sukni. Vstala, vzala si tmavozelenou šálu a vyšla na chodbu. Za ní ťapal černý Voják.

Uslyšela dupot běžících mužů. Kdosi křičel: „Kde je Aran Powdermill?" Následovala druhá otázka a Maev zaslechla své jméno. Proč ji někdo hledá? Včera, v noci za ní přišel moidart a naléhal na ni, ať ráno opustí hrad. Možná poslal muže, aby ji doprovodili. Těžko. Neměl žádné muže navíc, třebaže Galliott byl stále ještě na hradě.

Maev přešla přes chodbu do prázdného pokoje a vyhlédla z okna. Spatřila skupinku mužů v červených pláštích. Někteří ještě seděli na koních, jiní stáli na zemi s pistolemi v rukou. Pak uviděla těla Galliotta a seržanta Packarda.

Maev vyndala z kapsy pistoli, natáhla ji a zastavila se za zavřenými dveřmi. Znovu zaslechla dupot běžících mužů. Vrazili do její pracovny.

„Kde je?" chtěl někdo vědět. Žádná odpověď se neozvala, ale muži neodešli. Maev instinktivně ustoupila ode dveří. Ty se rozletěly. První do nich vrazil podsaditý muž s bradkou a knírem. Maev ho střelila do hlavy. Muž se zhroutil.

Za ním šel další muž. Voják zavrčel, skočil a sevřel muži hrdlo. Do místnosti se nahrnuli další muži. Jeden ji udeřil pěstí do obličeje. Maev upadla na zeď. Do břicha ji zasáhla bota a ona se předklonila. Ozval se výstřel a pak bolestné vytí umírajícího psa. Za rudostříbrné vlasy ji popadl muž s orlí tváří a zvrátil jí hlavu dozadu. „Spravedlnost si dávala načas, čarodějnice," zasyčel, „ale teď dorazila."

Z chodby zaznělo zaječení a další dva výstřely z pistole. Do místnosti vletělo tělo v rudém plášti a prudce narazilo na zeď. Zapráskaly další výstřely. Muž, který ji držel, se ohlédl, aby zjistil, co se děje. Do dveří se pozpátku vpotácel vykupitel s nožem v hrudi. Maev za ním spatřila Huntsekkera. Hromotluk měl obličej umazaný od krve. Popadl vykupitele za vlasy, vytrhl mu nůž z prsou a podřízl mu hrdlo. Zezadu ho do hlavy udeřila těžká šavle. Vystříkla krev. Huntsekkerovi podklesly nohy. Skočil po něm další muž a strhl ho na podlahu. Huntsekker ho bodl do slabin, odstrčil ho a pokoušel se zvednout.

Muž držící Maev Ringovou vytáhl z opasku pistoli a vystřelil. Huntsekker zachroptěl a sesul se na zem. Maev muže praštila pěstí do brady. Jak byl vyvedený z rovnováhy, neohrabaně upadl. Maev se vyškrábala na nohy a rozběhla se

ke dveřím. Vrhl se po ní další vykupitel. Maev se otočila a udeřila ho hlavou. Objevili se další dva. Do spánku ji zasáhla pěst a vzápětí s ní muž mrštil o zeď. Maev upadla na kolena.

Z protější místnosti vyšel muž, který jí prve spílal, s černým sametovým pytlem. Maev vzhlédla. U protější stěny stál Aran Powdermill, ve tváři celý popelavý. Na podlaze leželi tři vykupitelé. Další čtyři mrtvoly byly vedle Huntsekkera a psa.

„Zasloužíš si pomalou smrt, čarodějnice," prohlásil muž se sametovým pytlem. „A té se ti taky dostane. Přiveďte ji!"

Maev začala vidět rozmazaně a v ústech cítila krev. Jakýsi muž ji popadl za vlasy a druhý za ruku a společně ji zvedli.

Na nádvoří už se zase střílelo.

Vykupitelé se zarazili a podívali se po sobě. Maev v jejich očích spatřila strach.

Muž, který ji držel za ruku, sebou náhle trhl a Maev otočil.

Huntsekker, celý od krve, se zvedl, popadl vykupitele, který ji držel, a odtrhl ho od ní, než mu do břicha vrazil nůž. V té chvíli se Maev předklonila a prudce zvedla hlavu, takže druhého vykupitele zasáhla do obličeje. Muž zachrčel bolestí a upadl na zeď. Maev se mu vytrhla, čímž ale ztratila rovnováhu a upadla na podlahu. Huntsekker ji přeskočil a zvedl nůž. Vykupitel, jenž měl rozdrcený nos a oči plné slz, neviděl nůž mířící mu na prsa. Huntsekker otočil čepelí. Chodbou se rozlehl strašlivý křik.

Muž se sametovým pytlem za nimi se otočil a rozběhl se. Powdermill tam pořád jenom stál. Huntsekker ztěžka dýchal a musel se opřít o zeď. Powdermill k němu přiskočil a podepřel ho. Huntsekkerovi vypadl nůž z ruky. Powdermill ho neudržel, a jak Huntsekker padal, strhl mužíka s sebou.

Maev popošla blíž. Huntsekker měl na hlavě dlouhou sečnou ránu. Rozepnula mu kabát. Košili měl nasáklou krví. Maev ji roztrhla a viděla, že Huntsekkera zasáhly nejméně dvě kulky do prsou a hrudi. Měl v těle i bodné rány. Z té nejhorší – v hrudníku – tryskala krev. Maev na ni přitiskla obě ruce.

„Sežeňte ranhojiče," přikázala Powdermillovi.

Střelba na nádvoří utichla. Powdermill kývl a odběhl.

Maev dál tlačila na ránu v Huntsekkerově hrudi. Všimla si, že muž otevřel oči.

„Neumírej, troubo," zaprosila.

Winter Kay sbíhal po schodech bera tři najednou. Málem upadl, ale dole se zase narovnal. Přiběhl ke dveřím a prudce je otevřel. Nemohl uvěřit vlastním očím.

Jeho vykupitelé byli mrtví, na nádvoří se jen válela jejich těla.

Zabijáci stáli nad nimi. Všichni byli obvázaní a od krve. Jeden muž měl amputovanou ruku. Jeho údajně elitní vykupitele pobila skupinka raněných barbarů.

Winter Kay pevně sevřel sametový vak a došel ke koni. Do cesty se mu postavil ten jednoruký muž. Třímal šavli.

Od spony na jeho plášti se odrazilo sluneční světlo. Spona byla bronzová, oválného tvaru. Uprostřed byl vyrytý kruh. Teď, ve slunečním světle, se leskl jako zlato.

Winter Kay si vzpomněl na slova starého kněze: „Půjdu rád, Wintere Kayi. Což je víc, než lze říci o tobě, až si pro tebe přijde ten muž se zlatým okem."

Byla to strašlivá chvíle. Čas zamrzl. Winter Kay pochopil, že jeho nepřítelem nikdy nebyl Gaise Macon. Vlastně to bylo ještě horší. Kdyby se nebyl pokoušel Macona zabít, moidart by nebyl zatažen do bitvy. Bez něj by se Riganti do boje nepustili. Já bych tady nebyl, uvědomil si.

Jednoruký muž přistoupil blíž. Winter Kay vytasil šavli.

Ten muž ho nemohl porazit. Tvář měl šedivou vyčerpáním a bolestí a z uříznuté končetiny mu kapala krev.

„Ustup, člověče, a budeš žít," řekl mu Winter Kay. „Ve svém stavu pro mě nejsi soupeřem."

Muž se nepohnul. Winter Kay přiskočil a zamířil mu šavlí na prsa. Rigante zvedl zbraň, výpad odrazil, obrátil ruku kolem Winterovy čepele a probodl mu hrdlo.

„Že pro tebe nejsem soupeř, hlupáku? Já jsem Rigante."

To byla poslední slova, jež Winter Kay uslyšel.

Bitva zuřila téměř celý den. Odpoledne měly obě strany obrovské ztráty. Mantilan udržel východní hřeben téměř do soumraku, ale pak se přes něj nepřítel dostal. Gaise Macon vedl kavalerii do protiútoku, leč marně. Mantilan padl spolu s Baelem Jacem a více než sedmi stovkami Rigantů.

Západní hřeben, pod velením Becka a moidarta, se udržel, život však za něj položily tři tisíce mužů. Na pomoc jim přispěla Koninova kavalerie, ale za cenu těžkých ztrát. Při posledním útoku byl zabit Konin.

Když se na hřeben nahrnuly dva pluky nepřátelské pěchoty, Kaelin Ring vedl svých pět set bojovníků, kteří jediní přežili, na severní svah, aby podpořil moidarta a Becka.

Boj byl zuřivý. Než dorazili Riganti, nepřátelské oddíly pronikly na hřeben. Došlo na boj muže proti muži. Kaelin zahlédl moidarta s pistolemi v rukou. Zvedl první a vystřelil, pak totéž zopakoval s druhou. Dva muži padli. Moidart pustil pistole a vytáhl šavli. Vrhl se proti němu jeden mušketýr, míře bodákem moidartovi na břicho. Šlechtic uhnul a bodák mu probodl paži. Moidart šavlí prosekl mušketýrovi krkavici. Vzápětí na nepřítele udeřili Kaelin a Riganti.

Na svahu pod nimi zaútočil Gaise Macon s kavalerií na nepřátelské pěší posily a rozprášil je.

Když se nahoře oháněli šavlemi děsiví Riganti a dole se je pokoušela odříznout kavalerie, útočící Varlishové zakolísali. Ve snaze uniknout těm jatkám se jednotlivci začali vracet dolů. Riganti je pronásledovali a ústup se změnil v úprk.

Kaelin třikrát zatroubil na roh a povolal své muže zpátky na hřeben. Pak si všiml, jak se moidart snaží vytáhnout bodák z ruky. Kaelin vrátil šavli a nůž do pochev a přistoupil k němu. Uchopil mušketu a bodák vytáhl. Moidart neřekl

nic, jen si stiskl biceps, aby zastavil krvácení, prošel kolem Kaelina a zadíval se na prchající vojáky.
Kavalerie Gaiseho Macona na ně dorážela, ale jezdců nebylo dost, aby mohli podniknout soustředěný útok na nepřátelské pozice. Dostali se na dostřel záloh na jižních svazích a museli se stáhnout.
„Uvázli jsme na mrtvém bodě," poznamenal moidart. „Zítra to začne nanovo."

Když se setmělo, projížděl Gaise Macon mezi zbytky svého vojska s vědomím, že zítra je nepřítel porazí.
Našel Kaelina Ringa. Přeživší Riganti zaujali postavení na svahu pod východním hřebenem, a ačkoliv byli vyčerpaní, jako diví kopali zákopy a vršili valy.
Gaise sesedl. Kaelin ho zahlédl a kývl na něj. „Je po všem," poznamenal tiše. „Zítra se už neudržíme."
„Já vím."
„Mohli bychom se stáhnout a pak na ně útočit ze zálohy."
„Mám v plánu něco jiného."
„Povězte mi o tom. Miluju dobrý plány."
Gaise odvrátil zrak. „Omlouvám se, Kaeline Ringu. Mrzí mě všechno, čím jste v této věci musel se svými muži projít. Bael Jace mi řekl, že se mu hnusím. Chápu ho. V této chvíli se hnusím sám sobě. Dorazil jsem do bodu, kdy jsem musel odhodit všechno, v co jsem kdysi věřil. Co jste udělal s těmi chlapci, které jste zajali?"
„Nechal jsem je jít."
„To je dobře." Gaise se podíval na těžce pracující Riganty. „Vzpomínám si na ten den, když ještě svět nebyl tak hnusný, kdy váš strýc porazil toho varlishského šampióna. Pořád jsem si říkal, že je to ten nejúžasnější muž na světě. Gorain byl silnější a zkušenější, a přece ho váš strýc zastavil a nakonec porazil."
„Grymauch byl skvělej chlap," souhlasil Kaelin.
„Ano, to já vím. Myslel jsem, že byl jedinečný. Nebyl. Všichni Riganti mají stejné vlastnosti. Jste muži, se kterými se dá sjet řeka, jak stojí ve starých knihách." Gaise vytáhl meč, obrátil ho jílcem napřed a podal Kaelinu Ringoví.
„Nepotřebuju meč," namítl Kaelin.
„Tohle je Connavarův meč, Meč v bouři. Musí zůstat Rigantům, Kaeline."
„Connavar nenosil šavli."
„Vezměte si ho a uvidíte."
Kaelin zaváhal, pak natáhl ruku a chopil se jílce. Čepel se rozvlnila a zlatý chránič ruky se znovu přetvařoval. Kaelin užasle hleděl. Vzpínajícího se koně v oblacích nahradil pes stojící vedle jelena. „Takhle jsem získal své dušejméno," zašeptal Kaelin. „Pes patřil otci. Jmenoval se Havran. Zachránil jelena obklíčeného vlky."
„Nosil jsem ho s hrdostí," podotkl Gaise Macon.
S tím se vrátil ke svému koni a vyjel nahoru na hřeben. Čekal tam na něj moidart. Kyrys měl zprohýbaný a ruku neobratně obvázanou, ale přes vraždění, jaké celý den na hřebeni probíhalo, neměl žádná jiná zranění. „Kde je Beck?" zeptal se Gaise.
„Spí. Není tak mladý, jak předstírá."
„Je to dobrý chlap."
„Je spolehlivý," souhlasil moidart. „Dostal se Mantilan z toho hřebene?"
„Ne. Zabili ho, stejně jako Baela Jaceho a sedm set Rigantů."
„Konin je taky mrtvý," podotkl moidart. „Ten chlap měl charakter."
„Obě strany dnes projevily ohromnou odvahu," opáčil Gaise a zadíval se na pole poseté mrtvými těly.
„Co teď, Bouřliváku?" otázal se moidart.
„Teď zvítězíme, otče."
„To by bylo příjemné, neřku-li hotový zázrak."
„Ráno si o tom promluvíme. Taybard Jaekel je ještě naživu?"
„Kdybych věděl, kdo to je, odpověděl bych ti."
Gaise procházel mezi muži. Taybarda našel, jak zřejmě spí vedle zcela probuzeného Jakona Gallowglasse.
„Jak se daří?" zeptal se Gaise a dřepl si k nim.
„Nemůžu si stěžovat," poznamenal Gallowglass. Gaise natáhl ruku, aby Taybarda vzbudil. „Je mrtvý, generále. Za celý den ani jednou nevystřelil. Řekl, že už nikoho dalšího nezabije. Pokoušel jsem se ho zastavit, ale on se při tý poslední salvě prostě jen tak postavil. Kartáč mu roztrhl hrudník."
Gaise se mrtvému podíval do tváře. V měsíčním světle vypadal klidně, jako by se usmíval. Gaise mu rozhrnul košili a sebral zlatou kulku do muškety v klícce ze stříbrného drátku.
„Byl to dobrej kluk," podotkl Gallowglass. „Ale měl toho plný zuby."
„Všichni toho máme plné zuby," přitakal Gaise. „Povězte, Gallowglassi, jste dobrý střelec?"
„Ne, pane. Průměrnej, řekl bych. Ale umím to s nožem nebo se šavlí."
Gaise uchopil Taybardovu emburleyovku a vstal. Když se obrátil, uviděl, jak k němu kráčí Mulgrave.
A po jeho boku šla wyrd z lesa Stromu přání.

O dvě hodiny později na Eldacreském hradě si Gaise Macon vzal od horala Raystera lebku a odnesl ji do starých pokojů vysoko v severní věži. V těchto komnatách strávil většinu svého dětství a přes neosobní, ponuré vybavení mu byly drahé díky vzpomínkám. Právě tady přečetl mnoho knih, které mu dodával Alterith Shaddler, úžasných příběhů o Connavarovi a Rhegovi, báje o Stromengle, o praotci starých Varsů ohánějícím se sekerou. Tady hltal milostné romány krále-barda a princezny z hvězd. V těchto pokojích snil o tom, že se stane velkým a ušlechtilým mužem.
Když unaveně stoupal do schodů, necítil se velký ani ušlechtilý. V pokojích, celá léta nepoužívaných, bylo zima a

vlhko. Na oknech zůstaly těžké závěsy, které pomalu plesnivěly.

Gaise se posadil do starého ušáku, vytáhl lebku ze sametového vaku a podržel ji v dlaních. Okamžitě ucítil příval energie. Objevila se před ním zlatá postava.

„Bojoval jsi dobře, příbuzný. Nemáš si co vyčítat. Nikdo nemohl udělat víc."

„Byla to jatka. Ještě nikdy jsem za jediný den neviděl tolik mrtvých," povzdechl si Gaise.

„V tom jste vy lidé dobří. Kdybyste strávili aspoň polovinu doby, kterou věnujete objevování nových způsobů zabíjení, na to, abyste se snažili zdokonalit léčbu nemocí, čekala by vás skvělá budoucnost. Měli jste takový potenciál."

„My ten potenciál máme, Cernunne. Pořád jsou mezi námi dobří, svatí lidé. Jednoho dne se to naučíme."

„Bylo by příjemné myslet si, že máš pravdu, Gaise. Naneštěstí na každého člověka na této planetě, který vytváří trošku magie, tu jsou tisíce, které ji čerpají. O to ale dnes nejde. Co ode mě žádáš?"

Gaise si povzdechl. „Co se stane, když lebku přijmu?"

„Energie začne narůstat. Dokážeš vyléčit všechny vaše raněné. Dokonce dokážeš přivést zpět k životu nedávno zesnulé, alespoň ty, co nejsou nenapravitelně poškození. Nikdy jsem nedokázal oživit muže s rozdrcenou hlavou, ale uměl jsem spravit srdce. Víš, mozek je jedinečný a důležitý. Na to, abys úplně zemřel, potřebuješ ve skutečnosti tři dny. Dokud mají hlavu ještě připojenou k tělu, dokážeš je vyléčit."

„A jak to asi udělám? Mrtvých a raněných jsou tisíce. O tom, jak spravovat srdce, nevím nic."

„Myslíš, že je čas naučit tě, co mě trvalo tisíc let, než jsem to pochopil?"

„Tak mluv jasně," poradil mu Gaise.

„Skutečná podstata magie spočívá v souladu a rovnováze. Jak je tělo úžasně vytvořené, dokáže se vyléčit samo. Zalej ho magií a ono se bude uzdravovat rychleji. Čím mocnější je magie, tím rychlejší je léčení. Ty jen každému tělu dodáš palivo, aby udělalo, co půjde. Stejně tak můžeš projít mezi nepřáteli a vytáhnout z nich každou jiskřičku života. Když budeš chtít, odebereš celému vojsku vzduch a budeš se dívat, jak se dusí."

„A všechnu tuhle moc získám z jedné rozkládající se lebky?"

„Ne, ne z lebky, Gaise. Přijde k tobě, až tu lebku vstřebáš. Největším nadáním Seidhe byla schopnost vytahovat magii z živých věcí. Až bude lebka – moje lebka – znovu obklopena živou tkání, vytáhne magii ze vzduchu, ze země, ze stromů a řek. Ty se jí naplníš, až už neudržíš ani kapku. Pak ji vypustíš, aby proudila do tvých vojáků a vyléčila je. Jen si to vezmi. Mrtví Riganti navrácení k životu, chromí živí plně uzdravení. Vyhraješ, Gaise."

„Ty vyhraješ, Cernunne. Ty se vrátíš a dojde k ještě většímu krveprolévání."

„Za slávu je vždycky třeba zaplatit, příbuzný. Tvůj otec měl ale pravdu. Jestli zítra prohraješ, což beze mne prohraješ, pak kost, kterou držíš, najde někdo jiný. Proč nechat všechny své kamarády zemřít, než se to stane? Až se vrátím, budu potřebovat stoupence. Mnozí z nich budou nakonec téměř nesmrtelní."

„Dokud neobjevíš způsob, jak lidstvo přimět, aby se samo zničilo."

„Ano, do té doby. Na většině světů, kde existovali lidé, se jim podařilo zničit se bez mé pomoci. Problém je, že s tím také zničili planety, na nichž žili. Tato planeta je mi drahá. Chci ji vidět takovou, jaká by měla být, porostlou stromy, s čistými řekami, dobrým vzduchem a hojností života. Vždycky jsem měl rád vlky a medvědy. Rád bych viděl vlky zpátky na Caer Druagh. Copak to není ušlechtilý cíl, Gaise Macone?"

„Já už nemám právo diskutovat u ušlechtilosti záměrů. Kolik času budu jako bůh mít?"

„Nejméně pět, možná šest hodin."

„Jsou nějaké hranice toho, čeho můžu dosáhnout?"

„Hranice existují vždy. Nebudeš Pramen. Nedokážeš změnit srdce a mysl, jak se říká. Ale ani nebudeš moci zemřít, Gaise Macone. Zbraně ti neublíží. Střely, kule a meče se tvé kůže ani nedotknou. Aha, vidím, jak se tváříš sklesle. Chtěl jsi mě snad vzít s sebou na labutí stezku?"

„Ano," přiznal Gaise.

„Tolik miluji upřímnost, příbuzný. Je možná méně rafinovaná než lži, ale všichni víme, jak si stojíme. Viděl jsem tě, jak sedíš s Mulgravem a wyrd. Kam odlétli vaši duchové? Do Uzamatte? Na Caer Druagh?"

„Nevím. Byla tam řeka a mlýn. Panoval tam veliký klid. Pověz mi, až si vezmu lebku, budu sám?"

„Sám? Nerozumím ti."

„Budeme mít společné myšlenky?"

„Ne, pokud si to nebudeš přát. Chápu soukromí. Abych byl upřímný, myšlenky lidí jsou banální. Kdybys musel obývat tělo opice, chtěl by ses s ní dělit o její poslední myšlenky?"

Gaise chvíli mlčel. „Dobře tedy. Co musím udělat?"

„Jen se uvolni, příbuzný. Podrž lebku. Pocítíš, jak ti proniká do prstů. Bude stále menší a méně hmotná. A pak se stane tvou součástí."

20

Kaelin Ring pomohl raněnému na nohy a s pomocí dalšího vojáka ho odtáhl dolů pod kopec, kde ošetřovali asi šest set dalších raněných. Leželo tu i mnoho mrtvých.

„Snad bude mít nepřítel dost," poznamenal voják, který mu pomáhal. „Třeba všichni usoudí, že to pro dnešek stačí, a odtáhnou. Pak se můžem vrátit do Eldacre, opít se a najít si nějaký kurvy."

Kaelin se otočil a zamířil zpátky na hřeben. Mladý voják ho následoval. „Co myslíte?"

„Myslím, že neodejdou," zabručel Kaelin.

„Ne, asi máte pravdu. Asi je teda budem muset zabít všechny."

Na hřebeni rozmlouval moidart s Garonem Beckem. Kaelin se k nim připojil a voják se odšoural pryč. „Teď má nepřítel západní hřeben, může nás objet a odříznout," poznamenal Beck. „Bylo by lepší stáhnout se na hrad."

„To by jen prodloužilo nevyhnutelné," namítl moidart. „Nepřítel utrpěl těžké ztráty. Nebude vědět, jak jsme na tom my. S trochou štěstí by mohl poslat zprávu s žádostí o přerušení bojů, aby mohli ošetřit své raněné."

„Brzy bude svítat," upozornil Beck. „Možná bychom my měli poslat jezdce k nim."

„Ne," odmítl moidart. „Být já Winterem Kayem, tak bych právě tohle čekal od slabšího protivníka. Pokud nepožádáme o skončení bojů, bude to znamenat, že jsme připravení bojovat dál."

„To my taky jsme," ozval se Kaelin, „ale mám jen necelých pět set bojeschopných mužů. Neudržíme se dlouho."

Jakýsi voják vykřikl a ukázal k severu. Blížil se jezdec a za ním pochodovalo sedm set mužů. Moidart přimhouřil oči.

„To je váš syn," řekl Kaelin. „Kde, ve jménu nebes, sehnal tolik čerstvých vojáků?"

Kaelin seběhl dolů vstříc pochodujícím mužům a poznal Raystera. Horal vypadal zdravý a silný a nedávno ustřelenou ruku už neměl obvázanou. Mnoho příchozích byli Riganti a všichni se těšili dobrému zdraví.

„Co se stalo?" zeptal se Kaelin Raystera.

„Nevím, jak ti to mám vysvětlit, příteli." Zvedl levou ruku a ohnul prsty. „Měl jsem zničený loket a včera mi uřízli ruku." Kaelin se na něj pozorně podíval. „Ne, vůbec se mi to nezdá, Kaeline. Mezi raněné přišel Gaise Macon. Muži začali křičet. Nejdřív jsem tomu nerozuměl. Pak mě začal pahýl bolet a tlačit na obvazy. Ta bolest se ani nedá popsat. Popadl jsem nůž a obvaz odřízl. Ve chvilce mi… mi vyrostla nová ruka. On nás vyléčil všechny, Kaeline. Všechny nás uzdravil. V životě jsem se necítil lip."

„Ach ne," zašeptal Kaelin, otočil se na patě a zadíval se za jezdcem pomalu vyjíždějícím na kopec. „Uzavřel pakt s Cernunnem."

„Musím ti říct, že je mi to jedno," podotkl Rayster. „Hele!"

Zranění pod kopcem začali křičet. Jeden po druhém se zvedali ze země. Volali na sebe a smáli se. Byl to ten nejpodivnější zvuk, jaký kdy zkrášlil nějaké bojiště.

Kaelin pocítil ve zraněném rameni teplo a bolest ustupovala.

„K životu se vrátili i někteří mrtví," pokračoval Rayster. „Ten obr Huntsekker. Třikrát ho střelili a pobodali. Zemřel, zatímco se snažili zastavit krvácení. A plukovník Galliott. Viděl jsem ho, Kaeline. Měl prostřelené srdce."

Kaelin nechal Raystera stát a vyběhl na kopec právě včas, aby viděl, jak Gaise Macon sesedá a kráčí ke svému otci.

Moidart před ním couval. „Mě neuzdravuj!" zařval moidart. „Nedělej to! Nevíš, co jsem spáchal!"

Gaise Macon přistoupil k otci a položil mu ruce na ramena. „Vím všechno, otče. Všechno. Vím, o všem, co zlého jste za svůj život napáchal. A vím i, čeho byste mohl v budoucnu dosáhnout. Teď si ale budete muset najít jinou cestu k vykoupení, protože já vás zbavím bolesti." Moidartovi klesla hlava na prsa. „Je tu ještě něco jiného," pokračoval Gaise. „Celý život vás mučily obavy –"

„Nechci to vědět!"

„Myslím, že chcete. Já jsem váš syn, otče. Jsem krev vaší krve."

Léčení po celém hřebeni pokračovalo. Muži začali jásat a volat. Rány se jim zatahovaly, síly se jim vracely.

„Co bude teď?" zašeptal moidart.

„Ještě chvíli budu bohem. Pak odejdu."

„Ach Gaise…" Moidart potřásl hlavou.

Gaise Macon ho objal. „Loučím se, otče," řekl.

Otočil se a sešel dolů. Mrtví kolem něj se začínali hýbat. A nejen muži. Ve chvilce už ržáli koně a zvedali se na nohy.

Gaise šel dál.

Kaelin Ring doběhl k moidartovi. „Musíme ho zastavit. Ten temný bůh se vrátí. Všechno, zač jsme bojovali, přijde nazmar."

Moidart si ho nevšímal. Z davu se vynořila wyrd z lesa Stromu přání a uchopila Kaelina za ruku. „Všechno bude v pořádku," uklidňovala ho. Kaelin si všiml, že má v očích slzy.

Gaise ještě procházel polem padlých. Všude kolem něj se ze země zvedali muži, Eldacreští i nepřátelé. Jižané chvíli jen postávali a nakonec se začali vracet ke svým. Eldacreští muži se škrábali do svahu.

K moidartovi přistoupil generál Konin. V krví zmáčené blůze měl tři díry po kulkách. „Nemám žádné rány," vyhrkl, rozhrnul si blůzu a obnažil si hruď. „Žádné rány."

Beck ho uchopil za ruku. „Jsi zpátky mezi námi, příteli."

„Byl jsem u řeky. My všichni jsme tam byli. Byl to sen?"

V dálce zazněla střelba. Moidart se rozběhl na kraj svahu. Někteří z jižanských vojáků stříleli po Gaisem. Ten šel nevzrušeně dál. Jediná kulka se ho nedotkla. Střelba po nějaké době ustala a údolím se rozezněl radostný pokřik.

Gaise na chvíli zmizel mezi nepřáteli.

„Proč oživuje i je?" chtěl vědět Beck. „Dobré nebe, to budeme muset tím vším zítra projít znovu?"

„Válka skončila," sdělil mu moidart. „Nikdo už nebude bojovat. Ani Winter Kay ne."

„Ten je mrtvý, můj pane," poznamenal Rayster, jenž se vynořil ze stínů. „V Eldacre jsem mu usekl hlavu." Rayster jim pověděl o nájezdu a o tom, jak Gaise v noci přijel a vyléčil raněné, umírající, a dokonce i nedávno zemřelé.

Nad horami se objevily první sluneční paprsky a Gaise Macon sešel z východního hřebene a zamířil k nepřátelským pozicím na jižních svazích. Za ním šly stovky jižanských vojáků. Další eldacreští muži a Riganti se vydali přes údolí k moidartovi a ostatním. Objevili se Bael Jace a Mantilan. Mantilan objal Bečka a Konina a tři staří kamarádi společně odešli.

Slunce stoupalo po obloze a nad bojištěm zavál svěží vánek. Přinášel s sebou zvláštní vůni. Moidart z něj cítil růžové lístky, pro Kaelina Ringa byl jako orosený vřes, Raysterovi v něm voněla levandule. Každý muž cítil něco jiného.

Všude se muži smáli či plakali radostí a objímali své druhy.

Taybard Jaekel otevřel oči a spatřil vedle sebe sedět Jakona Gallowglasse, jemuž se po tvářích koulely slzy. „Měl jsem nádherný sen," vydechl. „Viděl jsem Bannyho a Kammela. Chtěl jsem přejít přes řeku, ale oni mi to nedovolili."

Gallowglass ho poplácal po rameni. „Jsi zpátky, Jaekele. Zpátky mezi živejma."

Moidart poodešel stranou a hleděl k jihu, kde jeho syn vystupoval do kopce mezi nepřáteli. Nikdo nevystřelil a opět se vzápětí ozval jásot.

Čas plynul.

Konečně se Gaise znovu objevil. Scházel z kopce a zlaté vlasy se mu ve slunci leskly. Nemířil ke svým čekajícím mužům, nýbrž k lesíku na západě.

Těsně než k němu dorazil, zvedl ruce a zvrátil hlavu k nebi.

Ticho přerušil jediný výstřel.

Cestou z nepřátelského tábora Gaise Macon cítil, jak v něm Cernunnos sílí. Pravá ruka se mu křečovitě zkroutila a téměř ji přestal ovládat. „Odejdi, příbuzný," ozval se mu v hlavě hlas. „Mě nezadržíš. To přece víš."

„Vím," řekl mu Gaise a šel dál. Nohy měl stále těžší a dalo mu práci je zvednout ze země. Vzhlédl. Stromy už byly blíž, ale ne dost blízko.

„Proč jsi své nepřátele nezabil?" chtěl vědět Cernunnos. „Teď to budu muset udělat za tebe."

„Chtěl jsem ti ukázat, že se můžeme učit."

„Od začátku jsem věděl, že několik z vás lidí za něco stojí, příbuzný. Jde jen o to, že vás není dost."

Gaise klopýtal dál. Pak ho přestaly poslouchat nohy. Zadíval se na stromy. „Mám pro tebe dar," řekl.

„Já už od tebe dar dostal. Nech svého ducha odejít!"

„Ukázal jsi mi, jaké to je žít jako bůh. Teď se můžeš naučit, jaké to je zemřít jako člověk."

Gaise zvedl ruce a zvrátil hlavu k nebi.

Ticho roztříštil jediný výstřel. Gaise zachrčel, když ho do prsou zasáhla kulka a roztrhla mu plíce. Zhroutil se na zem. Život z něj unikal a cítil, jak se Cernunnos zoufale a marně snaží ránu vyhojit.

Mulgrave, schovaný mezi stromy, vstal, uchopil emburleyovku za hlaveň a přerazil ji o kmen dubu. Pak se svezl na zem a rozplakal se.

Vysoko na hřebeni na západě moidart vykřikl a rozběhl se ke svému synovi, jenž ležel s rozhozenýma rukama v trávě. Za ním se hrnuly tisíce mužů.

Tělo v trávě začalo svítit. Moidart si musel zastínit oči. Zavál studený vítr. Světlo bylo stále jasnější a zazářilo nad shromážděnými davy. Moidart cítil jeho sílu. Když dal ruce dolů a otevřel oči, tělo Gaiseho Macona zmizelo.

Tráva pod moidartovýma nohama se mihotala a vlnila. Kolem pučely malé modré kvítky. Vykvétaly po celém bojišti. Jako by byla na zemi namalovaná obloha.

Z hřebene na jihu sjeli dva jezdci následovaní tisícovkami vojáků.

Jezdci se přiblížili k moidartovi. První muž sesedl. Byl ve středním věku a měl pískově hnědé vlasy. Poklonil se moidartovi. „Jsem Eris Velroy. Velím vojsku lorda Winterbourna."

„Winterbourne je mrtvý," oznámil mu moidart s očima stále upřenýma na místo, kam padl jeho syn.

„To jsem si domyslel. Naprosto nechápu, co se tu dneska stalo, můj pane," pravil Velroy. „Ale je nemyslitelné, abychom pokračovali v boji. Mám vaše svolení stáhnout své muže a vrátit se na jih?"

„Dneska jsem ztratil syna," zašeptal moidart. „Svého syna. Máte syny?"

„Jednoho, můj pane."

„Tak se vraťte domů a radujte se z toho."

Moidart došel k místu, kam padl Gaise. V zelené trávě se něco zalesklo. Moidart se sklonil a zvedl to. Byla to částečně zploštělá kulka do muškety, z čistého zlata.

Přistoupila k němu wyrd a položila mu ruku na rameno. Pak si klekla k němu.

„Ještě pořád je tu, Jestřábe ve vrboví."

„Nevidím ho."

„Uvidíš. Naučila tě tvá bába slovům?"

„Ano, je to tak dávno."

„Tak je pronášej se mnou."

Moidart se zhluboka, roztřeseně nadechl a společně s wyrd odříkali starodávná slova na rozloučenou.

„Hledej kruh, světlo najdi,
rozluč se s tělem z masa a krve.
Šedou stezkou se dej,
hleď, kam letí labutě,
srdcem vést se nechej,
domů tě vždy dovede."

Když slova utichla, moidart ve slunečním světle uviděl dvě přízračné postavy. Jedna byl Gaise a druhá tmavovlasá žena v cestovních šatech z měňavě zelené látky. Vzali se za ruce a zmizeli.

Moidart ještě chvíli setrval na místě. Nakonec vstal a prošel ztichlými řadami eldacreských mužů a Rigantů. Postávala tu spousta koní. Moidart uchopil jednoho za otěže, vyhoupl se do sedla a odjížděl polem modrých kvítků.

21

V následujících měsících se Eldacre stalo střediskem pro poutníky. Lidé sem přicházeli ze všech koutů země, aby se podívali na místo, kde žil a zemřel blahoslavený Gaise Macon. Po bojišti chodili mniši a kněží, sbírali modré kvítky a lisovali je mezi malými skleněnými tabulkami.

Muže z eldacreské kumpanie drželi pohromadě ještě tři měsíce, dokud se věci na jihu neuklidnily. Potom mnoho z nich dostalo žold a odešlo. Lanfer Gosten se vrátil k úředničině u jedné obchodní společnosti a Taybarda Jaekela si vzal jako pomocníka. Jakon Gallowglass zůstal se zmenšeným vojskem v hodnosti seržanta.

Dva z moidartových nových generálů, Konin a Mantilan, odjeli na jih, kde se chtěli zúčastnit nového shromáždění, které svolal Eris Velroy. Šest set členů shromáždění, jmenovaných z přeživších šlechticů a vojenských důstojníků, hledalo nového krále.

Zázraky neskončily smrtí Gaiseho Macona. První osoba v Eldacre zemřela teprve až za čtyři měsíce. Celé týdny po bitvě přicházely zprávy o umírajících lidech, kteří se v den, kdy Bouřlivák opustil vezdejší svět, náhle uzdravili. Jirchář ve Starých Vrších s pokročilou rakovinou vstal z postele. Postarší ženě stižené mrtvicí se znenadání do končetin vrátila síla. Chromé dítě znovu dokázalo chodit. Tolik příběhů o zázracích.

Moidarta nebylo po bitvě příliš vidět. Správu hradu v podstatě nechal na plukovníku Galliottovi a sám se uchýlil do Zimního sídla. Lidé hovořili o tom, jaký žal mu způsobila ztráta syna.

Ostatní se stali středem pozornosti. Z mužíka se zlatými zuby jménem Aran Powdermill začala být hotová celebrita. Mezi lidmi se rozneslo, že pomáhal moidartovi proti zlým vykupitelským ďáblům. I Garonu Beckovi se dostalo statutu hrdiny. Občané Eldacre mu věnovali hezký dům s výhledem na město.

Také o Huntsekkerovi se hovořilo s úctou, neboť se rozšířil příběh o jeho úžasném boji se třiceti vykupiteli, když bránil legendární Maev Ringovou. Jeho to však nijak nepotěšilo a odjel na sever. Povídalo se, že se s Maev ožení.

Do rychle se rozrůstající legendy byl zatažen i horal Rayster: jednoruký muž, který zabil pána démonů Wintera Kaye a zabránil mu získat děsivou lebku. Nějak vešlo ve známost, že Rayster nezná své rodiče a byl vychován mezi Riganty. Byl záhadnou postavou hrdinské povahy a lidé usoudili, že mu také požehnal Pramen a jeho osud je neobyčejný.

Nikdo však nevěděl, jakou úlohu hrál v závěru Mulgrave Šermíř.

Lidé si vyprávěli o posledním odporném činu vykupitelů, o zabití božského prince. Při bohoslužbách se modlili k Prameni, aby toho zloducha a bezbožníka, který onu osudnou kulku vystřelil a oloupil svět o skvělého člověka, proklel.

Jejich kletby pro Mulgraveho nic neznamenaly. Nikdo mu už nemohl víc ublížit. Několik měsíců zůstal v Eldacre a pomáhal při obnově válkou zničené osady. Pak si osedlal koně a potichu odjel.

O týden později dorazil na kraj Sheldingu a na kopci, z něhož nepřátelští mušketýři zaútočili na eldacreskou kumpanii, se zastavil. Připadalo mu to tak dávno. Jako v jiném životě.

Mulgrave sesedl a spoutal koně. Sundal ze sedla čutoru a napil se vody. Točila se mu hlava a dělalo se mu mdlo. Náhle si uvědomil, že dva dny nic nejedl. V posledních několika měsících hodně ztratil na váze, nyní byl vyhublý na kost.

Zadíval se na město v dálce. Právě tady byl naposledy v životě šťastný. Tady sloužil skutečnému Gaisemu Maconovi, čestnému a odvážnému mladému muži. Ne zabijákovi, který se z něj stal, ani božskému princi, jehož vytvářela legenda.

Dny v Sheldingu byly v jeho vzpomínkách krásné. Možná proto ho to sem táhlo. Zavál vítr a on se roztřásl, protože pršelo a on měl šaty celé promočené. Měl jsem tu zemřít, pomyslel si náhle. Zachvátilo ho zoufalství. Vyškrábal se na nohy, přistoupil ke koni a z pouzdra u sedla vytáhl pistoli. Natáhl kohoutek, přitiskl si hlaveň na krk a stiskl spoušť.

Hlasitě to cvaklo.

Na pánvičku se dostala dešťová voda a prach navlhl. Mulgrave se posadil, pánvičku vyčistil a znovu na ni nasypal prach.

„Toto není tvůj osud," ozval se mu v hlavě hlas wyrd.

„Nechte mě na pokoji!"

„Zavři oči, Mulgrave. Přijď za mnou k mlýnu."

„Já chci jenom klid!"

„Přijď za mnou, Mulgrave. I kdyby jen proto, aby ses rozloučil."

Mulgrave se opřel zády o kmen stromu a zavřel oči. Svět se rozmazal a on na obličeji ucítil teplý vánek. Otevřel duchovní oči a zadíval se na starý mlýn a vodu v náhonu, třpytící se ve slunečním světle. „Cítím se tak ztracený, wyrd," vyhrkl.

„Nejsi ztracený, příteli. Jsi sám. Občas to vypadá stejně." Wyrd ho vzala za ruku. „Ty jsi ho nezabil, Mulgrave. Byl mrtvý ve chvíli, kdy přijal tu lebku."

„To já vím, wyrd. Ale stejně mi to nepomáhá. Nejvíc mě bolí, že vlastně neměl žádný život. Dětství plné trápení s bezcitným otcem a pak ta válka. Neměl ženu, rodinu ani lásku."

„Ty jsi ho miloval."

„To není totéž."

„Myslím, že se mýlíš," poznamenala mírně. „Tvoje přátelství pro něj znamenalo všechno na světě. Ty jsi mu byl otcem, kterého nepoznal, a bratrem, kterého neměl. Byl jsi skálou, k níž se mohl přimknout, tebe mohl zbožňovat. Ty jsi pomohl vyděšenému klukovi, aby se z něj stal odvážný muž. Vždycky jsi byl jeho hrdinou." Poplácala ho po ruce. „Chvíli tu poseď, a až budeš připravený, vrať se do těla," poradila mu.

A byla pryč. Mulgrave osaměl. Vstal a zamířil k mlýnu. Když ho sem wyrd vzala naposledy, chtěla, aby si potají promluvil s Gaisem. Tehdy s hrůzou poslouchal, když ho přítel žádal o pomoc. „To nemůžu," namítl Mulgrave.

„Musíte, Mulgrave. Nikdo jiný tu není. Taybard Jaekel je mrtvý.“

„Tak bojujme dál, pane. Můžeme vyhrát i bez té lebky.“

„Ano, to bychom mohli, i když o tom pochybuju. Ale co pak? Lebku není možné zničit. Jednoho dne k sobě přitáhne někoho jiného. Teď vaše přátelství potřebuju víc než kdy jindy. Jestli mě ještě po tom všem, co jsem napáchal, máte rád, splňte mi toto poslední přání, Mulgrave. Snažně vás prosím.“

A Mulgrave ve jménu přátelství souhlasil.

Mulgrave odešel od mlýna a přál si, aby se mohl vrátit do svého těla. Když otevřel oči, ucítil kouř. Otočil hlavu a uviděl wyrd, jak sedí u malého ohýnku. „Jak jste se sem dostala?“ zeptal se.

„Starými stezkami,“ odvětila s úsměvem. Zadívala se na něj. „Vypadáš příšerně, Mulgrave,“ dodala. „Nemáš na sobě žádné maso.“

„Nějak nemám hlad.“

Wyrd mu položila ruku na hlavu. „Mám pro tebe malý dárek.“

Cítil, jak ho její ruka hřeje, a pak jako by mu hlavou zavál chladný vánek. Uvolnil se, opadlo z něj veškeré napětí. Otevřel oči a uviděl stráň zalitou slunečním světlem. Pocítil radost. Všude rozkvétaly květiny a jejich barvy mu připadaly nepopsatelně krásné. „Co jste to se mnou udělala?“ zeptal se wyrd.

„Dala jsem ti trochu zemní magie. Už máš hlad?“

„Jako vlk,“ přiznal.

„To je dobře. Zajděme do Sheldingu, tam se najíme. Měli bychom to stihnout na oslavu a hody.“

„Jakou oslavu?“ podivil se Mulgrave.

„Ohlásili to včera. Do každé vsi a města přijeli heroldové. Copak ty jsi o tom neslyšel? Máme nového krále.“

„Doufám, že bude lepší než ten poslední.“

„Zvolili moidarta,“ sdělila mu.

Společně se vydali po silnici do Sheldingu. Budovy zdobily prapory a fábory a na náměstí byly na kozách postavené dlouhé stoly. Mulgrave s wyrd procházeli mezi šťastnými lidmi.

Jakási mladá žena poznala Mulgraveho a zavolala na kamarádky: „To je jeden z vojáků Gaiseho Macona.“ Lidé se kolem Mulgraveho shlukli a vykřikovali otázky, na které ani nestačil odpovídat. Kdosi mu do ruky vstrčil korbel s pivem.

„Povídejte nám o moidartovi,“ požádal ho nějaký muž. „Prý je to světec.“

Doslov

Od chvíle, kdy Riamfada opustil tento svět, uběhlo pět let. Feargolovi se po něm stále stýskalo. Často pátral mezi hvězdami a říkal si, zda Riamfadův duch našel Seidhe.

Přemýšlel o něm i v této chvíli, kdy scházel po zalesněném úbočí a ve spletených vlasech se mu odráželo slunce. Byl daleko od velkých stromů. Cesta mu trvala několik měsíců. Mokasíny měl tenké a téměř prošlapané.

Když Feargol vyšel z lesa, na travnaté pláni se páslo obrovské stádo bizonů. Feargol se zastavil a chvíli je pozoroval. Pak se rozběhl. Tuze rád běhal, do plic mu vnikal svěží, chladný vzduch a svaly se mu natahovaly. Potil se a uvolňoval.

Běžel asi dvě hodiny a pak se zastavil na nízkém návrší.

Před sebou rozeznával pobřeží a za ním viděl modré moře. Za rozlehlým oceánem ležela jeho rodná země. Poslední dobou na ni příliš nemyslel. Tohle byla jeho země, tento nádherný kontinent s úžasnými lesy, horami, řekami a údolími. Magie byla všude, vznášela se ve vzduchu, vystupovala ze země, bublala v řekách.

Feargol ji vdechoval s každým douškem vzduchu.

Když si trochu odpočinul, znovu se rozběhl, zamířil do sluncem prozářeného lesa. Konečně dorazil k cíli. Posadil se a zadíval se na vzdálenou osadu. Pohybovalo se tam jen málo lidí. Nebylo divu. Umírali.

Tady, v zemi bohaté na jedlé kořínky a lovnou zvěř, umírali hladem.

Feargol na tuto chvíli čekal téměř patnáct let, jež strávil v této zemi. Riamfada ho na ni upozornil. Varlishové konečně přepluli oceán. Připluli na velké lodi a na pobřeží si postavili osadu. Přivezli si knihy, křesla, oblečení a zbraně. Měli postele, obrazy a truhlice naložené zbožím z domova. Nikdo si nevzal rybářský vlasec či koně nebo mulu. Nebyla tu jediná kráva a rozhodně ne žádné osivo. Čekali, že jim přes moře pošlou zásoby, ale žádné nikdy nedorazily. A tak nyní umírali.

Toto byl klíčový okamžik, o němž mluvil Riamfada. Co se stane dnes, nakonec určí osud světa.

Feargol se uklidnil, nechal svého ducha, aby se spojil se zemí. Byl neklidný, cítil se tak už několik měsíců, vlastně od chvíle, kdy tu těch několik Varlishů přistálo.

Za soumraku vstal a vyšel vstříc sedmi lovcům obtíženým masem, kteří mířili k osadě.

Vůdce, vysoký, širokoplecí válečník se zlomeným nosem a jizvou přes rty, se při pohledu na Feargola pokřiveně usmál. Přes ramena měl přehozeného uloveného jelena.

„Cha! Stínový chodec. Také jsi přišel žasnout nad našimi hloupými návštěvníky?“

„Nepřišel jsem žasnout, Saoquanto. Nesete příliš mnoho masa.“

„Oni tam umírají. Měli jednoho lovce, ale zlomil si nohu. Teď nemají nic.“

„A vy je budete krmit?“

„To je maličkost, Stínový chodce.“

„Ne, to není, Saoquanto. Je to velice důležité. Viděl jsem to.“

Saoquanta shodil jelena na zem. Šest válečníků za ním položilo maso, jež přinášeli. „Co jsi viděl?“

„Viděl jsem řeky, jak se v nich vaří voda a páchnou, a potemnělý vzduch. Viděl jsem, jak mizejí bizoni a země přestává

rodit. Viděl jsem slzy hor a slyšel pláč údolí. Lidé v této osadě se stanou rodiči temnoty. Jejich dětí bude víc než hvězd. Budou znásilňovat a mrzačit zemi, dokud nezůstane nic čistého, co by ještě mohli zničit.“

„To dokážou tihle… hlupáci?“ užasl Saoquanta.

„A další jim podobní.“

„Tvá slova tíží. Leží mi na srdci jako kameny, Stínový chodce.“

„I mně.“

„Co tedy radíš?“

„Já neradím, Saoquanto. Jen věštím.“

Válečník se zlomeným nosem kývl. „Tvé sny se vždy splní. Je dobře známo, že kráčíš po duchovních stezkách. Velký duch ti požehnal.“

„Ano.“

„Požehnal ale také mně, Stínový chodče. Řekl mi, abych chránil svůj lid a živil zemi. Stvořil mě skvělým lovcem, který zaopatří svůj lid. Musím si promyslet, co jsi řekl.“

S tím odešel mezi stromy.

Lovci čekali déle než hodinu. Konečně se Saoquanta vrátil a znovu se posadil vedle Feargola.

„Kdybych přišel do svého tábora a svým nožem zabil dítě, bylo by to zlé a Velkého ducha by můj čin zarmoutil. Není to tak, Stínový chodce?“

„Je.“

„Kdybych přišel do svého tábora, kde hladoví dítě, nenabídl mu nic k jídlu a ono zemřelo, nezabil bych ho vlastně také já?“

„Ano,“ souhlasil Feargol s těžkým srdcem.

„Tito hlupáci s sebou mají děti. Umírají. Já mám jídlo. Jestli teď odejdu, nezarmoutím Velkého ducha, Stínový chodce?“

„Potomci těchto lidí nebudou vědět nic o Velkém duchu,“ upozornil jej Feargol. „Budou lhostejní, chamtiví, nemilosrdní a zlí.“

„Mám dojem, že říkáš, že pokud spáchám toto malé zlo, vzejde z něj velké dobro. To může být velká pravda. Není to ale pravda, které bych chtěl rozumět. Já jsem Saoquanta. Jsem lovec. Já nenechávám děti hladovět. Proto mi Velký duch nepožehnal.“ Saoquanta vstal a zvedl si jelena na ramena.

Feargol se zvedl. Neklid ho kupodivu opustil. Zbavil se břemena. „Jsi velký muž, Saoquanto. Půjdu s tebou, protože znám jazyk těch lidí.“

Společně sešli dolů do osady. U palisády nebyly žádné stráže a brána byla otevřená dokořán. Lovci vstoupili.

Zahlédlo je několik vyhublých mužů. Jeden z nich uviděl maso, jež přinášeli, padl na kolena a modlil se na znamení díků.

David Gemmell
BOUŘLIVÁK

Z anglického originálu STORMRIDER
přeložila Dana Krejčová
Obálka Luis Royo
Litografie obálky Nakladatelství Fraus, k.s., výrobní oddělení
Odpovědný redaktor Luboš Falout
Vydalo nakladatelství Luboš Falout – Perseus
jako svou 240. publikaci
Plzeň 2005, vydání 1.
Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.
Cena včetně DPH 285 Kč
ISBN 80-86481-89-1